ПРАКТИКА

НА

АДМИНИСТРАТИВНИТЕ СЪДИЛИЩА

41

РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ
ИНИСТРАТИВЕН СЪД ПЛОВДИВ

Р Е Ш Е Н И Е

№ 2362

гр. Пловдив, 30.10.2013 год.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - ПЛОВДИВ, XIX състав, в публичното съдебно заседание н четиринадесети октомври две хиляди и тринадесета година в състав :

ПРЕДСЕДАТЕЛ : **МИЛЕНА ДИЧЕВА**
ЧЛЕНОВЕ : **МАРИАНА МИХАЙЛОВА**
ТАТЯНА ПЕТРОВА

при секретаря **М.Ч.** и участието на прокурора **СТЕФАНИ ЧЕРЕШАРОВА,** като разгледа докладваното от чл.съдията **МАРИАНА МИХАЙЛОВА** к.н.а.х дело № **2499** по описа за **2013 год.**, за да се произнесе взе предвид следното:

I. За характера на производството, жалбата и становищата на страните :

1.Производството е по реда на Глава Дванадесета от Административно процесуалния кодекс във връзка с чл.63, ал. 1, изр. второ от Закона за административните нарушения и наказания.

2. Образувано е по касационна жалба предявена от юрисконсулт И.А., процесуален представител на Териториална дирекция на НАП – гр. Пловдив против Решение № 1629 от 21.06.2013г. на Районен съд гр. Пловдив, постановено по н.а.х.д. № 840 по описа на съда за 2013г., с което е отменено Наказателно постановление № 22061-F004006, издадено на 19.10.2012г. от Заместник териториален директор при ТД на НАП - гр. Пловдив, с което на "Боркро текстилно пране" ООД, БУЛСТАТ ***, със седалище и адрес на управление: *** представлявано от управителя Б.Н., са наложени: 1) на основание чл. 355 ал. 1 от Кодекса за социално осигуряване ИМУЩЕСТВЕНА САНКЦИЯ в размер на 500 /петстотин/ лева за извършено административно нарушение по чл. 158 във връзка с чл. 7 ал. 3 от Кодекса за социално осигуряване; 2) на основание чл. 355 ал. 1 от Кодекса

за социално осигуряване ИМУЩЕСТВЕНА САНКЦИЯ в размер на 500 /петстотин/ лева за извършено административно нарушение по чл. 158 във връзка с чл. 7 ал. 3 от Кодекса за социално осигуряване.

Поддържаните касационни основания се субсумират в извода, че атакувания съдебен акт е постановен в противоречие с приложимия материален закон – касационно основание по чл. 348, ал. 1, т. 1 от НПК, вр. чл. 63, ал. 1 от ЗАНН. Поддържа се, че в случая не са налице допуснати съществени нарушения на процесуалните правила в хода на развилото се административнонаказателно производство, като е АУАН е съставен в рамките на тримесечния срок по чл.34, ал.1 от ЗАНН за образуване на производството, като не е изтекла и абсолютната погасителна давност, която като правен институт не намира приложение по отношение на административнонаказателното преследване.

Иска се отмяна на първоинстанционното решение и потвърждаване на отменението с него наказателно постановление.

3. Ответникът по касационната жалба "Боркро текстилно пране" ООД не е изразил конкретно становище по жалбата.

4. Участвалият по делото прокурор, представител на Окръжна прокуратура гр. Пловдив дава заключение, че жалбата е неоснователна.

II. За допустимостта :

5.Касационната жалба е подадена в рамките на предвидения за това преклузивен процесуален срок и при наличието на правен интерес. При това положение същата се явява ДОПУСТИМА.

III. За фактите :

6.Пловдивският районен съд е бил сезиран с жалба предявена от "Боркро текстилно пране" ООД срещу Наказателно постановление № 22061-F004006, издадено на 19.10.2012г. от Заместник териториален директор при ТД на НАП - гр. Пловдив.

Наказателното постановление е издадено въз основа на АУАН сер. АN № F004006 от 21.04.2012г., съставен от Т.Х.П. на длъжност инспектор по приходите в ТД на НАП - Пловдив.

Обективираните в АУАН констатации се свеждат до следното:

„Боркро текстилно пране" ООД в качеството си на осигурител е извършило административни нарушения, като не е изпълнило вменените му с чл. 158, във връзка с чл. 7, ал. 3 от КСО задължения да внесе по сметката на ТД на НАП – гр. Пловдив в законоустановения срок задължителни осигурителни вноски – ДЗПО – УПФ за периода 01.05.2011 г. – 31.05.2011 г. и за периода 01.07.2011г. – 31.07.2011г., на работещите в дружеството по трудово правоотношение работници и служители. В хода на проверката е установено, че за периода м.05.2011 г. възнагражденията на работещите по трудови правоотношения в дружеството работници и служители са начислени на 01.06.2011 г., но не са внесени от страна на дружеството - осигурител. Дължимите осигурителни вноски за ДЗПО – УПФ за м.05.2011г. в размер на 1124, 65 лв. е следвало да бъдат внесени до края на месеца, следващ месеца през който е положен труда, тоест до 30.06.2011г., но същите не са внесени по сметка на ТД на НАП – Пловдив в законоустановения срок, съгласно чл.158, във вр. с чл.7, ал.3 от КСО и към датата на съставяне на АУАН.

За периода м.07.2011г. възнагражденията на работещите по трудови правоотношения в дружеството работници и служители са начислени на 01.08.2011 г., но не са внесени от страна на дружеството - осигурител. Дължимите осигурителни вноски за ДЗПО – УПФ за м.07.2011г. в размер на 1362, 97 лв. е следвало да бъдат внесени до края на месеца, следващ месеца през който е положен труда, тоест до 31.08.2011 г., но същите не са внесени по сметка на ТД на НАП – Пловдив в законоустановения срок, съгласно чл.158, във вр. с чл.7, ал.3 от КСО и към датата на съставяне на АУАН.

В АУАН е посочено, че нарушението е установено на 31.01.2012г. при извършена проверка, документирана с ПИП № 1200896/31.01.2012 г.

Така установените деяния са квалифицирани като административни нарушения по чл.158 от КСО, във вр. с чл.7, ал.3 от КСО.

Процесните административни наказания са наложени при тази фактическа и правна

12

обстановка, която е възприета в пълнота от административнонаказващия орган и възпроизведена в спорното НП.

7.С обжалваното решение районният съд е отменил така издаденото наказателно постановление. За да постанови посочения резултат, първоинстанционния съдът е приел, че в хода на административнонаказателното производство са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, обуславящи незаконосъобразността на наказателното постановлене и отмяната му само на това процесуално основание, тъй като в случая не е спазен 3 - месечния срок, съгласно чл.34 ал.1 от ЗАНН за съставяне на АУАН. Този срок, според първоинстанционния съд е започнал да тече от деня, следващ деня на подаване на декларациите обр. 6 в ТД на НАП, при което, чрез проверка в собствените си сметки, органите по приходите са могли и е следвало да установят, дали декларираните осигурителни вноски действително са били внесени. Така съдът е приел, че административнонаказателното производство е следвало да бъде образувано не по - късно от 01.10.2012г. за първото нарушение, и не по - късно от 03.12.2012г. за второто нарушение, а видно от съставения АУАН № F004006 на 21.04.2012г., то е образувано след изтичане на три месечния срок по чл.34, ал.1 от ЗАНН. Приел е също така, че в случая абсолютната погасителна давност по смисъла на чл.81, ал.3 от НК, приложим във връзка с препращащата норма на чл.11 от ЗАНН, е изтекъл и за двете нарушения към 01.03.2013г., което е безусловно основание за отмяна на наказателното постановление. Наред с това, първоинстанционния съд е приел, че в случая е налице и законодателна промяна, обуславяща хипотезата на чл.3, ал.2 от ЗАНН, и обосноваваща отмяната на наказателното постановление, който извод съдът е обосновал с оглед разпоредбата на ЗИД КСО, обн. ДВ бр. 94/2012 г., в сила от 01.01.2013 г., съобразно която е изменена разпоредбата на чл.355, ал.1 от КСО, която понастоящем не предвижда наказание за санкционираните с НП деяния.

IV. За правото :

8.Възприетата от първоинстанционния съд фактическа обстановка се установява от събраните по делото писмени и гласни доказателства. Същата не е спорна между страните, поради което се възприема и от настоящия касационен състав. При правилно установената фактическа обстановка, първоинстанционния съд е формирал обаче, изводи относно приложението на чл.34, ал.1 от ЗАНН, които не се споделят от настоящия състав на съда. Независимо от това, решението се явява правилно по резултата си, и като такова следва да бъде оставено в сила. Съображенията за това са следните :

Районният съд неправилно е приел, че при съставяне на АУАН не е спазен тримесечния срок по чл. 34, ал. 1 от ЗАНН. Съобразно последно посочената правна норма в редакцията си към момента на извършване на нарушението / Изм. и доп. - ДВ, бр. 97 от 2007 г./ гласи следното - „ ... Не се образува административнонаказателно производство, ако не е съставен акт за установяване на нарушението в продължение на три месеца от откриване на нарушителя или ако е изтекла една година от извършване на нарушението, а за митнически, данъчни, банкови, екологични и валутни нарушения, както и по Закона за публичното предлагане на ценни книжа, Кодекса за застраховането и на нормативните актове по прилагането им и по Закона за регистър БУЛСТАТ - две години."

Цитираният нормативен текст е ясен, конкретен и не будещ съмнение по отношение на неговото прилагане. Административно наказателното преследване се изключва по давност, ако не е съставен акт за установяване на нарушението в продължение на три месеца от ***откриване*** на нарушителя, а не от момента в който е ***съществувала възможност*** нарушителя да бъде открит. Обратно, момента на ***извършване на нарушението*** пък, е релевантен по отношение на втория – *едногодишен давностен срок* по чл. 34, ал.1 от ЗАНН. По смисъла на посочената правна норма, откриване на нарушителя, означава установяване и индивидуализиране на физическото, респ. на юридическото лице – отговорно за противоправното деяние, осъществяващо състав на административно нарушение, а не съществуването на възможност това да бъде сторено, нито пък фактическото му намиране или осъществяването на контакт между него и актосъставителя или административно-наказващия орган. Ясно е при това положение, че откриването на нарушителя е резултат от съответно предприети административно

производствени действия, осъществени от снабдения с правомощията за това орган.
С оглед конкретиката на текущия казус, необходимо е да се посочи още следното :
Несъмнено е, че в случая декларациите обр. 6 са били подадени в срок, но пък очевидно в тях липсва информация, дали осигурителните плащания са били извършени. В този смисъл, и за да бъде открит нарушителя по смисъла на чл. 34, ал. 1 от ЗАНН, без всякакво съмнение, следва компетентният орган фактически да разполага с необходимите данни за установяване на нарушението и нарушителя, а не с принципната възможност да извърши допълнителната проверка, макар и в собствения си информационен масив, при която да установи елементи от състава на самото нарушение, каквото в случая е неплащането на дължимите осигурителни вноски. Едва при подадена декларация обр. 6, и след конкретното извършване на проверка по данъчно-осигурителната сметка на лицето, обективирана в съответния протокол, приключващ тази проверка, административния орган, ще е установил, както факта на нарушението, така и нарушителя по смисъла на чл. 34, ал. 1 от ЗАНН. Изложените съображения от първоинстанционния съд в обратния смисъл не се споделят от този състав на съда.
9. Въпреки това обаче, следва да се констатира, че действително в случая е изтекла абсолютната погасителна давност за административнонаказателно преследване по чл. 81, ал. 3 от НК, вр. чл. 34, ал. 1 от ЗАНН, което обосновава правилността на постановения резултат от първостепенния съд.
Несъмнено е, че по силата на препращащата норма на чл.11 от ЗАНН, в административно-наказателното производство, следва да се прилагат правилата относно обстоятелствата, изключващи отговорността, предвидени в НК, когато същите не са намерили уредба в ЗАНН.
В този смисъл и доколкото абсолютната давност по чл.81 ал.3 от НК е обстоятелството изключващо отговорността /по аргумент на нормата и на чл.24 ал.1 т.3 от НПК, съобразно която правна норма, изтеклата давност е обстоятелство, изключващо отговорността, така и Тълкувателно решение №112/16.12.1982г., по н.д. № 96/82г. на ОСНК/, то безспорно, при липса на съответната уредба в ЗАНН /в последния липсва уредба именно на такава абсолютна давност, при изтичането на която и при образувано вече административно-наказателно производство, да се преклудира възможността на държавата да ангажира отговорността на дадено лице за извършено от него нарушение/, следва този институт да намери приложение и в административно-наказателното производство.
Все в тази насока е необходимо да се добави още, че института на абсолютната погасителна давност, няма своята изчерпателна уредба в нормата на чл.82 от ЗАНН. Последната регламентира единствено давността за изпълнение на вече наложено наказание, включително на абсолютната погасителна давност за изпълнение на вече наложено наказание, но не абсолютната погасителна давност за наказателно преследване, която няма уредба в ЗАНН и съответно, както се каза, по силата на чл.11 от същия закон, следва да се приложи нормата на чл. 81, ал. 3 от НК.
Прилагането, поради липса на изрична правна уредба в ЗАНН, на института на абсолютната давност уреден в чл. 81, ал.3 от НК, следва да бъде сторено обаче, не във връзка с правилата въведени в чл. 80 от НК, а във връзка с правилата и сроковете установени в чл. 34 от ЗАНН. Последно посочения нормативен текст от ЗАНН съдържа изчерпателна правна уредба на давностните срокове /сиреч, в случая не е налице непълнота в уредбата по ЗАНН/ и точно поради това, именно те следва да се съобразят при приложението на абсолютната давност по чл. 81, ал.3 от НК.
В случая отговорността на ответното дружество е била ангажирана на основание чл. 355, ал.1 от КСО за невнесени в срок осигурителни вноски за ДЗПО - УПФ за м. Май 2011 г. и м.Юли 2011г., срокът за чието внасяне на основание чл. 158, във вр. с чл.7, ал.3 от КСО от е изтекъл, съответно на 30.06.2011 г. за м.Май 2011г., респ. на 31.08.2011г. за м.Юли 2011г., т.е. следва да се приеме, че към този момент нарушенията са били осъществени.
При това положение, срокът на абсолютната погасителна давност по чл. 81, ал. 3 от НК, вр. чл. 34, ал. 1 от ЗАНН е една година и половина, и е изтекъл съответно към 01.01.2013г. за първото нарушение, респ. към 01.03.2013г. за второто нарушение. Доколкото давността за наказателно преследване е период от време, определен в закона, с изтичането на който Държавата губи правото си да осъществи наказателно

преследване, то на основание чл. 81, ал. 3 от НК вр. чл. 34, ал. 1 от ЗАНН, процесното наказателно постановление, следва да бъде отменено.

10. Наред с това, в случая следва да се констатира, че е налице и законодателна промяна, обуславяща хипотезата на чл.3, ал.2 от ЗАНН, и също така съставляваща основание за отмяна на наказателното постановление. В тази насока, следва да се посочи, че по силата на § 47 от ПЗР на ЗИД на ЗДДС (ДВ бр.94/2012г. в сила от 01.01.2013г.) е изменена разпоредбата на чл.355 ал.1 от КСО, като е отпаднало като съставомерно нарушението по чл. 7 КСО, приложим във вр. с чл.158 от КСО, което именно е било вменено на дружеството.

С оглед по-благоприятната редакция на чл.355 ал.1 КСО и на това, че преди влизане в сила на наказателното постановление е последвал по – благоприятен закон по смисъла на правилото, въведено в чл.3 ал.2 от ЗАНН, с който е отпаднала възможността, отговорността на нарушителите за процесните деяния да се ангажира на основание чл. 355 от КСО, то в случая е налице самостоятелно основание за отмяна на процесното НП.

11. Това именно е и резултатът, постановен от първоинстанционния съд и затова той ще следва да бъде оставен в сила.

С оглед на изложеното и на основание чл. 221, ал. 2 от АПК, настоящият съдебен състав,

Р Е Ш И :

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 1629 от 21.06.2013 г. на Районен съд Пловдив, XX н.с., постановено по НАХД № 840 по описа на същия съд за 2013г.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и/или протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ : **ЧЛЕНОВЕ : 1.**

2.

14

Р Е Ш Е Н И Е

№ 2213/11.12.2013 година, град Бургас

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - Бургас, на двадесет и първи ноември две хиляди и тринадесета година, в открито заседание, в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Павлина Стойчева
ЧЛЕНОВЕ: Даниела Драгнева
Веселин Енчев

при секретар М.В. и прокурор Галина Колева
разгледа докладваното от съдия Енчев КНАХД № 1103/2013 година

Производството по чл.63 ал.1 от ЗАНН във връзка с глава XII от АПК.

Образувано е по касационна жалба, подадена от началника на РУП - Несебър против решение № 72/12.03.2013 година по н.а.х.д. № 20/2013 година на Районен съд – Несебър (РС), с което е отменено наказателно постановление № 5096/15.10.2009 година на началника на РУП - Несебър (НП).

С НП, за нарушение на чл.103 предл.2 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП), на основание чл. 175 ал.1 т.4 от ЗДвП, на А.Б.З. *** е наложено административно наказание „глоба" в размер на 100 лева и наказание "лишаване от право да управлява МПС" за срок от 3 месеца.

Касаторът оспорва решението с аргументи, че то е необосновано, като не са обсъдени всички факти – в това число и установеното по "безспорен начин" административно нарушение.

Иска се отмяна на решението на РС и решаване на спора по същество.

Ответникът не изразява становище по жалбата.

Прокурорът пледира неоснователност на жалбата.

Касационната жалба е процесуално допустима – подадена е в срок и от надлежна страна.

Разгледана по същество, тя е неоснователна.

С НП З. е наказан за това, че като водач на МПС не спира на сигнал със стоп – палка, подаден от униформен служител на МВР.

РС е отменил НП като е приел, че в административнонаказателното производство са допуснати съществени процесуални нарушения: АУАН е съставен в отсъствието на нарушителя, без да изяснено кой е той, като са попълнени само част от реквизитите му и е изпратен в София – за изясняване кой, всъщност, е управлявал МПС. Отделно, авторството на деянието не е установено по несъмнен начин. На последно място – изтекла е предвидената от закона погасителна давност за реализиране на административнонаказателно преследване на нарушителя.

Решението е правилно.

При съставянето си (подписването) АУАН не е съдържал такъв съществен реквизит като името и индивидуализиращите данни на нарушителя, защото той не е бил установен. Въпреки това, актосъставителят го е изготвил и изпратил до друга служба на МВР – за установяване на дееца – в нарушение на разпоредбата на чл. 42 т.6 от ЗАНН и без да е изпълнена процедурата по чл. 43 ал.3 от ЗАНН.

Основателен е и довода на РС за изтекла абсолютна давност в административнонаказателното производство

Нарушението е извършено на 29.08.2009 година, а АУАН е съставен на същата дата и на 25.09.2009 година е връчен на лицето. НП е съставено на 15.10.2009 година, но е връчено на З. на 26.11.2012 година.

Според чл.11 от ЗАНН, по въпросите за вината, вменяемостта, обстоятелствата изключващи отговорността, формата на съучастие, приготовлението и опита се прилагат разпоредбите на общата част на НК, доколкото в този закон не се предвижда друго.

Според правната доктрина обстоятелствата, изключващи наказателната отговорност са три групи: първо – изключващи преследването и изтърпяването на наказанието, сред които е смърт на субекта, давност, амнистия. Втората група са обстоятелства, водещи до освобождаване от наказателна отговорност и третата група са такива, които водят до освобождаване от изтърпяване на наказанието. Давността попада в първата група и без съмнение представлява обстоятелство, изключващо наказателната отговорност.

В ЗАНН по отношение на давността има уредба в чл.34 и в чл.82. Първият урежда случаите, при които административнонакзателното производство въобще не се образува или образуваното се прекратява – когато нарушителят е починал, изпаднал в постоянно разстройство на съзнанието и когато това е предвидено в закон или указ. Според същата разпоредба не се образува административно-наказателно производство, ако не е съставен АУАН в продължение на три месеца от откриване на нарушителя или ако е изтекла една година от извършване на нарушението, като за митнически, данъчни, банкови и др. конкретно посочени видове нарушения срокът е две години от извършване на нарушението. Различен давностен срок е предвиден и в алинея 2, при конкретна хипотеза на чл.32, ал.1, т.1 от Закона за държавната финансова инспекция, съгласно ал.3 образуваното административнонаказателно производство се прекратява, ако не е издадено наказателно постановление в 6-месечен срок от съставяне на акта.

От съдържанието на разпоредбите на чл.34 на ЗАНН може да се направи еднозначен извод, че става въпрос за давност, която е обвързана с момента на съставяне на акта за установяване на нарушение, който поставя началото на административнонаказателното производство в две хипотези – от откриване на нарушителя или от извършване на нарушението. В чл.34 от ЗАНН няма разпоредба аналогична на разпоредбата на чл.81 ал.3 от НК, уреждаща абсолютната давност. Всички разпоредби на чл.34 от ЗАНН, касаещи административнонаказателното преследване засягат единствено сроковете за образуване на производството със съставяне на АУАН.

Разпоредбата на чл.82 от ЗАНН визира изтекла давност за изпълняване на наложеното наказание. Според ал.1, административното наказание не се изпълнява, ако са изтекли съответните, в три хипотези, срокове, като според ал.2 давността започва да тече от влизане в сила на акта, с който е наложено наказанието, т.е. от влизане в сила на наказателното постановление и се прекъсва с всяко действие на надлежните органи, предприето спрямо наказания за изпълнение на наказанието. След завършване на действието, с което е прекъсната давността започва да тече нова давност. В ал.3 на чл.82 от ЗАНН е уредена хипотезата на абсолютната давност, но в случаите на наложено с влязъл в сила акт наказание, което не се изпълнява, ако е изтекъл срок, който надвишава с една втора срока по ал.1 на чл.82 от ЗАНН. Според ал.4, разпоредбата на ал.3 не се прилага по отношение на глобата, когато за събирането й в срока по ал.1 е образувано изпълнително производство.

15

Процесният АУАН е издаден на същия ден, в който е констатирано нарушението, т.е. всички срокове по чл.34 ал.1 от ЗАНН са спазени. Наказателното постановление е издадено в рамките на срока по чл.34 ал.3 от ЗАНН. То обаче е връчено едва след три години, един месец и единадесет дни - след датата на съставянето му. След като наказателното постановление не е било връчено по реда уреден в ЗАНН, то не е влязло в сила и сроковете по чл.82 от ЗАНН не могат да бъдат приложени, тъй като касаят само хипотезата, когато акта, с който е наложено наказанието, е влязъл в сила.

По тези съображения, настоящият състав счита, че в ЗАНН липсва уредба на давността, която да урежда абсолютната давност при която административно-наказателното преследване се изключва, независимо, че акта, с който е наложено наказанието не е влязъл в сила, т.е. липсва уредба аналогична на разпоредбата на чл.81 ал.3 от НК. Затова, съдът счита, че тази разпоредба следва да се приложи в конкретния случай, с оглед изричното препращане визирано в чл.11 от ЗАНН, към уредбата на обстоятелствата, изключващи отговорността в разпоредбите на общата част на Наказателния кодекс, защото при посочената хипотеза в ЗАНН има непълнота.

Съгласно чл.81 ал.3 от НК, независимо от спирането или прекъсването на давността наказателното преследване се изключва, ако е изтекъл срок, който надвишава с една втора срока предвиден в чл.80 от НК. С оглед вида на процесното наказание – глоба, приложима е хипотезата на чл.80 ал.1 т.5 от НК, в редакцията й преди изменението обнародвано в ДВ бр.26/2010 година, според която наказателното преследване се изключва по давност, когато то не е възбудено в продължение на две години. Процесният случай административнонаказателното преследване е възбудено в срок, но наказателното постановление е връчено три години, един месец и единадесет дни след издаването му, а съобразно чл.81 ал.3, във вр. чл.80 ал.3 от НК, независимо от спирането или прекъсването на давността наказателното преследване се изключва, ако е изтекъл срок, който надвишава с една втора срока по чл.80 ал.1 т.5 от НК, като този срок започва да тече съобразно ал.3 на чл.80 от НК, от довършване на деянието. В конкретния случай, то е довършено на датата, на която е извършено – 29.08.2009 година. Абсолютната давност, предвид факта, че деянието се наказва с глоба, е три години съгласно приложимата редакция на чл.80 ал.1 т.5 от НК и изтича на 29.08.2012 година. Наказателното постановление е връчено значително по-късно.

След като е налице изтекла давност, която е обстоятелство, изключващо административнонаказателната отговорност, наказателното постановление следва да бъде отменено. Като е достигнал до този извод, РС е постановил правилен съдебен акт, който – и на това основание - следва да бъде оставен в сила.

Касационната жалба следва да се отхвърли.

С оглед на изложеното, съдът

Р Е Ш И

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 72/12.03.2013 година по н.а.х.д. № 20/2013 година на Районен съд – Несебър.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ:

Решение № 621 от 15.07.2008 г. на АдмС - Благоевград по к. н. а. х. д. № 533/2008 г., докладчик съдията Илонка Рашкова

чл. 233, ал. 1 и 3 ЗМ
чл. 11 ЗАНН
чл. 34, ал. 3 ЗАНН
чл. 63, ал. 1 ЗАНН
чл. 221, ал. 2, пр. 1 АПК
чл. 348, ал. 1, т. 1 НПК

Срокът по чл. 34, ал. 3 от ЗАНН е давностен и за него е в сила институтът на спирането и прекъсването. Възбуждането на наказателно преследване за деяние, което впоследствие се окаже, че не е престъпление, а административно нарушение, води до спиране на давността по чл. 34 от ЗАНН. Започването или продължаването на административно-наказателното производство зависи от завършването на предварителното или съдебното производство.

Касационното производството по реда на чл. 63, ал. 1 от ЗАНН, във вр. с чл. 208 и сл. от АПК.

Образувано е по жалба от Митница Кулата, чрез процесуалния представител, против Решение № 1068/05.10.2007 г. на РС - П., постановено по НАХД № 380/2007 г. по описа на съда.

В касационната жалба по подробно изложени съображения се релевират доводи за неправилност на обжалваното решение, поради нарушение на закона - касационно основание за неговата отмяна по реда на чл. 348, ал. 1, т. 1 от НПК. Моли решението да бъде отменено и постановено ново, с което наказателното постановление да бъде потвърдено. Нови доказателства по см. на чл. 219, ал. 1 от АПК не се представят с жалбата и няма заявени искания за събирането на такива.

За жалбоподателя, редовно призован, не се явява представител.

Ответникът, редовно призован, не се явява. За него в с. з. по разглеждане на делото се явява упълномощен от първата инстанция адвокат, който оспорва жалбата. Представя писмена защита.

Представителят на Окръжна прокуратура - Б. изразява мотивирано становище за основателност на жалбата, а обжалваното решение, като неправилно, моли да бъде отменено и бъде потвърдено обжалваното наказателно постановление.

Административен съд - Б., след анализ и оценка на събраните в първоинстанционното производство доказателства, във връзка с доводите на страните, намира за установено следното:

Касационната жалба като подадена в срока по чл. 211, ал. 1 от АПК и от надлежна страна, е процесуално допустима.

Разгледана по същество, е неоснователна, по следните съображения:

С обжалваното решение РС - П. е отменил, като незаконосъобразно, Наказателно постановление № 325/2006 от 29.12.2006 г. на Началника на Митница К., издадено срещу Н. Г. Р. от гр. П., ул. "С. ш." №..., с което, на основание чл. 233, ал. 3 от ЗМ, в полза на държавата са отнети движими вещи, предмет на нарушението, подробно описани, на обща стойност 39 499,00 лв., определена съгласно оценителен протокол от 11.04.2005 г. и на основание чл. 233, ал. 1 от ЗМ, на Н. Г. Р. е наложено административно наказание в размер на 39 499,00, представляваща 100 на сто върху стойността, предмет на нарушението, като незаконосъобразно.

За да постанови този резултат, първоинстанционният съд, след като правилно е изяснил фактическата обстановка по делото, въз основа на допустими и относими доказателства, е приел, че атакуваното наказателно постановление е незаконосъобразно, тъй като в хода на административно-наказателната процедура са допуснати редица съществени нарушения на съответните процесуални норми, които са опорочили изцяло проведеното административно-наказателно производство и са довели до постановяване на незаконосъобразен акт. От събраните по делото доказателства е приел за установено, че е налице противоречие между безспорно установената фактическа обстановка и възприетата от административно-наказващия орган такава. По отношение на описаната и декларираната

стока пред митническите органи на Митница Кулата жалбоподателят е представил описаната в ТИР-карнета стока, която съответства по своите характеристики на намерената в товарното помещение на камиона такава - употребявани авточасти внос от И., общо 16000 т. Р. не е укрил от митническите власти информация относно вида и характеристиките на превозваната стока, поради което нарушението, за което същият е санкциониран, не е доказано. От друга страна, е приел, че обжалваното наказателно постановление е издадено след изтичане на 6-месечния срок за това.

Своите изводи съдът е мотивирал въз основа на всестранен и пълен анализ на събраните доказателства във взаимната им връзка и съвкупност и въз основа на тях е достигнал до законосъобразни правни изводи.

Така постановеното решение е правилно. Съдът е установил релевантните за спора факти, въз основа на събраните по делото доказателства, решението е постановено при правилно тълкуване и приложение на материалния закон. Изложените от съда съображения и направените изводи се споделят от настоящата инстанция.

При тези факти, установени от районния съд в обжалваното решение, касационната жалба по поддържаното касационно основание за неговата отмяна е неоснователна. Щом касационната инстанция не стига до други фактически изводи, то не е необходимо пунктуално да приповтаря изводите на районния съд.

Изводът на първоинстанционния съд, че в хода на административно-наказателното производство срещу жалбоподателя са допуснати процесуални нарушения, водещи до незаконосъобразност на издаденото наказателно постановление, са правилни. Правилен е изводът на съда, че нарушението, за което жалбоподателят е санкциониран, не е доказано по безспорен начин от административно-наказващия орган, чиято е доказателствената тежест за това. Превозваната от Р. стока под покритието на карнети ТИР не му вменява законово определено задължение при представяне на стоката и съпровождащите я документи да попълва вносна митническа декларация с данни, различни от посочените в ТИР-карнета. Настоящият съдебен състав изцяло споделя правните изводи на съда, че обжалваното наказателно постановление е издадено след изтичане на 6-месечния срок по чл. 34, ал. 3 от ЗАНН. В тази връзка, основателни са доводите на пълномощника на ответника - жалбоподател в първоинстанционното производство за изтекла давност за ангажиране на административно-наказателната отговорност на Р.

Срокът по чл. 34, ал. 3 от ЗАНН е давностен и за него е в сила институтът на спирането и прекъсването. Съгласно разпоредбата на чл. 11 от ЗАНН, по въпросите за вината, вменяемостта, обстоятелствата, изключващи отговорността, както и други посочени въпроси, се прилагат разпоредбите на Общата част на Наказателния кодекс, доколкото в този закон не се предвижда друго. Възбуждането на наказателно преследване за деяние, което впоследствие се окаже, че не е престъпление, а административно нарушение, води до спиране на давността по чл. 34 от ЗАНН. Това означава, че започването или продължаването на административно-наказателното производство зависи от завършването на предварителното или съдебното производство. В настоящия случай, правилен е изводът на първоинстанционния съд, че наказателното постановление е следвало да бъде издадено до 22.12.2006 г. Издавайки същото след посочената дата, административно-наказващият орган го е издал след изтичане на 6-месечния срок по чл. 34, ал. 3 от ЗАНН, поради което същото е незаконосъобразно.

По изложените съображения, настоящата инстанция намира, че касационната жалба е неоснователна, а първоинстанционното решение, като законосъобразно, следва да бъде оставено в сила.

Предвид изложеното и на основание чл. 221, ал. 2, пр. 1 от АПК, във вр. с чл. 63, ал. 1 от ЗАНН, Административен съд - Б.

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 1068/05.10.2007 г. на РС - П., постановено по НАХД № 380/2007 г. по описа на съда.

РЕШЕНИЕТО е окончателно.

Р Е Ш Е Н И Е

№ 3376
гр. София, 18.05.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, VII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 19.04.2013 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Катя Аспарухова
ЧЛЕНОВЕ: Росица Драганова
Ралица Романова

при участието на секретаря Елеонора Стоянова и при участието на прокурора КОСТОВ, като разгледа дело номер **4470** по описа за **2012** година докладвано от съдия Ралица Романова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 - 228 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 63, ал. 1 от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба с вх. № 10648 от 03.05.2012г. по описа на Административен съд – София град (АССГ), подадена от изпълнителния директор на Национална агенция за приходите (НАП) чрез процесуалния представител – юрисконсулт Гьоргова срещу съдебно решение без номер от 07.03.2012г., по описа на Софийски районен съд (СРС), НО, 15 състав, постановено по НАХД № 21899/2011г. С оспореното решение е отменено Наказателно постановление (НП) № 474/27.10.2011г., издадено от директор офис „Надежда" при ТД на НАП – София, с което на основание чл. 355, ал. 1 от Кодекса за социално осигуряване (КСО) и чл. 15 от Наредба № Н – 8/29.12.2005г. за съдържанието, сроковете, начина и реда за подаване и съхранение на данни от работодателите, осигурителите за осигурените при тях лица (Наредба № Н – 8/29.12.2005г.) на Георги Петров Атанасов е наложено административно наказание – глоба в размер на 50 лева за нарушение на чл. 3, ал. 1, т. 2 от Наредба № Н – 8/29.12.2005 г., във връзка с чл. 5, ал. 4, т. 1 КСО.

С касационната жалба се релевират основания за неправилност и незаконосъобразност на оспореното решение. Процесуалният представител твърди, че формираният правен извод за нарушение на разпоредбата на чл. 34, ал. 1, пр. 2 ЗАНН от СРС е неправилен и противоречи на практиката на върховните съдилища. Счита, че срокът по посочената норма започва да тече от момента, в който компетентният орган установи признаците на нарушението като по – дългия давностен срок е субсидиарен спрямо по – краткия. Процесуалният представител посочва, че процесният акт за установяване на административно нарушение (АУАН) е съставен преди изтичането на едногодишния срок от извършване на нарушението и в тази връзка процесното НП се явява напълно законосъобразно. Изразено е искане да бъде

постановено решение, с което да се отмени оспорения съдебен акт и да се потвърди процесното НП.

В съдебно заседание касаторът се представлява от процесуален представител, който поддържа жалбата и представя декларация от началник сектор „услуги за клиенти", офис „Надежда" при ТД на НАП – София, с която се удостоверява, че не е възможно компютърната система да генерира автоматично нарушителите по неподадена в срок Декларация по образец № 1.

Ответникът – Георги Петров Атанасов не изразява становище по касационната жалба.

Представителят на Софийска градска прокуратура дава заключение за неоснователност на касационната жалба.

След като се запозна с обжалваното съдебно решение, обсъди наведеното касационно основание и доводите на страните, Административен съд София – град, Седми касационен състав, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

По допустимостта на касационната жалба:

Касационната жалба е подадена в срока по чл. 211, ал. 1 АПК, във вр. с чл. 63, ал. 1, изр. второ ЗАНН и от надлежна страна, която има право и интерес от обжалването, поради което е процесуално допустима и следва да бъде разгледана досежно нейната основателност.

По основателността на касационната жалба:

Разгледана по същество касационната жалба е неоснователна.

Обжалваното съдебно решение е валидно и допустимо, постановено по подадена в срок жалба срещу НП № 474/27.10.2011 г., издадено от директор офис „Надежда" при ТД на НАП – София.

От фактическа страна районният съд е приел за установено, че Георги Петров Атанасов, ЕГН 5504117060 е самоосигуряващо се лице по смисъла на чл. 4, ал. 3, т. 2 КСО и е регистриран като ЕТ „Георги Атанасов" с ЕИК 121425482. На 28.09.2011г. в офис „Надежда" на ТД на НАП - София, Атанасов в качеството си на едноличен търговец е подал Декларация обр. № 1 с данни за осигурителния си доход, осигурителни вноски за фонд ДОО и ЗО съгласно приложение № 1 към Наредба № Н - 8/29.12.2005 г. за периода 01.10.2010г. - 31.10.2010г. Подаването било удостоверено с Протокол с вх. № 222271102451595/28.09.2011 г. От инспектор по приходите е констатирано, че декларацията е следвало да бъде подадена до 26.03.2011г., доколкото осигурителните вноски били преведени на 16.03.2011г. На 28.09.2011г. длъжностно лице съставило срещу Георги Атанасов АУАН № 474/28.09.2011г. за това, че последният в качеството му на самоосигуряващо се лице не е изпълнил задължението си по чл. 5, ал. 4, т. 1 КСО и чл. 3, ал. 1, т. 2 от Наредба № Н - 8/29.12.2005г. да подаде Декларация обр. № 1 за периода 01.10.2008г. - 31.10.2010г. АУАН е съставен в присъствието на свидетели по съставяне му. Въз основа на така съставения АУАН е издадено процесното НП № 474/27.10.2011 .

Въз основа на така събраните доказателства, въззивният съд е направил извод, че НП е издадено от компетентен орган и в кръга на неговите правомощия, но при неспазване срока по чл. 34, ал. 1, пр. 2 ЗАНН, което е рефлектирало и върху годността на НП да породи правен ефект.

Решението е правилно.

Страните по делото не спорят, че ответникът в настоящото производство е санкциониран за нарушение на чл. 3, ал. 1, т. 2 от Наредба № Н –

8/29.12.2005г., във връзка с чл. 5, ал. 4, т. 1 КСО. Посочените разпоредби гласят, че осигурителите, осигурителните каси, самоосигуряващите се лица и работодателите периодично представят в НАП данни за осигурителния доход, осигурителните вноски за държавното обществено осигуряване, Учителския пенсионен фонд, здравното осигуряване, допълнителното задължително пенсионно осигуряване, вноските за фонд „Гарантирани вземания на работниците и служителите", дните в осигуряване и облагаемия доход по ЗДДФЛ - поотделно за всяко лице, подлежащо на осигуряване. Декларация образец № 1 се подава в съответната компетентна ТД на НАП от самоосигуряващите се лица до 25 - то число на месеца, следващ месеца, за който се отнасят данните за тях и до 25 - то число на месеца, следващ месеца, за който се отнасят данните за лицата по чл. 4, ал. 9 КСО, когато със съгласието на самоосигуряващото се лице участват в упражняваната от него трудова дейност. Спорът пред касационната инстанция не е по установеността на факта на нарушението, а относно спазването на процесуалните срокове по ЗАНН.

Правилно СРС е приел, че съобразно разпоредбата на чл. 34, ал. 1, пр. 2 ЗАНН не се образува административнонаказателно производство, ако не е съставен АУАН в продължение на три месеца от откриване на нарушителя или ако е изтекла една година от извършване на нарушението, а за митнически, данъчни, банкови, екологични и валутни нарушения, както и по ЗППЦК, ЗПФИ, ЗДСИЦ, ЗПЗФИ, ЗДКИСДПКИ, част втора, "а" и част трета от КСО, КЗ и на нормативните актове по прилагането им и по ЗРБУЛСТАТ - две години от извършване на нарушението. Вторият от визираните два срока се прилага само в случаите, когато извършителят е неизвестен, т.е когато извършителят е известен, административнонаказателните органи, осъществяващи функции по установяване на административни нарушения следва да отчитат само по - краткия тримесечен срок.

Правилно районният съд е приел, че в процесния случай откриването на нарушителя или откриването на обстоятелства, въз основа на които да се счита, че от страна Георги Петров Атанасов, ЕГН 5504117060 е било извършено нарушение, е следвало да стане до 26.06.2011г. Неподаването на Декларация образец № 1 до 26.03.2011г. представлява извършване на нарушение, чийто нарушител не е неизвестен и след като това обстоятелство става служебно известно на органа, непосредствено след изтичането на срока за изпълнение на задължението (доколкото служителите му разполагат с достъп до водения регистър и базите данни на НАП с посочената информация), то срокът за съставяне на АУАН е изтекъл на 26.06.2011г., т.е почти три месеца преди съставяне на АУАН в настоящия случай - 28.09.2011г. Следователно, във всеки един момент след изтичането на законоустановените срокове за изпълнение на задължението по чл. 3 от Наредба № Н - 8/2005 г., компетентните органи в ТД на НАП – София, офис „Надежда" са могли да установят кой не е изпълнил задължението си. Правилно е възприето в мотивите на районния съд, че евентуалният пропуск на ТД на НАП да осъществи този контрол не може да удължи срока за установяване на допуснатите нарушения от осигурителите. Нормата на чл. 34 ЗАНН е императивна, а установените с нея давностни срокове от материалноправна гледна точка погасяват основанието за реализиране на административнонаказателна отговорност. От процесуалноправна гледна точка, изтеклият давностен срок е абсолютна отрицателна процесуална

предпоставка за възбуждане на административнонаказателно преследване чрез съставянето и връчването на АУАН. При действието на т. 3 от ТР № 48/1981 г. на ОСНК на ВС и ТР № 112/16.12.1982 г., които са задължителни за съдилищата и доколкото за приложението на [illegible] съдът е длъжен да следи и служебно - т. 12 от Постановление № 10 - 1973 г. на Пленума на ВС, правилно въззивната инстанция е приела, че административнонаказателното преследване е образувано след изтичането на този срок.

По тези съображения, като е отменил наказателното постановление, СРС е приложил правилно процесуалния закон и е постановил съдебен акт, който следва да бъде оставен в сила. Не са налице сочените касационни основания за отмяната му и касационната жалба е неоснователна.

Мотивиран от горните съображения и на основание [illegible]. 221, ал. 2 АПК, във връзка с [illegible]. 63, ал. 1, изречение второ ЗАНН, Административен съд София - град, VII касационен състав

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА Съдебно решение без номер от 07.03.2012г., по описа на Софийски районен съд, НО, 15 състав, постановено по НАХД № 21899/2011 г.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ: **ЧЛЕНОВЕ: 1.**

2.

Р Е Ш Е Н И Е

№ 7076
гр. София, 18.11.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, VII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 18.10.2013 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Катя Аспарухова
ЧЛЕНОВЕ: Росица Драганова
Ралица Романова

при участието на секретаря Елеонора Стоянова и при участието на прокурора ЮТЕРОВ, като разгледа дело номер **898** по описа за **2013** година докладвано от съдия Росица Драганова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 - 228 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 63, ал. 1 от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба, подадена от заместник – председателя на Комисията за финансов надзор (КФН), ръководещ управление „Застрахователен надзор", чрез упълномощения юрк. Минчева, срещу решение от 09.11.2012 г. по описа на Софийски районен съд (СРС), НО, 111 състав, постановено по НАХД № 130/2012 г. С оспореното решение е отменено Наказателно постановление (НП) № Р – 10 – 1039/24.10.2011 г., издадено от заместник – председателя на КФН, ръководещ управление „Застрахователен надзор", с което на „Групама Животозастраховане" ЕАД, ЕИК 131272330, на основание чл. 53, чл. 27 и чл. 83 от ЗАНН, чл. 16, ал. 1, т. 19 от Закона за Комисията за финансов надзор (ЗКФН) и чл. 320, ал. 2 от Кодекса за застраховането (КЗ), е наложено административно наказание имуществена санкция в размер на 1 000 /хиляда/ лева за извършено нарушение по чл. 240, ал. 1, изр. второ от КЗ.

В касационната жалба се релевират основания по чл. 348, ал. 1, т. 1, във връзка с ал. 2, предл. 1 от Наказателно – процесуалния кодекс (НПК). От съда се иска да отмени оспореното съдебно решение като неправилно, поради нарушение на закона и да потвърди НП като законосъобразно, обосновано и правилно. В жалбата подробно са изложени аргументи, относно института на абсолютната погасителна давност и съдебна практика на административните съдилища, в подкрепа на твърдението на касатора за неприложимост на института на давността в административнонаказателния процес.

В съдебно заседание касаторът се представлява от юрисконсулт Слабов, който поддържа жалбата.

Ответникът по касационната жалба не се представлява в съдебно заседание по делото и не взема становище по жалбата.

Представителят на Софийската градска прокуратура дава заключение за основателност на касационната жалба.

Административен съд София – град, VII – ми касационен състав, след като се запозна с обжалваното решение, съобрази доводите и становищата на страните и обсъди, както наведените касационни основания, така и тези по чл. 218, ал. 2 АПК, намира за установено следното от фактическа и правна страна:

По допустимостта на жалбата:

Касационната жалба е подадена в срока по чл. 211, ал. 1 АПК, във вр.с чл. 63, ал. 1, изр. второ ЗАНН и от надлежна страна, която има право и интерес от обжалването, поради което е процесуално допустима и следва да бъде разгледана относно нейната основателност.

По основателността на касационната жалба:

Обжалваното съдебно решение е валидно и допустимо, постановено по подадена в срок жалба срещу НП № Р-10-1039/24.10.2011 г., издадено от заместник-председателя на КФН, ръководещ управление „Застрахователен надзор".

СРС обстойно е изследвал относимите към делото обстоятелства, задълбочено е анализирал наличните доказателства и въз основа на същите е изградил обоснована фактическа обстановка, подробно изложена в атакуваното решение, която се възприема изцяло от касационната инстанция.

За извършване на проверка на обстоятелствата, отразени в акта за установяване на административно нарушение (АУАН) и в НП по делото са събрани и приети писмени доказателства и гласни доказателствени средства.

Настоящата касационна инстанция не е оправомощена да проверява фактическите констатации на съдебния акт, предмет на проверка от нея. Тя следва да се произнесе в пределите на възприетите за доказани от въззивния съд фактически положения и при спазване на забраната по чл. 220 АПК. Именно в тези рамки, в настоящия случай, съдът дължи произнасяне по предявените оплаквания.

Разгледана по същество касационната жалба е неоснователна, по следните съображения:

Съгласно разпоредбата на чл. 11 от ЗАНН относно обстоятелствата, изключващи отговорността, се прилагат разпоредбите на общата част на Наказателния кодекс (НК), доколкото ЗАНН не предвижда друго. Относно давността за погасяване на административнонаказателното преследване ЗАНН не съдържа разпоредби, поради което приложение намират съответните текстове на чл. 80 от НК и чл. 81 от НК. По посочените причини и съгласно чл. 81, ал. 3 от НК, във вр. с чл. 80, ал. 1, т. 5 от НК всяко административнонаказателно преследване се погасява с изтичане на срок от три години от извършване на нарушението, независимо от спирането или прекъсването на давността и независимо от субекта на административнонаказателната отговорност.

В процесната хипотеза, предвид това, че административното нарушение е извършено на 23.04.2009 г. предвиденият в закона тригодишен давностен срок е изтекъл до приключване на съдебните прения пред въззивната инстанция. С неговото изтичане се изключва административно - наказателното преследване, което включва правомощието на държавата да възбуди административнонаказателен процес срещу дееца и да му наложи административно наказание. Следователно това правомощие следва да се

счита погасено поради изтичането на абсолютния давностен срок за ангажиране на административнонаказателната отговорност на нарушителя.

Съгласно разпоредбата на чл. 11 от ЗАНН относно обстоятелствата, изключващи отговорността, се прилагат разпоредбите на общата част на Наказателния кодекс (НК), доколкото ЗАНН не предвижда друго. Относно давността за погасяване на административнонаказателното преследване ЗАНН не съдържа разпоредби, поради което приложение намират съответните текстове на чл. 80 от НК и чл. 81 от НК (в относимата редакция към датата на извършване на вмененото нарушение – ДВ, бр. 26 от 06.04.2010 г.). По посочените причини и съгласно чл. 81, ал. 3 от НК, във вр. с чл. 80, ал. 1, т. 5 от НК всяко административнонаказателно преследване се погасява с изтичане на срок от три години от извършване на нарушението, независимо от спирането или прекъсването на давността и независимо от субекта на административнонаказателната отговорност. Както се посочи вече, в процесната хипотеза, предвид това, че административното нарушение е извършено на 23.04.2009 г., предвиденият в закона тригодишен давностен срок е изтекъл към момента на приключване на съдебните прения пред въззивната инстанция, а именно – 27.06.2012 г.

Не на последно място, АССГ, в настоящия касационен състав следва да посочи, че съдебната практика приема сроковете по чл. 34 от ЗАНН за давностни /Тълкувателно решение № 48 от 28.12.1981 г. по н. д. № 48/81 г., ОСНК и Тълкувателно решение № 112 от 16.12.1982 г. по н. д. № 96/82 г., ОСНК, докладчик член - съдията Господин Господинов/. Като с ТР № 112 от 16.12.1982 г. по н.д. № 96/82 г. изрично е постановено, че институтите за спиране и прекъсване на давността за наказателно преследване – чл. 81 НК, се прилагат и за давността по чл. 34 от ЗАНН, което е аргумент на изложената по-горе в настоящото решение теза за приложимостта и на института на абсолютната давност по чл. 80 от НК.

По тези съображения оспореното решение на СРС, като законосъобразно и правилно следва да бъде оставено в сила.

Мотивиран от горните съображения и на основание чл. 221, ал. 2, във връзка с чл. 63, ал. 1, изречение второ ЗАНН, Административен съд София - град, VII касационен състав

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА Съдебно решение от 09.11.2012 г. по описа на Софийски районен съд, НО, 111 състав, постановено по НАХД № 130/2012 г.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ: **ЧЛЕНОВЕ: 1.**

2.

Р Е Ш Е Н И Е

№ 6010
гр. София, 07.10.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, II КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ
, в публично заседание на 13.09.2013 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Милена Славейкова
ЧЛЕНОВЕ: Владимир Николов
Мирослава Керимова

при участието на секретаря Антонина Бикова и при участието на прокурора Никова, като разгледа дело номер **6771** по описа за **2013** година докладвано от съдия Мирослава Керимова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и следв. от АПК във вр. с чл. 63 ал.1 изр. последно от ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба на директор на Агенция за държавна финансова инспекция гр. София срещу решение от 05.06.2013г на СРС по нахд № 1048/2013г. Претендира се незаконосъобразност на обжалваното решение, с което съдът е прекратил производството поради изтекла абсолютна давност и е отменил обжалваното наказателно постановление на това основание. Според касатора е допуснато съществено процесуално нарушение по чл. 348 ал.1 т.2 от НПК. Твърди се, че в процесната хипотеза няма основание за прилагане на разпоредбите на чл. 81 ал.3 във вр. с чл. 80 ал.1 т.5 във вр. с чл. 2 ал.2 от НК във вр. с чл. 11 от ЗАНН.Според касатора, ЗАНН в чл. 34 изрично урежда въпроса за сроковете. В случая следвал да се приложи и ЗОП в чл. 127. Изричното уреждане на въпроса за сроковете по тези закони, не давало правомощие на съда да прилага давността по НК във вр. с чл. 11 от ЗАНН. Последният текст се прилагал само при неуредени въпроси, сред които не попадал въпроса за давността. Обстоятелствата изключващи отговорността в НК били уредени в глава втора „Престъпление", а въпросът за давността се уреждал в глава девета от НК „Погасяване на наказателното преследване и на наложеното наказание". Цитира се практика на административни съдилища в гр. Плевен, Пловдив, Хасково, Силистра, Видин, Добрич и пр.

В съдебно заседание, жалбоподателят не се представлява.

Ответникът по жалба, Евтим Димитров Евтимов, редовно уведомен се явява лично. Представя писмени бележки, в които излага подробни съображения по съществото на спора.

СГП чрез прокурор Никова взема становище за неоснователност на касационната жалба.

АССГ в настоящия касационен състав, след извършена служебна проверка за допустимост на касационната жалба, приема същата за допустима като подадена в срок,

от активно процесуално легитимирана страна, срещу съдебен акт, който подлежи на контрол за законосъобразност пред настоящия съд и съдебен състав.

Съгласно разпоредбата на чл. 63 ал.1 изр. последно от ЗАНН, решението на РС подлежи на касационно обжалване пред административния съд на основанията, предвидени в Наказателно-процесуалния кодекс, и по реда на глава дванадесета от Административнопроцесуалния кодекс.

Съгласно разпоредбата на чл. 348. (1) от НПК: Присъдата и решението подлежат на отмяна или изменение по касационен ред: 1. когато е нарушен законът; 2. когато е допуснато съществено нарушение на процесуални правила; 3. когато наложеното наказание е явно несправедливо.

Съгласно разпоредбата на чл. 218 ал.2 от АПК: За валидността, допустимостта и съответствието на решението с материалния закон съдът следи и служебно.

При извършена служебна проверка, съдът констатира, че обжалваното решение на СРС е валидно, допустимо и законосъобразно, като съдът не е допуснал съществени процесуални нарушения в хода на съдебното производство. Законосъобразно и при правилно приложение на материалния закон, съдът е прекратил административно наказателното производство поради изтекла абсолютна давност и е отменил обжалваното наказателно постановление при следните изводи от фактическа и правна страна:

Съгласно разпоредбата на чл. 11 от ЗАНН: По въпросите на вината, вменяемостта, **обстоятелствата, изключващи отговорността**, формите на съучастие, приготовлението и опита се прилагат разпоредбите на общата част на Наказателния кодекс, доколкото в този закон не се предвижда друго. Давността, в това число и абсолютната давност са обстоятелства изключващи отговорността по НК. Касаторът твърди, че обстоятелствата изключващи отговорността в НК били уредени в глава втора „Престъпление", а въпросът за давността се уреждал в глава девета от НК „Погасяване на наказателното преследване и на наложеното наказание", поради което не можело да се приеме, че давността е обстоятелство изключващо отговорността. Възражението е неправилно. Видно от „Наказателно право. Обща част" изд. Сиела, Александър Стойнов: „Правната същност на погасяването се изразява **в изключване на** възможността държавата да осъществи наказателното преследване или да изпълни наложено наказание поради предвидени в закона фактически положения....При погасяването на наказателното преследване... държавата губи своите права по силата на закона, без да е нужен формален акт на неин орган." Съгласно самата разпоредба на чл. 81 ал.3 от НК , независимо от спирането или прекъсването на давността, **наказателното преследване се изключва,** ако е изтекъл срок, който надвишава с една втора срока, предвиден в предходния член. Независимо, че ДАВНОСТТА е институт на наказателното право, който се разглежда подробно в глава девета от НК, самият кодекс определя давността като обстоятелство, което **изключва** наказателното преследване. Същността на наказателната отговорност се свежда до три основни правомощия на държавата: - да осъди дееца; - да изпълни наложеното наказание и – да третира дееца като осъждан. Давността има различни проявление спрямо отделните правомощия. В случая се касае за изтичане на определен срок, след който се ИЗКЛЮЧВА правомощието на държавата на преследва дееца. Наказателното преследване, за да бъде осъден дееца е едно от правомощията на държавата, които обосновават същността на т.нар. наказателна отговорност.

Ето защо, касационната инстанция не приема възражението на касатора относно липсата на приложение на разпоредбата на чл. 11 от ЗАНН. Давността е обстоятелство изключващо отговорността, поради което и за нея следва да се приложат разпоредбите

на НК.

Що се касае до регламентираните в глава втора от НК: - неизбежна отбрана; - крайна необходимост; - оправдан стопански риск – същите са обстоятелства, при които деянието не е обществено опасно. Обществената опасност е обективно качество на престъплението като деяние. Обстоятелствата като – фактическа грешка; - случайно деяние са обстоятелства изключващи субективната страна на престъплението като деянието, а именно вината. Когато едно деяние е обществеоопасно и виновно, законът го определя и като наказуемо, поради това , че е престъпно. Случаите, изрично посочени в глава втора от НК сочат обстоятелства, при които деянието не е обществеоопасно или виновно и поради това и не е престъпно и наказуемо. Тук отговорност не следва да се търси на друго основание – липса на елемент от фактическия състав на престъплението; липса на определено качество на деянието – обществена опасност или виновност. Давността е последващо обстоятелство, настъпило с изтичане на определен предвиден в закона срок, който се прилага спрямо вече осъществено деяние, което е прието от закона за престъпление, но настъпването му, изключва отговорността на дееца, тъй като държавата губи правомощието си да преследва наказателно същия. Глава втора от НК говори за престъпление и за неговите обективни и субективни качества, както и за обстоятелства, при които съответно деянието не е противоправно, виновно или наказуемо. Глава девета от НК излиза извън субективните и обективни предели на деянието като престъпление. Същото е вече извършено и деецът се преследва, но настъпват определени последващи факти, каквито са изтеклия период от време, след изтичането на който държавата губи правомощие да преследва дееца. Давността изключва отговорността, като в зависимост от това дали лицето се преследва или вече е осъдено и следва да изтърпи наказанието, се изключва правото на държавата да преследва лицето и да го накаже или правото на държавата да изпълни вече наложеното наказание. Гореизложеното не дава каквито и да било основания за неприложение на разпоредбата на чл. 11 от ЗАНН. Към въпросите относно обстоятелствата изключващи отговорността ЗАНН препраща към НК, доколкото в ЗАНН липсва изричен регламент.

На следващо място, на съда е известно и Тълкувателно решение № 112 от 16.XII. 1982 г. по н. д. № 96/82 г., ОСНК, докладчик член-съдията Господин Господинов, според което: „ В чл. 11 от Закона за административните нарушения и наказания наред с другите въпроси е посочено, че за обстоятелствата, изключващи отговорността, се прилагат разпоредбите на Общата част на Наказателния кодекс, доколкото в този закон не се предвижда друго. Съгласно чл. 21, ал. 1, т. 3 НПК изтеклата давност е обстоятелство, което изключва наказателната отговорност."

По въпроса за това дали в ЗАНН липсва уредба на давността. По отношение на сроковете по чл. 34 от ЗАНН съществува спор в съдебната практика дали същите са давностни или преклузивни. На съда е известни ТР на ОСНК , които разглеждат тези срокове като давностни /Тълкувателно решение № 48 от 28.XII.1981 г. по н. д. № 48/81 г., ОСНК и Тълкувателно решение № 112 от 16.XII.1982 г. по н. д. № 96/82 г., ОСНК, докладчик член-съдията Господин Господинов/, като в Постановление № 10 от 28.IX.1973 г., Пленум на ВС се сочи, че съдът следи служебно за изтичането на тези срокове. Приложението на чл. 34 от ЗАНН или на чл. 127 от ЗОП , според настоящия съдебен състав на АССГ, по никакъв начин не изключва приложението на института на **абсолютната давност.** ЗАНН в чл. 34 не регламентира абсолютната давност и не защото изчерпателно изброява давностните срокове по ЗАНН, а защото според чл. 11 от ЗАНН по въпросите изключващи отговорността, които не са уредени в ЗАНН, се прилагат разпоредбите на НК. Според съда, е недопустимо да се твърди, че институтът

на абсолютната давност се прилага за престъпления, които са противоправни виновни наказуеми деяния с по-висока степен на обществена опасност, а не следва да се прилага за нарушения, които са противоправни виновни наказуеми деяния с по-ниска степен на обществена опасност от престъпленията. Разпоредбата на чл. 11 от ЗАНН в частта относно обстоятелства изключващи отговорността, когато препраща към НК, препраща именно в частта относно „абсолютната давност".

Ето защо, АССГ приема изводите на РС за приложение на чл. 81 ал.3 във вр. с чл. 80 ал.1 т.5 от НК. Срокът по чл. 81 ал.3 от НК отнесен към разпоредбата на чл. 80 ал.1 т.5 от НК в редакцията й към датата на извършване на нарушението по оспореното НП – 29.10.2009г , е две плюс една години или три години, считано от датата на извършване на нарушението. Абсолютната давност, която изключва наказателното преследване, в случая е изтекла на 29.10.2012г.

Съгласно разпоредбата на чл. 24 ал.1 т. 3 от НПК, образуваното наказателно производство се прекратява, когато наказателната отговорност е погасена поради изтичане на предвидената в закона давност.

С решението си РС отменя обжалваното наказателно постановление, като прекратява административно наказателното производство срещу Евтим Евтимов, поради което и същият съд е постановил законосъобразен съдебен акт.

Воден от горното и на основание чл. 221 ал.2 от АПК АССГ внастоящия съдебен състав

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА РЕШЕНИЕ от 05.06.2013г на СРС по нахд №1048/2013г.
Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ: .....
/М.Славейкова/

ЧЛЕНОВЕ: 1.....
/Вл. Николов/

2.....
/М.Керимова/

Р Е Ш Е Н И Е

№ 295

гр. Перник, 18 ноември 2013 година

В ИМЕТО НА НАРОДА

Административен съд - Перник, касационен състав, в открито съдебно заседание на двадесет и трети октомври през две хиляди и тринадесета година в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: СТЕФАН СТАНЧЕВ
ЧЛЕНОВЕ: ЕМИЛИЯ ИВАНОВА
СЛАВА ГЕОРГИЕВА

при секретаря Анна Манчева и с участието на представител на Окръжна прокуратура – Перник - прокурор Антова, като разгледа докладваното от съдия Станчев КНАХД № 299 по описа на съда за 2013 г., за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 63, ал. 1, изр. 2 от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба от Митница Югозападна против част от решение без номер от 18.05.2013 г. на Районен съд – Дупница по НАХД №560 по описа на съда за 2012 г.

С обжалваната част на атакуваното решение, поради направени изводи за изтекла абсолютна погасителна давност, е отменено наказателно постановление (НП) №202 от 22.11.2010 г. на Началник Митница Югозападна, издадено срещу „ЕЛПИДА“ ЕООД, ЕИК 109585199, седалище и адрес на управление гр. Дупница, ул. Орлинска №40, представлявано от Елена Василева Щиплиева – управител, в частта, с която за нарушение и на основание чл. 123, ал. 2 от Закона за акцизите и данъчните складове (ЗАДС) е определено да бъде наложено административно наказание „имуществена санкция“ в размер на 2 000 (две хиляди) лв.

В касационната жалба се съдържа единствено възражение срещу изводите на първата съдебна инстанция за изтекла към момента на постановяване на решението абсолютна погасителна давност за осъществяване на административнонаказателно преследване. Навеждат се доводи за неприложимост на института на абсолютната погасителна давност, уреден в НК, тъй като ЗАНН съдържал подробна уредба в тази насока. Съдът квалифицира това твърдение на жалбоподателя като касационно основание за отмяна поради нарушение на закона, в случая материалния, в смисъла на чл. 348, ал. 1, . 1 във вр. с чл. 348, ал. 2 от НПК, приложим в касационното производство по силата на препращащата разпоредба на чл. 63, ал. 1, изр. 2 от ЗАНН. От касационния съд се иска да отмени обжалваното решение и по съществото на спора да потвърди процесното НП като правилно и законосъобразно. Пред съда жалбоподателят не изпраща представител.

Ответникът по жалбата „ЕЛПИДА“ ЕООД, гр. Дупница не изпращат представител и не заявяват становище във връзка с жалбата.

Представителят на Окръжна прокуратура – Перник, прокурор Антова, дава заключение, че решението на първата съдебна инстанция е правилно и законосъобразно и като такова следва да бъде оставено в сила.

Касационната жалба е процесуално допустима, подадена в срок и от страна в административнонаказателното производство, поради което се дължи нейното разглеждане по същество. Пред настоящата инстанция не са представени писмени доказателства във връзка с касационните основания за оспорване на първоинстанционния съдебен акт.

Административен съд - Перник, като разгледа жалбата по ред на чл. 208 и сл. от АПК, взе предвид доводите и становищата на страните и извърши проверка на атакувания съдебен акт в пределите по чл. 218 от АПК, въз основа на фактическите заключения на първата съдебна инстанция приема следното:

Обжалваното решение е валидно и допустимо, като постановено по отношение на правораздавателен акт, подлежащ на съдебен контрол, с произнасяне от компетентен съд, в рамките на дадените му от закона правомощия, след надлежно сезиране от страна с активна процесуална легитимация.

При извършената проверка за правилно приложение на материалния закон и във връзка с изложеното в жалбата касационният съд намира следното:

Разгледал съществото на спора след служебно извършена проверка и изводи за законосъобразност на производството по налагане на административно наказание, районният съд е приел за безспорни както факта на осъществяване вмененото на „ЕЛПИДА“ ЕООД, гр. Дупница нарушение на посочената норма на ЗАДС, така и неговото авторство. Предвиденото да бъде наложено административно наказание е прието от районния съдия за правилно и справедливо определено в законово предвидения вид и размер. Така приетата за установена от районния съд фактическа обстановка, като съответна на всички събрани по делото доказателства, както и изводите на първата съдебна инстанция за безспорност по отношение факта на нарушението и неговото авторство се споделят напълно от настоящия съдебен състав. Споделят се и изводите за правилно приложение на материалния закон от страна на административнонаказващия орган, както се споделят същите и относно факт изтичане на абсолютния давностен срок за осъществяване на административнонаказателно преследване.

Не се приемат доводите на жалбоподателя за неприложимост на института на абсолютната погасителна давност, уреден в НК, тъй като ЗАНН съдържал подробна уредба. По силата на препращащата разпоредба на чл. 11 от ЗАНН относно обстоятелствата, изключващи отговорността, формите на съучастие, приготовлението и опита се прилагат разпоредбите на общата част на Наказателния кодекс (НК), доколкото ЗАНН не предвижда друго. Касационният състав споделя тезата, че ЗАНН познава срокове за давност отнасящи се само до образуване на административнонаказателното производство – чл. 34, ал. 1 и 2 на ЗАНН, погасяване на административнонаказателното преследване при неиздадено НП в срок от 6 месеца след съставяне на АУАН – чл. 34, ал. 3 на ЗАНН, както и относно сроковете за *изпълнение* на административното наказание, уредени в чл. 82 на с.з. Но в основния процесуален закон за административнонаказателното производство липсват разпоредби, относно давността за погасяване на административнонаказателно преследване в случай на съставен в сроковете акт за нарушение, издадено в срок и НП, но наличие на предпоставки препятстващи неговото влизане в сила поради невръчване или обжалване.

Следователно при липса на изрична уредба и съгласно препратката на чл. 11 на ЗАНН, приложение ще намерят съответните текстове на чл. 80 и чл. 81 от НК. И с изтичането на посочения давностен срок следва да се погасява и възможността за завършване на започнатото административнонаказателното производство на основание настъпила абсолютна погасителна давност, за което съдът следи и служебно. Липсата на изрична уредба в ЗАНН, както и на изрична препратка в чл. 11 на ЗАНН конкретно по отношение на давностните срокове относно погасяване на възможността за осъществяване на административнонаказателно преследване в посочената по-горе хипотеза, не може да поставя извършителя на административно нарушение в по-неблагоприятно положение от извършителя на престъпление.

Правилни са изводите на районния съд, приел и че в настоящия случай е изтекла тригодишната давност предвидена в чл. 81, ал. 3 НК във вр. с чл. 80, ал. 1, т. 5 от НК във вр. с чл. 11 от ЗАНН, в редакцията на НК от ДВ бр. 153 от 1988 г., тъй като изменението на приложимия материален закон до влизане в сила на процесното НП (с ДВ, бр. 26 от 2010 г.) се явява по-благоприятния закон съгласно правилото на чл. 3, ал. 2 от ЗАНН. В смисъла на цитираните разпоредби, независимо от спирането или прекъсването на давността, наказателното (административнонаказателното) преследване се изключва, ако е изтекъл срок, който надвишава с една втора срока, предвиден в предходния член 80, ал. 1, т. 5 (две години за всички останали случаи) т.е. в настоящия казус - 3 години. Описаното в АУАН и НП нарушение, безспорно извършено и от жалбоподателя, е осъществено на 07.04.2010 г. Така от датата на извършване на процесното административното нарушение до постановяване на решението на районния съд са изминали повече от 3 (три) години.

При така установеното безспорно изтичане на абсолютната тригодишна давност, единственото законосъобразно развитие на производството се изразява в отмяна на процесното НП и прекратяване на образуваното административнонаказателното производство и като е сторил това Районен съд – Дупница е постановил правилен и законосъобразен съдебен акт, който ще бъде оставен в сила.

Мотивиран така и на основание чл. 221, ал. 2, предл. 1 от АПК Административен съд – Перник:

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА решение без номер от 18.05.2013 г. на Районен съд – Дупница по НАХД №560 по описа на съда за 2012 г., В ЧАСТТА, с която е отменено наказателно постановление №202 от 22.11.2010 г. на Началник Митница Югозападна, издадено срещу „ЕЛПИДА“ ЕООД, гр. Дупница.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

ПРЕДСЕДАТЕЛ: /П/

ЧЛЕНОВЕ: 1./П/

2./П/

Р Е Ш Е Н И Е

Номер /05.05.2011 год., град Варна

В ИМЕТО НА НАРОДА

ВАРНЕНСКИЯТ АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД, VIII касационен състав, в публичното заседание на седми април 2011 год. в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: РАЛИЦА АНДОНОВА
ЧЛЕНОВЕ: КРАСИМИРА ЖЕЛЕВА
ВЕСЕЛИНА ЧОЛАКОВА

Секретар: **Добринка Долчинкова**
Прокурор при Варненска окръжна прокуратура: **СТАНИСЛАВ СТАНЕВ**
Като разгледа докладваното от **председателя**
кАНД №1064 по описа на съда за 2011 година,
За да се произнесе, съобрази следното:

Производството е по реда на чл.208 и сл. АПК вр.чл.63 ал.1 ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба на Директора на Регионална дирекция-Варна при Комисията за защита на потребителите за областите Варна, Добрич, Шумен Търговище, Разград и Силистра, против Решение №288/10.02.2011г по НАХД №2467/2010г на ВРС, II с-в, с което е отменено издаденото от касатора НП №В-4701/29.01.2008г и наложената на „Релакс консулт" ЕООД Имуществена санкция в размер на 50 000лв. на осн.чл.46 ал.1 от ЗТТИ. Касаторът релевира основанието по чл.348 ал.1 т.1 от НПК, приложим по препращане от чл.63 от ЗАНН – неправилно приложение на материалния закон, като оспорва изцяло възприетата от ВРС отпаднала възможност спрямо ЕООД да бъде реализира административнонаказателната репресия поради изтичане на абсолютната давност, като обосновава твърдението си за незаконосъобразност на това становище, настоява за отмяна на решението и потвърждаване на НП. В съдебно заседание, редовно уведомен, касаторът не се явява и не се представлява.

Ответната страна „Релакс консулт" ЕООД възразяват срещу касационната жалба в срока по чл.228 вр.чл.163 ал.2 от АПК, както и в съдебно заседание чрез упълномощения си представител, като излагат, че са налице са и други отменителни основания извън възприетото от ВРС, а именно – че АУАН е съставен, а НП е издадено от некомпетентни длъжностни лица съгл.чл.52 от ЗТТИ; че не е спазен срока по чл.52 ал.1 от ЗАНН за издаване на НП; че не е осъществено изобщо нарушение, понеже дружеството е разполагало с разрешително за търговия с тютюневи изделия от 17.06.2007г, т.е. два дни преди проверката. С тези съображения настоява за потвърждаване на решението на ВР

Идентично е становището по същество и на представителя на Окръжна прокуратура-Варна, който счита жалбата за неоснователна.

Касационната инстанция намира, че жалбата е неоснователна.

Административнонаказателното производство против „Релакс Консулт" ЕООД-Варна е започнало със съставяне на АУАН №Н-4701/18.09.2007г от

гл.инспектор при КЗП-РД-Варна за осъществено административно нарушение по чл.30 ал.1 (редакция ДВ бр.70 от 2006г) от Закона за тютюна и тютюневите изделия за това, че на 19.06.2007г в магазин „Сладки мечти" на бул."Приморски" №55 в гр.Варна търговецът продава на вътрешния пазар цигари местно производство и внос, без да притежава разрешение за продажба на тютюневи изделия, издадено при условия и по ред, определен от Кмета на Община Варна и с Правилника за прилагане на ЗТТИ. При насрочената документална проверка упълномощеното от управителя на дружеството лице представило наред с фактури за закупуване и сертификати за произход на цигарите и незаверено копие на разрешение за търговия с тютюневи изделия №СДИР-078/17.06.2007г, издадено от Кмета на Община Варна на „Релакс консулт" ЕООД за обект : смесен магазин за търговия с няколко групи храни на адрес гр.Варна, бул."Приморски" №55; в разрешението са цитирани удостоверение за регистрация от 13.04.2007г и положително становище на РИОКОЗ от 18.04.2007г. При поискване на оригинала упълномощеното лице не могло да го представи. С писмо изх.№968/25.06.2007г АНО изискал информация от ОБщина Варна дали за магазин „Сладки мечти" на бул."Приморски" №55 е издадено разрешително за продажба на тютюн и тютюневи изделия в полза на „Релакс консулт" ЕООД, като по преписката не се съдържа отговора на Община Варна, а разпитана в съдебно заседание пред ВРС актосъставителката твърди, че такъв е получен и е в смисъл, че разрешително е издадено, но с дата, последваща тази на проверката. Към преписката са приложени Заповед от 14.10.2005г на министъра на икономиката и енергетиката, с която на осн.чл.52 ал.1 т.3 и ал.2 от ЗТТИ е упълномощил Председателя на КТЗП и Директорите на РД към ГД „Контрол на пазара" на КТЗП да издават НП за нарушения по чл.30 от ЗТТИ, а длъжностните лица от РД да съставят АУАН за нарушения по същия текст; и Заповед от 05.01.2007г, с която отново на осн.чл.52 ал.1 т.3 от ЗТТИ Председателят на КЗП е определил длъжностно лице, което да съставя АУАН за нарушения по чл.30 от закона.

За идентично с описаното в АУАН от фактическа страна административно нарушение по чл.30 ал.1 от ЗТТИ с НП на ЕООД е наложена Имуществена санкция в размер на 50 000лв. на осн.чл.46 ал.1 от ЗТТИ. При безспорна между страните фактическа обстановка, с обжалваното си решение въззивният съд приел от правна страна, че обективният състав на нарушението е осъществено, но че в конкретния казус е налице изключващо отговорността обстоятелство по см.чл.11 от ЗАНН вр.чл.81 ал.3 вр.чл.80 ал.1 т.5 (редакция ДВ бр.153 от 1998г) от НК, а именно – изтекла абсолютна преследвателска давност от три години, считано от датата на осъществяване и установяване на нарушението 19.06.2007г до 19.06.2010г, т.е. преди приключване на съдебното дирене пред ВРС на 16.09.2010г.

За да обоснове това си становище, ВРС е изложил мотивирани съображения за приложимостта на нормите на чл.80 и сл. от НПК, които изцяло се споделят от настоящия състав. Съобразно изричното препращане на чл.11 от ЗАНН, относно обстоятелствата, изключващи отговорността, се прилагат разпоредбите на НК, доколкото ЗАНН не предвижда друго. Специалният закон урежда два вида давностни срокове – от установяване на нарушението до издаване на НП (чл.34 от ЗАНН) и след влизане в сила на НП до изпълнение на наказанието(чл.82 от ЗАНН), но липсва уредба относно срока, течащ от осъществяване или установяване на нарушението до влизане в сила на НП, респ.актът, с който е наложено наказанието. Именно поради това относно този срок са субсидиарно приложими нормите на НК, уреждащи давността за погасяване на административнонаказателно преследване.

Това извод произтича и от принципното съотношение на тежестта на административните нарушения по специалните закони спрямо престъпленията от специалната част на НК – очевидно е, че първите са с по-ниска степен на обществена опасност, поради което е недопустимо приложението на чл.80 от НК да бъде отказвано на извършителя на административно нарушение, защото по този начин той би бил поставен в по-неблагоприятно положение от извършителя на престъпление. Нещо повече – настоящият касационен състав намира, че давността по чл.80, респ.чл.81 от НК е приложима не само спрямо административните наказания Глоба, налагани на ФЛ, но и досежно Имуществените санкции, налагани на ЕТ и ЮЛ. ЗАНН или друг нормативен акт не предвиждат различни режими за реализиране на административнонаказателната отговорност в зависимост от нейния субект, поради което липсва основание да се приеме, че давностният срок по чл.80 от НК би бил приложим за нарушения, извършени от ФЛ и неприложим за такива, осъществени от ЕТ и ЮЛ. Такова правоприлагане би позволило безсрочно преследване на едни правни субекти при ограничаване със срок преследването на други за извършени идентични административни нарушения, което е дискриминационно третиране, и противоречи както на буквата, така и на духа на закона. В този смисъл е и практиката по касационни административнонаказателни производства в административните съдилища в РБ.

В заключение на гореизложеното, в конкретния казус при постановяване на обжалваното си решение въззивният съдебен състав е приложил правилно материалния закон, т.е. не е налице релевираното от касатора отменително основание. По отношение на наведените от него доводи за поведението на управителя на ЕООД във връзка с връчване на НП, предприетите от АНО действия в тази насока и прочие, касационният състав счита за нужно да посочи, че никое от тези обстоятелства не може да резултира в различно приложение на материалния закон от това, предприето от ВРС, понеже те не са предвидени от законодателя при преценка на въпроса за изтекла давност за реализиране на административнонаказателната отговорност.

При горните констатации касационният състав намира, че обжалваното въззивно решение не е обременено с поддържания порок, а при служебната проверка по чл.218 ал.2 от АПК не бяха констатирани и други основания за отмяна или ревизия на проверявания съдебен акт, поради което жалбата против него следва да бъде отхвърлена като неоснователна.

Мотивиран от горното и съобразно с правомощията си по чл.221 ал.2 от АПК касационният съдебен състав

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА решение №288/10.02.2011г по НАХД №2467/2010г на ВРС, XXVIII с-в, с което е отменено издаденото от Директора на Регионална дирекция-Варна при Комисията за защита на потребителите за областите Варна, Добрич, Шумен Търговище, Разград и Силистра, НП №В-4701/29.01.2008г и наложената на „Релакс консулт" ЕООД – Варна Имуществена санкция в размер на 50 000лв. на осн.чл.46 ал.1 от ЗТТИ.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ: **ЧЛЕНОВЕ: 1.** **2.**

ПРАКТИКА

НА

РАЙОННИТЕ СЪДИЛИЩА

РЕШЕНИЕ

Номер 3279	Година 22.04.2013	Град Благоевград

В ИМЕТО НА НАРОДА

Районен съд - Благоевград

Наказателно отделение Четвърти състав

На 21.03	Година 2013

В публично заседание в следния състав :

Председател: Георги Янев Секретар: Теофания Лазова

Съд. заседатели: Прокурор:

като разгледа докладваното от Георги Янев

Административно наказателно дело

номер 20131210200407 по описа за 2013 година

Производството е образувано по жалба на Петър Георгиев Паунов, с ЕГН 6808062987, с адрес: гр. Кюстендил, пл. "Велбъжд" № 1, в качеството му на Кмет на Община Кюстендил, против Наказателно постановление № 11010286/04.07.2012 г. на Директора на Агенция за държавна финансова инспекция – София, с което на жалбоподателя за извършено нарушение на чл. 9 от Наредбата за възлагане на малки обществени поръчки /в ред. ДВ, бр. 34 от 08.05.2009 година/, на основание чл. 65, чл. 66, ал. 2 от Наредбата за възлагане на малки обществени поръчки /отм/, във връзка с чл. 32, ал. 1 и чл. 53, ал. 2 от Закона за административните нарушения и наказания е наложено административно наказание "Глоба" в размер на 500.00 лева.

С жалбата Паунов оспорва издаденото НП, като незаконосъобразно, издадено при съществени процесуални нарушения, както и в напълно несъответствие с фактическата обстановка. Излага съображения в тази насока. Иска неговата отмяна. В съдебно заседание жалбоподателят чрез процесуалния си представител поддържа подадената жалба, като моли съда да отмени НП. Подробни съображения излага в писмена защита.

Административнонаказващият орган, редовно призован, чрез процесуалния си представител счита жалбата за неоснователна, моли съда да потвърди издаденото НП, като правилно и законосъобразно. Подробни съображения излага в писмена защита.

Районна прокуратура - Благоевград, редовно и своевременно призована, не ангажира свои представител по делото и становище по жалбата.

Съдът, след като съобрази доводите на страните, събраният по делото доказателствен материал и закона, установи от фактическа страна следното:

На основание чл. 10, ал. 1, т. 3 и чл. 3, ал. 1, т. 4 от ЗДФИ и Заповед на Директора на АДФИ № ФК-10-1415/16.11.2011 година е възложено на служители от АДФИ извършването на финансова инспекция на Община Кюстендил. При извършената инспекция проверяващите констатирали, че на 23.06.2009 г. Петър Георгиев Паунов, в качеството си на кмет на Община Кюстендил и възложител на обществени поръчки по чл. 7, т. 1 от ЗОП /ред. ДВ. бр.24 от 31 март 2009 г./, с решение № 14/23.06.2009 г. е открил малка обществена поръчка чрез открит конкурс

по чл 3 ал. 2 от НВМОП / в ред. ДВ. бр. 34 от 08 май 2009 г./ с предмет „Изграждане на Център за настаняване от семеен тип сгради - сгради 1 и 2, находящи се на територията на град Кюстендил", с което е одобрил обявлението и документацията за участие в процедурата, в които е включил следните минимални изисквания за участие в процедурата - притежаване на квалифициран технически персонал за изпълнение на поръчката, от който минимум един геодезист, нает по трудово правоотношение за неопределен срок, наети не по-малко от 150 лица по трудово правоотношение за неопределен срок, както и минимален реализиран общ оборот от дейността през последните три години /2006, 2007 и 2008 г./ в размер на 10 млн. лева, с които изисквания необосновано е ограничил участието на други лица в процедурата за възлагане на малката обществена поръчка.

Съгласно чл.38, ал.1 от Закона за местното самоуправление и местната администрация орган на изпълнителната власт в общината е кметът на общината.

За периода от 12.11.2007 година до настоящия момент, съгласно справка за отговорните длъжностни лица с изх. № 12-00-124/19.12.2011 година, Кмет на Община Кюстендил е Петър Георгиев Паунов.

Съгласно чл.7, т.1 от ЗОП, кметът на общината е възложител на обществени поръчки.

С Решение № 14/23.06.2009 г. Петър Георгиев Паунов - кмет на Община Кюстендил в качеството си на възложител на обществени поръчки, е открил малка обществена поръчка чрез открит конкурс с предмет „Изграждане на Център за настаняване от семеен тип сгради - сгради 1 и 2, находящи се на територията на град Кюстендил".

В т. III от Решението, като правно основание за откриване на процедурата е посочен чл. 3, ал. 2 от НВМОП.

С Решение № 14/23.06.2009 г. възложителят е одобрил обявлението за малка обществена поръчка и документацията за участие в процедурата.

В т. II.2.1 от обявлението възложителят е определил прогнозна стойност на поръчката в размер на 1 331 666.67 лв.

В т. III.2.2 „Икономически и финансови възможности" от обявлението за малка обществена поръчка възложителят е определил като минимално изискване за допускане до участие в процедурата минимален реализиран общ оборот от дейността през последните три години в размер на 10 млн.лева. Според обявлението, когато участник в процедурата е обединение, което не е юридическо лице, изискването се прилага общо за физическите или юридическите лица, включени в обединението.

В т. III.2.3 "Технически възможности" от обявлението за малка обществена поръчка са определени критериите за подбор относно минималните технически възможности на участниците, като е предвидено следното: участникът да притежава квалифициран технически персонал за изпълнение на поръчката, от който минимум един геодезист, нает по трудово правоотношение за неопределен срок и да има наети не по-малко от 150 лица по трудово правоотношение за неопределен срок.

За доказване на обстоятелството, че отговарят на определените минимални изисквания за икономически и финансови възможности по отношение на изискания оборот в размер на 10 млн. лева участниците е следвало да представят декларация за общия оборот за 2006, 2007 и 2008 година, в зависимост от датата, на която същият е бил учреден или е започнал дейността си - оригинал.

За доказване на обстоятелствата, че отговарят на определените минимални изисквания за технически възможности, участниците е следвало да представят списък на ръководния персонал и на техническите лица, включително на тези, отговарящи за контрола на качеството, придружен от документи, удостоверяващи образованието, стажа по специалността, вкл. дипломи, автобиографии, трудови договори и списък на назначените по трудово правоотношение за неопределен срок лица / удостоверение -

извадка от НАП.

При извършена проверка установили, че малката обществена поръчка включва изграждане на сгради чрез изпълнение на СМР в части: „Архитектура", „Конструкции", „Отопление, вентилация и климатизация", „ВИК", „Електроинсталации", „Вертикално планиране", ПБЗ, съгласно инвестиционен проект № 355/23.12.2008 г. и издадено Разрешение за строеж № 312/29.12.2008 година.

В Разрешение за строеж № 312/29.12.2008 г. е посочено, че Център за настаняване от семеен тип - сгради 1 и 2 е V - та категория строеж, съгласно чл. 137, ал. 1, т. 5 от ЗУТ.

Съгласно чл. 14, ал. 1 от Закона за камарата на строителите, вписването на строителите в Централния професионален регистър на строителя се извършва по категории строежи - за строежи от първа категория, за строежи от втора категория и за строежи от трета, четвърта и пета категория, както и по отделни строителни и монтажни работи по чл. 3, ал. 2, за изпълнението на които строителят докаже, че отговаря на изискванията по този закон. Категориите строежи са уредени в чл. 137 от ЗУТ.

Съгласно чл. 14, ал. 3 и 4 от Закона за камарата на строителите, строителите вписани в регистъра за изпълнението на строежи от първа категория и получили удостоверение за тях, могат да изпълняват строежи от всички категории, а строителите, вписани в регистъра за изпълнението на строежи от втора категория и получили удостоверение за тях, могат да изпълняват строежи от всички категории, с изключение на строежите от първа категория.

За вписване в регистъра строителите следва да отговарят на определени изисквания уредени в чл. 15, ал. 1, т.1 - 7 от Закона за камарата на строителите. Сред тези изисквания са да разполагат с необходимия персонал, нает по трудови договори за техническо ръководство на строежите; за контрол върху качеството на изпълнение на строителството, за съответствие на влаганите в строежите строителни продукти със съществените изисквания за безопасност; за контрол по спазването на здравословни и безопасни условия на труд, за организиране изпълнението на дейности по защита при бедствия; други лица, за които с нормативен акт се изисква да са наети по трудов договор; наетият технически персонал да притежава необходимата правоспособност съобразно придобитата специалност и образователно- квалификационна степен, професионален опит, познания и техническа компетентност по отношение на националното му законодателство; наетите работници да притежават необходимата професионална квалификация за изпълнение на извършваните строителни дейности. За изпълнение на строежи от първа категория извън изискванията по ал. 1 на чл. 15 от закона, строителите трябва да отговарят и на допълнителни изисквания, а именно:

1. средносписъчна численост на персонала - не по-малко от 50 души за предходната година;

2.нетни приходи от продажби за предходната финансова година - не по-малко от 3 000 000 лв.;

3.балансова стойност на дълготрайните материални активи за предходната финансова година - над 500 000 лв.

Определеното от възложителя изискване за икономическо и финансово състояние - реализиран оборот за 2006 г., 2007 г. и 2008 г. в размер на 10 млн лв. превишава приходите за една финансова година, които трябва да е реализирал строителя, за да бъде регистриран като изпълнител на строежи първа категория.

Съгласно § 2 от ПЗР на НВМОП за неуредените въпроси се прилага ЗОП. Чл. 50, ал. 3 от ЗОП задължава възложителите да съобразяват изискванията за икономическо и финансово състояние със стойността и обекта на обществената поръчка. Заложеното изискване за минимален оборот от 10 млн. лв. за последните три години не е съобразено със стойността на обществената поръчка, чиято прогнозна

стойност е определена в размер на 1 331 666.67 лв.

По отношение на наетия персонал няма изискване същият да бъде нает по трудови правоотношения за неопределен срок, като видно от гореизложеното е, че средносписъчна численост на персонала за строителите от първа категория е не по-малко от 50 души за предходната година. В този смисъл възложителят необосновано е предявил към евентуалните заинтересовани участници минимални изисквания да притежават квалифициран технически персонал за изпълнение на поръчката, от който минимум един геодезист, нает по трудово правоотношение за неопределен срок и да има наети не по-малко от 150 лица по трудово правоотношение за неопределен срок.

Необходимостта от обявените минимални изисквания е необоснована и предвид правото на участника да използва ресурсите на други физически или юридически лица при изпълнение на поръчката, при условие, че докаже, че ще има на свое разположение тези ресурси, което право е уредено в чл. 51а от ЗОП.

При извършена проверка се установи, че възложителят е включил горните изисквания и в „Общите правила за участие в открития конкурс за възлагане на малка обществена поръчка", раздел „Изисквания за икономическо и финансово състояние, технически възможности и/или квалификация на участниците за изпълнение на поръчката" от одобрената документация за участие в открития конкурс, където в т. 2.1 е записано, че участникът следва да докаже наличие на необходим капацитет за обезпечаване на изпълнението на договора за обществена поръчка, при минимални изисквания за технически възможности, посочени в раздел III, т. 2.3 на обявлението за настоящата поръчка.

Видно от представената по време на финансовата инспекция справка с изх. № 12-00-23/27.01.2012 г. документация за участие в открит конкурс за възлагане на малка обществена поръчка с обект „Изграждане на Център за настаняване от семеен тип сгради - сгради 1 и 2, находящи се на територията на град Кюстендил" е закупена от трима кандидати.

В одобрената документация, раздел „Отваряне, разглеждане, оценка и класиране на офертите" , Разглеждане на офертите. Етапи на разглеждане на офертите, т. 2 Втори етап - Проверка по обявените критерии за подбор е отбелязано, че комисията проверява съответствието на участниците и на офертите им с предварително обявените от възложителя минимални изисквания за икономическо и финансово състояние, технически възможности и квалификация на участниците и при липса на съответствие участника се отстранява от по-нататъшно участие в процедурата и офертата му не се разглежда в следващия етап.

Съгласно представен списък с участниците и постъпилите оферти за участие в открития конкурс е подадена една на брой оферта с вх. рег. № 1/14.07.2009 г. от „Александър МТВ" ЕООД, със седалище гр. Кюстендил.

Със заповед № РД - 00-1191/15.07.2009 г. Петър Паунов - кмет на Община Кюстендил е назначил комисия за провеждане на процедурата.

Работата на комисията във връзка с разглеждане, оценка и класиране на подадените оферти е отразена в два протокола както следва:

В протокол № 1/15.07.2009 г. комисията е: извършила предварителна проверка за допустимост, като е констатирала, че съдържанието на офертата е в съответствие с чл. 13, ал. 1 от НВМОП и предварително обявените от възложителя минимални изисквания за икономическо и финансово състояние, технически възможности и квалификация на участника в открития конкурс; взела решение да допусне до разглеждане и оценяване представената от „Александър МТВ" ЕООД оферта; обявила резултатите от оценяването по два показатели от комплексната оценка, преди отварянето на ценовата оферта.

На база извършеното оценяване комисията е класирала на първо място в открития конкурс с обект: „Изграждане на Център за настаняване от семеен тип

сгради - сгради 1 и 2, находящи се на територията на град Кюстендил" - „Александър МТВ" ЕООД.

Видно от протокол № 2/15.07.2009 г., след отваряне на ценовата оферта, комисията е извършила комплексна оценка в съответствие с предварително обявения критерий - икономически най-изгодна оферта и е класирала на първо място „Александър МТВ" ЕООД, с предложена крайна цена 1 330 462,20 /един милион триста и тридесет хиляди четиристотин шестдесет и два лева и двадесет стотинки/ без ДДС, срок за изпълнение от 120 /сто и двадесет/ календарни дни от възлагането на обществената поръчка и срок за отсрочено плащане - 7 /седем/ календарни дни от издаване на фактурата.

С Решение № 17/16.07.2009 г. кмета на Община Кюстендил - Петър Паунов е определил класирания на първо място участник - „Александър МТВ" ЕООД, гр. Кюстендил, за изпълнител на малка обществена поръчка с обект „Изграждане на Център за настаняване от семеен тип сгради - сгради 1 и 2, находящи се на територията на град Кюстендил".

На 31.07.2009 г. между Община Кюстендил, представлявана от кмета на Община Кюстендил - Петър Георгиев Паунов и Петър Ненчев Ненчев - директор на дирекция „ФСДБ" и гл. счетоводител и „Александър МТВ" ЕООД, гр. Кюстендил, е сключен договор № Д-00- 597/31.07.2009 г. на стойност 1 330 462, 20 /един милион триста и тридесет хиляди четиристотин шестдесет и два лева и двадесет стотинки/ без ДДС, за изграждане на Център за настаняване от семеен тип сгради - сгради 1 и 2, както и доставка и монтаж на вътрешно обзавеждане и оборудване на центъра.

Във връзка с констатираното по-горе, на 28.02.2012 година Длъжностни лица при Агенцията за държавна финансова инспекция – актосъставителя Румяна Тодоринова, в присъствието на свидетелите Атанас Атанасов и Камелия Георгиева, е съставила на Петър Паунов акт за установяване на административно нарушение № 11010286. АУАН е съставен в присъствие на жалбоподателя и подписан лично от него, без възражения. На 05.03.2012 година Петър Паунов е депозирал писмени възражения срещу така съставения му акт, заведени с вх. № 11010286.

Въз основа на акта, на 04.07.2012 година, Директора на Агенция за държавна финансова инспекция – София, като надлежно оправомощен от административнонаказващия орган със заповед от 10.04.2012 година е издал атакуваното наказателно постановление № 11010286, с което на жалбоподателя за извършено нарушение по чл. 9 от Наредбата за възлагане на малки обществени поръчки /в ред. ДВ, бр. 34 от 08.05.2009 година/, на основание чл. 65, чл. 66, ал. 2 от Наредбата за възлагане на малки обществени поръчки /отм/, във връзка с чл. 32, ал. 1 и чл. 53, ал. 2 от Закона за административните нарушения и наказания е наложил административно наказание "Глоба" в размер на 500.00 лева. НП е връчено на Паунов на 09.08.2012 година.

Към преписката са представени и съответните заповеди определящи материалната компетентност на актосъставителя да съставя АУАН, на наказващия орган да издава НП.

Изложената фактическа обстановка съдът прие за установена въз основа на показанията на разпитаните по делото свидетели – Атанас Атанасов и Камелия Георгиева, както и от приложените и приети по делото писмени доказателства, които са безпротиворечиви, относно подлежащите на доказване факти и установяват по несъмнен начин възприетата фактическа обстановка, като последователни и логични.

При така установената фактическа обстановка, съдът приема от правна страна следното:

Жалбата е депозирана от надлежно лице в установения от закона 7-дневен срок от връчване на НП, поради което е допустима, а разгледана по същество - неоснователна, по следните съображения:

Актът и наказателното постановление са съставени от компетентни длъжностни лица, съгласно чл.66, ал.1 и ал.2 НВМОП /отм/, във вр. със заповед № ЗМФ-450/10.04.2012г. на министъра на финансите, издадена на основание §2 и §5 ПМС№38/23.02.2012г., в сила от 26.02.2012г., което отменя Наредбата за възлагане на малки обществени поръчки, приета с ПМС №249/17.09.2004г. Съгласно §5 процедурите за възлагане на малки обществени поръчки, включително тези по чл.2 НВМОП, открити до влизане в сила на §2 от постановлението се довършват по досегашния ред. На основание чл.66, ал.2 от наредбата, §2 и §5 от ПМС №38/23.02.2012г., във вр. със заповед № ЗМФ-450/10.04.2012г. на министъра на финансите са съставени актът и НП, за нарушение на чл.9 НВМОП. Наложеното наказание е на основание чл.65 НВМОП, във връзка с чл.32, ал.1 ЗАНН глоба в размер 500лв., в полза на държавния бюджет. Актът е съставен на 28.02.2012г. Издаденото въз основа на него наказателно постановление е на 04.07.2012г. Нарушението, за което са съставени е извършено на 23.06.2009г., открито при финансова инспекция на Община Кюстендил, възложена на основание чл.10, ал.1, т.3 и чл.5, ал.1, т.4 Закон за държавната финансова инспекция /ЗДФИ/, със заповеди на директора на АДФИ. Нарушението е установено по действащ към момента на извършването му /23.06.2009г/ нормативен акт – НВМОП, приета на основание чл.14, ал.5 ЗОбщП, съгласно §3, която е уреждала условията и редът за възлагане на малки обществени поръчки. Към момента на съставяне на акта /28.02.2012г/ наредбата, приета с ПМС №249/17.09.2004г., обн.ДВ бр.84/27.09.2004г., в сила от 01.10.2004г. е отменена, съгласно §2 ПМС №38/23.02.2012г., в сила от 26.02.2012г., но съгласно §5 е приложима към започналите по този ред процедури на малки обществени поръчки. Не е спорна описаната в акта и НП фактическа обстановка и правна квалификация на нарушението по чл.9 НВМОП, които се установяват по еднопосочен, последователен и безпротиворечив начин от приложените към акта писмени доказателства и не се оспорват от страните. Установява се, че жалбоподателят изпълнявайки длъжността кмет е имал качеството на възложител на обществена поръчка по смисъла на чл.7, т.1 ЗОП /ред. ДВ. бр.24 от 31 март 2009 г./, с решение № 14/23.06.2009 г. е открил малка обществена поръчка чрез открит конкурс по чл 3 ал. 2 от НВМОП / в ред. ДВ. бр. 34 от 08 май 2009 г./ с предмет „Изграждане на Център за настаняване от семеен тип сгради - сгради 1 и 2, находящи се на територията на град Кюстендил", с което е одобрил обявлението и документацията за участие в процедурата, в които е включил следните минимални изисквания за участие в процедурата - притежаване на квалифициран технически персонал за изпълнение на поръчката, от който минимум един геодезист, нает по трудово правоотношение за неопределен срок, наети не по-малко от 150 лица по трудово правоотношение за неопределен срок, както и минимален реализиран общ оборот от дейността през последните три години /2006, 2007 и 2008 г./ в размер на 10 млн. лева, с които изисквания необосновано е ограничил участието на други лица в процедурата за възлагане на малката обществена поръчка, в нарушение на чл.9 НВМОП.

Както в акта, така и в НП е отразено, че административнонаказателното производство е започнало със съставяне на акт за установяване на административно нарушение. При съставянето на акта за установяване на административно нарушение и издаване на атакуваното НП са спазени изискванията, визирани в разпоредбите на чл. 42 и чл. 57 от ЗАНН, съгласно които, за да бъде редовен актът за установяване на административно нарушение и НП трябва да включват в съдържанието си всички кумулативно посочени реквизити. Спазени са и сроковете по чл. 34 ЗАНН. АУАН удовлетворява всички формални и съдържателни изисквания на чл. 40, чл. 42 и чл. 43 от ЗАНН, както се установява в резултат на непосредствения му прочит.

В конкретния случай АУАН е съставен от Румяна Тодоринова, на длъжност "старши финансов инспектор" в АДФИ, която дава пълно описание на нарушението и

обстоятелствата, при които е извършено. В тази насока са и показанията на свидетелите Атанасов и Георгиева. Чрез изпълнение на изискванията на чл. 42 от ЗАНН органът издал АУАН постига пълна индивидуализация на нарушението и нарушителя, без да ограничава правото на защита на жалбоподателя. Издадения в съответствие с процесуалните норми акт е редовен и като такъв се явява правно основание за издаване на НП. Съдът счита, че не са налице формални предпоставки за отмяна на НП, тъй като при реализирането на административнонаказателната отговорност на жалбоподателя не са допуснати съществени процесуални нарушения, които биха могли да доведат до самостоятелна отмяна на издаденото НП и да водят до опорочаване на производството.

Установените в съдържанието на АУАН факти административнонаказващият орган оправдано е възприел, като е счел, че е налице годно основание за ангажиране отговорността на жалбоподателя за извършено нарушение по чл. 9 от НВМОП, наказуемо по чл. 32, ал. 1 от ЗАНН.

Доколкото всички констатации в АУАН са подкрепени с официални документи, а и по тях не се спори от страните, съдът приема, че деянието по повод, на което е ангажирана административнонаказателната отговорност на жалбоподателя, е осъществено по описания в АУАН начин.

Спорния въпрос по делото е, повдигнатия от жалбоподателя в жалбата за изтекла по отношение на нарушението абсолютна давност, по смисъла на чл.11 ЗАНН, във връзка с чл. 81, ал. 3 НК и чл.80, ал.1, т.5 НК, в редакция преди изменението на разпоредбата, с ДВ бр.26/2010г. като по благоприятен закон, която предвижда по - кратък срок от две години, според който и срокът на абсолютната давност, увеличен с една втора е три години, който е изтекъл, съответно счита, че е погасена и възможността за започване на административно-наказателно производство /АНП/. Разпоредбата на чл.11 ЗАНН предвижда, че за обстоятелствата, изключващи отговорността се прилагат разпоредбите на общата част на НК, но доколкото в този закон не се предвижда друго. Действително, ако се тълкува чл.11 ЗАНН, във връзка с чл.24, ал.1, т.3 НК, изтеклата давност е обстоятелство, което изключва наказателната отговорност, съответно административно-наказателната, но давността за съставяне на акта, съответно издаване на наказателното постановление е уредена в ЗАНН, съответно в конкретния случай със специално правило чл.66, ал.1 от наредбата и чл.127 ЗОбщП, което изключва приложението на общото. Тази уредба се прилага към АНП и изключва приложението на абсолютната давност, по смисъла на чл.80, ал.1, т.5, във връзка с чл. 81, ал.3 НК. Това е така, тъй като в ЗАНН - чл.34, ал.1 и ал.2 са уредени давностни, а в ал.3 преклузивни срокове, в които може да се образува АНП. Тяхното начало се определя от момента на откриване на нарушителя и извършване на нарушението, съответно за издаване на НП, а последицата от изтичането им е погасяване на възможността на съответния компетентен контролен орган да го започне със съставяне на акт, съответно ако е започнало, то се прекратява. Когато АНП е започнало в тези срокове, не може да се прилага давността, уредена в НК, тъй като препращането на чл.11 ЗАНН е за неуредените в ЗАНН въпроси, а сроковете за започване на АНП са изрично уредени в чл.34 ЗАНН, или в специалните закони, според които трябва да се извърши преценката за давността. Ако актът, съответно НП са съставени след изтичане на сроковете по чл.34 ЗАНН, не е необходимо да се прилага принципът на абсолютната давност, уреден в чл.81, ал.3 НК, тъй като самото изтичане на тези срокове води до същите последици, като тези на абсолютната давност по чл.81, ал.3 НК. Този принцип е относим към сроковете, уредени в НК, а в ЗАНН и специалните закони са уредени изрично сроковете, в които контролните органи могат да съставят акт за установяване на нарушение, свързани с момента на откриване на нарушителя и момента на извършване на нарушението. Съставяне на акта извън тези срокове има за последица погасяване на възможността

за започване на АНП, а образуваното се прекратява. Поради това в АНП не е уреден 37
въпросът за абсолютната давност, тъй като тази последица настъпва с изтичане на сроковете, уредени в чл.34 ЗАНН. В конкретния случай тези срокове са уредени в материалния закон - чл.127 ЗОбщП и чл.66 НВМОП, като специалното правило, изключва приложението на общото. Специалните срокове са създадени за реално изпълнение на поставените цели и задачи на държавната финансова инспекция, съгласно чл.2, ал.1 и ал.2 ЗДФИ, възложена на основание чл.10, ал.1, т.3 и чл.5, ал.1, т. 4 ЗДФИ от директора на АДФИ за последваща проверка на дейността по възлагане и изпълнение на обществени поръчки. Актът и НП са съставени в сроковете, уредени в чл.66, ал.1 НВМОП, съответно чл.127 ЗОбщП – шест месеца от откриване на нарушителя от органи на инспекцията и не по - късно от три години от извършването му, а НП е издадено в срок от шест месеца от съставяне на акта, съгласно чл.34, ал.3 ЗАНН, поради което е започнало валидно и не са налице основания, изключващи административно-наказателната отговорност по смисъла на чл. 66, ал.1 НВМОП / отм/, съответно чл.127 ЗОбщП.

Наложено е административно наказание на основание чл.65 НВМОбщП, във връзка с чл.32 ЗАНН глоба в размер 500лв. Когато от момента на извършване на нарушението до неговото установяване, съответно до съставяне на акта и влизане в сила на НП са последвали различни нормативни разпоредби, чл.3 ЗАНН предвижда - прилага се онази от тях, която е по-благоприятна за нарушителя. Тази норма е императивна и при наличието на съответните условия, както органът налагащ наказанието, така и съдът нямат възможност да преценят дали да се приложи, а са длъжни да приложат по - благоприятния закон за нарушителя. Такъв се явява законът, който води до по - благоприятни наказателни последици за нарушителя. Преценката се извършва конкретно, дали административното нарушение е нарушение по отменения и по новия закон, като се вземат предвид всички елементи на състава и предвидените санкции. Нарушението е извършено на 23.06.2009г., а към момента на съставяне на акта 28.02.2012г., съответно наказателното постановление 04.07.2012г., е влязъл в сила нормативен акт, който отменя изцяло наредбата. НВМОП е издадена на основание чл.14, ал.5 ЗОбщП, в редакция при обнародването му, съгласно § 3, а §2 препраща за неуредените въпроси с нея към ЗОбщП. С изменението на чл.14 ЗОП, ДВ бр. 37/2006г., ал.5 е станала ал.7 със същото съдържание. С последващото изменение на чл.14 ЗОП, ДВ бр. 93/2011г., в сила от 26.02.2012г., чл. 14 ЗОП е добила различна редакция и няма разпоредба, която да делегира компетентност към МС за издаване на НВМОП, нито такава, съгласно която НВМОП продължава действието си до приемането на нов подзаконов акт. Към настоящия момент уредбата на малките обществени поръчки е в самия ЗОбщП, който урежда същите задължения на възложителите при провеждането им, както и санкциите при неизпълнението. Така съответно на задължението на възложителя, уредено в чл.9 наредбата, е уредено в 25,ал.5 ЗОбщП /ДВ бр.37/2006г/. Неизпълнението на това задължение е скрепено със санкция в чл.128б, във връзка с чл.133, ал.2 ЗОбщП за възложителя, а в конкретния случай жалбоподателят е имал качеството на такъв, като кмет на общината, съгласно чл.8, ал.3, във връзка с ал.2 ЗОбщП, е упражнявал правомощията на възложителя, съответно е субект на нарушението. Приложеният закон от актосъставителя, съответно наказващия орган е по-благоприятният за дееца, поради това, че с отменената наредба са предвидени по-леки наказания спрямо новата уредба по ЗОбщП при неизпълнение на същото задължение.

С оглед изискването на чл.3, ал.2 от ЗАНН, тъй като НВМОП е отменена, считано от 26.02.2012г. (като чл.34, ал.3 е отменен, считано от 01.04.2012г.), е създадена нова глава осма "а" в Закона за обществените поръчки, която регламентира случаите на обществени поръчки с малка стойност, като в чл.25, ал.5 от ЗОП е предвидено същото задължение на възложителите, като това по чл.9 от НВМОП

(отм.), както и административно наказание "глоба" в намален наполовина размер от 1000 до 3500 лв., съгласно чл.128б, във връзка с чл.133, ал.2 от ЗОП. При този анализ промените в ЗОП не се явяват по-благоприятни по отношение на жалбоподателя от цитираните разпоредби на НВМОП (отм.).

При служебно извършената проверка съдът не констатира съществени нарушения на материалния и процесуалния закон, съставляващи отменителни основания. Наказващият орган е извършил преценка по смисъла на чл.28 ЗАНН, според която е приел, че деянието не е маловажен случай, която се споделя и от съда. Неизпълнението на задължение, изисквано от конкретна правна норма не може да бъде квалифицирано като маловажен случай, или като поведение, което не осъществява адм. нарушение. Когато това задължение не е изпълнено е налице нарушение както от обективна, така и от субективна страна. Неизпълнението на това задължение е скрепено със санкция както от закона към момента на извършването му, така и от последващия закон, уреждащ същото задължение на възложителя в чл.25, ал.5, за което е предвидена по - висока санкция в чл.128б, ал.1 във вр. с чл.133, ал.2 ЗОбщП.

Фактическата обстановка отразена в акта и НП се установява освен от приетите по делото писмени доказателства, така и от разпитаните по делото свидетели.

От субективна страна, Паунов е осъществил състава на това административно нарушение виновно. В качеството си на Кмет и възложител на обществени поръчки по чл. 7, т. 1 от ЗОП, същият е бил запознат със задължения му предвидени в Наредбата, т.е. същият е бил длъжен да предвиди, че с действията си е нарушил императивно установени и вменени му със закон задължения, и да предвиди обществено опасните последици от тези си действия и е искал тяхното настъпване.

След като правилно е квалифицирал нарушението, и при спазване разпоредбата на чл. 65 от НВМОП, на основание чл. 32, ал. 1 от ЗАНН, административнонаказващият орган е санкционирал Петър Паунов с административно наказание "Глоба" в размер на 500.00 лева.

Съгласно посоченият законов текст, който не изпълни или наруши постановление, разпореждане или друг акт, издаден или приет от Министерския съвет, ако деянието не съставлява престъпление, се наказва с глоба от 100 до 2000 лева.

При определяне размера на административното наказание по отношение на извършеното нарушение, съдът намира, че административнонаказващия орган не се е съобразил с разпоредбата на чл. 27 от ЗАНН, т.е. не е отчел, респективно събрал доказателства относно материалното и имотно състояние на жалбоподателя, обстоятелството, че нарушението е извършено за първи път, както и личността на дееца, като по този начин се е лишил от възможността да прецени с оглед тежестта на нарушението какъв размер на наказанията е най-подходящ.

Това води до извода за налагане на минимален размер на наказанието "глоба", като същото следва да се редуцира към минимума, предвиден от закона и на Паунов се наложи административно наказание - "Глоба" в размер на 100.00лв, в каквато насока следва да бъде изменено и НП.

Водим от горното, съдът

Р Е Ш И :

ИЗМЕНЯ Наказателно постановление № 11010286/04.07.2012 г. на Директора на Агенция за държавна финансова инспекция – София, с което на Петър Георгиев Паунов, с ЕГН 6808062987, с адрес: гр. Кюстендил, пл. "Велбъжд" № 1, в качеството му на Кмет на Община Кюстендил, за извършено нарушение на чл. 9 от Наредбата за

възлагане на малки обществени поръчки /в ред. ДВ, бр. 34 от 08.05.2009 година/, на основание чл. 65, чл. 66, ал. 2 от Наредбата за възлагане на малки обществени поръчки /отм/, във връзка с чл. 32, ал. 1 и чл. 53, ал. 2 от Закона за административните нарушения и наказания е наложено административно наказание "Глоба" в размер на 500.00 лева, като **НАМАЛЯВА** размера на наложеното наказание "Глоба" в размер на 100.00 лева.

РЕШЕНИЕТО може да се обжалва от страните пред Административен съд-Благоевград в 14 - дневен срок, считано от съобщението му.

РАЙОНЕН СЪДИЯ:

38

РЕШЕНИЕ

Номер 7869 | Година 22.10.2013 | Град Благоевград

В ИМЕТО НА НАРОДА

Районен съд - Благоевград

Наказателно отделение

На 09.10 | Година 2013

В публично заседание в следния състав :

Председател: Вера Коева Секретар: Филка Сотирова

Съд. заседатели: Прокурор:

като разгледа докладваното от Вера Коева

Административно наказателно дело

номер 20131210201398 по описа за 2013 година

и за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда н чмл.59 и сл. от ЗАНН и е образвано п жалба от КРАСИМИР ДИМИТРОВ ЛАТРОВАЛИЕВ с ЕГН 810060026, с адрес: гр.Петрич, ул."България" № 97, против Наказателно постановление № 2629/08 от 26.05.2008г. на Началника на РПУ Благоевград, с което на жалбоподателя за извършено административно нарушение по чл. 140, ал.1, предл.1 от ЗДвП, на основание чл.175, ал.1, т.1, предл.1 от ЗДвП е наложено административно наказание „глоба" в размер на 50,00 /петдесет/ лв. и лишаване от право да управлява МПС за срок от 1 месец и за извършено административно нарушение по чл.100,ал.1, т.1 от ЗДвП е наложено административно наказание „глоба" в размер на 10 /десет/ лв.

С жалбата се иска отмяна на обжалваното наказателно постановление като се сочи, че от датата на соченото нарушение до датата на връчването на НП на 08.07.2013г. са изминали повече от 5години и съгласно чл.11 от ЗАНН във вр. с чл.80, ал.1, т.5 от НК твърди, че е изтекла давността.

В съдебно заседание жалбоподателят редовно призован, не се явява и не изпраща пълномощник. Не сочи допълнителни доказателства. Няма искане за събиране и проверка на нови такива.

Административнонаказващият орган и Районна прокуратура-Благоевград, редовно и своевременно призовани, не ангажират свои представители по делото и становище по жалбата.

Районният съд, след като съобрази доводите на страните, събрания по делото доказателствен материал и закона, установи следното:

На 01.04.2008г. длъжностни лица в Сектор ПП при ОД на МВР Благоевград – актосъставителят Тончо Моралиев, в присъствието на свидетеля Ивайло Стоименов, съставил на жалбоподателя акт за установяване на административно нарушение № 2629,, за това, че на 01.04.2008г., около 19:00 часа в гр.Симитли, по ул."Георги Димитров" в посока центъра управлява лек автомобил „Фиат Пунто" без регистрационни табели и същят не е регистриран по надлежгния ред. Пр извършената проверка водачът Красимир Латровалиев не е представил свидетелство за управление на МПС. АУАНН е съставен в присъствие на жалбоподатля и същият срещу подпис е получил и копие от него, като е отразил писмени възражение в акта, че има свидетелство за управление на МПС, а тази която управлява по време на проверката е току що закупена.

Въз основа на акта, на 26.05.2008 година, Началник на РПУ към ОД на МВР Благоевград, е издал атакуваното НП № 2628/08, с което за извършено административно нарушение по чл. 140, ал.1, предл.1 от ЗДвП, на основание чл.175, ал.1, т.1, предл.1 от ЗДвП е наложено административно наказание „глоба" в размер на 50,00 /петдесет/ лв. и лишаване от право да управлява МПС за срок от 1 месец и за извършено административно нарушение по чл.100,ал.1, т.1 от ЗДвП е наложено административно наказание „глоба" в размер на 10 /десет/ лв. НП е връчено на жалбоподателя на 08.07.2013г. Към преписката е приложена и справка от АНО, от която се установява, че спрямо жалбоподателя са налагани и други административни наказания по ЗДвП. Отразените в акта обстоятелства се потвърждават от показанията на разпитаните по делото свидетели Тончо Моралиев и Ивайло Стоименов, които изцяло потвърждават констатациите в АУАН и са категорични, че на посочената в акта дата и час при проверка на управлявания от жалбоподателя автомобил констатирали, че същят е без регистрационнти табели и при проверката водачът не представя и свидетелство за управление на МПС, за което му съставили АУАН.
Изложената фактическа обстановка съдът прие за установена въз основа на показанията на разпитаните по делото свидетели, както и приложените към административнонаказателната преписка и приети по делото писмени доказателства, които са безпротиворечиви, относно подлежащите на доказване факти и установяват по несъмнен начин възприетата фактическа обстановка, като последователни, логични и непротиворечиви.

При така установената фактическа обстановка, съдът приема от правна страна следното:

Предприетото обжалване е процесуално допустимо – при съобразяване на процесуалния срок, отчитан от датата на връчване на наказателното постановление – 08.07.2013г., а жалбата е подадена на 10.07.2013г. чрез административнонаказващия орган, в който срок правно валидно е инициира последващ съдебен контрол за законосъобразност от лице, което има право на жалба.

По отношение на възражението за изтекла давност, за което е направено възражение, съдът излага следното:

Производството по установяване на административни нарушения и налагане на административни наказания е създадено, за да съдейства за предотвратяване и ограничаване на административните нарушения. Общественият интерес обаче предполага реализацията на административнонаказателната отговорност да бъде осъществена своевременно – налагането на административно наказание има смисъл само тогава, когато е реализирано в определен момент и при дадени обществени условия и само в пределите, необходими за постигането на целите на наказанието (генералната и специалната превенция). Съгласно чл. 4, ал. 1 от Конституцията Република България е правова държава. Една от характеристиките на правовата държава изобщо е тя да упражнява властническите си правомощия, включително и тези по осъществяване на административнонаказателна отговорност, единствено при точното спазване на строго установени правила. Един от механизмите за недопускане на необосновано бездействие на държавните органи и в наказателното право, а и в административнонаказателното право е институтът на погасяване на наказателното преследване и на наложеното наказание. Погасяването се изразява в изключване на възможността да бъде осъществено наказателно (съответно административнонаказателно) преследване или да се изпълни наложено наказание поради предвидени в закона фактически положения:1. То настъпва по силата на закона, без да е необходим изричен акт на държавен орган, прогласяващ това. В наказателното право са познати три вида юридически факти, с чието настъпване законът свързва погасяването на наказателното преследване и на наложеното наказание, които са и изрично очертани в чл. 79, ал. 1 НК: когато деецът умре, когато е изтекла предвидената от закона давност и когато е последвала амнистия. Така ако някой от тези факти настъпи, преди да бъде образувано наказателно производство, това съставлява законна пречка за неговото образуване. При вече образувано производство държавата губи възможността то да бъде продължено. От трите юридически факта с най-голямо практическо значение е институтът на давността. По своята същност давността представлява изтичане на определен от закона срок, който изключва възможността на държавата да образува или да реализира наказателно преследване или да изпълни вече наложено наказание чрез използване на държавната принуда. Не така пълно обаче е уреден институтът на давността в сферата на административното наказване. Познати са няколко хипотези за това: **1. Погасяване на административнонаказателното производство преди неговото образуване** В чл. 34 ЗАНН е предвидено, че не се образува административнонаказателно производство, а образуваното се прекратява, когато: а) нарушителят е починал; б) нарушителят е изпаднал в постоянно разстройство на съзнанието; в) това е предвидено в закон или указ. Не се образува административнонаказателно производство, ако не е съставен акт за установяване на нарушението в продължение на три месеца от откриване на нарушителя или ако е изтекла една година от извършване на нарушението, а за митнически, данъчни, банкови, екологични и валутни нарушения, както и по Закона за публичното предлагане на ценни книжа, Закона за пазарите на финансови инструменти, Закона за дружествата със специална инвестиционна цел, Закона срещу пазарните злоупотреби с финансови инструменти, Закона за дейността на колективните инвестиционни схеми и на други предприятия за колективно инвестиране, част

втора, част втора „а“ и част трета от Кодекса за социално осигуряване, Кодекса за застраховането и на нормативните актове по прилагането им и по Закона за регистър БУЛСТАТ – две години. За нарушение на нормативен акт, уреждащ бюджетната, финансово-стопанската и отчетната дейност по чл. 32, ал. 1, т. 1 от Закона за държавната финансова инспекция, както и за нарушение на нормативен акт, уреждащ хазартната дейност и мерките срещу изпирането на пари и финансирането на тероризма, не се образува административнонаказателно производство, ако не е съставен акт за установяване на нарушението в продължение на шест месеца от откриване на нарушителя или ако са изтекли повече от пет години от извършване на нарушението. **В случая Законът за административните нарушения и наказания изчерпателно посочва давността за образуване на административнонаказателно производство**; 2. Погасяване на административнонаказателното преследване В ЗАНН е предвиден и срок, след изтичането на който, макар и да е съставен акт за установяване на административно нарушение, образуваното административнонаказателно производство се прекратява, ако не е издадено наказателно постановление – в срок шест месеца от съставянето на акта (чл. 34, ал. 3 ЗАНН) и **3. Давност за изпълнение на административното наказание** В ЗАНН съществуват и правила за погасяване на изпълнението на наложеното наказание поради изтекла давност. Административното наказание не се изпълнява, ако са изтекли: а) две години, когато наложеното наказание е глоба; б) шест месеца, когато наложеното наказание е временно лишаване от право да се упражнява определена професия или дейност; в) три месеца, когато наложеното наказание е обществено порицание. Тук, подобно на института на погасяване на наказанието в наказателното право, законът предполага влязло в сила наказателно постановление (необжалвано или потвърдено от съда), откогато започва да тече и давността. Въпреки че ЗАНН наглед доста изчерпателно урежда института на погасителната давност, в тези разпоредби съществува значителен пропуск. Така в случай че има образувано административнонаказателно производство, съставен е акт за установяване на административно нарушение и е издадено наказателно постановление, но то не е надлежно връчено или е обжалвано (което препятства влизането му в сила), не е ясно дали в този период тече давност за административнонаказателното преследване. Подобен пропуск, предпоставя значителни противоречия при прилагането на ЗАНН. Част от съдебната практика приема, че давността в наказателното право е приложима и в административнонаказателното по силата на чл. 11 ЗАНН, препращащ по въпросите на вината, вменяемостта, обстоятелствата, изключващи отговорността, формите на съучастие, приготовлението и опита към разпоредбите на общата част на Наказателния кодекс. Приема се, че за погасяването на наказателната отговорност поради изтичане на предвидения в закона давностен срок съдът следи служебно по силата на чл. 24, ал. 1, т. 3 НПК във вр. с чл. 11 ЗАНН. В този смисъл са решение № 1283/4.05.2010 г. по адм. д. № 1514/2010 г. на Административния съд – София; решение по н. а. х. д. № 2478/2009 г. на Районния съд – Пазарджик, от 9.02.2010 г. на Районния съд – Пазарджик, и др. Мотивите на съда се свеждат до това, че тъй като в ЗАНН липсват изрични норми, уреждащи тази част от въпросите на погасителната давност, **субсидиарно приложение следва да намери чл. 80, ал. 1, т. 5 НК,** съгласно който

наказателното преследване се изключва по давност, когато не е възбудено в продължение на три години в случаите, когато наложеното наказание е глоба, като на основание чл. 81, ал. 3 НК, независимо от спирането или прекъсването на давността наказателното преследване се изключва, ако е изтекъл срок, който надвишава с една втора тригодишния срок по чл. 80, ал. 1, т. 5 НК (ред., ДВ, бр. 26/2010 г.). Следователно срокът на така определената абсолютна давност е четири години и половина, след изтичането **на който административнонаказателното преследване е погасено. В съдебната практика обаче има и противното становище** – така в решение № 8/ 28.02.2008 г. по к. н. а. х. д. № 4/2008 г. на Административния съд – Смолян; решение № 723/18.12.2009 г. по к. а. д. № 859/2009 г. на Административния съд – Плевен; **решение № 1065/27.11.2008 г. по к. н. а. х. д. № 1108/2008 г. на Административния съд – Благоевград**; определение № 7/31.03.2008 г. на Административния съд – Кюстендил, по к. н. а. х. д. № 31/2008 г., е прието, че давност за погасяване на административнонаказателното преследване извън случаите на чл. 34 и 82 ЗАНН **не тече. В цитираните решения е посочено, че при липсваща правна норма в ЗАНН, която да предвижда давностни срокове относно наказателното преследване на административните нарушения при вече съставен акт за установяване на административно нарушение и при липсата на препращане в този закон към разпоредбите относно давностните срокове по НК недопустимо се явява приложението на разпоредбата на чл. 24, ал. 1, т. 3 НПК във вр. с чл. 81, ал. 3 НК в административнонаказателния процес и прекратяването на производството поради погасяване на отговорността по давност.** Посочено е, че погасителната давност по ЗАНН относно наложената глоба е намерила своята подробна уредба и не следва да се прибягва към препращащата разпоредба на чл. 11 ЗАНН, съгласно която по въпросите на вината, вменяемостта, обстоятелствата, изключващи отговорността, формите на съучастие, приготовлението и опита се прилагат разпоредбите на общата част на Наказателния кодекс, доколкото в ЗАНН не се предвижда друго. В решение от 24.06.2008 г. на Административния съд – Ловеч, по к. н. а. х. д. № 40/2008 г. се стига до крайност, като се посочва, че няма извършено престъпление, а извършено административно нарушение, поради което според съда разпоредбите на чл. 81 и 82 НК са неприложими, а следва да се приложат разпоредбите на ЗАНН, в който е уредена материята относно погасителната давност. Чисто формално е посочено, че в чл. 82, ал. 2 ЗАНН е уредено, че давността започва да тече от влизането в сила на акта, с който е наложено наказанието, а не от момента на извършването на деянието, както е по НК. Нещо повече, застъпено е становището, че давността никога не се прилага служебно и може да се приложи единствено при възражение за нейното изтичане. Освен това се подчертава, че изтичането на погасителната давност не е осАдвокатски преглед 4/2012 29 нование за отмяна на наказателното постановление или за прекратяване на образувано административно производство по обжалване на наказателно постановление, а погасителната давност може да се приложи при изпълнение на административните актове и съдебните решения, и то само при направено възражение. Твърди се, че основен принцип на правото е, че давността не се прилага служебно. Тук съдът е смесил гражданскоправната погасителна давност с давността в наказателното право. Такова смесване води до изцяло погрешни изводи, които нямат нищо

общо с института на наказателната давност. Това смесване е констатирано и от омбудсмана на Република България, който е сезирал Върховния административен съд с искане да приеме тълкувателно решение по въпросите: Какъв е характерът на сроковете по чл. 34 ЗАНН?; Препраща ли разпоредбата на чл. 11 ЗАНН към уредбата относно погасяване на наказателното преследване по давност в Наказателния кодекс? Следва да се отбележи, че характерът на наказателната давност е материалноправен и произтича от обстоятелството, че с изтичането на определения в закона срок държавата безусловно губи възможността (материалното право) да накаже извършителя или да изпълни наказанието. Затова и при всички случаи на изтичане на съответните давностни срокове в наказателното и административнонаказателното право всички държавни органи, включително и съдът, следят служебно. В заключение намирам, че подобно противоречиво приложение на института на погасителната давност е недопустимо. Законодателният пропуск по отношение на института на давността в административнонаказателното право следва да се тълкува изцяло в полза на привлеченото към административнонаказателна отговорност лице. В този смисъл становището, че по аналогия с чл. 82 и сл. НК в административнонаказателното производство давността тече, спира и се прекъсва съобразно правилата на НК, е законосъобразно. Дори когато е издаден акт за установяване на административно нарушение и наказателно постановление, след като то не е надлежно връчено и не е влязло в сила, давността тече. Правната теория и практиката еднозначно приемат, че давността представлява обстоятелство, изключващо отговорността, т.е. попада в хипотезата на препращащата норма на чл. 11 ЗАНН. След като няма изрична уредба на погасяването на административнонаказателното преследване при издадено, но невлязло в сила наказателно постановление, за давността – като обстоятелство, изключващо отговорността, е приложима уредбата на НК. В подкрепа на тази теза е и тълкувателно решение № 112/16.12.1982 г. по н. д. № 96/82 г. на ОСНК, съгласно което институтите на спиране и прекъсване на давността за наказателно преследване – чл. 81 НК, се прилагат и за давността по чл. 34 от Закона за административните нарушения и наказания. Вярно е, че аналогията като юридическа техника в областта на наказателното право е с ограничено приложение, тъй като не би могло да бъде използвана при тълкуване на съдържанието на наказателноправните норми в посока на обосноваване на наказателната отговорност. Аналогията обаче е възможна и допустима, когато е в полза на съответното лице като реализация на основен принцип изобщо в обастта на санкциониращото право за приложение на по-благоприятен закон. Отделно от тонва неприемливо и обществено неоправдано е извършителят на административно нарушение да бъде поставян в по-неблагоприятно положение от извършителя на престъпление. Следва да се отбележи, че след като законодателят е предвидил преклузивен срок за започването на административнонаказателното производство, с което се цели да бъде избегнато необоснованото забавяне на осъществяването на административната отговорност, не следва да бъде допускано подобно безкрайно протакане на приключването на производството. Спазването на предвидените в закона срокове за ангажиране на административнонаказателната отговорност на нарушителя е особено важна предпоставка за законосъобразното развитие на производството по

реализирането є . Не бива да бъде допускано продължително бездействие на държавните органи при осъществяване на техните правомощия, което би създало неоправдано положение на несигурност в правния мир. По изложеното съдът счита, че поради изтекла абсолютна давност обжалваното НП следва да се отмени като незаконосъобразно само на това основание, изключващо административнонаказателната отговронст без да се разгрлеждат обстоятелствата по чл.53 и чл.54 от ЗАНН.

Водим от горното и на основание чл.63, ал.1 от ЗАНН, Районен съд Благоевград,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Наказателно постановление № 2629/08 от 26.05.2008г. на Началника на РПУ Благоевград, с което на жалбоподателя КРАСИМИР ДИМИТРОВ ЛАТРОВАЛИЕВ с ЕГН 810060026, с адрес: гр.Петрич, ул."България" № 97, за извършено административно нарушение по чл. 140, ал. 1, предл.1 от ЗДвП, на основание чл.175, ал.1, т.1, предл.1 от ЗДвП е наложено административно наказание „глоба" в размер на 50,00 /петдесет/ лв. и лишаване от право да управлява МПС за срок от 1 месец и за извършено административно нарушение по чл.100,ал.1, т.1 от ЗДвП е наложено административно наказание „глоба" в размер на 10 /десет/ лв., като НЕЗАКОНОСЪОБРАЗНО.

Решението може да се обжалва с касационна жалба чрез Районен съд гр.Благоевград в четиринадесет дневен срок пред Административен съд гр.Благоевград. Срокът тече от връчване на съобщение на страните, че решението е изготвено.

РАЙОНЕН СЪДИЯ:

Ч.5

Р Е Ш Е Н И Е

№

11.07.2011г., Димитровград

В ИМЕТО НА НАРОДА

Районен съд –Димитровград, на девети юни две хиляди и единадесета година в публичното заседание в следния състав:

СЪДИЯ : ОГНЯН ГЪЛЪБОВ
Членове:
Съдебни заседатели:

Секретаря Ганка Попова
Прокурор
като разгледа докладваното от съдията
НАХД №296 по описа за 2011г., за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по чл.59 и сл. от ЗАНН.

Жалбоподателят Кирманидис Илиас, с ЕГН 6706276728, от гр.София, ул."Св.Теодосий Търновски" №60, е депозирала жалба против Наказателно постановление № 876 от 21.03.2008г. на Началника на РУ"Полиция" –Димитровград, като иска наложеното му административно наказание да бъде отменено или намалено. Твърди ,че действително е управлявал МПС с по- висока скорост, но това се наложило от обстоятелството ,че на един от неговите спътници му прилошало и трябвало по най-бързия начин да се придвижат до болница за оказване на медицинска помощ.

В съдебно заседание жалбоподателя не се явява и не представя доказателства към подадената на 22.03.2011г. жалба.

Ответникът РУ"Полиция"- Димитровград не изпраща представител в съдебно заседание. С писмо по делото изразява становище ,че жалбата следва да бъде отхвърлена, а наказателното постановление потвърдено.

Районна прокуратура- Димитровград не изпраща представител по делото и не взема становище по жалбата.

Съдът ,като прецени събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност, приема за установено от фактическа страна следното:

Разглежданото по настоящото дело административно –наказателно производство е започнало със съставянето на Акт за установяване на административно нарушение №876/08.03.2008г. от Кристиян Иванов Василев- мл.автоконтрольор при РУ"Полиция"-Димитровград срещу жалбоподателя за нарушение на разпоредбата на чл.21 ал.2 от ЗДвП, изразяващо се в това ,че на 08.03.2008г., около 16.00 часа, по ПП I5 Е85, км 279+830, посока към Димитровград, управлява л.а."Шкода Октавия" с ДКН Х3869АР със скорост100 км/ч при ограничение 60 км/ч въведено с пътен знак „В26". Посочено е още ,че скоростта е измерена и фиксирана с техническо средство TR04 №207 с точен час и дата ,като същите са показани на водача и свидетеля при установяване на нарушението.

Актът е съставен в присъствието на жалбоподателя и свидетеля, предявен им е, след което е подписан от тях и актосъставителя. Препис от акта е връчен на

жалбоподателя непосредствено след съставянето му. Възражения от нарушителя срещу акта не са вписани ,нито такива са депозирани в законоустановения 3-дневен срок.

Във връзка с така съставения акт, е издадено и обжалваното Наказателно постановление №876/21.03.2008г. на Началника на РУ"Полиция"- Димитровград, с което жалбоподателя е санкциониран за нарушение на разпоредбата на чл.21 ал.2 от ЗДвП, като на основание чл.182 ал.2 т.4 от ЗДвП са му наложени административни наказания „Глоба" в размер на 100 лева и „Лишаване от право да управлява МПС" за срок от 1 месец. На основание Наредба № Із- 1959/27.12.2007г. на МВР и във връзка с наказанието по чл.182 ал.2 т.4 от ЗДвП, са му отнети и 7 контролни точки. Описана е фактическата обстановка, свързана с нарушението, която е идентична на тази изложена в акта за установяване на административно нарушение. Наказателното постановление е било връчено на жалбоподателя на 22.03.2011г., от която дата е и подадената срещу него жалба.

Към доказателствения материал по делото е приобщена и разпечатка от показанията на трафик-радара, с който е засечена посочената в документите от административно-наказателната преписка скорост. Видно от същата е ,че действително на 08.03.2008г. в 16.01 часа е фиксирано моторно превозно средство, което се е движело със скорост 100 км/ч при ограничение за съответния пътен участък от 60 км/ч. Съответното техническо средство е преминало успешно последваща проверка ,видно от приетата като доказателство по делото справка от 10.05.2007г.

От представената от ответника справка за наложените на жалбоподателя наказания по ЗДвП се установява ,че до 12.05.2011г. той няма наложени наказания за нарушения на ЗДвП.

За изясняване на фактическата обстановка по делото бяха събрани и гласни доказателства чрез разпит на свидетеля на съставянето на акта Красимир Васев Делчев. В показанията си той заявява ,че с оглед на изминалия период от време не си спомня за случая. След предявяване на съставения акт, свидетеля потвърждава изложената в него фактическа обстановка.

При така установената фактическа обстановка ,съдът достигна до следните правни изводи:

Жалбата е подадена в срок и е процесуално допустима, като подадена от надлежна страна в процеса.

Разгледана по същество жалбата се явява основателна. Жалбоподателят не прави възражения за допуснати съществени процесуални нарушения при издаването на АУАН и НП, наличието на каквито нарушения по делото и не се установяват от съда. Производството срещу жалбоподателя е започнало със съставянето на АУАН на 08.03.2008г. за извършено на същата дата административно нарушение по чл.21 ал.2 от ЗДвП.

Съгласно предписанията на Тълкувателно решение №112/16.12.1982г. на ОСНК, институтите за спиране и прекъсване на давността за наказателно преследване –чл.81 от НК, се прилагат и за давността по чл.34 от ЗАНН в административно наказателното преследване. В подкрепа на горното е и разпоредбата на чл.11 от ЗАНН, според която наред с другите въпроси за обстоятелства изключващи отговорността , се прилагат разпоредбите на Общата част на НК, доколкото в този закон /ЗАНН/ не е предвидено друго. В подкрепа на същото е и разпоредбата на чл.82 ал.3 от ЗАНН, сочеща че независимо от спирането и прекъсването на давността, административното наказание не се изпълнява, ако е изтекъл срок, който надвишава с ½ срока по ал.1. Следователно за процесното административно нарушение давността следва да се съобразява с разпоредбите на чл.80 ал.1 т.5 от НК и на чл.82 ал.1 б."а" от ЗАНН, според които давностния срок за административно наказание „глоба" е 2-годишен. Следователно

абсолютния давностен срок за нарушението е 3 години /2г. +1г./, който отнесен към датата на извършването му- 08.03.2008г. , е изтекъл на 08.03.2011г., т.е. преди връчване на наказателното постановление на жалбоподателя и започване на настоящото съдебно производство. По тези съображения съдът намира ,че са налице предпоставките на чл.24 ал.1 т.3 от НПК вр.чл.81 ал.3 вр.чл.80 ал.1 т.5 от НК вр.чл.82 ал.3 вр.ал.1 б."а" от ЗАНН- погасяване на административно- наказателната отговорност поради изтичането на предвидената в закона абсолютна давност.

На горепосочените основания съдът счита ,че е налице погасяване на административно- наказателната отговорност поради изтичането на предвидената в закона абсолютна давност и по отношение на второто наложено на жалбоподателя наказание – „Лишаване от право да управлява МПС" за срок от 1 месец. В тази връзка разпоредбата на чл.82 ал.1 б."б" от ЗАНН предвижда ,че административното наказание временно лишаване от право да се упражнява определена професия или дейност не се изпълнява , ако са изтекли 6 месеца от налагането му. С оглед разпоредбата на чл.82 ал.3 вр.ал.1 б."б" от ЗАНН ,че независимо от спирането или прекъсването на давността, административното наказание не се изпълнява, ако е изтекъл срок, който надвишава с една втора срока по ал. 1, следва извода ,че по отношение на това второ административно наказание абсолютната давност е 9 месеца от извършване на нарушението -08.03.2008г. и е изтекла на 08.12.2008г. Поради това и в този случай са налице предпоставките на чл.24 ал.1 т.3 от НПК вр.чл.81 ал.3 вр.чл.80 ал.1 т.5 от НК вр.чл.82 ал.3 вр.ал.1 б."б" от ЗАНН- погасяване на административно- наказателната отговорност поради изтичането на предвидената в закона абсолютна давност.

Водим от горното, съдът счита ,че атакуваното наказателно постановление следва да бъде отменено само на горепосоченото основание без да се обсъждат въпросите по същество на спора, тъй като в случая са налице основания изключващи административно- наказателната отговорност на извършителя на административното нарушение.

Мотивиран така, съдът

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ Наказателно постановление №876/21.03.2008г. на Началника на РУ"Полиция"- Димитровград, с което на Кирманидис Илиас, с ЕГН 6706276728, от гр.София, ул."Св.Теодосий Търновски" №60, на основание чл.182 ал.2 т.4 от ЗДвП са му наложени административни наказания „Глоба" в размер на 100 лева и „Лишаване от право да управлява МПС" за срок от 1 месец, а на основание Наредба № Із-1959/27.12.2007г. на МВР и във връзка с наказанието по чл.182 ал.2 т.4 от ЗДвП, са му отнети и 7 контролни точки.

Решението подлежи на обжалване в 14-дневен срок пред ХАС от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ:

О П Р Е Д Е Л Е Н И Е

Казанлък 21.06.2012 год.

Казанлъшкият районен съд, Наказателно отделение, четвърти състав, в закрито съдебно заседание на двадесет и първи юни, през две хиляди и дванадесета година, в състав:

председател: Михаил Михайлов,

при участието на секретаря Атанаска Джагълова, като разгледа докладваното от съдия Михайлов АН дело №440/ 2012 год. по описа на същия съд, за да се произнесе взе предвид следното:

Обжалвано е наказателно постановление №2796/ 15.06. 2007г., издадено от началника на РПУ Казанлък.

Жалбоподателят Икпе, недоволен от наложеното му наказание, с жалбата си моли съда да отмени обжалваното наказателно постановление, поради това, че същото било незаконосъобразно и неоснователно.

Въззиваемата страна, редовно призована, не изпраща представител и не изразява становище по делото.

Актосъставителят в с.з. изцяло поддържа отразеното от него в АУАН.

Съдът, след като извърши цялостна проверка на констативния акт, наказателното постановление, като прецени поотделно и в тяхната съвкупност приобщените към делото доказателства, приема за установено следното:

Жалбата е подадена в срок от лице, имащо право на такава, поради което съгласно чл.59 ал.2 от ЗАНН съдът приема, че същата е допустима.

Административно- наказващият орган, позовавайки се на АУАН №2796/ 07.06.2007 год., приема за установена следната фактическа обстановка: На 07.06.2007 год. около 09,31 часа, в гр. Казанлък, по бул.„Освобождение", посока юг- север, нарушителят Икпе Стивън Икпе, като водач на МПС, управлява л.а. с рег. № СТ8845СВ, със скорост 80 км при максимално разрешена 50 км. Началникът на РУП Казанлък счита, че жалбоподателя се движи със скорост над разрешените стойности за ППС, което управлява и не носи контролния талон от свид. за управление.

АНО намира, че жалбоподателя виновно е нарушил разпоредбите на чл.21 ал.1 и чл.157 ал.1 от ЗДвП, поради което и на основание

чл.53 от ЗАНН, чл.182 ал.1 т.2 предл.1 и чл.185 предл.1 от ЗДвП му наложил административно наказание- глоба общо в размер на 20/двадесет/ лева и му отнел 2 контролни точки.

В ТР 112-82 ОСНК, имащо задължителен характер за съда, относно тълкуването и прилагането на закона, е застъпено становището, че сроковете по чл.34 от ЗАНН са давностни, защото могат да бъдат прекъсвани и спирани. Според решението изтичането на давността има последиците на обстоятелство, изключващо отговорността- чл.11 от ЗАНН. Тази норма препраща към НК, където за обстоятелства, изключващи отговорността въобще, могат да се приемат: малозначителността на дадено деяние, явно незначителната му обществена опасност (чл.9 ал.2 НК); всички обстоятелства, изключващи обществената опасност на деянието (чл.12- чл.13а от НК); обстоятелствата, изключващи вината (чл.14 ал.1, чл.15 и чл.16 от НК); обстоятелствата, изключващи вменяемостта на дееца (чл.33 ал.1 от НК), **погасяването на наказателното преследване по давност** и др. Цитираните норми изключват наказателната отговорност на дееца. Следва да се отбележи, че ЗАНН не урежда абсолютна давност за преследване на административни нарушения, а именно- колко дълго да продължи преследването. Ето защо по смисъла на ТР и цитираната разпоредба на чл.11 от ЗАНН, следва да се прилагат нормите на НК, относно давността за преследване, приложими спрямо най- леко наказуемите престъпления. Иначе бихме изпаднали в правен парадокс- за по-леки деяния, като административните нарушения, да се предвиждат по- тежки правни последици, отколкото тези, които следва да се приложат по отношение на престъпленията. В случая не следва да намерят приложение разпоредбите на чл.34 от ЗАНН, защото те определят само началото на административно-наказателното преследване. Относими, към настоящия казус, са разпоредбите на НК, тъй като преследването по ЗАНН е редовно започнато, но продължава по различни причини извън сроковете за давност по НК. Следва да се има предвид, че разпоредбата на чл.11 от ЗАНН препраща към НК, който се прилага, доколкото в ЗАНН липсва правна уредба, а тук тя не е налице. Следователно спрямо настоящия случай, при действието на старата редакция на чл.81 ал.3, във връзка с чл.80 ал.1 т.5 от НК, като по- благоприятен закон, давността е изтекла още през 2010г. Изтичането на предвидената в закона давност е абсолютна процесуална пречка за провеждане на наказателно

преследване и за нея съдът следва да следи служебно на всеки един етап от производството.

Водим от горните мотиви и на основание чл.63 ал.2 от ЗАНН съдът

О П Р Е Д Е Л И :

Прекратява административно- наказателното производство по АН дело №440/ 2012 год. по описа на Районен съд Казанлък, водено срещу Икпе Стивън Икпе от град Казанлък, кв.„Васил Левски" №47, вх.„В", ап.38, с ЕГН6202047725, с наказателно постановление №2796/ 15.06.2007г., издадено от началника на РПУ Казанлък.

Определението подлежи на касационно обжалване в седемдневен срок от съобщаване на страните, че е изготвено, пред Административен съд гр.Стара Загора.

РАЙОНЕН СЪДИЯ:

Y9

Р Е Ш Е Н И Е

гр. Лом, 23.02.2012 година

В ИМЕТО НА НАРОДА

Ломският районен съд наказателна колегия в публично заседание на двадесет и втори февруари две хилядна и дванадесета година в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ- Н. КАМЕНОВА

при секретар: Боянка Костова, като разгледа докладваното от съдия-докладчика- Н. Каменова АН Дело N: 748/2011 година по описа за 2011 година : и за да се произнесе съдът взе предвид следното :

Производство по реда чл. 59 и следващите ЗАНН.

С Наказателно постановление N: 198 от 12.09.2011 година на Началник Митница, гр. Лом, на Тодор Кирилов Петров от гр. Лом, ул."Ломски казарми" № 42, с ЕГН: 7207173245, на основание чл. 123, ал. 1, чл. 124, ал. 1, чл. 128, ал. 2 от Закона за акцизите и данъчните складове, за това, че на 26.05. 2010 година е извършена съвместна проверка, със служители на РУП, гр. Лом, на частен дом, находящ се в гр. Лом, ул."Ломски казарми" № 42, в който живее Тодор Кирилов Петров, както и на новопостроена къща, върху терен на същата улица, но без адрес. При проверката са открити общо 85 бутилки уиски"Tullamore Dew"-1 lt- 40% vol с неистински бандерол.

Същите са иззети с опис на иззети стоки № 0000108/551/26.05.2010 година, който е неразделна част от Протокола за съвместна проверка.

Задържаните 85 броя бутилки, съдържащи алкохолни напитки с неистински бандерол са предадени на експерти от Агенция" Митници" за сравнително изследване и установяване автентичността на бандеролите, със заключение, че 85 броя бутилки с етикет с надпис "Tullamore Dew"-не съответствуват на истинските акцизни бандероли за спиртни напитки по утвърден образец от МФ и са неистински, поради което и е наложена глоба в размер на 1000 лева.

На основание чл. 124, ал. 1 ЗАДС стоките предмет на нарушението, са отнети в полза на Държавата, както следва: 8 бр. бутилки уиски" Tullamore Dew" "-1 lt- 40% vol, серия- МФ-АА с №,№ 0211137х,ххххх374, 02111588,02111518,хххххх, 02111557, 0211137х.

и 77 бр. бутилки уиски - Tullamore Dew" "-1 лит., 40% vol, серия МФ-АА без номера, общо 85 бр. бутилки уиски"Tullamore Dew" -1 lt- 40% vol с неистински бандерол, всички на обща стойност 1609.33 лева.

Недоволен от издаденото Наказателно постановление е останал Тодор Кирилов Петров от гр. Лом, ул."Ломски казарми" № 42, с ЕГН: 7207173245, който обжалва изцяло същото с оплакване за незаконосъобразност и допуснати съществени процесуални нарушения, както при установяване на нарушението и АУАН, така и в самото НП. Не е извършил визираното административно нарушение.

Моли издаденото Наказателно постановление, да бъде отменено, изцяло, като незаконосъобразно.

Въззиваемите поддържат правилността на издаденото НП и молят, същото като законосъобразно да бъде потвърдено, жалбата оставена без уважение,

като представят писмена защита с която развиват тезата за законосъобразност.

Съдът, като взе предвид събраните по делото писмени и гласни доказателства, доводите на жалбоподателят и посочените основание в жалбата, намира за установено следното:

Жалбата е подадена в законоустановеният срок и е процесуално допустима, разгледана по същество е основателна.

С Наказателно постановление N: 198 от 12.09.2011 година на Началник Митница, гр. Лом, на Тодор Кирилов Петров от гр. Лом, ул."Ломски казарми" № 42, с ЕГН: 7207173245, на основание чл. 123, ал. 1, чл. 124, ал. 1, чл. 128, ал. 2 от Закона за акцизите и данъчните складове, за това, че на 26.05. 2010 година е извършена съвместна проверка, със служители на РУП, гр. Лом, на частен дом, находящ се в гр. Лом, ул."Ломски казарми" № 42, в който живее Тодор Кирилов Петров, както и на новопостроена къща, върху терен на същата улица, но без адрес. При проверката са открити общо 85 бутилки уиски"Tullamore Dew"-1 lt- 40% vol с неистински бандерол.

Същите са иззети с опис на иззети стоки № 0000108/551/26.05.2010 година, който е неразделна част от Протокола за съвместна проверка.

Задържаните 85 броя бутилки, съдържащи алкохолни напитки с неистински бандерол са предадени на експерти от Агенция" Митници" за сравнително изследване и установяване автентичността на бандеролите, със заключение, че 85 броя бутилки с етикет с надпис "Tullamore Dew"-не съответствуват на истинските акцизни бандероли за спиртни напитки по утвърден образец от МФ и са неистински, поради което и е наложена глоба в размер на 1000 лева.

На основание чл. 124, ал. 1 ЗАДС стоките предмет на нарушението, са отнети в полза на Държавата, както следва: 8 бр. бутилки уиски" Tullamore Dew" "-1 lt- 40% vol, серия- МФ-АА с №,№ 0211137х,ххххх374, 02111588,02111518,хххххх, 02111557, 0211137х.

и 77 бр. бутилки уиски - Tullamore Dew" "-1 лит., 40% vol, серия МФ-АА без номера, общо 85 бр. бутилки уиски"Tullamore Dew" -1 lt- 40% vol с неистински бандерол, всички на обща стойност 1609.33 лева.

Съдът след като обсъди направените в жалбата оплаквания, становището на страните в съдебно заседание, събраните по делото писмени и гласни доказателства и извърши проверка на обжалваното наказателно постановление, съдът приема за установено от фактическа страна следното:

На 26.05. 2010 година е извършена съвместна проверка със служители на РУ"Полиция", гр. Лом и служители на Митница, гр. Лом на частен дом, находящ се в гр. Лом, ул."Ломски казарми" № 42, в който живее жалбоподателя, както и на новопостроена къща, върху терен на същата улица, но без адрес, при която са открити общо 85 бутилки уиски"Tullamore Dew"-1 lt- 40% vol с неистински бандерол, иззети под опис.

При извършената експертиза е установено, че 85 броя бутилки с етикет с надпис "Tullamore Dew"-не съответствуват на истинските акцизни бандероли за спиртни напитки по утвърден образец от МФ и са неистински.

На 11.08. 2010 година е съставен Акт за установяване на административно нарушение № 201 от същата дата, изразяващо се в това, че в дома на жалбоподателя са открити 85 броя бутилки уиски с неистински бандерол.

Актът е подписан от жалбоподателя, който е уведомен за възможността на възрази в 3 дневен срок, което възражение е постъпило от него.

Въз основа на съставения АУАН е издадено атакуваното Наказателно постановление № 198 от 12.09. 2011 година на Началник, Митница, гр. Лом, с което на жалбоподателя, на основание чл. 123, ал. 1 ЗАДС е наложено

административно наказание глоба в размер на 1000 лева и на основание чл. 124, ал. 1 ЗАДС, са отнети в полза на Държавата, стоките предмет на нарушението, а именно 85 броя бутилки уиски.

Наказателното постановление е връчено на жалбоподателя на 30.09.2011 година- Разписка на л. 5 от делото.

Горната фактическа обстановка съдът приема за установена от приложените към делото писмени доказателства, както и от гласните такива – показанията на свидетелите, Веселка Русинова Георгиева, Николай Лъчезаров Иванов и Георги Фонков Атанасов.

При така установените факти от значение за спора, съдът приема от правна страна следното:

Настоящото производство е от административно-наказателен характер. Установяването на съответните нарушения, издаването на наказателни постановления и обжалването им става по реда на ЗАНН. Съществото в административно-наказателното производство е да се установи: има ли административно нарушение, извършено ли е то от лицето, посочено като нарушител, дали това лице го е извършило виновно /умишлено или по непредпазливост, тъй като съгласно чл. 7, ал. 2 от ЗАНН, непредпазливите деяния не се наказват само в изрично предвидени случаи/.

За да бъде едно деяние административно нарушение, са необходими три предпоставки, съгласно чл. 6 от ЗАНН: 1.- това деяние да нарушава установения ред на държавно управление, 2.- да е извършено виновно, 3.- да е обявено за наказуемо с административно наказание. Липсата на която и да било от тези предпоставки означава липса на административно нарушение, което би довело до отмяна на издаденото НП, като неправилно. Същевременно, следва да бъдат спазени и всички изисквания относно процедурата по издаване на акта и на наказателното постановление. Неспазването на съответните процесуални изисквания би довело до отмяна на НП, като незаконосъобразно. От съществена важност е актът и НП да са съставени и издадени в сроковете по чл. 34 от ЗАНН, за чието спазване съдът следи служебно. Когато в хода на административно-наказателната процедура са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила по съставянето на акта, реквизитите на същия и тези на НП или не са спазени сроковете за реализиране на административно-наказателната отговорност, то НП следва да бъде отменено, като незаконосъобразно. Когато обаче не са допуснати такива нарушения и самото НП е издадено при спазване на процесуалните правила, в предвидената форма и срокове, съдържа съответните реквизити и е издадено от надлежен орган, следва да се провери неговата правилност, т. е. дали изложеното в НП отговаря на действителното положение на нещата. Само при наличието на законосъобразно /издадено при спазване на всички правила и срокове и съдържащо всички необходими реквизити/ и правилно /т. е. изложеното в него бъде доказано и в съдебното производство/, НП, може да бъде коментирана справедливостта на размера на наложеното наказание.

В конкретния казус, съдът намира, че в хода на административно-наказателната процедура е допуснато съществено нарушение, което опорочава процедурата и издаденото НП и е основание за отмяната му, като незаконосъобразно.

Съгласно чл. 34, ал. 3 от ЗАНН, образуваното административно-наказателно производство се прекратява, ако не е било издадено НП в шестмесечен срок от съставяне на акта. Административно-наказващият орган е длъжен да спази предвидения в тази разпоредба срок за издаване на НП. В чл. 34 от

ЗАНН са посочени абсолютните пречки за образуване на административно-наказателно производство и основанията за прекратяването му. Шестмесечният срок, визиран в чл. 34, ал. 3 от ЗАНН, е абсолютен давностен срок, който изключва наказанието, поради което и административно-наказателното производство се прекратява. Следва да се отбележи, че режимът на давността при административно-наказателните производства е съобразен с целите и характера на административно-наказателната отговорност, а именно – изискванията за бързина при установяване на нарушението, образуването на производството, санкционирането на нарушението и изпълнението на наказанието.

В настоящия случай актът за нарушение е съставен на 11.08.2010 година и от този момент е започнал да тече преклузивният срок по чл. 34, ал. 3 от ЗАНН за издаване на наказателно постановление за това нарушение. Това означава, че наказателното постановление е следвало да бъде издадено в срок до 11.02. 2011 година.

Атакуваното Наказателно постановление е издадено на 12.09. 2011 година, т.е., седем/7/ месеца, след като е изтекъл 6 месечния срок по чл. 34, ал. 3 от ЗАНН.

Поради тези съображения, НП се явява незаконосъобразно – същото е издадено след изтичането на срока, в който е могла да бъде реализирана административно-наказателната отговорност за извършеното нарушение. Ето защо, НП, като незаконосъобразно, следва да бъде отменено, а цялото административно-наказателно производство – прекратено, без съдът да разглежда по същество въпроса има ли извършено административно нарушение.

Водим от горното и на основание чл. 63, ал. 1 от ЗАНН, съдът

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯВА НАКАЗАТЕЛНО ПОСТАНОВЛЕНИЕ № 198 от 12.09.2011 година на Началник Митница, гр. Лом, с което на ТОДОР КИРИЛОВ ПЕТРОВ от гр. Лом, ул."Ломски казарми" № 42, с ЕГН: 7207173245, на основание чл. 123, ал. 1, чл. 124, ал. 1, чл. 128, ал. 2 от Закона за акцизите и данъчните складове, е наложено административно наказание глоба в размер на 1000 лева, и на основание чл. 124, ал. 1 от ЗАДС, са отнети в полза на Държавата стоките предмет на нарушението, както следва: 8 бр. бутилки уиски" Tullamore Dew" "-1 lt- 40% vol, серия- МФ-АА с №,№ 0211137х,ххххх374, 02111588,02111518,ххххх, 02111557, 0211137х.

и 77 бр. бутилки уиски - Tullamore Dew" "-1 лит., 40% vol, серия МФ-АА без номера, общо 85 бр. бутилки уиски"Tullamore Dew" -1 lt- 40% vol с неистински бандерол, всички на обща стойност 1609.33 лева.

ПРЕКРАТЯВА административно-наказателното производство по Акт за установяване на административно нарушение № 201 от 11.08. 2010 година на Митница, гр. Лом.

Препис от решението да се изпрати на Началника на Митница, гр. Лом, за сведение и изпълнение.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Административен съд, гр. Монтана, в 14 дневен срок от съобщението на страните, че е изготвено.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

Р Е Ш Е Н И Е

Номер 87 Година 2012, 03.XII. гр.Пещера

В ИМЕТО НА НАРОДА

Пещерският районен съд наказателен състав
На тринадесети ноември Година 2012
В публичното заседание в следния състав:

Председател: Камен Гатев

Секретар: Евелина Генинска

като разгледа докладваното от районния съдия Гатев н.а.х.д. №209 по описа на Съда за 2012 година, за да се произнесе,взе предвид следното:

С жалбата си срещу Наказателно постановление №11010125/ 03.07.2012г. на Директора на Агенцията за държавна финансова инспекция гр.София, жалбоподателят Стелиян Иванов Варсанов от гр.Пещера, ул."Георги Бенковски" №17 счита постановлението за незаконосъобразно и необосновано, по следните съображения:

Твърди жалбоподателят, че във връзка със сключения договор №ДОГ -00-15/24.02.2009г. не е осъществил състава на административно нарушение, посочено в наказателното постановление. В последното не е посочена датата на извършване на административното нарушение, въпреки изричната разпоредба на чл.57ал.Iт.5 ЗАНН. Независимо от това счита жалбоподателят, че отговорността му е погасена по давност на основание чл.11 ЗАНН във вр. с чл.81ал.III във вр. с чл.80ал.IIIт.5 НК / в редакцията преди 06.04.2010г./.Молбата е да бъде отменено обжалваното постановление.

В съдебно заседание жалбата се поддържа чрез адв.Парпулов.

Ответникът чрез гл. юрисконсулт Динчева оспорва подадената жалба като неоснователна.

Районният съд, като се запозна с оплакванията,изложени в жалбата и след като прецени събраните по делото доказателства,по отделно и в съвкупност, взе предвид следното:

На Стелиян Иванов Варсанов е съставен АУАН №11010125/ 01.02.2012г. за това, че в качеството си на кмет и ръководител на Община Пещера - организация, разпореждаща се със средства от общинските бюджети и фондове, не е приложил контролни дейности, които включват предварителен контрол за законосъобразност, осъществен чрез изготвяне на заявка за поемане на задължение и извършване на проверка за съответствие в т.ч. за компетентност на лицето, което ще поема задължението, за аритметична вярност, за съответствие на задължението с нормативните актове, за съответствие на задължението с бюджетните параграфи, за наличие на неусвоен бюджетен кредит преди сключването на договор №

ДОГ-00-15, с който на 24.02.2009г. е поел задължение за извършване на разход със средства от бюджета на Община Пещера за 2009г. в размер до 50 000.00 лв. без ДДС, от които 12 375.72 лв. не са разплатени към 31.12.2009г.

Описани са следните обстоятелства, при които е извършено нарушението: Със Заповед № 1071/18.12.2007г. кметът на Община Пещера, на основание чл.7, ал.1, т.15 и във връзка с чл.13, ал.1 и ал.3 от ЗФУКПС, е утвърдил Вътрешни правила и процедури за осъществяване на предварителен контрол и прилагане системата на двоен подпис в Община Пещера. С тези правила се уреждат реда за поемане на задължения и извършване на разходи, осъществяване на предварителен контрол във връзка с поемането на финансови задължения и извършване на разходи, документиране на извършения предварителен контрол, основните цели на предварителния контрол, откриване, водене и съхранение на досиетата за поемане на задължения, същност и цел на процедурата - система на двоен подпис. Предварителният контрол за законосъобразност /съответствие на законодателството, вътрешните актове и договори/ се извършва постоянно и се отнася за цялата дейност на Община Пещера. Предварителният контрол е превантивна контролна дейност / правила, процедури, действия, насочени към намаляване на рисковете за постигане на целите на общината и допринасящи за изпълнение на решенията на ръководството/, при която преди вземането/ извършването на всички решения/ действия се извършва съпоставяне с изискванията на приложимото законодателство чрез проверки, за да се гарантира тяхното спазване. Предварителният контрол се извършва чрез проверки, резултатите от които се документират. Въз основа на тези резултати финансовият контрольор писмено изразява мнение относно законосъобразността на решенията/ действията, свързани с разпореждане на активи и средства/ включително поемането на задължения и извършване на разходи/.

Предварителният контрол се осъществява от финансовия контрольор чрез проверка на документите, свързани с поемането на задължение, извършването на разход и другите дейности, обект на предварителен контрол и предшества полагането на неговия подпис. Предварителният контрол се извършва преди вземане на решение, свързано с дейността на общината и при неговото осъществяване се проверяват всички документи и приложенията към тях, свързани с предстоящото решение с цел изразяване на мнение дали предлаганото решение съответства на всички приложими изисквания на действащото законодателство. Предварителният контрол в Община Пещера се извършва непосредствено преди полагането на подпис от кмета на общината или упълномощено за това длъжностно лице. Поемането на задължение се извършва чрез сключването на договори за строителство, доставки и услуги, граждански договори, издаването на заповеди за командировки в страната и чужбина, за назначаване на служители по трудови и служебни правоотношения, за определяне и промяна на трудовите възнаграждения на служителите и други финансови задължения за общината.

Процесът на поемане на задължение предшества всяко извършване на разход. Процедура за поемане на задължение е действие, означаващо поемане на финансов ангажимент от ръководството, от което се пораждат плащания за общината.

Предварителен контрол при поемане на задължение е контролът преди извършването на действията по поемане на задължения. Осъществяването на предварителен контрол при поемане на финансово задължение се извършва чрез проверки за компетентност на лицето, което ще поема задължението, за аритметична вярност, за съответствие на задължението с нормативните актове /извършени от финансовия контрольор/, за съответствие на задължението с бюджетните параграфи /извършени от директора на дирекция „Бюджет и финанси"/, за наличие на неусвоен бюджетен кредит '/ извършени от главния счетоводител/, след което финансовият контрольор изразява писменото си становище по заявката за поемане на задължение.

С Решение № 292/27.03.2009г. Общински съвет Пещера приема бюджета за 2009г. на Община Пещера в т.ч. приема програма за текущите ремонти в Община Пещера през 2009г. в размер на 211390.00 лв. като 16000.00 лв. за дейности държавна отговорност и 198390.00 лв. за местни дейности. Съгласно приетата програма във функция VI „Жилищно строителство, благоустройство, комунално стопанство и опазване на околната среда за обект „Стопански водопровод- гр. Пещера" са предвидени 30 000.00 лв.

На 24.02.2009г. между Община Пещера в качеството на възложител и „Водоснабдяване, канализация и строителство" ЕООД, гр. Пещера в качеството на изпълнител е сключен договор № ДОГ-00-15/24.02.2009г. за възлагане изпълнението на малка обществена поръчка. Договорът е подписан за възложителя от Стелиян Иванов Варсанов - кмет на Община Пещера. Въз основа на сключения договор изпълнителят е извършил СМР в периода от 14.03.2009г. - 23.10.2009г. на обект „Текущ ремонт и поддържане на стопански водопроводи и съоръжения на територията на гр. Пещера през 2009г." С протокол за изпълнени СМР от 02.11.2009г. представители на възложителя и на изпълнителя са установили извършени работи на стойност 12 375.72 лв., които подлежат на заплащане. Изпълнителят е издал фактура № 1835/03.11.2009г., с които са фактурирани извършени СМР на стойност 12 375.72 лв., но същите не са разплатени към 31.12.2009г.

Съгласно сключения договор общата стойност за изпълнение на поръчката „Текущ ремонт и поддържане на стопански водопроводи и съоръжения на територията на гр. Пещера през 2009г." ще бъде в размер до 50 000.00 лв. без ДДС и не повече от определената сума в бюджета на Община Пещера, приета на сесия на Общински съвет Пещера. Договорено е извършената работа да се доказва с Акт образец 19, като актуването на извършените благоустройствени работи - предмет на поръчката да се извършва ежемесечно, но не по-късно от 30-то число на отчетния месец

като разплащането им се извършва след приемането им от възложителя по банков път в петдневен срок след оформяне на необходимите документи или разплащането е следвало да бъде извършено в срок до 08.11.2009г. Договорено е, че при забавяне на плащанията от страна на възложителя, същият дължи лихва на изпълнителя за всеки просрочен ден съгласно ЗЗД.

Със справка изх. № 15-18-9/30.01.2012г. се установи, че стойността на фактура № 1835/03.11.2009г. е платена с платежни нареждания на 03.02.2010г. и на 22.03.20Шг. , с което не са спазени договорените срокове за разплащане. Установи се, че преди сключването на договора кметът на Община Пещера не е приложил контролни дейности, които включват предварителен контрол за законосъобразност, осъществен чрез изготвяне на заявка за поемане на задължение и извършване на проверка за съответствие в т.ч. за компетентност на лицето, което ще поема задължението, за аритметична вярност, за съответствие на задължението с нормативните актове, за съответствие на задължението с бюджетните параграфи, за наличие на неусвоен бюджетен кредит. С неразплащането на финансовите задължения в договорения срок, поети за изплащане през 2009г. за Община Пещера е възникнал риск от изплащане на лихви за всеки просрочен ден на забавяне на плащането.

С деянието е нарушен чл.13, ал.3, т.5, във връзка с чл.2, ал.2, т.3 от Закона за финансово управление и контрол в публичния сектор

Мястото на извършване на нарушението е гр. Пещера, при и по повод изпълнение на служебни задължения.

Въз основа на посоченият АУАН №11010125/ 01.02.2012г е издадено обжалваното НП №11010125/ 03.07.2012г., с което на Стелиян Иванов Варсанов е наложена глоба в размер на 300лв., на основание чл.32ал.Iт.1 от Закона за държавната финансова инспекция.

Изложените в процесните АУАН и НП фактически обстоятелства не се оспорват от жалбоподателя, а се подкрепят и от приетите релевантни писмени доказателствени средства.

При така установената фактическа обстановка, Съдът от правна страна приема следното :

Производството е по реда на чл.59 и следв. от ЗАНН. Жалбата е **процесуално допустима**, тъй като е е подадена от легитимирано лице – Стелиян Варсанов, в срока по чл.59ал.II ЗАНН.

По същество Съдът намира жалбата за **основателна**, по следните съображения:

Съдът намира за основателен довода на жалбоподателя за това, че отговорността му е погасена по давност на основание чл.11 ЗАНН във вр. с чл.81ал.III във вр. с чл.80ал.IIIт.5 НК / в редакцията преди 06.04.2010г./

В настоящият случай е изтекла абсолютна давност, което е основание за изключване на административно наказателната отговорност на нарушителя. Институтът на давността, включително и на абсолютната давност е приложим в административнонаказателното производство. Съгласно чл. 11 от ЗАНН по въпросите на вината, вменяемостта,

обстоятелствата, изключващи отговорността, формите на съучастие, приготовлението и опита се прилагат разпоредбите на общата част на Наказателния кодекс, доколкото в този закон не се предвижда друго.

Съгласно разпоредбата на чл.24 ал.Iт.3 от НПК не се образува наказателно производство, а образуваното се прекратява, когато наказателната отговорност е погасена поради изтичане на предвидената в закона давност, т. е. изтеклата давност е обстоятелство, което изключва наказателната отговорност. Наказателната давност е вид погасителна давност.

На следващо място в ЗАНН не са предвидени разпоредби, касаещи абсолютната давност, поради което на основание чл. 11 от ЗАНН, приложими в случая са разпоредбите, уреждащи давността в НК. Давността за наказателно преследване погасява наказателната отговорност на дееца. Следователно при погасена наказателна отговорност на дееца и безпредметност на наказателното преследване срещу него, същото се явява недопустимо. Изтичането на абсолютната давност , съобразно чл.81ал.III НК за наказателно преследване води до погасяване на наказателната отговорност, в смисъл възможността да се наложи наказание на дееца.

В обжалваното НП не е посочено изрично, но следва да се приеме като дата на извършване на нарушението - на 24.02.2009г. , когато между Община Пещера в качеството на възложител и „Водоснабдяване, канализация и строителство" ЕООД, гр. Пещера в качеството на изпълнител е сключен договор № ДОГ-00-15/24.02.2009г. Тъй като в случая наложеното наказание е глоба, приложение намират разпоредбите на чл. 80ал.Iт. 5 от НК /в редакция преди изменението обн. ДВ бр. 26/2010 г. – две години, съобразно чл.2ал.II НК/ и чл. 81 ал. III НК, т.е общ тригодишен давностен срок, който е изтекъл на 24.02.2012г. , още преди да бъде издадено обжалваното постановление.

С изтичането на горепосочения срок е изключена възможността за административнонаказателно преследване и на основание чл. 24 ал. I, т. 3 от НПК във вр. с чл. 11 от ЗАНН административно наказателното производство следва да се прекрати.

Относно становището на представителя на наказващия орган в смисъл, че в случая давността за установяване на административно нарушение е 5 години, Съдът намира същото за неоснователно. Разпоредбата на чл. 34 ал. II от ЗАНН предвижда 5 годишен срок , но тази разпоредба е относима към образуването на административнонаказателното производство. В случая се касае за различно обстоятелство - изтичане на абсолютната давност като факт, изключващ отговорността.

Разликата между двата вида давности е изтъкната и в Тълкувателно решение №112/ 16.12.1982г. по н.д.№96/1982г. на ОСНК.

Ето защо, при констатираното изтичане на абсолютната тригодишна давност атакуваното наказателно постановление следва да бъде отменено, а образуваното административно-наказателното производство – прекратено.

Воден от горното и на основание чл.63ал.I ЗАНН Пещерският районен съд

Р Е Ш И :

Отменя Наказателно постановление №11010125/ 03.07.2012г. на Директора на Агенцията за държавна финансова инспекция гр.София, с което на Стелиян Иванов Варсанов от гр.Пещера, ул."Георги Бенковски" №17 е наложена глоба в размер на 300лв., на основание чл.32ал.Iт.1 от Закона за държавната финансова инспекция и прекратява административнонаказателното производство по НАХД № 209/2012г. по описа на РС Пещера.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Пазарджишкия административен съд в 14 дневен срок от съобщението на страните за изготвянето му.

Районен съдия:

61

Р Е Ш Е Н И Е

№ 188

гр.Силистра, 22.03.2012 год.

В ИМЕТО НА НАРОДА

Силистренският районен съд, наказателен състав, в открито съдебно заседание на двадесет и втори февруари две хиляди и дванадесета година, в състав

ПРЕДСЕДАТЕЛ:Мирослав Христов

при секретаря Ан.Алексиева, разгледа докладваното от районния съдия АНД № 39/ 2012г. по описа на съда и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.59 и сл. във връзка с чл.84 от ЗАНН.

Жалбоподателят СД „Менес" с БУЛСТАТ 030141327 и седалище и адрес на управление гр. Силистра ул. „Кирил и Методий" № 2 чрез представителя си Иван Павлов Маринов с ЕГН 2512157940 обжалва Наказателно постановление № 10306/17.09.2011г. на Директора на офис Силистра при ТД на НАП-гр.Варна, с което му е било наложено административно наказание-имуществена санкция в размер на 4 000 / четири хиляди / лв за извършено нарушение по чл.40 ал.1 т.1 б."в" от ЗЗО във вр.с чл.7 ал.1 и 2 от КСО. Изтъква доводи за допуснати процесуални и материални нарушения при издаването на акта и НП.

Ответникът – ТД на НАП- гр.Варна, редовно призован, явява се представител-юрисконсулт К.Христов.

Актосъставител- Таня Йорданова Трифонова, редовно призована, явява се лично и депозира своите показания добросъвестно като съда ги прие и приобщи като доказателства по същото.

Свидетел- Радка Николова Иванова, редовно призована, явява се лично и депозира своите показания добросъвестно като съда ги прие и приобщи като доказателства по същото.

Жалбоподателят СД „Менес", редовно призован, не се явява представител в съдебно заседание, не изпраща проц.представител, не депозира писмено становище по делото. Моли съда чрез жалбата си да отмени обжалваното НП като незаконосъобразно като излага доводи в тази насока.

Ответника в съдебно заседание оспорва изцяло жалбата и моли съда да потвърди наказателното постановление.

Съдът, като прецени представените по делото доказателства и като обсъди доводите на страните, прие за установено следното:

При извършена проверка за установяване на факти и обстоятелства в ТД на НАП- Варна, ИРМ гр. Силистра, приключила с ПИП № 1106890/ 25.03.2011г. е било установено, че СД „Менес" с БУЛСТАТ 030141327 като работодател не е внесъл по сметка на компетентната ТД на НАП, която за лицето е бил офис Силистра на ТД на НАП- Варна дължимите осигурителни вноски за здравно осигуряване в законно установения срок по чл.40 ал.1 т.1 б."в" от ЗЗО. Дължимите трудови възнаграждения за месец ноември 2010г. са били начислени и изплатени на 11.12.2010г. Осигурителните вноски за здравно осигуряване за месец ноември 2010г. не са били внесени в законно установения срок т.е. на 11.12.2010г.

Тъй като според актосъставителят и АНО бил осъществен състава на чл.40 ал.1 т.1 б."в"

във вр.с чл.7 ал.1 и 2 от КСО и чл.104 ал.1 от ЗЗО е изготвен АУАН сер.АА № 0027239/ 04.04.2011г. въз основа на който е съставено и обжалваното НП № 10306/ 17.09.2011г. на Директора на офис Силистра при ТД на НАП-гр.Варна. С обжалваното наказателно постановление на жалбоподателя на основание чл.104 ал.1 от ЗЗО за извършеното нарушение по чл.40 ал.1 т.1 б."в" от ЗЗО във вр.с чл.7 ал.1 и 2 от КСО е било наложено административно наказание- имуществена санкция в размер на 4 000 лева.

При така установеното от фактическа страна съдът намира жалбата за допустима и основателна по следните съображения:

АУАН сер.АА № 0027239/ 04.04.2011г. и обжалваното НП № 10306/ 17.09.2011г. са издадени в съществено нарушение на процесуалните правила: Деянието за което е била ангажирана административно-наказателната отговорност на жалбоподателя е било квалифицирано по чл.40 ал.1 т.1 б."в" от ЗЗО във вр.с чл.7 ал.1 и 2 от КСО, извършено на 12.12.2010г. АУАН сер.АА № 0027239 въз основа на който е било издадено и обжалваното НП е бил издаден обаче едва на 04.04.2011г. т.е. след изтичането на давностния срок от 3 месеца от откриването на нарушителя по чл.34 ал.1 от ЗАНН.

Сроковете по чл. 34 ал. 1 от ЗАНН са давностни (вж. тълкувателно решение № 48 от 28.XII.1981 г. по н.д. № 48 / 81 г., ОСНК на ВС; тълкувателно решение № 112 от 16.XII.1982 г. по н. д. № 96 / 82 г., ОСНК на ВС; тълкувателно решение № 44 от 29.XII.1983 г. по н. д. № 29 / 82 г., ОСНК на ВС). Наказателната и административно наказателната доктрина приема, че давността е институт на материалното право. Следователно за давността по чл. 34 ал. 1 от ЗАНН съдът трябва да следи служебно. Началото на тримесечната административно наказателната давност е обусловено от откриването на нарушителя (чл. 34 ал. 1 от ЗАНН). Под откриване на нарушителя следва да се разбира не моментът, в който съответното длъжностно лице е изградило своята субективна представа относно индивидуализиращите белези на нарушителя, а моментът, в който е било обективно възможно да се изгради тази субективна представа. Обратното би означавало, че предметът на доказване ще трябва да обхване субективните преживявания на едно длъжностно лице, което е практически трудно осъществимо, и че началото на един давностен срок ще зависи от свободното усмотрение на длъжностното лице, а именно – кога същото ще реши да възприеме факта на нарушението и неговия извършител. Коментираният давностен срок не може да бъде поставен в зависимост от подобни субективни състояния и решения. Той трябва да предпоставя само и единствено обективни дадености. В конкретния случай обективната даденост се свежда до съдържанието на справки за осигурителните вноски, които са публични, обективирани в електронен вид и общодостъпни в интернет-пространството / отделно от това абсолютно всеки данъчен служител има възможност и право да прави подобни справки чрез тяхната взаимно свързана система /. Следователно още в срока по чл.34 ал.1 от ЗАНН е било обективно възможно да се узнае за процесното нарушение и за неговия извършител / видно както и от разпита на актосъставителя в качеството му на свидетел, че е било обективно възможно да узнае за извършеното нарушение още след неговото извършване /. Поради тази причина, несъставянето на акт за установяване на административното нарушение до 12.03.2011г. е погасило по давност административно наказателната отговорност на дееца. Видно от практиката на Административен съд- Силистра / виж Решение № 80/ 02.05.2011г. по КАНД № 59/2011г. по описа на САС, Решение № 678 11.04.2011г. по КАНД № 45/2011г. по описа на САС, Решение № 131/ 01.07.2011г. по КАНД № 115/ 2011г. по описа на САС и др. / щом даден орган или длъжностно лице са овластени да установяват определени административни нарушения, то те са и задължени да следят дали такива нарушения са извършени. Това е така, тъй като реализирането на административно наказателна отговорност не е свързана само с предоставяне на определени публични права на конкретни органи или длъжностни лица, но и със задължението те да упражняват въпросните права. Тези органи, респ. длъжностни лица, не разполагат с оперативна самостоятелност (последната е типична само за административното право, но не и за административно наказателното право). Затова реализацията на административно наказателната отговорност не може да бъде оставена на усмотрението на овластените правни субекти, така че те

да избират кога да формират своите субективни представи за състава на административното нарушение и индивидуализиращите белези на нарушителя и кога да предприемат дължимите действия по установяването и налагането на административно наказание. Това те са длъжни да направят в рамките на законоустановените срокове, които, както вече се спомена по-горе, имат за свой начален момент обективни, а не субективни юридически факти т.е. те са длъжни ex officio / служебно, по свой почин / да предприемат действия по установяване на лицата осъществили състава на нарушението. Именно в тези доводи се включват правилното разбиране на понятието „компетентност на органа" която е винаги нормативно определена. По дефиниция компетентността на един административен орган, респ. АНО, посочва кръга от въпроси, с които той е оправомощен да се занимава, както и правомощията, с които органът разполага за решаването на тези въпроси. Следователно, *компетентността се определя като система от правомощия, т.е. съвкупност от права и задължения от особен характер, предоставени на органа за осъществяване на държавна власт*, вкл. и административно наказателна. Правата на органа са права спрямо гражданите и юридическите лица, но тяхното осъществяване е задължение спрямо държавата като част от неговата компетентност. Недопустимо е органът да извърши „ отказ от компетентност ". / Вж."Коментар на АПК",К.Лазаров, Ем.Кънлева, Ал.Еленков, София 2007г., ЦОА"Кр.Цончев",стр.170-стр.181 /.

Следователно, определената с нормата на чл.105 ал.2 от ЗЗО компетентност на органите на НАП да съставят АУАН и на изпълнителния директор на НАП или упълномощени от него длъжностни лица– да издават НП, по дефиниция означава освен право да привличат към административнонаказателна отговорност търговските субекти извършили нарушения по този закон /ЗЗО/, още и задължение за тези длъжностни лица за установяват своевременно нарушенията и техните извършители. *Връзката между публичните права и задължения е иманентно присъща на самата „компетентност"* и аргумент, от категорията на поддържания по делото от страна на данъчния орган, че той налагал наказанията по ЗЗО, но нямал задължение да следи и установява нарушенията, е крайно неприемлив, като изначално противоречащ на духа и разума на закона. Ето защо и реализацията на административнонаказателната отговорност на правните субекти не може да бъде оставена на усмотрението на овластените администрации, така че те да решават кога и по какъв начин да формират субективните си представи относно съставите на административните нарушения, техните автори и вината, както и кога да предприемат дължимите действия по тяхното установяване по чл.36 ЗАНН и съответното им санкциониране по реда на чл.52-чл.57 ЗАНН. Това те са длъжни да правят по силата на закона /с предоставената им нормативна компетентност/ и в пределите на законоустановените срокове, които както стана въпрос по-горе имат за свой начален момент обективни юридически факти, в конкретния случай – изтичането на нормативен срок за внасяне на осигурителните вноски за здравно осигуряване за м. ноември 2010г. до 11.12.2010г. от задължените лица по ЗЗО. Или, компетентността по чл.105 от ЗЗО на НАП не може да бъде разделена на „публично субективно право да накаже извършилия нарушение по ЗЗО" и на „липса на задължение да установи санкционираното административно нарушение",съгласно нормативния регламент, вкл. съобразявайки сроковете по чл.34 ЗАНН.

От изложеното по-горе съдът счита, че обжалваното наказателно постановление се явява издадено при съществено нарушение на материалните и процесуалните правила, обуславящи неговата незаконосъобразност, поради което следва да бъде отменено изцяло.

Предвид така изложените съображения съдът счита, че жалбата е допустима и основателна и следва да бъде уважена.

Водим от гореизложеното и на основание чл.63 ал.1 от ЗАНН, Силистренският районен съд

Р Е Ш И:

64

ОТМЕНЯ изцяло Наказателно постановление № 10306/ 17.09.2011г. на Директора на офис Силистра при ТД на НАП-гр.Варна, издадено въз основа на АУАН сер.АА № 0027239/ 04.04.2011г. с което на основание чл.104 ал.1 от ЗЗО на СД „Менес" с БУЛСТАТ 030141327 и седалище и адрес на управление гр. Силистра ул. „ Кирил и Методий" № 2, представлявано от Иван Павлов Маринов с ЕГН 2512157940 е било наложено административно наказание-имуществена санкция в размер на 4 000 / четири хиляди / лева за извършено нарушение на чл.40 ал.1 т.1 б."в" от ЗЗО във вр.с чл.7 ал.1 и 2 от КСО, като ***НЕЗАКОНОСЪОБРАЗНО.***

Решението подлежи на касационно обжалване в четиринадесет дневен срок пред Силистренски административен съд, считано от датата на съобщаването му.

РАЙОНЕН СЪДИЯ:.....
/ М. ХРИСТОВ /

65

Р Е Ш Е Н И Е

№

гр. Тутракан, 11.07.2012 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

Районен съд - гр.Тутракан, в открито съдебно заседание на единадесети юни две хиляди и дванадесета година в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: ВЛАДИМИР ЛЕГАРСКИ

при секретаря Людмила Петрова, разгледа докладваното от съдията АНД № 79/2012 г. и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл.59 и сл. от ЗАНН.

Постъпила е жалба от Калоян Красимиров Колев с ЕГН: 7408245120, от гр.Кубрат, обл.Разград, срещу Наказателно постановление № 2/12.07.2011 г., издадено от Началника на РУП - гр.Тутракан, обл.Силистра. С това Наказателно постановление, на основание чл.53 от ЗАНН, чл.179, ал.2, пр.1 от ЗДвП и чл.174, ал.1 от ЗДвП на жалбоподателя са били наложени административни наказания: „Глоба" в размер на 100 (сто) лева за извършено нарушение на чл.20, ал.2 от ЗДвП и „Глоба" в размер на 300 (триста) лева и „Лишаване от право да управлява МПС за срок от 6 месеца за нарушение на чл.5, ал.3, т.1, пр.1 от ЗДвП.

Жалбоподателят, редовно призован не се явява, изпраща процесуален представител.

АНО - Началника на РУ"Полиция"-гр.Тутракан, обл.Силистра, редовно призован, не се явява, не се представлява.

В жалбата и по същество жалбоподателят твърди, че наказателното постановление следва да бъде отменено като незаконосъобразно поради изтичане на предвидения в чл.34, ал.1 от ЗАНН срок за образуване на административнонаказателно производство. Сочи се и довод, че съобразно разпоредбата на чл.34, ал.3 от ЗАНН е следвало административнонаказателното производство да бъде прекратено поради изтичане на предвидения 6 месечен срок от съставяне на акта и не е било издадено НП.

Съдът, след преценка поотделно и в съвкупност на събраните по делото гласни и писмени доказателства, доводите и становищата на страните, прие за установено следното:

На 20.06.2010 г. в 03.00 часа жалбоподателят управлявайки лек автомобил „Ауди-80" с рег. № РР 5737 АН по път II-49 в 92,700м по посока от гр.Кубрат за с.Старо село с несъобразено скорост изгубил управление и автомобила се ударил странично в крайпътна канавка в ляво на пътното платно. След произшествието на място пристигнал екип на ЦСМП-Тутракан и автоконтрольора Анатолий Костадинов Христов от РУП-Тутракан. Жалбоподателят имал сериозно нараняване, поради което бил откаран в болницата в гр.Тутракан, където му била взета кръвна проба за химическо изследване. По-късно св.Анатолий Христов съставил на жалбоподателя АУАН № 619/20.06.2010 г. за нарушение на чл.20, ал.2 от ЗДвП. Въз основа на този акт началника на РУП-Тутракан издал НП № 619/2010 г., с което наложил на жалбоподателя административно наказание по чл.179, ал.2, пр.1 от ЗДвП „Глоба" в размер на 100 лева за нарушение на чл.20, ал.2 от ЗДвП. НП не е било обжалвано и е влязло в законна сила на 12.09.2010 г..

По случая било образувано и досъдебно производство № 168/2010 г. по описа на РУП-Тутракан (преписка № 365/2010 г. по описа на РП-Тутракан). При проведеното

разследване иззетата кръвна проба от жалбоподателя в деня на произшествието е била изследвана, при което се установило, че на 20.06.2010 г. същият е управлявал автомобила след употреба на алкохол в размер на 1,18 промила. С постановление от 12.11.2010 г. РП-Тутракан прекратила досъдебното производство поради липсата на данни за извършено престъпление от общ характер, което на 08.04.2011 г. е било изпратено на РУП-Тутракан.

АНО издал обжалваното НП № 2/12.07.2011 г. въз основа на постановлението на РП-Тутракан за прекратяване на досъдебното производство. С това НП АНО отново за същото деяние наложил наказание на жалбоподателя „Глоба“ в размер на 100 лв. на основание чл.179, ал.2, пр.1 от ЗДвП за нарушение на чл.20, ал.2 от ЗДвП, както и му наложил наказание „Глоба“ в размер на 300 лв. и „лишаване от право да управлява МПС“ за срок от 6 месеца на основание чл.174, ал.1 от ЗДвП за нарушение на чл.5, ал3, т.1, пр.1 от ЗДвП за това, че е управлявал автомобила след употреба на алкохол в концентрация 1,18 промила.

Жалбата е допустима и е подадена в законоустановения срок по чл.59, ал.2 от ЗАНН.

По същество не се оспорва фактическата обстановка в НП, твърди се единствено, че жалбоподателят е наказан два пъти за едно и също нарушение – това по чл.20, ал.2 от ЗДвП, както и са изтекли преклузивните срокове за образуване на административнонаказателно производство и издаване на наказателно постановление по чл.34 от ЗАНН за нарушението по чл.5, ал.3, т.1, пр.1 от ЗДвП. Моли се за отмяна на НП изцяло.

Съдът счита, че при проведеното въззивно производство е несъмнено установено, че за нарушението по чл.20, ал.2 от ЗДвП на жалбоподателя са били наложени две отделни административни наказания с две отделни НП, първото от които е влязло в сила – НП № 619/29.06.2010 г., с което е нарушен чл.17 от ЗАНН - никой не може да бъде наказан повторно за административно нарушение, за което е бил вече наказан с влязло в сила наказателно постановление или решение на съда, което се явява абсолютно основание за отмяна на обжалваното НП в тази му част, без да се разглежда нарушението по същество.

По отношение на второто нарушение, за което жалбоподателят е бил наказан – това по чл.5, ал.3, т.1, пр.1 от ЗДвП, съдът намира, че жалбата е основателна по изложените в нея съображения, както и по съображенията от защитника на жалбоподателя по същество в съдебно заседание. Видно от събраните гласни и писмени доказателства, както първото, така и второто нарушение са били извършени от жалбоподателя на 20.06.2010 г. в 03.00 часа независимо, че в АУАН № 619/20.06.2010 г. не е било описано нарушението по чл.5, ал.3, т.1, пр.1 от ЗДвП, очевидно поради факта, че за това е било образувано досъдебно производство № 168/2010 г. по описа на РУП-Тутракан. Съдът намира, че правилно за второто нарушение не е бил съставен АУАН поради това, че е било възбудено наказателно преследване от органите на прокуратурата, съобразно разпоредбата на чл.33, ал.1 от ЗАНН. Правилно не е бил съставен АУАН и след като досъдебното производство е било прекратено от прокурора с постановлението от 12.11.2010 г., съобразно разпоредбата на чл.36, ал.2 от ЗАНН. Видно от приложеното писмо изх.№ 356/24.03.2011 г. от РП-Тутракан до РУП-Тутракан, постановлението за прекратяване на досъдебното производство е получено с вх.№ ДП-168/08.04.2011 г.. Съдът намира обаче, че шестмесечния срок по чл.34, ал.3 от ЗАНН за издаване на НП в случая, следва да тече от датата на влизане в сила на постановлението за прекратяване на досъдебното производство, за което в административнонаказателната преписка не са представени никакви доказателства, което следва да се отчете в полза на жалбоподателя. Съдът намира, че при тези обстоятелства следва да се приеме, че срока за обжалване на постановлението за прекратяване на досъдебното производство е изтекъл на 19.11.2011 г. и същото е влязло

в сила на 20.11.2011 г., от която следва да се прецени срока по чл.34, ал.3 от ЗАНН, който очевидно до датата на издаване на обжалваното НП е изтекъл. Въпреки, че постановлението е било изпратено на РУП-Тутракан едва на 24.03.2011 г., а е получено на 08.04.2011 г., видно от писмото на РП-Тутракан до РУП-Тутракан, това не следва да се приема за достоверна начална дата на срока по чл.34, ал.3 от ЗАНН. За това, че постановлението е било изпратено няколко месеца след влизането му в сила вина носи единствено РП-Тутракан, което следва да се отчете в полза на жалбоподателя. Съгласно чл.34, ал.3 от ЗАНН, образуваното административно-наказателно производство се прекратява, ако не е било издадено НП в шестмесечен срок от съставяне на акта – в случая от датата на влизане в сила на постановлението за прекратяване на досъдебното производство. Административнонаказващият орган е длъжен да спази предвидения в тази разпоредба срок за издаване на НП. В чл.34 от ЗАНН са посочени абсолютните пречки за образуване на административно-наказателно производство и основанията за прекратяването му. Шестмесечния срок, визиран в чл.34, ал.3 от ЗАНН е абсолютен давностен срок, който изключва наказанието, поради което и административнонаказателното производство се прекратява. Следва да се отбележи, че режимът на давността при административнонаказателните производства е съобразен с целите и характера на административно-наказателната отговорност, а именно – изискванията за бързина при установяване на нарушението, образуването на производството, санкционирането на нарушението и изпълнението на наказанието.

По изложените съображения съдът намира, че и по отношение на нарушението по чл.5, ал.3, т.1, пр.1 от ЗДвП обжалваното НП страда от неотстраними пороци, поради което следва да бъде отменено и в тази му част.

По силата на разпоредбата на чл.34, ал.3 от ЗАНН следва административнонаказателното производство да бъде прекратено.

Предвид горното и на основание чл.34, ал.3 от ЗАНН и чл.63 от ЗАНН, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ НАКАЗАТЕЛНО ПОСТАНОВЛЕНИЕ № 2/12.07.2011 г., издадено от Кристиян Димитров Петров - Началник на РУП - гр. Тутракан, с което Калоян Красимиров Колев с ЕГН: 7408245120, от гр.Кубрат, обл.Разград, на основание чл.53 от ЗАНН, чл.179, ал.2, пр.1 от ЗДвП и чл.174, ал.1 от ЗДвП, са били наложени административни наказания: „Глоба" в размер на 100 (сто) лева за извършено нарушение на чл.20, ал.2 от ЗДвП и „Глоба" в размер на 300 (триста) лева и „Лишаване от право да управлява МПС за срок от 6 месеца за нарушение на чл.5, ал.3, т.1, пр.1 от ЗДвП, като незаконосъобразно.

ПРЕКРАТЯВА административнонаказателното производство по АНД № 79/2012 г. по описа на ТРС.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Административен съд – гр.Силистра в 14-дневен срок от датата на съобщаването му.

Районен съдия:_____

Становище, че сроковете по чл. 34 от ЗАНН са **преклузивни.**

ПРАКТИКА

НА

АДМИНИСТРАТИВНИТЕ СЪДИЛИЩА

70

РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ

Адм[illegible]ативен съд Пловдив

Р Е Ш Е Н И Е

№ 697

гр.Пловдив, 22 . 03. 2013г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

Административен съд – Пловдив, XXIII състав, в открито заседание на петнадесети март две хиляди и тринадесета година, в състав :

Председател : Недялко Бекиров
Членове: Здравка Диева
Милена Дичева

при секретаря Гергана Георгиева и с участието на прокурор В.Груева, като разгледа докладваното от съдия Диева касационно административно дело № 323/2013г., взе предвид следното :

Касационно производство по реда на чл.208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс във вр. с чл.63 ал.1 от ЗАНН.

"Динекспрес – Ц. и сие" СД, ***, представлявано от управителя Н.Ц. обжалва Решение № 3189 /18.12.2012г., постановено по н.ах.д.№ 7035 по описа за 2012г. на Пловдивски районен съд. Със съдебният акт е потвърдено НП № 8818-F002819/26.06.2012г., на Заместник директорът на ТД на НАП-Пловдив, за наложени на "Динекспрес – Ц. и сие" СД, ***, административни наказания – 12 имуществени санкции, всяка от които в размер на 500 лв. за нарушение на чл.7 ал.3 КСО – за 3 нарушения, на основание чл.355 ал.1 КСО; за нарушение на чл.7 ал.1 и ал.2 КСО – за 9 нарушения, на същото основание.

Касаторът счита решението за необосновано и незаконосъобразно, моли да бъде отменено, ведно с отмяна на НП. Необосноваността произтича от липса на конкретни мотиви по всички възражения в жалбата против НП, като се поддържа, че ПРС не е обсъдил част от оплакванията. Твърди се нарушение на чл.40 ал.2 ЗАНН. Изтъкнат е пропуск в НП - не са посочени конкретно дължимите осигурителни вноски за всяко от лицата, наети на трудов договор от търговското дружество, за процесния 12 месечен период. Неправилно било съставянето на 3 броя АУАН от една и съща дата и следвало санкцията да бъде една /просрочване на дължими вноски за ДОО, за ДЗПО-УПФ, за ЗЗО/. Според касатора АУАН е съставен в нарушение срокът по чл.34 ал.1 ЗАНН, спрямо месеците от 01. до 10.2011г. – вкл., за които са наложени наказанията в НП по т. 1-10 вкл. За месеците 11. и 12.2011г. не е оспорен срокът по чл.34 ЗАНН. Претендират се направените съдебни разноски пред двете съдебни инстанции.

Ответникът ТД на НАП – Пловдив оспорва жалбата в писмено становище на юрк.М.. Счита касираното решение за законосъобразно по мотивите в съдебния акт и допълнително излага доводи по същество. За срокът по чл.34 ал.1 ЗАНН е посочено, че в конкретния случай дружеството представило документи в хода на проверката във вр. с дължимостта на осигурителните вноски и тяхното конкретно определяне и едва когато контролните органи са разполагали с тези данни, е било

възможно да се извърши съпоставка с отразеното в електронния регистър на НАП, което действие било необходимо за формиране извод за извършено нарушение. Тоест, при документно нарушение от значение е извършване на сравнение между информацията в базата данни и документите, предоставени от задълженото лице.

По отношение прилаганата от АС-Пловдив абсолютна давност по чл.81 НК е възразено с аргументи от характера на административното нарушение /"неподаване на декларация обр.6 – извършено чрез бездействие"/ и Решение на ВКС по н.ох.д.№ 121/2001г. Поддържа, че нарушението не е преустановено и към настоящия момент, предвид факта на невнасяне на дължимите осигурителни вноски /приложена е извадка от данъчно-осигурителна сметка на ЮЛ/. Тоест и при прилагане на института на абсолютната давност, същата не е изтекла към момента.

Относно изменението на чл.355 ал.1 КСО, в сила от 01.01.2013г. и възможния извод за наличие на по-благоприятен закон : Счита, че не е налице по-благоприятен закон по см. на чл.3 ал.2 ЗАНН поради това, че в друг текст от Кодекса – чл.351 КСО, изрично се съдържа регламентация, касаеща налагане на административни наказания във вр. с нарушения на осигурителното законодателство. Разпоредбата на чл.351 КСО препраща към част Втора от КСО, в която се намира нормата на чл.158 КСО и практически, промяната касае само компетенции на наказващия орган за налагане на санкция във вр. с невнесени осигурителни вноски за фонд ДЗПО-УПФ /зам.председателя на Комисия за финансовия надзор или упълномощено лице/. Извън това е изтъкнат социалния и превантивен ефект от ангажиране на административнонаказателна отговорност на конкретния нарушител по конкретни обстоятелства.

Окръжна прокуратура – Пловдив, представлявана от Прокурор Груева предлага решението да бъде оставено в сила.

По делото е приета разпечатка от Справка за задълженията на ЗЛ към дата 14.03.2013г. с начислени лихви / задължения за ДОО – 28.01.2008г. – 26.02.2013г.; здравно осигуряване – 20.06.2011г. – 26.02.2013г.; УПФ – 20.06.2011г. – 26.02.2013г.; ФГВРС /.

Касационната жалба е допустима, като подадена в срока по чл.211 ал.1 АПК, от страна с право и интерес от оспорване на неблагоприятно съдебно решение. По същество е основателна по различни от изложените съображения.

1. За да потвърди наказателното постановление, районният съд приел за установено следното : АУАН е предявен и връчен срещу подпис на представляващия търговското дружество – нарушител, на 16.03.2012г., удостоверено с отбелязване в акта; при съставяне на АУАН и издаване на НП са спазени изискванията на чл.42 и чл.57 ЗАНН; АУАН е съставен и НП издадено от оправомощени за целта длъжностни лица /приобщена като годно доказателство Заповед № ЗЦУ-28 от 06.01.2010г./; невнасяне на дължимите осигурителни вноски за ДОО за всеки период в рамките на 2011г. представлява отделно административно нарушение по см. на чл.6 ЗАНН; не е относим за спора размерът на полученото трудово възнаграждение от всяко лице на трудов договор при дружеството, както и размерът на дължимата осигурителна вноска поотделно.

ПРС приел, че независимо от факта на подадени декларации обр.№6 за месеците януари – декември 2011г. в ТД на НАП – Пловдив съответно на : 31.01.2011г.; 28.02.2011г.; 31.03.2011г.; 29.04.2011г.-; 31.05.2011г.; 30.06.2011г.; 29.07.2011г-; 31.08.2011г.; 30.09.2011г.; 31.10.2011г.; 30.11.2011г. ; 30.12.2011г.; 31.01.2012г. – не следвал извод, че към тези дати приходната администрация установява нарушенията и автора им. Тезата е обоснована със съдържанието на декларация обр.6 по см. на Наредба № Н-8/29.12.2005г. на МФ и наличие на относими данни в данъчно-осигурителната сметка /ДОС/. Според изложеното, дали декларираните от осигурителя вноски са внесени и кога, е възможно да се установи единствено в рамките на данъчна проверка, като в случая такава е осъществена и

документирана с Протокол от 29.02.2012г. Приет е за спазен срокът по чл.34 ЗАНН.

Според РС-Пловдив фактическите констатации, отразени в АУАН са потвърдени от показанията на св.Димитров /гласни доказателства/, Протокол от 29.02.2012г., справка за задълженията на наказаното дружество към 08.11.2012г., справка за задълженията на осигурител по декларация обр.6 за периода от 01.01.2011г. до 06.03.2012г. и адм.нак.орган е съобразил изискванията на чл.27 ЗАНН.

2. Спор по фактите няма, както и по отношение наличието на абсолютната процесуална предпоставка за издаване на НП. Административно-наказателната компетентност на органа-издател на НП е безсъмнено установена с приложена в преписката Заповед № ЗЦУ-28/06.01.2010г. Актосъставителят е редовно оправомощено длъжностно лице.

ПРС е отговорил на всички възражения в жалбата, част от които не съответстват на данните от адм.нак.преписка. За част от данъчните периоди трудовите възнаграждения на лицата работещи в търговското дружество са били начислени, но неизплатени, с прилагане на чл.7 ал.3 КСО. За останалата част от периода трудовите възнаграждения са начислени и изплатени, поради което осигурителните вноски са били дължими за внасяне заедно с изплащане на възнагражденията, което не е направено.

По касационните доводи се отбелязва противоречие в твърденията за видът на административното нарушение – неподаване на декларация обр.6 /с аргументи за неприлагане погасителната давност по НК/; невнасяне и към настоящ момент дължимите осигурителни вноски.

3. По отношение трите административни санкции, наложени за нарушение на чл.7 ал.3 КСО и на основание чл.355 ал.1 от този кодекс, с обхват месеците януари, февруари и март.2011г. : Приложими самостоятелно са предпоставките на чл.3 ал.2 ЗАНН за преценка на по-благоприятен закон. Със ЗИД на КСО, обн. в ДВ бр.94 от 30.11.2012г., в сила от 01.01.2013г. е отменена разпоредбата на чл.7 ал.3 КСО и изменена разпоредбата на чл.355 ал.1 КСО – не предвижда наказание за извършено нарушение по чл.7 ал.3 КСО. Тоест, новата уредба изключва като наказуемо деянието, санкционирано с част от потвърденото НП /чл.6 ЗАНН/.

Приложим е принципа – всяко правоотношение се регулира от правната норма, действала по време на осъществяването му и въз основа на същия е приложима нормата на чл.3 ал.2 ЗАНН. В случая, до влизане в сила на НП е последвала нова, по-благоприятна за дееца правна норма, отменяща тази, по която е наказан, и урежда същите обществени отношения.

Извършеното деяние към момента не осъществява състав на административно нарушение и за него не е предвидено налагане на административно наказание, поради което преценено от този аспект, решението на ПРС следва да бъде отменено в частта за потвърждаване на НП за т.1, 2 и 3, на посоченото самостоятелно основание.

Отбелязва се също, че разпоредбата на чл.158 КСО е в обхвата на част Втора, глава XI "Осигурителни вноски" и урежда технически порядък за начина на превод на осигурителни вноски за ДЗПО. Санкциите за нарушения разпоредбите на законодателството относно допълнителното социално осигуряване стоят в самостоятелен Раздел Втори от Глава 41 "Административнонаказателна отговорност", с различен размер от този в чл.355 ал.1 КСО преди изменението и със самостоятелно определени компетентни санкциониращи органи. Установеното разграничение не води до извод в посочената от касатора насока.

Обхватът на ДОО и в частност – редът за внасяне на осигурителните вноски е регламентиран в отделна част от КСО /част Първа/ и нормата на чл.158 от кодекса не установява приравнимо наказуемо деяние.

4. Тъй като изменената разпоредба на чл.355 ал.1 КСО не предвижда

наказание и за нарушение на чл.7 ал.1 и ал.2 от този Кодекс, а останалите административни наказания са наложени за тези нарушения и на основание пак чл.355 ал.1 КСО, следва аналогичен извод за извършено деяние, което към момента не осъществява състав на административно нарушение и за него не е предвидено налагане на административно наказание, респект. – отмяна на касираното решение и в останалата му потвърдителна част.

5. Извън това : Факта на своевременно подаване на декларацията обр.6 по реда на чл.3 ал.3 от Наредба № Н-8/29.12.2005г. – на посочените дати относно дължими осигурителни вноски за месеците от 2011г. сочи, че за служителите на НАП, ТД - Пловдив е съществувала информация за спазване или неспазване от страна на търговското дружество на срока за внасяне на дължимите осигурителни вноски за фонд ДОО. На всяка от посочените дати администрацията е разполагала с възможност да установи дали е изпълнено задължението или не, тъй като към този момент вече разполага с данни за лицето и за нарушението, съдържащи се в декларацията обр.6.

Нормата на чл.34 ал.1 ЗАНН изрично установява моментът, от който започва да тече срокът – от откриване на нарушението /нарушителя/, а не от момента на констатиране, на установяване на нарушението след извършена проверка на осигурителя. Естеството на дейността преди съставяне на АУАН не е строго регламентирана, поради което не е задължително и необходимо извършване на проверка по реда на ДОПК, резултатите от която се документират в протокол по см. на чл.50 от кодекса. Нарушение по чл.34 ал.1 ЗАНН е самостоятелно основание за отмяна – АУАН е съставен на 16.03.2012г. и по отношение на месеците от 01.2011г., до м.11.2011г. е извън срок. За месеците 11 и 12.2011г. срокът е спазен.

Следва да бъде отбелязано, че Протоколът от 29.02.2012г. не съдържа данни, от които категорично да бъде прието, че изискани от лицето документи с ИПДПОЗЛ от 20.01.2012г. са от значение за адм.нак.производство. Това искане **не е** приложено в адм.нак.преписка, и в протокола е посочено, че документацията по извършваната проверка не е представена в срок, което подлежи на отделна санкция. По отношение установените задължения, в протокола е посочено, че проверка е извършена в информационния масив на НАП. В съдебно заседание разпитаният актосъставител е заявил, че дружеството представило документи и същите били съпоставени с данни от информационната система на ТД на НАП. Констатира се несъответствие с информацията от протокола, която не е еднозначна с отношението си към установеното нарушение.

Както бе посочено, към момента на подаване на Декларация обр. 6, към всяка от посочените дати, органите на приходната администрация са разполагали с относимите факти и обстоятелства, включително данни за нарушителя и за дължимостта на процесните вноски и факта, че същите не са били внесени в предвидените за това срокове, като същите е следвало да постъпят по сметките именно на НАП, ТД-Пловдив / арг. и от чл.87 ал.2 ДОПК за съдържанието на данъчно-осигурителната сметка/.

Тежестта на нарушението не преодолява императивната разпоредба от ЗАНН. Откриването на нарушителя се свързва с момента, когато същият е известен на адм.нак.орган и е предпоставка за образуване на административно-наказателно производство по реда на ЗАНН. Всяко производство, чиято последица е със самостоятелен характер, а не представлява част от смесен фактически състав, чийто краен акт поражда самостоятелни права или задължения, има специфични изисквания, съществените нарушение на които опорочава актът по същество. Издаваните в една административна процедура актове не следва да бъдат пренасяни в друга. Няма пречка констативен протокол да послужи за съставяне на АУАН, като в този случай фактите са ограничени в рамката на установеното с КП, но следва същият да е съставен в рамките на установеният срок по чл.34 ЗАНН. Тъй

42

като нарушението на правният ред подлежи на наказание, включително с налагане на глоба или имуществена санкция, временно лишаване от право да се упражнява определена професия или дейност - тежестта на санкцията е обвързана от установяване на нарушението по ред и условия, определени в закона.

Тримесечният времеви период от откриване на нарушителя е гаранция за извършване на необходимата преценка в конкретен срок, тъй като производството е насочено към осъществяване на административно-наказателна отговорност за съответния субект, изискващо както бе посочено яснота и относно момента, до който органите на държавата могат да преследват субект за извършените от него деяния, съставляващи административни нарушения.

За административно наказващите органи съществува задължение, актът за установяване на нарушението да бъде издаден в тримесечен срок, като в случая е без значение вторият предвиден в закона срок – две по КСО от извършване на нарушението /той се отнася до случаите, в които нарушителят не е бил известен и след като е открит, актът е издаден в тримесечен срок, но са изтекли над две години от извършване на нарушенията/. Срокът е преклузивен по естеството си, а в случая актът за установяване на нарушение е издаден след три месеца от откриването му за посочените месечни периоди от януари до октомври - 2011г.

За разноските : По силата на задължителното за прилагане Тълкувателно решение № 2 от 3.06.2009 г. на ВАС по тълк. д. № 7/2008 г.: Административните съдилища не присъждат разноски в производствата по касационни жалби срещу решенията на районните съдилища по административнонаказателни дела. Претенцията за присъждане на разноски не се уважава на посоченото основание /разноски не са и направени/.

Допълнителните съображения не променят извода, произтичащ от изменението на КСО в частта на чл.355 ал.1 във вр. с чл.7 от Кодекса, поради което на основание чл.221 ал.2, АС – Пловдив

Р Е Ш И :

Отменя Решение № 3189 /18.12.2012г., постановено по н.ах.д.№ 7035 по описа за 2012г. на Пловдивски районен съд.

Вместо това постанови : Отменя НП № 8818-F002819/26.06.2012г. на Заместник директорът на ТД на НАП-Пловдив, за наложени на "Динекспрес – Ц. и сие" СД, ***, административни наказания – 12 имуществени санкции, всяка от които в размер на 500 лв. за нарушение на чл.7 ал.3 КСО – за 3 нарушения, на основание чл.355 ал.1 КСО; за нарушение на чл.7 ал.1 и ал.2 КСО – за 9 нарушения, на основание чл.355 ал.1 КСО.

Решението е окончателно.

Председател :
Членове :1.
2.

Р Е Ш Е Н И Е

№ 4431
гр. София, 03.07.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, I КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 07.06.2013 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Радостин Радков
ЧЛЕНОВЕ: Ива Кечева
Светлана Димитрова

при участието на секретаря Галя Илиева и при участието на прокурора Димитрова, като разгледа дело номер **3085** по описа за **2013** година докладвано от съдия Радостин Радков, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 - 228 от Административно - процесуалния кодекс (АПК) във вр. с чл. 63 от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на Териториална дирекция на Национална агенция за приходите – София (ТД на НАП), срещу решение от 15.02.2013 г. по НАХД № 11849/2012 г. на Софийски районен съд, с което е отменено наказателно постановление (НП) № 0070255/ 29.03.2012 г., издадено от зам. директора на ТД на НАП - София, с което на "ИКАРТРЕЙД" ЕООД е наложено административно наказание „имуществена санкция" на основание чл. 180, ал. 1 от Закона за данък върху добавената стойност (ЗДДС) в размер на 20 784,07 (двадесет хиляди седемстотин осемдесет и четири лева и 0,07 ст.) лева, за нарушение на чл. 86, ал. 1 и ал. 2 от ЗДДС. Твърди се, че постановеното решение е неправилно и незаконосъобразно. В съдебно заседание жалбоподателя, представляван от юрисконсулт Гъргова, моли съдът да постанови решение, с което да отмени решението на СРС и да постанови ново, с което да се потвърди НП.

Ответникът по касационната жалба, не се представлява, в писмено възражение моли да се отхвърли жалбата като неоснователна.

Представителят на СОФИЙСКА ГРАДСКА ПРОКУРАТУРА счита жалбата за неоснователна.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ град, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, прилагайки нормата на чл. 218 АПК, намира следното:

Със съдебно решение от 15.02.2013 г. по НАХД № 11849/12 г.р СРС е отменил НП № 0070255/29.03.2012 г., издадено от зам. директора на ТД на НАП - София, с което на „ИКАРТРЕЙД" ЕООД е наложено административно наказание имуществена санкция на основание чл. 180, ал. 1 от ЗДДС в размер на 20784,07 лева.

Съдът намира обжалваното решение за валидно и допустимо.

За да постанови същото, първоинстанционният съд е обосновал правен извод, че при издаването на НП са допуснати съществени процесуални нарушения. Възприетите от СРС фактически обстоятелства напълно кореспондират със събраните от него доказателства. Пред настоящата инстанция не са представени нови доказателства. За да постанови същото, първоинстанционният съд е обосновал правен извод, че при съставянето на НП са допуснати съществени процесуални нарушения, произтичащи от това, че АУАН е съставен след изтичане на 3 (три) месечния срок по чл. 34, ал. 1, изр. второ от ЗАНН. Този извод е правилен и се споделя от касационната инстанция. Налице е нарушаване на посочените законови разпоредби.

Според приетото от районния съд, административнонаказващият орган не е спазил преклузивния срок по чл. 34, ал. 1, изр. 2 от ЗАНН. Нарушителят е станал известен на наказващият орган, както става ясно и от касационната жалба, и от самият АУАН, **в хода ревизията по ЗДДС**, а именно от момента в който са представени документи на 04.11.2011 г. и е констатирано нарушението, като оттогава е започнал да тече този срок. Съгласно разпоредбата на чл. 34, ал. 1, изр. 2 от ЗАНН, не се образува административнонаказателно производство, ако не е съставен акт за установяване на нарушението в продължение на три месеца от откриване на нарушителя. Видно от доказателствата по делото, акта за установяване на административно нарушение (АУАН) е съставен на 16.02.2012 г., т.е. след изтичане на тримесечния срок, поради което не е следвало да бъде образувано административнонаказателно производство. Неоснователни са възраженията в касационната жалба, че въззивният съд неправилно е тълкувал сроковете по чл. 34, ал. 1, изр. 2 от ЗАНН и следвало да има предвид предвидения срок от 2 години от откриване на нарушителя. Този срок за образуването на

административнонаказателно производство и се изчислява от момента на извършването на нарушението. Той е приложим, ако до изтичането му не е установен извършителя на нарушението. Ако обаче е бил установен /открит/ нарушителя, то от този момент за съставянето на АУАН, започва да тече тримесечния срок по чл. 34, ал. 1, изр. 2 от ЗАНН.

Сроковете по чл.34 от ЗАНН са от категорията на процесуалните преклузивни срокове, с изтичането на които се погасява правото на административно-наказващият орган да образува административно-наказателно производство. Ето защо съставяне на АУАН след изтичане на тримесечния срок по чл. 34, ал.1, изр. 2 от ЗАНН, следва да се квалифицира като процесуално нарушение от категорията на съществените и е достатъчно и самостоятелно основание за незаконосъобразност на НП.

Водим от горното, Административен съд - София град, I-ви касационен състав

Р Е Ш И:

ПОТВЪРЖДАВА Решение от 15.02.2013 г. по НАХД № 11849/12 г. на Софийски районен съд.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.

Р Е Ш Е Н И Е

№ 6844
гр. София, 08.11.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, VIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 18.10.2013 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Камелия Серафимова
ЧЛЕНОВЕ: Славина Владова
Юлия Тодорова

при участието на секретаря Ванюша Стоилова и при участието на прокурора Димитров, като разгледа дело номер **7323** по описа за **2013** година докладвано от съдия Камелия Серафимова, и за да се произнесе взе предвид следното:

1

3

Настоящото касационно производство е по реда на чл.208 и сл.АПК, във връзка с [illegible]63 [illegible].

Образувано е по касационна жалба на ЗД" Бул Инс „АД гр.София срещу Решение [illegible] 29.04.2013 година, постановено по н.а.х.д.№14403/2012 година по описа на СРС,103 състав, потвърждаващо Наказателно постановление №Р-10-378/03.07.2012 година,издадено [illegible] Зам-.Председателя на КФН,с което последният на основание [illegible]319 [illegible] КЗ, за нарушение на [illegible]107 [illegible] КЗ наложил на ЗД"Бул Инс"АД-имуществена санкция в размер на 2000 лева.

В жалбата се развиват доводи за неправилност и незаконосъобразност на оспореното решение.Твърди се, че СРС е игнорирал разпоредбата на [illegible]34 от ЗАНН, като изобщо не е обсъдил изтичането на преклузивните срокове- най- вече тримесечният срок [illegible] извършване на нарушението и към момента е изтекла абсолютната давност, като е налице и маловажен случай.Иска се отмяна на решението и постановяване на ново, с което наказателното постановление да бъде отменено.

В съдебно заседание,касаторът-ЗД"Бул Инс"АД-гр.София,редовно и своевременно призован,се представлява [illegible] юрисконсулт АЛИПИЕВА,редовно упълномощена, която поддържа жалбата на заявените основания.

Ответникът по касация-КФН,редовно и своевременно призован,се представлява [illegible] експерт юристконсулт Минчева,редовно упълномощена,която оспорва жалбата по съображения,подробно изложени в писмени бележки и желае решението на СРС да бъде оставено в сила.

Представителят на СГП-прокурор Димитров,изразява становище за неоснователност на касационната жалба и за правилност на оспореното съдебно решение.

Административен съд-София-град,след като прецени събраните по делото доказателства,ведно с доводите и изразените становища на страните,прие за

установено следното:

Касационната жалба е процесуално допустима,подадена в преклузивния срок по чл.63 от ЗАНН от надлежна страна и при наличие на правен интерес за обжалване. Разгледана по същество,същата се явява неоснователна.Съображенията за това са следните:

Фактическата обстановка, възприета от първоинстанционния съд и подкрепяща се от събраните по делото доказателства,се споделя от настоящата инстанция,поради което последната намира за ненужно да я преповтаря.

Районният съд е обсъдил подробно приложените по делото писмени доказателства и събраните в хода на процеса гласни такива и на тази база обосновано е приел,че касаторът след възникване на застрахователното събитие- на 19.01.2012 година е заведена претенция с искане за оценка по застраховка „ Гражданска отговорност на МПС от лицето Пламен Лаков, придружена с всички необходими документи. На 01.02.2012 година от страна на представители на касатора е извършен оглед на автомобила на Лаков, за което е съставен опис на претенция, в който са посочени щетите по автомобила на Лаков. Правилен е изводът на СРС, че доказателства, че касаторът се е произнесъл по искането на застрахования в предвидения по чл.107,ал.1 от КЗ 15 дневен срок, вменяващ в задължение на застрахователя в срок от 15 дни от представянето на всички доказателства по реда на чл.105 от КЗ да определи и изплати размера на обезщетението или застрахователна сума или мотивирано да откаже плащането, не са представени нито в хода на административно-наказателното, нито в хода на двете съдебни производства.Напротив , от събраните по делото доказателства , безспорно се установява, че застрахователят-касатор необосновано, в продължение на 2 месеца не се е произнесъл по искането за заплащане на настъпила щета със застрахованото лице. Неоснователен е доводът на процесуалния представител на касатора ,че неизплащането в срок на щетата се дължи на непосочването на банкова сметка на застрахования и по тази причина изплащането на обезщетението е станало по- късно, защото от събраните доказателства е видно, че още при завеждане на щетата, застрахователят е посочил всички необходими документи, които следва да бъдат представени от застрахованото лице,такива са представени от страна на застрахования, включително и е приложена банкова сметка ,по която следва да се преведе застрахователната сума. Липсват доказателства, касаторът след представяне на изискуемите документи за завеждане на щетата,да е уведомил лицето Лаков за нови документи,които са необходими във връзка със завеждане на щетата.

Обоснован е изводът е СРС, че след като нарушението е безспорно доказано ,правилно административно-наказващия орган е ангажирал отговорността на касатора за нарушение на чл.107,ал.1 от Кодекса за застраховането. Нарушението е извършено чрез бездействие- чрез непроизнасяне в предвидения от закона 15 дневен срок/ който в случая е започнал да тече от 02.02.2012 година.Неоснователно е и твърдението на процесуалния представител на касатора, че АУАН е съставен извън тримесечния срок от извършване на нарушението, което обуславя приложение на чл. 34 от ЗАНН. На първо място, едно нарушение се смята за открито, когато се съберат достатъчно доказателства за самото нарушение и за неговия извършител. На второ място, предвиденият в чл.34 от ЗАНН тримесечен срок/ преклузивен започва да тече от откриване на нарушението и е в отношение на поглъщане с едногодишния срок от извършване на нарушението. На следващо място, доказателства за извършеното нарушение и нарушителя, са станали известни на административно- наказващия орган на дата 14.05.2012 година, когато са събрани всички доказателства във връзка със шетата,- нейното завеждане, доказателства за изплащането на щетата на дата 19.04.2012 година- постъпили в КФН на тази дата. На следващо място, АУАН е съставен на 31.05.2012 година и безспорно срокът по чл.34 от ЗАНН изобщо няма как да е изтекъл. Напълно неоснователно е и твърдението на процесуалния

представител на касатора, че е изтекла абсолютната погасителна давност. На процесуалния представител на касатора са останали непознати двете понятия- [illegible] срок и давностен срок. Срокът по [illegible] винаги и безусловно е [illegible] и с изтичането му се погасява правото на държавата да образува административно- наказателно производство. Преклузивните срокове не могат да се спират и прекъсват. Давностният срок, за разлика от преклузивния може да се спира и прекъсва, и неговата правна уредба се намира в чл.80 и сл.НК. С последните изменения на разпоредбата на чл.80 и чл.81 от НК от 29.05.2010 година, се предвиди по-дълга абсолютна давност- 4 години и половина за наказанията глоба / в това число и имуществена санкция/, като няма как давността да е изтекла..Правилен е изводът на СРС, че при отмерване на наказанието, административно-наказващия орган е определил санкция в предвидения от закона размер-2000 лева/ при съобразяване с обстоятелството, че нарушението е извършено на 17.02.2012 година и е повторно – осъществено е в едногодишния срок от влизане в сила на наказателното постановление № Р-10-115/12.05.2010 година,влязло в сила на 06.04.2011 година / на основание чл.319,ал.2 от КЗ. Така определената санкция е справедлива и съответна на извършеното нарушение и ще допринесе за постигане целите на наказанието, визирани в разпоредбата на чл.12 [illegible].

Неоснователен е и доводът на процесуалния представител на касатора ,че в случая се касае за маловажен случай, защото от една страна,самото нарушение е повторно, а от друга- засягането правата на застрахованото лице и непроизнасяне по щетата/ респективно на това- заплащане на обезщетение или отказ след предвидения от закона 15 дневен срок- в случая след два месеца/ , няма как да бъде маловажен случай. Законодателят е предвидил този 15 дневен срок за произнасяне именно с цел защита правата на увреденото лице по сключена застраховка" Гражданска отговорност" и този срок цели да обезпечи навременното произнасяне по щетата. В случая, заплащането на щетата след два месеца от изтичане на срока, не може да доведе до маловажен случай и да обуслови приложението на чл.28 от ЗАНН.

С оглед на всичко изложено дотук,настоящата съдебна инстанция намира,че решението на СРС е правилно и следва да бъде оставено в сила. Жалбата като неоснователна не подлежи на уважаване.

Воден от гореизложеното, Административен съд София-град

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА РЕШЕНИЕ от 29.04.2013 ГОДИНА,постановено по н.а.х.д № 14403/2012 година по описа на СРС,103 състав

Решението не подлежи на обжалване.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ:1. **2.**

77

Р Е Ш Е Н И Е № 274
гр. Видин , 26.09.2012г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

Административен съд – Видин наказателно отделение в публичното заседание на двадесет и четвърти септември през две хиляди и дванадесета година в състав :

Председател : **АНТОНИЯ ГЕНАДИЕВА**
Членове: **РОСИЦА СЛАВЧЕВА**
БОРИС БОРИСОВ

при секретаря М. Иванова и в присъствието на прокурора К. Кирилов като разгледа докладваното от СЪДИЯ ГЕНАДИЕВА АНД № 242 по описа за 2012 година и за да се произнесе , съобрази следното:

Делото е образувано по жалба с правно основание чл.63,ал.1,изр. II - ро от ЗАНН , подадена Началник сектор „ПП" при ОД МВР - Видин против решение № 349 / 07.05.2012г. по АНД № 254/2012г. по описа на Районен съд – Видин , с което е отменено НП № 215/12 от 01.02.2012г. на Началник сектор „ПП" при ОД МВР - Видин, с което на ответника по жалбата са наложени административни наказания – осем глоби в размер на по 60 лева, всяка от тях, всички на основание чл.180,ал.2,т.1 от ЗДвП.

В жалбата се развиват съображения, че решението на ВРС е незаконосъобразно, като се иска отмяната му.

Ответната по касационната жалба страна не е взела становище.

Представителят на Окръжна прокуратура – гр.Видин дава заключение , че жалбата е основателна и следва да бъде уважена.

От събраните по делото писмени и гласни доказателства , преценени поотделно и взети в тяхната съвкупност, доводите на страните и посочените касационни основания в жалбата, Административният съд прие за установено следното :

Жалбата , като подадена в срока , е процесуално допустима.

Разгледана по съществото си обаче , същата е неоснователна.

Обстоятелствата установени във фактическата обстановка, която районният съд е приел се споделят и от Административният съд. Безспорно е, че на 25.01.2012г. в гр.Видин, в сектор ПП към ОД на МВР Видин, при извършена служебна проверка е констатирано, че жалб. Тодоров не е представил в службата, издала регистрационните номера, копие от договорите за прехвърлянето на собствеността с данните на приобретателя на осем броя леки автомобили. Автомобилите са описани подробно в АУАН и НП. За това нарушение и е съставен АУАН на 25.01.2012г., а на 01.02.2012г. е издадено НП за нарушение на чл.145,ал.1 от ЗДвП, като е наказана на основание чл.180,ал.2,т.1,предл.1 от същия закон и за всеки от договорите е наложена глоба в размер на по 60 лева.

Районен съд - Видин е направил правилна преценка на доказателствата по делото, като приетата фактическата обстановка се основава на тях.

Въз основа на приетата фактическа обстановка и правилното тълкуване на закона, въззивният съд е стигнал до верните юридически изводи , като с решението си е отменил НП.

Касационната инстанция споделя доводите на въззивната такава, че НП е незаконосъобразно.

В тежест на административнонаказващият орган е да докаже и подкрепи със съответните доказателства , твърденията и констатациите си , относно извършено административно нарушение.

От събраните по делото доказателства се установява , че НП е издадено при допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, които сами по себе си са достатъчни, за да обосноват незаконосъобразност на НП и да доведат до неговата отмяна, без да се разглежда спорът по същество.

Административнонаказващият орган е приел, че ответника по касация е осъществил от обективна и субективна страна състава на административното нарушение по чл.145,ал.1 от ЗДвП. Както въззивната, така и касационната инстанция считат, че визираното нарушение не е осъществено.

Наказващия орган е посочил, че е нарушена разпоредбата на чл.145,ал.1 от ЗДвП, според който текст при промяна на собствеността на регистрирано пътно превозно средство праводателят в двуседмичен срок предоставя на службата, издала регистрационния номер, копие от договора за прехвърляне на собствеността с данните на приобретателя. За това нарушение е наложено наказание по чл.180,ал.2,т.1 от ЗДвП в рамките на предвиденото за физическо лице.

Оплакванията за незаконосъобразност на решението на ВРС са неоснователни. Районният съд правилно е приел, че от събраните по делото доказателства, са налице предпоставки за приложението на чл.34,ал.1 от ЗАНН. Обжалваното решение е обосновано, като въззивният съд е изложил подробни мотиви за приложението на посочения текст от ЗАНН.

Актът е издаден на 25.01.2012г., а именно, след като е изтекъл преклузивния срок за издаването му. Съгласно чл.34,ал.1 от ЗАНН не се образува административнонаказателно производство, ако не е съставен акт за установяване на нарушението в продължение на три месеца от откриване на нарушителя или ако е изтекла една година от извършване на нарушението. В случая нарушенията, следва да се считат извършени в момента на изтичане на двуседмичния срок по чл.145,ал.1 от ЗДвП. Т.е. за всеки от договорите това е станало две седмици след : 04.03.2003г., 01.03.2005г., 26.09.2007г., 26.09.2009г. , 03.10.2008г., 22.08.2008г. , 01.09.2008г. и 13.08.2008г., с оглед представените по делото договори, от които се установяват датите на сключването им, както и от АУАН и НП. При това положение от тези дати са започнали да текат едногодишните срокове по чл.34 от ЗАНН. Актът е съставен след изтичането на тези срокове и административно – наказващият орган е следвало да прекрати административнонаказателното производство. Това нарушение е съществено и само по себе си води до отмяна на НП.

Настоящият съд не споделя аргументите на процесуалния представител на касатора относно приложението на чл.80,ал.3 от НК, за нарушенията, които траят непрекъснато, каквото се твърди, че е настоящето, както и за продължаваните престъпления, при които давността за преследване започва да тече от прекратяването им, тъй като в настоящия случай това е неприложимо. Според съда в конкретния казус не е приложима посочената разпоредба на НК. Съгласно чл.34 от ЗАНН, уреждащ преклузивния срок и касаещ започването на „преследването", в случая със съставяне на АУАН /акта, с който започва административнонаказателното производство/ и този срок е една година от извършване на нарушението. Съгласно чл.145,ал.1 от ЗДвП, за да е осъществен състава, както бе посочено и по – горе в настоящото решение, следва при промяна на собствеността на регистрирано пътно превозно средство праводателят в двуседмичен срок да предостави на службата, издала регистрационния номер, копие от договора за прехвърляне на собствеността с данните на приобретателя. Т.е. две седмици след промяна на собствеността и неизпълнение на задължението за предоставяне на копие от договора за прехвърляне

на собствеността с данните на приобретателя в този срок, нарушението вече е осъществено. От този момент нататък следва да се брои едногодишния срок, в който наказващия орган е бил длъжен и е могъл от своя страна да започне производството по търсене на административнонаказателна отговорност. В този смисъл след изтичането на този срок за наказващия орган се преклудира тази възможност.

Едногодишният срок, предвиден в чл.34 от ЗАНН по естеството си се явява и дисциплиниращ срок за административнонаказващия орган, който има за цел своевременно започване на административнонаказателно производство.

Това е така и с оглед целите на тази разпоредба, а именно - да се избегне едно евентуално продължително бездействие на държавните органи при осъществяване на техните правомощия, което би създало неоправдано положение на несигурност в правния мир. Следователно, неспазването на указаните срокове за иницииране на производството по налагане на административно наказание е винаги съществено процесуално нарушение, доколкото се явява абсолютна пречка за развитието на административно-наказателно производство и води до отмяна на постановения в едно такова производство акт.

Неоснователни са доводите, развити в касационната жалба относно необсъждане на събраните по делото доказателства , в тяхната съвкупност, както и че приложението на посочените по – горе текстове, така както са тълкувани от ВРС би довело до недопустимо заобикаляне на закона. От една страна при постановяване на решението си ВРС се е съобразил със събраните по делото доказателства и с представената от административно – наказващият орган преписка, а от друга – след анализ на събраните по делото доказателства и становищата на страните районният съд е достигнал до правилни правни изводи.

При това положение и с оглед горните съображения , Съдът намира , че НП е незаконосъобразно и като такова правилно е отменено от Районния съд. Следователно наложените административни наказания са незаконосъобразни и на това основание обжалваното НП правилно е отменено, а решението на въззивния съд следва да бъде оставено в сила.

С оглед горните съображения оплакванията в жалбата се явяват неоснователни и не следва да бъдат уважавани , а решението на ВРС , като правилно следва да бъде оставено в сила.

Водим от горното и на основание чл.63,ал.1, изр. II - ро от ЗАНН във вр. с чл.208 АПК , Административен съд - Видин

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 349 / 07.05.2012г. по АНД № 254/2012г. по описа на Районен съд – Видин, с което е отменено НП № 215/12 от 01.02.2012г. на Началник сектор „ПП" при ОД МВР - Видин, с което на Илиян Нинков Тодоров са наложени осем административни наказания „глоба" в размер на по 60 лева, всяко от тях на основание чл.180,ал.2,т.1,предл.1 от ЗДвП.

Решението не подлежи на обжалване.

ПРЕДСЕДАТЕЛ: **ЧЛЕНОВЕ:1.**

СПИСЪК

на лицата с изготвени съобщения или уведомени
по Наказателно дело 242/2012г.
Решение (Първо заседание 24.9.2012г.
Потвърждава решението)

№ по ред	В какво качество са призовани	Име на призованото лице	Местожителство и адрес	Забележка	Дата на изпращане
1	Страна	ОКРЪЖНА ПРОКУРАТУРА - ВИДИН	ГР ВИДИН ПЛ.БДИНЦИ No 1	Съобщ.прел.реш.	26.9.2012г

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - КАНД № 242/2012г.
ГР ВИДИН
ГР ВИДИН ПЛ.БДИНЦИ No 1
Наказателно отделение
№ по списъка в списъка
на лицата за призоваване 3
26.9.2012 г.

С Ъ О Б Щ Е Н И Е

До ОКРЪЖНА ПРОКУРАТУРА - ВИДИН
като Страна
ГР ВИДИН ПЛ.БДИНЦИ No 1

Приложено, връчваме Ви препис от Решение №274 /26.9.2012г. по КАНД № 242/2012г., постановено от АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - ГР.ВИДИН, Наказателно отделение

Решението подлежи на обжалване, както е посочено в него.

С писмена молба можете да заявите желание да ползвате правна помощ, при необходимост и право за това.

Забележка: Лица, чрез които не може да бъде връчено съобщението, съгласно чл.46, ал.3 от ГПК

(в случаите страната, която е уведомена от нея, чрез нея писмено или устно, или по друг начин, или на адреса)

Забележка: Вижте указанията на гърба на съобщението.

ОТ ГЛАВЕН СЕКРЕТАР на Административен съд - Видин, съгласно Заповед № 349 / 07.05.2012г. на Председателя на Административен съд - Видин, съгласно Заповед № 213-12 (вх.№ 02-462 / 2012г. на Началник сектор „ПЗР" при ОД МВР - Видин, е връчен на Илиан Янков Георгиев от длъжност „Административен секретар" при Районна прокуратура - Видин, лично срещу подпис на основание чл.180 ал.2 във връзка с чл.42 ал.1 от ЗМВР. Решението не подлежи на обжалване.

Деловодител .....

Р Е Ш Е Н И Е

Номер 1383 25.06.2013г. град Бургас

Административен съд – гр. Бургас, тринадесети състав, на тридесети май две хиляди и тринадесета година в публично заседание в следния състав:

Председател: Таня Евтимова
Членове: 1. Златина Бъчварова
2. Чавдар Димитров

при секретаря **Гинка Фортунова** и прокурора **Тиха Стоянова,** като разгледа докладваното от **съдия Евтимова** касационно наказателно административен характер дело номер **755** по описа за **2013** година и за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.63, ал.1, изр. II от ЗАНН, вр. с чл.348 от НПК, вр. с чл.208– чл.228 от АПК.

Образувано е по касационна жалба на директора на ТД на НАП – гр.Бургас против решение № 245/14.02.2013 г. постановено по НАХД № 4/2013 г. по описа на Районен съд – Бургас, с което е отменено наказателно постановление № 43624-О-0011716/07.03.2012г., издадено от директора на Дирекция „Обслужване" при ТД на НАП – Бургас и наложената на Веселина Събева Вълчева от гр.Бургас, ул.„Цар Симеон" № 104, ет.3 глоба в размер на 200 лева на основание чл.264, ал.1 от Закона за корпоративното подоходно облагане за нарушение на чл.92, ал.2 от ЗКПО. Иска се от съда да отмени първоинстанционното решение и да потвърди наказателното постановление. Наведените в жалбата оплаквания съдът квалифицира по чл.209, т.3 от АПК – неправилно решение поради противоречие с материалния закон, съществено нарушение на съдопроизводствените правила и необоснованост. В съдебно заседание касаторът не се явява и не се представлява от пълномощник.

Ответникът по касация – Веселина Вълчева се представлява в процеса от адвокат Евтимов, който оспорва основателността на жалбата и пледира за отхвърлянето й. Не ангажира доказателства.

Представителят на Окръжна прокуратура – гр. Бургас дава заключение за неоснователно проведено оспорване.

След като прецени твърденията на страните и събрания по делото доказателствен материал, Бургаският административен съд намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е подадена в преклузивния 14-дневен срок по чл.211 от АПК от надлежна страна и в съответствие с изискванията за форма и реквизити, поради което се явява процесуално допустима. Разгледана по същество е неоснователна.

Производството пред Районен съд – Бургас е образувано по жалба на Веселина Вълчева против наказателно постановление № 43624-О-0011716/07.03.2012г., издадено от директора на Дирекция „Обслужване" при ТД на НАП – Бургас, с което й е наложена глоба в размер на 200 лева на основание чл.264, ал.1 от ЗКПО за нарушение на чл.92, ал.2 от същия закон. Със завършващия първоинстанционното производство съдебен акт, състав на БРС отменя

наказателното постановление като приема, че същото е издадено след изтичане на 6-месечния срок по чл.34, ал.2 от ЗАНН.

Решението на Районен съд – Бургас е правилно и следва да се остави в сила.

Обхватът на касационната проверка е очертан с разпоредбата на чл.218 от АПК. На обсъждане подлежат само посочените в жалбата пороци на решението като за валидността, допустимостта и съответствието му с материалния закон съдът следи служебно.

На първо място, настоящият съдебен състав не споделя квалификацията на касатора, направена за 6-месечния срок по чл.34, ал.2 от ЗАНН, като давностен. Визираният в цитираната норма период от време, се свързва с възможността на административнонаказващия орган да прецени съответствието на акта за установяване на административно нарушение с разпоредбите на процесуалния и материалния закон и да упражни правото си по чл.53 и чл.54 от ЗАНН като издаде наказателно постановление или като прекрати административната преписка с мотивирана резолюция. Процесуалното бездействие на компетентния орган в този срок преклудира правомощието му да реализира санкцията по отношение на привлеченото към административнонаказателна отговорност лице. Поради това, неспазването на срока по чл.34, ал.2 от ЗАНН винаги се явява съществено процесуално нарушение и има за последица отмяна на наказателното постановление.

Неоснователно е възражението на касатора за проведено от него щателно издирване на нарушителя. В разпоредбата на чл.43 от ЗАНН е разписана процедурата по предявяване на акта за установяване на административно нарушение и връчване на препис от него. Според алинея шеста на цитираната норма, когато нарушителят не може да бъде намерен след щателно издирване, това обстоятелство се отбелязва в акта и производството се спира. В настоящия случай е безспорно установено, че актът е съставен на 22.08.2011г. при условията на чл.40, ал.2 от ЗАНН – в отсъствие на нарушителя, който е известен, но не може да се намери или след покана не се яви за съставяне на акта. От приобщените към административната преписка писмени доказателства е видно, че на 11.11.2011г. и на 22.11.2011г. е извършено посещение на адреса на управление на дружеството – гр.Бургас, ул. „Цар Симеон" № 104, след което е спряно производството по административнонаказателната преписка, образувано с АУАН № 0011716/ 22.08.2011г. По делото не се съдържат данни, от които да се направи извод, че Вълчева е търсена и на постоянния й или настоящ адрес, в който смисъл следва да се тълкува понятието „щателно издирване", вложено в чл.43, ал.6 от ЗАНН. На следващо място, неизяснени остават самоличността на лицето и качеството му, в което е разпоредило спиране и последващото възобновяване на адмниситративнонаказателното производство. Тези факти свидетелстват за опорочаване на процедурата по чл.43, ал.6 от ЗАНН и имат за последица пропускане на срока по чл.34, ал.2 от ЗАНН за издаване на наказателното постановление.

Несъстоятелно е позоваването от касатора на Постановление № 5/28.10.1968г. на Пленума на Върховен съд, което предвижда, че допуснатите нарушения при съставянето на акта следва да се прецизират с оглед на техния характер и на възможността да се установи, че деянието е извършено и деецът е известен. Действително, само нередовностите в акта, които са попречили на органа да установи, че деянието е извършено и посоченото лице е нарушител, следва да се възприемат като пречка за издаване на наказателното постановление. В настоящия случай обаче, основанието за отмяна на наказателното постановление не е в нередовността на акта, касателно деянието и дееца, а в пропуска на административния орган да издаде същото в 6-месечен срок поради опорочаване на процедурата по спиране и възобновяване на

производството. В този смисъл е практиката на Административен съд – Бургас, обективирана в решенията му по КНАХД № 648/2012г. и КНАХД № 689/2012г.

Предвид гореизложеното, жалбата се явява неоснователна и следва да се остави без уважение.

Мотивиран от изложеното, **Бургаският административен съд, XIII състав**

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 245/14.02.2013г. постановено по НАХД № 4/2013г. по описа на Районен съд – Бургас, с което е отменено наказателно постановление № 43624-О-0011716/07.03.2012г., издадено от директор на Дирекция „Обслужване" при ТД на НАП – Бургас и наложената на Веселина Събева Вълчева от гр.Бургас, ул.„Цар Симеон" № 104, ет.3 глоба в размер на 200 лева на основание чл.264, ал.1 от ЗКПО за нарушение на чл.92, ал.2 от същия закон.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:.....

ЧЛЕНОВЕ: 1.....

2.....

Р Е Ш Е Н И Е
№
град Ловеч, 09.03.2012 година

В ИМЕТО НА НАРОДА

ЛОВЕШКИЯТ АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД, втори касационен състав, в открито съдебно заседание на двадесет и осми февруари две хиляди и дванадесета година в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: ГАБРИЕЛА ХРИСТОВА
ЧЛЕНОВЕ: ДИМИТРИНА ПАВЛОВА
ДИАНКА ДАБКОВА

при секретаря Радосвета Минкова и в присъствието на прокурора Светла Иванова, като разгледа докладваното от съдия Христова к.а.н.д. № 28 по описа за 2012 година, за да се произнесе съобрази:

Производството е по реда на глава дванадесета от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл.63, ал.1 от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

С Решение № 3/09.01.2012г., постановено по а.н.д. № 788/2011г., Троянски районен съд, пети състав е отменил Наказателно постановление (НП) № 16174 от 29.08.2011г. на Директора на офис Ловеч към ТД на НАП Велико Търново, с което на Веска Цветанова Маринова с ЕГН 5103103073 от гр. Троян, ж.к. „Черногор" №6, вх.А, ет.4, ап.7, за нарушение на чл.50, ал.1, т.5, б. „б" от Закона за данъците върху доходите на физическите лица (ЗДДФЛ), е наложено административно наказание на основание чл.80а, ал.1 от ЗДДФЛ – глоба в размер на 10 400,00 лв.

Така постановеното решение е обжалвано в законния срок с касационна жалба от надлежно легитимирана страна – ТД на НАП Велико Търново, офис Ловеч, страна по а.н.д. № 788/2011г. по описа на ТРС, чрез пълномощника й ст. юрисконсулт Пламен Събев.

В касационната жалба се излага, че оспореното съдебно решение е неправилно, постановено в противоречие с материалния закон. Твърди се, че нарушението е безспорно доказано, а АУАН е съставен в 2-годишния давностен срок от извършване на нарушението и в 3-месечния срок от откриване на нарушителя, поради което неправилно районният съд е приел, че има допуснато нарушение на чл.34 от ЗАНН от страна на административно-наказващия орган. В тази връзка се излага, че видно от представения с преписката протокол, на 08.08.2011г. актосъставителката е извършила проверка за установяване на паричните средства, при което е открила нарушението и нарушителя. Сочи се, че нарушението и нарушителят не са били открити при извършване на финансовата ревизия на „Мебеликс" ООД, защото ревизиращите са имали съвсем друга задача. Иска се да се отмени първоинстанционното решение и да се потвърди изцяло НП.

В съдебно заседание касаторът, редовно призован, не се явява и не се представлява. В представено писмено становище чрез процесуалния си представител ст.ю.к. Събев поддържа жалбата, като излага подробни съображения по съществото на спора.

В съдебно заседание ответникът, редовно призован, не се явява и не се представлява.

Представителят на Окръжна прокуратура Ловеч дава мотивирано заключение за неоснователност на касационната жалба, поради което същата да бъде оставена без уважение, а решението на Троянски районен съд – в сила като правилно и законосъобразно. Излага, че договорите за заем са станали известни на административнонаказващия орган на 02.08.2010г. и още тогава те са можели да проверят подадена ли е данъчна декларация с отразена процесната сума и да започнат административно-наказателно производство, поради което

АУАН от 18.08.2011г. е съставен извън 3-месечния срок по чл.34 от ЗАНН и правилно РС Троян е отменил НП.

Ловешки административен съд, втори касационен състав извърши проверка на правилността на атакуваното решение, с оглед твърденията за неговата порочност, както и в съответствие с разпоредбата на чл.218 от АПК, задължаващ касационната инстанция да следи и служебно за валидността, допустимостта и съответствието на решението с материалния закон. Воден от така определения предмет на настоящото касационно дело и като взе предвид събраните по делото доказателства, съдът намира касационната жалба за допустима като подадена в законоустановения срок и от надлежна страна, а по същество за неоснователна.

Касационният съд намира обжалваното решение за постановено при напълно изяснена фактическа обстановка. Въз основа на събраните по делото писмени и гласни доказателства, районният съд е приел за установено, че на 18.08.2011г. Цветомира Цанова – инспектор по приходите в ТД на НАП Велико Търново, ИРМ Ловеч съставила АУАН № 0027773 срещу Веска Цветанова Маринова за това, че последната в качеството си на задължено лице не е подала в законоустановения срок до 30.04.2010г. данъчна декларация по чл.50 от ЗДДФЛ за 2009г., в която е следвало да декларира предоставен паричен заем в размер на 104 000,00 лева, непогасен към края на данъчната година 2009г., с което бил нарушен чл.50, ал.1, т.5, б."б" от ЗДДФЛ. Актът бил съставен в присъствието на Веска Маринова и й бил връчен, като възражения по него не били направени. Такива не били подадени и в тридневния срок по чл.44, ал.1 от ЗАНН. Въз основа на АУАН било издадено обжалваното наказателно постановление.

За да отмени оспореното пред него НП, районният съд е приел за безспорно установено, че жалбоподателят е извършил административното нарушение, за което е бил привлечен към наказателна отговорност, но административнонаказателното производство е било образувано в нарушение на разпоредбата на чл.34, ал.1, предл.2 от ЗАНН, а именно след изтичането на три месеца от откриване на нарушителя, което е опорочило цялото производство по налагане на наказанието за това нарушение. Въз основа на събраните доказателства районният съд е приел, че нарушението е открито във връзка с извършена ревизия от ТД на НАП гр. Велико Търново на „Мебеликс" ООД гр. Троян, започнала на 29.04.2010г. и приключила с Ревизионен доклад № 1002366/24.09.2010г. В хода на ревизията е било констатирано, че управителят на дружеството е получил през 2008г. парични заеми от редица физически лица, сред които и Веска Цветанова Маринова. До последната е било отправено Искане за представяне на документи и писмени обяснения изх.№9025-1/20.07.2010г. във връзка с дадената в заем сума, в изпълнение на което Маринова е представила на 02.08.2010г. пред ТД на НАП гр. Велико Търново, ИРМ Ловеч, копия от Договор за заем от 29.12.2008г. и от Договор за заем от 28.05.2008г. за сумата общо от 104 000 лева и Разписки за даване в брой на сумите от същите дати. РС Троян е направил извод, че датата, на която е открито констатираното нарушение по чл.50, ал.1, т.5, б."б" от ЗДДФЛ, извършено от настоящия ответник, е именно 02.08.2010г. – денят, в който същият е представил на данъчните органи исканите от тях договори за заем. От този ден данъчните органи са могли да установят, че Маринова не е подала в законоустановения срок до 30.04.2010г. данъчна декларация по чл.50 от ЗДДФЛ за 2009г., в която е следвало да декларира предоставените парични суми по Договор за заем от 29.12.2008г. и по Договор за заем от 28.05.2008г., поради което АУАН № 0027773 от 18.08.2011г. е бил съставен след изтичане на 3-месечния срок по чл.34, ал.1 от ЗАНН. Съдът е приел, че в случая са неприложими ТР №1/07.05.2009г. на ОСНС на ВКС, тъй като въпреки наличието на две различни производства първото се води срещу „Мебеликс" ООД гр.Троян, а второто срещу жалбоподателката, и ТР №48/28.12.1981г. на ОСНК на ВС, тъй като няма паралелнодействащи контролни органи, а контролният орган е един – ТД на НАП гр. Велико Търново, ИРМ Ловеч. С горните мотиви съдът е отменил оспореното НП като незаконосъобразно.

Касационната инстанция намира посочените касационни основания и доводи на жалбоподателя за неоснователни, а решението – предмет на проверка в настоящото производство, за постановено в съответствие с материалния закон. Като е стигнал до цитираните правни изводи, районният съд е постановил правилен и законосъобразен съдебен акт. Фактите по делото са обсъдени поотделно и в тяхната съвкупност. В решението са изложени обосновани мотиви относно незаконосъобразността на оспореното НП, които се споделят от настоящия състав.

Съгласно разпоредбата на чл.34, ал.1 от ЗАНН, не се образува административнонаказателно производство, ако не е съставен акт за установяване на нарушението в продължение на три месеца от откриване на нарушителя. Този срок е преклузивен и неговото изтичане погасява правото на органа да образува такова производство. Изтичането на тримесечния срок законодателят е обвързал с активни действия на актосъставителя и евентуално негово бездействие, но при наличие на знание и данни за извършеното нарушение. В конкретния случай още с подаването на дата 02.08.2010г. от страна на Веска Цветанова Маринова в ТД на НАП гр. Велико Търново, ИРМ Ловеч на договорите за заем от 28.05.2008г. и от 29.12.2008г., и декларирането, че към 02.08.2010г. няма издължаване на суми по договора (надлежно отразено в Ревизионния доклад), данъчните органи са имали възможност (и задължение) да извършат проверка в масивите си дали тази сума е декларирана с годишна данъчна декларация, респективно да узнаят за извършеното нарушение и извършителя му и в тримесечен срок от тази дата е следвало да съставят и АУАН. Като не е сторил това и е проявил бездействие, административнонаказващият орган е съставил АУАН извън преклузивния срок, регламентиран в чл.34, ал.1 от ЗАНН. След като се отнася до проверки, извършвани от органите на една и съща институция – ТД на НАП гр. Велико Търново, ИРМ Ловеч, е следвало да има система за координация и липсата на такава не би могла да бъде толерирана в интерес на административнонаказващия орган. Следователно е налице съществено нарушение на императивната разпоредба на чл.34, ал.1 от ЗАНН, което опорочава административнонаказателната процедура и води до незаконосъобразност на наказателното постановление, както правилно е приел и районният съд.

Касационната инстанция споделя мотивите на РС Троян относно неприложимостта за конкретния казус на Тълкувателно решение №1/07.05.2009г. на ОСНС на ВКС, поради което не е нужно да ги повтаря, а изложените в тази връзка доводи на касатора са неоснователни.

По повод направеното от касатора с жалбата възражение, че нарушителят е бил открит на 08.08.2011г. от актосъставителя Цветомира Цанова при извършена проверка за установяване на паричните средства, настоящият състав следва да отбележи, че нито в първоинстанционното, нито в настоящото дело се съдържат доказателства, обосноваващи тези твърдения. На първо място, нито в АУАН, нито в издадения въз основа на него НП е посочена датата, на която е открит нарушителя. Не е посочено как е открит той – по повод на извършена проверка (както твърди процесуалния представител на касатора) или по друг начин, кой е открил нарушителя и кога. Нарушителят може да е открит във всеки един момент от представянето на 02.08.2010г. в ТД на НАП на договорите за заем, до 18.08.2011г. – датата на съставяне на акта. Единствено в задължение на административнонаказващия орган е да обоснове с допустимите доказателствени средства спазването на тримесечния срок по чл.34, ал.1 от ЗАНН при съставяне на АУАН, а в случая такива доказателства липсват. По този начин е допуснато съществено процесуално нарушение, което е самостоятелно основание за отмяна на НП, тъй като съдът не може да направи преценка за спазването на преклузивния 3-месечен срок за съставяне на АУАН.

Касационната инстанция счита, че датата, на която нарушителят е станал известен на компетентните органи, е релевантна при проверката за спазване изискването на чл.34, ал.1 от ЗАНН – за това образувано ли е законосъобразно административнонаказателното производство срещу лицето и дали АУАН е изготвен в тримесечния срок от откриване на нарушителя за конкретното нарушение. Предвид гореизложеното, в тежест на АНО е да

докаже с допустимите доказателства, че на 08.08.2011г. е извършена проверка, при която е установено конкретното нарушение и нарушителя. Такива доказателства обаче не са представени нито пред районния, нито пред настоящия съд. Не представлява доказателство за датата на откриване на нарушителя и протоколът на л.32 от първоинстанционното дело (Протокол № 1109726/08.08.2011г., съставен от Цветомира Цанова). От него е видно само, че на същата дата инспекторът по приходите Цветомира Николаева Цанова е приобщила доказателства, свързани с Александър Данчев Петров, а именно РА № 1002366/09.08.2010г. и РД 1002366/24.09.2010г. ведно със събраните доказателства в хода на производството. След като лицето Александър Данчев Петров е представляващ „Мебеликс" ООД гр.Троян и са приобщени документите от извършената на това дружество данъчна ревизия, по никакъв начин не става ясно дали действително са били проверени документи, свързани с Веска Цветанова Маринова, какви документи, какво е било установено, и най-важното – било ли е установено извършеното от последната нарушение именно на тази дата. От този протокол не се установява и Цанова да е извършвала проверка за установяване на паричните средства – така, както се твърди в касационната жалба, а единствено че е извършено приобщаване на документи (без да е ясно към какво), свързани с Александър Данчев Петров.

С оглед на изложеното, съдът счита касационната жалба за неоснователна, а обжалваното решение на Районен съд Троян за правилно и законосъобразно, поради което същото следва да бъде оставено в сила. Не са налице пороци на решението, съставляващи касационни основания по смисъла на НПК, които да водят до неговата отмяна.

Водим от горното и на основание чл.63, ал.1, изр. последно от ЗАНН, във връзка с чл.221, ал.2, предл. първо от АПК, Ловешки административен съд, втори касационен състав

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 3/09.01.2012г., постановено по а.н.д. №788/2011г. по описа на Троянски районен съд.

Решението не подлежи на обжалване.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ:

О П Р Е Д Е Л Е Н И Е

гр. Кюстендил, 31 март 2008 г.

И М Е Т О Н А Н А Р О Д А

Кюстендилският административен съд в заседание на двадесет и девети февруари 2008 г. в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: ГАЛИНА СТОЙЧЕВА
ЧЛЕНОВЕ:АВТОНОМКА БОРИСОВА
БИСЕР ЦВЕТКОВ

с участието на секретаря ИРЕНА СИМЕОНОВА
в присъствието на прокурора МАРИЯНА СИРАКОВА
разгледа к.н.а.х..№31/2008 г. и за да се произнесе, взе предвид:

Делото е образувано по касационна частна жалба от името на ТД на НАП гр. Кюстендил срещу определението на Кюстендилския районен съд от 18.01.2008 г. по н.а.х.д.№222/2006 г., с което е прекратено административнонаказателното производство по НП №04/08.03.2006 г. на началник отдел "ДОК" към същата дирекция и е прекратено производството по делото с искане да бъде отменено и делото върнато на този съд за продължаване на съдопроизводствените действия. Като основание за отмяна се сочи нарушение на процесуалния и материалния закон, които се обосновават с конкретни съображения.

Ответната страна – едноличен търговец "Снежанка Козарска", гр. Кюстендил оспорва жалбата, развива съображения относно нейната неоснователност и законосъобразността на оспореното определение.

Заключението на прокурора е, че жалбата е неоснователна, а определението законосъобразно.

Касационният съд постави на обсъждане посочените в касационната жалба основания, провери валидността и допустимостта на оспореното определение, съответствието му с материалния закон, като при условията на чл. 218 във вр. с чл. 236 АПК и чл. 63 ЗАНН установи следното:

По въззивна жалба на едноличен търговец "Снежанка Козарска", седалище гр. Кюстендил срещу наказателно постановление №04/08.03.2006 г. на началник отдел "ДОК при ТД на НАП гр. Кюстендил пред Кюстендилския районен съд на 23.03.2006 г. е било образувано н.а.х.д.№222/2006 г., което с определение на този съд от 18.01.2008 г. е

прекратено, като е прекратено и самото административнонаказателно производство по издаване на наказателното постановление.

Предмет на оспорването с частната жалба пред касационния съд е това определение, същата е подадена от името на административнонаказващия орган в предвидения от закона 7-дневен срок, които обстоятелства определят допустимостта й.

С оспореното пред районния съд наказателно постановление на ЕТ "Снежанка Козарска" на основание чл. 135, ал.1 ЗДДС /отм/ е наложена имуществена санкция в размер на 14745,62 лв за нарушение по чл. 82, ал.1 и ал.2 ЗДДС за това, че на 14.12.2004 г. не е начислила ДДС върху сумата 36864,06 лв, представляваща стойността на липсващи основни материали.Актът за административно нарушение е съставен на 1.12.2005 г. след извършена данъчна ревизия, приключила с ДРА №777/02.09.2005 г., а наказателното постановление е издадено на 8.03.2006 г. На 18.01.2008 г. районният съд след многократни отлагания на делото за събирането на множество доказателства и след възражение на представителя на санкционирания търговец е прекратил административнонаказателното производство поради изтичане на абсолютната погасителна давност, като позовавайки се на разпоредбата на чл. 84 ЗАНН ,е приложил чл. 23, ал.1, т.3 НПК. Съображения в тази връзка не са изложени.

Касационният съд счита, че определението противоречи на материалния закон и следва да се отмени, а делото да се върне на районния съд за разглеждане по същество.Съпоставянето на цитираните в съдебния акт на този съд текстове от закона със заключението за изтекла абсолютна давност сочи, че позоваването на чл. 23, ал.1, т. 3 НПК е неточно. Съответстващият текст е чл. 24, ал.1, т. 3 НПК и визира една от хипотезите, при които не се образува наказателно производство, а образуваното се прекратява, т.е. при погасяване на наказателната отговорност поради изтичане на предвидената в закона давност. Районният съд, прилагайки абсолютната погасителна давност по отношение на деянието, което законът определя в конкретния случай като административно нарушение и позовавайки се на разпоредбата на чл. 84 ЗАНН, излиза вън от пределите на препращането от този закон към НПК, и не съобразява, че разпоредбите относно абсолютната давност се съдържат в НК.

Прилагането на разпоредби от общата част на НК по въпроси на ЗАНН е възможно само по отношение на тези, които визира текста на чл. 11 ЗАНН, т.е. по въпросите на вината, вменяемостта, обстоятелствата, изключващи отговорността, формите на съучастие, приготовлението и опита, доколкото в него не се предвижда друго.

Разпоредбата на чл. 34 ЗАНН установява сроковете, в които може да се състави акт за установяване на административно нарушение,

84

тяхното начало се определя спрямо откриването на нарушителя и извършването на нарушението, в нея са определени и сроковете за издаване на наказателното постановление. Общият срок относно съставянето на акта е тримесечен спрямо откриване на нарушението и едногодишен срок от извършването му, а за постановлението – шестмесечен от съставяне на акта. В ал.1, изр. 1 е предвиден удължен срок за съставяне на акта при извършени митнически, данъчни, банкови, екологични и др. нарушения /две години/, а в ал. 2 – сроковете по ал. 1 за нарушенията по посочените в нея закони са удължени от 3 на 6 мес. за съставяне на акта от откриване на нарушението, а спрямо извършване на нарушението срокът е удължен от една година на пет години .

Тези срокове са преклузивни, т.е. процесуалноправни и изтичането им е абсолютна пречка да се образува административнонаказателно производство, респ. абсолютно основание вече образуваното да се прекрати. С изтичането им се погасява правото на субектите, оправомощени от закона да осъществяват наказателното преследване - актосъставителят да състави акта, а административнонаказващият орган – да издаде наказателното постановление. За разлика от тях давностните срокове са материалноправни и като такива са различни по своя характер и правни последици от преклузивните, като с тяхното изтичане наказателното преследване се изключва, погасява се правото да се търси наказателна отговорност за извършеното нарушение. Двата вида срокове не се конкурират. Преклузивните не се спират и не се прекъсват с действия на надлежните органи за разлика от давностните; давностният срок за съответното престъпление може да не е изтекъл, но наказателното преследване не може да бъде осъществено поради изтичане на преклузивния срок. /напр. в случаите на чл. 81, ал. 3 НПК/. Съдът не споделя тълкуването относно характера на сроковете по чл. 34 ЗАНН, дадено в ТР №112/16.12.1982 г. по н.д. 96/1982 г. на ОСНК на ВС и счита, че то не намира приложение в случая. То е акт на общото събрание на наказателните колегии, постановен при действието на отменения Закон за устройство на съдилищата и според повелята на чл. 52 служи за ръководство на съдилищата и особените юрисдикция, без да има задължителната сила на тълкувателните постановления. /арг. чл. 59 ЗУС/. Давностни срокове по ЗАНН са тези по чл. 82, но те касаят изпълнението на наказанието за извършено административно нарушение, като започват да текат от влизане в сила на акта, с който е наложено наказанието, прекъсват се и се спират при наличие на предвидените в закона предпоставки. В ЗАНН освен, че липсват разпоредби относно давността за наказателно преследване на административните нарушения., липсва и изрично препращане към разпоредбите относно давността по НК. Разпоредбата на чл. 11 ЗАНН препраща към разпоредби от общата му част,

без да ги визира изрично по текстове, при което положение приложението им предполага съответното тълкуване.

Систематично място на правните норми относно давността в Наказателния кодекс е в **глава девета "Погасяване на наказателното преследване и на наложеното наказание**". Трите предвидени основания за това са смърт на дееца, амнистия и давност, като те са обстоятелства, които се пречка единствено за реализиране на наказателната отговорност, а не такива, които изключват отговорността. Такива са липсата на обществена опасност поради малозначителност или явна незначителност на обществената опасност /чл. 9, ал.2 НК/, гражданският арест /чл. 12а НК/; оправданият стопански риск /чл. 13а НК/; /относно неизбежната отбрана и крайната необходимост ЗАНН съдържа изрична разпоредба - чл.8/; на второ място това са обстоятелствата, изключващи вината, а именно: грешката /чл. 14, ал.1 НК/, случайното деяние /чл. 15 НК/ и изпълнението на неправомерна служебна заповед/ чл. 16 НК/. Те са пречка деянието да бъде квалифицирано като престъпление, в случаите на ЗАНН – деянието да бъде квалифицирано като нарушение. Както се посочи по-горе, давността е обстоятелство, което води до погасяване на наказателното преследване, тя е пречка за реализиране на наказателната отговорност по отношение на дееца и се свързва с изтичането на сроковете, предвидени в НК, тяхната продължителност е определена съобразно вида и размера на предвиденото наказание за съответното престъпление. ЗАНН не препраща към разпоредбите от НК, които я уреждат. Обстоятелствата, изключващи отговорността, са уредени в общата част на НК –глава втора, раздел първи и са пречка деянието въобще да бъде квалифицирано като престъпление. Те са, които при буквалното и точно прилагане на чл. 11 ЗАНН, намират приложение.

При тези обстоятелства и съображения касационният съд счита, че институтът на погасителната давност, вкл. и абсолютната такава не намира приложение по отношение на наказателното преследване за административните нарушения, като приложението на норми от НК по аналогия е недопустимо. Аргумент в подкрепа на горния извод се извежда и от съпоставянето на разпоредбите на чл. 80 НК и чл. 34, ал. 2 ЗАНН. За извършени административни нарушения чл. 13 ЗАНН предвижда, че могат да се налагат административни наказания глоба, обществено порицание и временно лишаване от право да се упражнява определена професия или дейност, като давностният срок за преследването им на осн. чл. 80, ал.1, т.5 НК би бил две години, като с оглед разпоредбата на чл. 81, ал. 3 НК той не би могъл да надвиши 3 години и започва да тече от довършването на деянието. Три години би бил срокът на абсолютната погасителна давност за всички административните нарушения поради вида на наказанията, които се предвиждат по чл. 13 ЗАНН.. Горното правило от общата част на НК би довело до изключване приложението на разпоредбата на чл. 34, ал. 2

ЗАНН в случаите на административни нарушения по посочените там закони. Абсолютният давностен срок за наказателно преследване от 3 години, изчисляван съобразно разпоредбата на чл. 81, ал. 3 НК във вр. с чл. 80, ал. 1, т. 5 НК би бил по-къс от преклузивния срок за съставяне на акта за установяване на административно нарушение напр. по чл. 32, ал.1, т. 1 от Закона за държавната финансова инспекция /5 г/, като и двата започват да текат от извършване на нарушението. Ако се счете, че давностните срокове, респ. абсолютният давностен срок по чл. 81, ал. 3 НК имат приложение относно отговорността за административните нарушения, безсмислено би било предвиждането на по-дългия от него срок по чл. 34, ал. 2 ЗАНН,.защото не може да бъде приложен след като са изтекли трите години абсолютна давност за случаите, когато нарушението е извършено преди повече от 3 години от откриването му. Това не е в разума на закона и правилото за абсолютната погасителна давност следва се отрече като приложимо.

При липсваща правна норма в ЗАНН, която да предвижда давностни срокове относно наказателното преследване на административните нарушения и при липсата на препращане в този закон към разпоредбите относно давностните срокове по НК, недопустимо се явява приложението на разпоредбата на чл. 24, ал.1, т. 3 НПК във вр. с чл. 81, ал. 3 НК в административноказателния процес и прекратяването на производството поради погасяване на отговорността по давност.Приложението на правната норма от НК във връзка с давността по аналогия за деянията по ЗАНН е в нарушение на материалния закон, определението за прекратяване е незаконосъобразно и като такова подлежи на отмяна. Делото следва да се върне на районния съд за произнасяне по същество.

Водим от изложеното, съдът

О П Р Е Д Е Л И

Отменя определението на Кюстендилския районен съд от 18.01.2008 г. по н.а.х.д.№222/2006 г., с което е прекратено производството по делото и връща делото на този съд за произнасяне по същество.

Определението не може да се оспорва.

ПРЕДСЕДАТЕЛ: ЧЛЕНОВЕ:

Особено мнение на съдия Бисер Цветков по определение от 14.01.2008 г. по КНАХД № 31/2008 г. по описа на КАС.

Не споделям решаващите изводи на мнозинството в касационния състав. Не съм съгласен с тезата за липса на уредба на института на давността в ЗАНН, което изключвало прилагането на НК по препращане от чл. 11 от ЗАНН.

Не е безспорна и тезата на характера на сроковете по чл. 34 от ЗАНН. Поддържам становището на мнозинството от касационния състав, че тези срокове са процесуални и съответно преклузивни. Аргумент в тази посока е различният начален момент на давността по чл. 80 от НК и на сроковете по чл. 34, ал. 1 и ал. 3 от ЗАНН, както и наличието на изрична уредба само на давността за изпълнение на административните наказания по чл. 82 от ЗАНН. Известно е, че институтът на давността по НК погасява наказателното преследване и давностните срокове текат от извършването на нарушението /такъв срок има само по втората хипотеза на чл. 34, ал. 1 от ЗАНН/. В тази връзка давността е в обхвата на препращането по чл. 11 от ЗАНН към НК относно обстоятелствата изключващи отговорността, тъй като формулировката е максимално широка.

Дори да не се приеме тезата за преклузивния характер на сроковете по чл. 34 от ЗАНН, то следва да се приеме, че давността по чл. 34 от ЗАНН е обща и не изключва приложимостта на абсолютната давност за административнонаказателно преследване по чл. 80, ал. 3 от НК.

Изготвил особеното мнение:

Р Е Ш Е Н И Е

№ 379 30.09.2013 г. гр. Стара Загора

В ИМЕТО НА НАРОДА

Старозагорският административен съд, в публично заседание на дванадесети септември през две хиляди и тринадесета година в състав:

Председател: ПЛАМЕН ПЕТРУНОВ

Членове: ГАЛИНА ДИНКОВА

МИХАИЛ РУСЕВ

при секретаря: Минка Петкова
и с участието на прокурора: Недялка Маринова
като разгледа докладваното от съдия Г.Динкова КАН дело № 342 по описа за 2013 год., за да се произнесе съобрази следното:

Производството е по чл.208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/, във вр. с чл.63, ал.1 от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/

Образувано е по касационна жалба от ТД на НАП гр. Пловдив против решение № 406/24.04.2013г., постановено по АНД №602 по описа за 2013г. на Старозагорския районен съд. С решението е отменено наказателно постановление №64647-S013467/09.01.2013г. на Директора на офис Стара Загора при ТД на НАП гр.Пловдив, с наложена на "Рекка Хоум Деко"ЕООД гр.Казанлък имуществена санкция в размер на 800лв. на основание чл. 261, ал.1 от Закона за корпоративното подоходно облагане, за нарушение на чл. чл. 92, ал.1 и ал.2 от същия закон.

За да отмени наказателното постановление съдът е приел, че е пропуснат срока по чл. 34 ал.3 от ЗАНН за издаване на наказателно постановление, тъй като той е преклузивен и не може да бъде спиран, въпреки наличието на основание за това по чл. 43 ал.6 от ЗАНН. Акта за установяване на нарушението е съставен на 09.09.2011г., а НП е издадено на 09.01.2013г., когато вече е изтекъл шест месечния срок за издаване на наказателното постановление, считано от датата на образуване на административно наказателното производство.

С касационната жалба се твърди, че чл. 34 ал.3 във връзка с чл.43 ал.6 от ЗАНН е неправилно приложен при отмяна на наказателното постановление, тъй като със съдебния акт се отрича изобщо правната възможност за спиране на административно наказателното производство. Освен това наказващия орган е провел щателно издирване, видно от писмо изх.№80480/14.12.2011г. на ОД на МВР Стара Загора, според което лицето, представляващо търговското

ВЯРНО С ОРИГИНАЛА
Дата: Подпис:

дружество, е било извън страната. Следователно правилно на основание чл. 43 ал.6 от ЗАНН, административно наказващия орган е спрял производството до издирване на лицето, което представлява дружеството. В случаите на чл. 43 ал.6 от ЗАНН спира да тече именно срока по чл. 34 ал.3 от същия закон, поради което той е давностен, а с изтичането му се прекратява правото да се издаде наказателно постановление. Следователно срокът е давностен, а не преклузивен.

От съда се иска да бъде отменено въззивното решение и да бъде постановено друго, с което да се потвърди наказателно постановление №64647-S013467/09.01.2013г., издадено от Директор офис Стара Загора при ТД на НАП Пловдив.

Ответника по касация "Рекка Хоум Деко"ЕООД, чрез процесуалния си представител по делото адвокат Миланова оспорва касационната жалба по съображения, изложени в писмен отговор. Поддържат се доводи, че теоретичния спор за характера на сроковете по чл. 34 от ЗАНН е решен от съдебната практика в подкрепа на теорията, че са преклузивни, а не давностни и не могат да бъдат спирани или прекратявани. Според практиката на АС Стара Загора по приложение на чл. 34 ал.3 от ЗАНН, ако не е издадено НП в шестмесечен срок от съставяне на АУАН, производството следвало да се прекрати. Цитирани са решенията на АС Стара Загора по касационни административно наказателни дела, образувани по жалби на ТД на НАП Пловдив против въззивни решения за отмяна на наказателни постановления с наложени на „ДОМЕЙН МЕНАДА" ЕООД гр. Стара Загора имуществени санкции. Освен това не се касае за приложение на чл. 43 ал.6 от ЗАНН, поради това че нарушителя е известен, но след покана не се явява за съставяне на акта. В този случай се прилага разпоредбата на чл. 43 ал.4 от ЗАНН. При тези доводи се иска от съда да бъде оставено в сила съдебното решение за отмяна на наказателното постановление издадено след срока за налагане на административно наказание.

Представителя на Окръжна прокуратура Стара Загора дава становище за законосъобразността на въззивното решение и предлага на съда да го остави в сила.

Касационният състав на съда, след като обсъди събраните по делото доказателства, наведените от жалбоподателя касационни основания, доводите и становищата на страните и като извърши на основание чл.218, ал.2 от АПК служебна проверка на валидността, допустимостта и съответствието на обжалваното съдебно решение с материалния закон, намира за установено следното:

Касационната жалба е подадена в законово установения срок, от надлежна страна и е процесуално допустима. Разгледана по същество, е неоснователна.

Решението на Старозагорския районен съд е постановено при правилно приложение на материалния закон.

В производството по ЗАНН са уредени два вида срокове: фатални по чл.34 от същия закон и инструктивни като тези по чл. 44 ал.2 и чл. 52 ал.2 от ЗАНН за докладване на преписката и за произнасяне по нея. Разпоредбата на чл. 34 ал.3 от ЗАНН предвижда правопрекратяващ срок, защото ограничава във времето упражняването на правомощията на органа във всеки отделен случай. След изтичане на срока по чл. 34 ал.3 от ЗАНН органа вече няма компетентност да наложи наказание за конкретното нарушение. Компетентността е материалноправно понятие, от което следва, че сроковете за нейното упражняване са преклузивни т.е. прекратителни. В този смисъл е и разпоредбата на чл.34 ал.3 от ЗАНН – производството се прекратява с изтичане

на шест месечен срок от неговото образуване. Въпроса, който страните поставят в настоящия казус, посочвайки и вече разрешени от съда подобни казуси е за смисъла на чл.43 ал.6 от ЗАНН, конкретно какво означава „производството се спира". При систематичното и граматично тълкуване на текстовете от ЗАНН, уреждащи всички фази на административно наказателното производство се стига до извод, че при не връчване на акта, производството остава във фазата по установяване на нарушението, чието времетраене не може да бъде за срок по-дълъг от шест месеца на основание чл. 34 ал.3 от ЗАНН. Следователно под спиране на производството следва да се разбира оставане във фазата по установяване на нарушението, уредена в Раздел II от ЗАНН, където е поместена и разпоредбата на чл.43 ал.6 от същия закон, и не преминаване в следващата фаза на раздел IV „Налагане на административно наказание. Аргумент за този извод е и разпоредбата на чл.52 ал.2 от ЗАНН, която задължава органа да върне преписката на актосъставителя, а оттам и производството във фазата на установяване на нарушението, ако акта не е връчен на нарушителя. След като законодателя не е предвидил изрично спиране, прекратяване и възобновяване на сроковете за образуване и приключване на производството, и наред с това е разпоредил прекратяване като последица от тяхното изтичане, се налага извод, че те са прекратителни по своя правен характер. Сроковете по чл.34 от ЗАНН текат от точно определен от законодателя момент и не е предвиден друг момент, от който да се изчисляват в случай на спирането или прекратяването им. Всички давностни срокове освен да се спират могат и да бъдат прекратявани за разлика от преклузивните, които преклудират права, но самите те не спират и течението им не се прекратява.

С оглед изложените съображения съдът намира, че не са налице твърдяните касационни основания, поради което обжалваното решение като валидно, допустимо, постановено в съответствие с материалния закон и при спазване на съдопроизводствените правила, следва да бъде оставено в сила.

Водим от тези мотиви и на основание чл. 221, ал.2, предл. първо от АПК, Старозагорският административен съд

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 406/24.04.2013г., постановено по АНД №602 по описа за 2013г. на Старозагорския районен съд.

Решението не подлежи на обжалване и/или протестиране.

ВЯРНО С ОРИГИНАЛА
Дата: Подпис:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: /u/

ЧЛЕНОВЕ: 1. /u/

2. /u/

Решението влиза в законна сила на 30.09.2013г.
Подпис:

ПРАКТИКА

НА

РАЙОННИТЕ СЪДИЛИЩА

Р Е Ш Е Н И Е

89

Номер [ ] *Година* [21.03.2012г.] *Град* [Асеновград]

В ИМЕТО НА НАРОДА

[Асеновградски районен] *съд* [Четвърти наказателен] *състав*

На [07.03. 2012г.] *Година* [2012]

В публично заседание в следния състав:

Председател: [Стефка Пашова]

Секретар: [Стела Караманова]

Прокурор: [ ]

Като разгледа докладвано от [Съдията]

Наказателно адм. Характер дело *№ 6/12г. по описа на АРС–IVн.с.,*

За да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 59 и сл. от ЗАНН.

Обжалвано е НП № 11-1-602 от 21.10.2011г. на директора на Агенцията за държавна финансова инспекция - София, с което на Христо Грудев Грудев, ЕГН- 6009214529, с адрес: град Асеновград, ул."Братя Миладинови" №2, е наложено административно наказание - глоба в размер на 200 /двеста/ лева, за нарушение на чл. 32 ал.1 т.2 от „Наредбата за възлагане на малка обществена поръчка".

Страните- редовно призовани, не се явяват в съдебно заседание.

С подадената срещу НП жалба, се иска отмяна на НП поради липса на извършено административно нарушение, а от друга страна, се сочи маловажност на случая и на трето място- изтекла абсолютна давност за административно-наказателно преследване.

При преценка на делото, съдът намери следното:

Административно-наказателното производство е отпочнато на основание чл. 36 ал.1 от ЗАНН - с издаване на АУАН № 11010602 от 26.04.2011г.Същият касае нарушение, вменено да е извършено на 14.07.2008г. То е открито от орган на ДФИ едва на 18.03.2011г. при извършена финансова ревизия на Община Асеновград и от този момент е установен и нарушителя. Следователно, касае за издаване на АУАН в срока по чл. 66 ал.1 от НВМОП.

Същият, съобразно този законов текст, е издаден от компетентен орган. АУАН съдържа всички изискуеми от чл. 42 от ЗАНН реквизити. Обжалваното НП е издадено от орган по чл.66 ал.2 от НВМОП. Същото съдържа всички изискуеми реквизити по чл. 52 от ЗАНН. Спазени са преклузивните специални срокове по чл. 66 ал.1 от ЗВМОП.

Не се констатираха съществени процесуални нарушения, водещи до отмяна на обжалваното НП.

По същество:

Касае за процедура, открита от община Асеновград, за възлагане на малка обществена поръчка съобразно Решение № А -368 от 20.03.2008г. с предмет- текущ ремонт на улиците в град Асеновград, вкл. Горно и Долно Воден и улиците в населените места на територията на община Асеновград.Съобразно Решение № А – 834 от 22.05.2008г. за особена позиция 1- текущ ремонт на улици в град Асеновград, вкл. Горни Долни Воден, на първо място е класиран „Илва – ХГ"оод-град Пловдив.

С тази фирма, на 14.07.2008г. в град Асеновград, община Асеновград, представлявана от Христо Грудев Грудев- жалбоподател в настоящето производство, е сключила договор за строителство.

При извършена през 2011г. финансова ревизия на в общината, проверяващият главен финансов инспектор от АДФК установява, че липсва документ за липса на задължения към общината по месторегистрация по смисъла на чл. 162 ал.2 от ДПК, което обстоятелство той отразява в констативен протокол от 18.03.2011г. и потвърждава като свидетел в съдебно заседание. За горното е бил съставен на жалбоподателя и АУАН, а впоследствие и издадено НП за нарушение по чл. 32 ал.1 т.2 от НВМОП.

Горните факти съдът намери за доказани от показанията актосъставителя Трифолчанов, които като обективни, безпристрастни и последователни, кредитира, както и от подкрепящите ги писмени доказателства, надлежно приобщени по делото и достоверни, по тези съображения също кредитирани от съда, а именно: Решение № А – 368 от 20.03.2008г., Решение № А – 834 от 22.05.2008г., Договор за строителство от 14.07.2008г., количествено- стойностна сметка, финансово предложение, констативен протокол от 18.03.2011г.

При така установените факти, от правна страна съдът прие следното:

Съгласно § 1т-1 от ДР на ЗОП, касае се за договор за обществена поръчка, сключен между Христо Грудев - като Кмет на Община Асеновград и „Илва – ХГ" оод-град Пловдив, на 14.07.2008г. с предмет-текущ ремонт на улици в града. В случая, жалбоподателят Грудев има качеството и на възложител на обществената поръчка и нему именно е вменено изискването, регламентирано в чл. 32 ал.1 т.2 от НВМОП, който текст изрично посочва, че не се сключва договор за възлагане на малка обществена поръчка, ако преди сключването не е представен документ по чл. 47 ал.2 от ДПК. Такъв е документът за липса на публични общински задължения по смисъла на чл.162 ал.2 от ДПК, каквито се явяват местните данъци. Те, съобразно ЗМДТ се дължат по месторегистрация на даденото юридическо лице в общината, където е регистрацията, следователно, следва да се представи документ за липса на задължения към общината, където изпълнителят по договора за обществена поръчка е регистриран, а именно- на територията на град Пловдив. Като е сключил на 14.07.2008г. договор за възлагане на малка

обществена поръчка като възложител без да му е бил представен такъв документ от юридическото лице - изпълнител, жалбоподателят е извършил от обективна страна нарушение по чл. 32 ал.1т.2 от НВМОП, по който законов текст, правилно е била ангажирана административно-наказателната му отговорност. Съдът намира, че деянието е извършено с пряк умисъл- при съзнавани и целени обществено опасни последици.

С оглед на горното, съдът отхвърля като неоснователно наведеното в жалбата възражение за липса на осъществено административно нарушение, с наведените възражения, че възложителят- жалбоподател се е убедил в липсата на изпълнителя на задължения към представляваната от него община, а именно- община Асеновград. В случая, чл. 47 ал.2 от ЗОП изрично препраща към чл. 162 ал.2 от ДОПК, регламентиращ публичните общински вземания, поради което и като такива, няма как да възникнат за търговец, който няма регистрация на територията на общината-възложител. Следователно, е било напълно лишена от правна логика проверката от страна на възложителя за липса на публични общински задължения на изпълнителя спрямо община Асеновград, поради което и извършената проверка не поражда законово дължими последици и не освобождава дееца от отговорност за неизпълнение на законово вменени му задължения.

По отношение на наведения довод за маловажност на случая, съдът счита, че правилна е била и преценката на административно-наказващият орган за липса на маловажност на случая, тъй като се касае по този начин за толериране на определен участник в процедура по НВМОП, който не е представил изискуеми документи, необходими за финализиране на процедурата. Тъй като тези процедури касаят разходването на обществени пари, следователно, всяко едно неспазване на процедурата води до неоправдано толериране и даване без надлежно основание на обществена работа, пренебрегвайки другите кандидати, които е възможно да си били изрядни платци към публичните юридически лица, което е важна предпоставка за възлагане от страна на публични юридически лица на дейности и тяхното заплащане с публични средства.

Ето защо, това нарушение е довело до неравно третиране на кандидатите в процедурата и оттам, е нарушило основните принципи, които законовите изискванията целят да бъдат спазени при разходване на публични средства, поради което и нарушението не представлява маловажен случай. С оглед на това и възражението на жалбоподателя за приложение на чл. 28 от ЗАНН се отхвърля от съда като неоснователно.

Съдът намира обаче, че е налице основание за отмяна на обжалваното НП поради изтекла давност за административно-наказателно преследване. Съгласно чл.11 от ЗАНН, за неуредените случаи относно вменяемостта, обстоятелствата, изключващи отговорността и т.н., се прилагат субсидиарно разпоредбите от общата част на НК. В случая, както чл. 34 от ЗАНН, така и специалния по отношение на него текст- чл. 127 от ЗОП и чл. 66 ал.1 от НВМОП, не уреждат давност, а съдържат норми, уреждащи преклузивни срокове, а не давностни такива. Безспорно е, че чл. 66 ал.1 от НВМОП е специален досежно срока по чл. 34 от ЗАНН, но той не представлява

законов текст, уреждащ давност за административно-наказателно преследване, поради което и на общо основание, съгласно чл.11 от ЗАНН, следва субсидиарно да се приложи наказателната давност.Съгласно чл. 80 ал.1 т.5 от НК в редакцията й към датата, на която е извършено административното нарушение, тя е 2 годишна. Съгласно чл. 81 ал.3 от НК, независимо от спирането и прекъсването на давността, то административно- наказателното преследване се изключва изцяло, ако е изтекъл 3 годишен срок от извършване на нарушението. В случая, този текст се прилага във връзка с чл. 2 ал.2 от НК, тъй като последващите деянието изменения на НК въвеждат по-неблагоприятен за дееца по-дълъг давностен срок. Следователно, деянието, за което е била ангажирана административно-наказателната отговорност на жалбоподателя, е било погасено по давност на 14.07.2011г.

Това е абсолютно основание за погасяване на възможността държавата да ангажира административно- наказателната отговорност на дееца след тази дата и е основание за отмяна на обжалваното НП като незаконосъобразно.

Макар и съдилищата в РБ да имат противоречива практика изобщо за приложението на наказателната давност в административното производство и в частност, за приложението на тази давност при наличието на правила в чл. 127 от ЗОП и в чл. 66 ал.1 от НК, съдът застава на становището, че сроковете по ЗОП и НВМОП са преклузивни и специални пред тези по ЗАНН, но не и давностни, поради което наказателната давност не се изключва от тях. Освен това, давността в наказателното право, след като е приложима за всички престъпления, извършени на територията на РБ, с още по-голяма сила поради по-ниската степен на обществена опасност на административните нарушения, е приложима и досежно тях, като норма, регламентираща компетентността на държавата в лимитран участък от време да има право на посегателство върху правата на личността, при нарушение на уредени от нея обществени отношения.

В подкрепа на това становище, че сроковете по чл. 34 от ЗАНН и като специални такива – чл. 127 от ЗОП и чл. 66 ал.1 от НВМОП са преклузивни, а не давностни е и аргумента, че независимо от издаването на административен обвинителен документ, какъвто е НП, то разглеждането на въпроса досежно нарушението, вменено с него, във времето не може да бъде безкрайно. Това е така, тъй като в НК регламентира погасяването на давност за дадено престъпление и след нейното прекъсване с постановление за привличане на дадено лице като обвиняем и внасяне на обвинителен акт в съда и дори и при съдебна фаза на процеса, в която, при установяване на изтекла давност, се погасява възможността за ангажиране на наказателната отговорност на дееца. С още по –силно основание този принцип следва да се спазва и досежно административното производство, където ролята на обвинителен акт играе НП, тъй като то дава крайната дефиниция на вмененото административно нарушение и очертава предмета на доказване в една производство и пределите на защитата срещу нещо. Издаването на НП в сроковете по чл. 127 от ЗОП не изключва възможността за погасяване на правото на държавата да санкционира при изтекла давност, така, както не се изключва погасяването на това право след внасянето на един обвинителен акт в съда. Издаването на НП само прекъсва давността, течаща от извършване на самото административно нарушение и изтичаща съобразно разпоредбите на НК. Тъй като се касае за нарушения, които по своята дефиниция, са с по-ниска степен на обществена

опасност, то затова и затова законодателят е въвел по-голяма гаранция за това, че правомощието на държавата за ангажиране на отговорност не е безконечно във времето и в административно-наказателното производство е въвел изискването за бързина на действие на административните органи, чрез въвеждането и на преклузивните срокове. Тоест, налице са две законово гарантиращи бързина и лимитираност на правото на държавата, за ангажиране а административно-наказателната отговорност безкрайно във времето изисквания - преклузивните срокове за издаване на основните актове, играещи роля на предявяване на обвинение за извършено административно нарушение и давностите такива, гарантиращи процедурата по неговото доказване в рамките на законово допустими времеви лимити.

Подобен институт –преклузивни срокове няма изрично въведен досежно обвиненията в НПК, но същата бързина гарантират относно издаването на обвинителен акт в определен период от време, сроковете, регламентирани за приключване на досъдебното производство.

С оглед на това, съдът счита, че давността за административно-наказателното преследване следва да се прилага на общо основание, дори и в процедурите по ЗОП и НВМОП, с оглед на което и издаденото НП се явява незаконосъобразно и като такова следва да бъде отменено.

Така мотивиран и на основание чл.63 ал.1 от ЗАНН,
Съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯВА НП № 11-1-602 от 21.10.2011г. на директора на Агенцията за държавна финансова инспекция - София, с което на Христо Грудев Грудев, ЕГН- 6009214529, с адрес: град Асеновград, ул."Братя Миладинови" №2, е наложено административно наказание- глоба в размер на 200 /двеста/ лева, за нарушение на чл. 32 ал.1 т.2 от „Наредбата за възлагане на малка обществена поръчка".

Решението подлежи на обжалване в 14-дневен срок от съобщаването му на страните по реда на глава 12 от АПК, на основанията, предвидени в НПК, пред Административен съд-гр. Пловдив, чрез АРС.

Районен съдия:

56
94

Р Е Ш Е Н И Е
№ 30
град Добрич, 08.05.2012 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

Добричкият районен съд, наказателна колегия, шестнадесети съдебен състав, в публичното заседание на осемнадесети април две хиляди и дванадесета година, в състав:

Председател: **Данчо Димитров**

При участието на секретаря Бистра Хаджиева, разгледа докладваното от Съдия Димитров НАХД № 497 по описа на Добричкия районен съд за 2012 г. и за да се произнесе, взе следното предвид:

Производството е по реда на чл. 59 и сл. от ЗАНН.

Образувано е по жалба на ВЕЛИЧКО ВАСИЛЕВ ВЕЛИКОВ с ЕГН 6204157906 от гр. Добрич, ж.к. "Добротица" бл. 44, вх. А, ап. 6 срещу НП № 11011265/2011 от 09.01.2012 г., издадено от директор на Агенцията за държавна финансова инспекция гр. София, с което на жалбоподателя, за нарушение по:

- чл. 15, ал. 1, т. 10 от Правилника за реда за упражняване правата на държавата в търговските дружество с държавно участие в капитала, на основание чл. 32, ал. 1, т. 1 от Закона за държавната финансова инспекция е наложено административно наказание ГЛОБА в размер на 300.00 /триста/ лв.

- чл. 14, ал. 2 от Правилника за реда за упражняване правата на държавата в търговските дружество с държавно участие в капитала, на основание чл. 32, ал. 1, т. 1 от Закона за държавната финансова инспекция е наложено административно наказание ГЛОБА в размер на 300.00 /триста/ лв.

С жалбата се иска отмяна на наказателното постановление, като необосновано и незаконосъобразно. Алтернативно се иска намаляване размера на наказанието към неговия законоустановен минимум.

В съдебно заседание пълномощникът на жалбоподателя поддържа жалбата.

Въззиваемата страна чрез процесуалния си представител счита жалбата за неоснователна, а наказателното постановление – за правилно и законосъобразно.

Добричкият районен съд, като прецени събраните доказателства и становищата на страните, намира за установено следното:

Жалбата е допустима като депозирана в законоустановения седемдневен срок и от лице, което има правен интерес.

Независимо от основанията, посочени от жалбоподателя, съдът подложи на цялостна проверка процесното наказателно постановление, какъвто е обхватът на въззивната проверка, при което констатира следното:

В административнонаказателното производство не са допуснати съществени процесуални нарушения. АУАН е съставен от компетентното длъжностно лице, съобразно разпоредбата на чл. 35, ал. 1 от ЗДФИ в присъствие на нарушителя, документирано с подписа му при условията на чл. 40, ал. 4 от ЗАНН, връчен е на нарушителя и съдържа необходимите реквизити по чл. 42 от ЗАНН. При съставяне

на акта нарушителят се е възползвал от правото си на възражения и обяснения, като е изписал: "Възразявам". В срока по чл. 44, ал. 1 от ЗАНН не е депозирано писмено възражение срещу акта.

Наказателното постановление е издадено в рамките на преклузивния срок по чл. 34, ал. 3 от ЗАНН от компетентния за това административнонаказващ орган, съгласно разпоредбата на чл. 35, ал. 1 от ЗДФИ, съдържа необходимите реквизити по чл. 57 от ЗАНН и е надлежно връчено на нарушителя.

Относно доводите на жалбоподателя за изтекла абсолютна давност за реализиране на административнонаказателната отговорност на наказаното лице:

Систематичното място на правните норми относно давността в НК е в Глава девета "Погасяване на наказателното преследване и на наложеното наказание". Трите предвидени основания за това са смърт на дееца, амнистия и давност, като те са пречка единствено за реализиране на наказателната отговорност, а не такива, които я изключват. Такива са липсата на обществена опасност поради малозначителност или явна незначителност на деянието /чл. 9, ал. 2 от НК/, неизбежна отбрана /чл. 12 от НК/, гражданският арест /чл. 12а от НК/, крайна необходимост /чл. 13 от НК/ и оправдания стопански риск /чл. 13а от НК/. На второ място, това са обстоятелствата, изключващи вината, а именно: грешката /чл. 14 от НК/, случайното деяние /чл. 15 от НК/ и изпълнението на неправомерна служебна заповед /чл. 16 от НК/. Те са пречка деянието да бъде квалифицирано като престъпление, в случаите на ЗАНН – деянието да бъде квалифицирано като нарушение. Както се посочи по-горе, давността е обстоятелство, което води до погасяване на наказателното преследване, тя е пречка за реализиране на наказателната отговорност по отношение на дееца и се свързва с изтичането на сроковете, предвидени в НК, чиято продължителност е определена съобразно вида и размера на предвиденото наказание за съответното престъпление. ЗАНН не препраща към разпоредбите на НК, които я уреждат. Обстоятелствата, изключващи отговорността са уредени в Общата част на НК – Глава втора, Раздел I и са пречка деянието въобще да бъде квалифицирано като престъпление. Те са, които при точното прилагане на чл. 11 от ЗАНН намират приложение.

При тези съображения, настоящият съдебен състав счита, че института на погасителната давност, вкл. и абсолютната такава, не намира приложение по отношение на наказателното преследване за административните нарушения, тъй като приложението на норми от НК по аналогия е недопустимо. Аргумент в подкрепа на горния извод се извежда и от съпоставянето на разпоредбите на чл. 80 от НК и чл. 34, ал. 2 от ЗАНН. За извършени административни нарушения чл. 13 от ЗАНН предвижда, че могат да се налагат административни наказания глоба, обществено порицание и временно лишаване от право да се упражнява определена професия или дейност, като давностния срок за преследването им, на осн. чл. 80, ал. 1, т. 5 от НК би бил две години /към датата на извършване на вменените нарушения/, като с оглед разпоредбата на чл. 81, ал. 3 от НК, той не би могъл да надвиши 3 години и започва да тече от довършване на деянието. Три години би бил срокът на абсолютната погасителна давност за всички административни нарушения, поради вида на наказанията, които се предвиждат по чл. 13 от ЗАНН. Горното правило от общата част на НК би довело до изключване приложението на разпоредбата на чл. 34, ал. 2 от ЗАНН в случаите на административни нарушения по посочените закони. Абсолютният давностен срок за наказателно преследване от 3 години, изчисляван съобразно разпоредбата на чл. 81, ал. 3 от НК във вр. с чл. 80, ал. 1, т. 5 от НК би бил по-къс от срока за съставяне на акта за установяване на административно нарушение например по чл. 32, ал. 1, т. 1 от Закона за държавната финансова инспекция /5 г./, като и двата започват да текат от извършване на

нарушението. Ако се приеме, че давностните срокове, респ. абсолютният давностен срок по чл. 81, ал. 3 от НК имат приложение относно отговорността за административните нарушения, безсмислено би било предвиждането на по-дългия от него срок по чл. 34, ал. 2 от ЗАНН, защото не може да бъде приложен, след като са изтекли трите години абсолютна давност за случаите, когато нарушението е извършено преди повече от 3 години от откриването му.

Аргумент в подкрепа тезата за неприложимост на института на погасителната давност по НК към административните нарушения е и обстоятелството, че приложението й би довело до изравняване по правна последица "погасяване на наказателното преследване" на извършителите на нарушения, визирани в първата хипотеза на чл. 34, ал. 1 от ЗАНН /за които преклузивния срок за съставяне на АУАН е една година от извършване на нарушението, т.е. по-леки или с по-ниска степен на обществена опасност нарушения/ с тези, визирани във втората хипотеза на текста /данъчни, митнически, валутни и пр., т.е. с по-висока степен на обществена опасност/, за които преклузивният срок за съставяне на АУАН е две години и съответно с тези, визирани в ал. 2 на чл. 34 от ЗАНН, за които преклузивният срок за съставяне на АУАН е 5 години, респ. обществената опасност е най-висока, с което на практика извършителите на нарушения от първата група се поставят в по-неблагоприятно положение в сравнение с извършителите от втората и третата група. Очевидно, не такъв е разума на ЗАНН. Той не третира еднакво извършителите на административни нарушения, тъй като предвижда различни времеви срокове за ангажиране на административнонаказателната им отговорност в зависимост от вида на нарушението.

По изложените съображения, настоящият съдебен състав намира възражението на жалбоподателя за погасяване на административнонаказателната отговорност поради изтекла абсолютна погасителна давност за неоснователно.

Предвид изложеното съдът намира, че издаденото наказателно постановление е законосъобразно в процесуален аспект.

По отношение на визираното нарушение и приложимия материален закон съдът установи следното:

Съгласно чл. 15, ал. 1, т. 10 от Правилника за реда за упражняване правата на държавата в търговските дружество с държавно участие в капитала /ПРУПДТДДУК/, търгът се открива с решение на търговеца, което съдържа ден, място и час на повторното провеждане на търга. От своя страна нормата на чл. 14, ал. 2 от Правилника за реда за упражняване правата на държавата в търговските дружество с държавно участие в капитала /ПРУПДТДДУК/ повелява, че началната цена при търга и конкурса за продажба, замяна и наем на дълготрайните активи се определя от лицензиран оценител, назначен от търговеца.

Жалбоподателят е санкциониран за това, че на 30.08.2006 г. в гр. Добрич, в качеството на управител на "ВиК" ЕООД Добрич е издал заповед № РД – 03 – 392 за процедура на търг с тайно наддаване за продажба на апартаменти на дружеството, в която:

1. не са определени ден, място и час на повторното провеждане на търга – нарушение по чл. 15, ал. 1, т. 10 от ПРУПДТДДУК.

2. началната цена на апартаментите не е определена от лицензиран оценител-нарушение по чл. 14, ал. 2 от ПРУПДТДДУК.

На основание чл. 32, ал. 1, т. 1 от Закона за държавната финансова инспекция за всяко едно от нарушенията е наложено административно наказание глоба в размер на 300.00 лв.

От събраните доказателства се установява следното:

"Водоснабдяване и канализация" ЕООД гр. Добрич е юридическо лице, със 100% държавно участие. Правата на държавата, като едноличен собственик на капитала се упражняват от Министъра на регионалното развитие и благоустройството. Дружеството се представлява от управител. На основание договор за управление № РД 02-16Ф-13/08.09.2005 г., през периода от 08.09.2005 г. до 08.01.2010 г. длъжността се изпълнява от Величко Василев Великов.

Реда и условията на продажба на жилища, ателиета, кабинети и гаражи на работници и служители в търговските дружества с държавно участие в капитала са регламентирани с разпоредбите на Правилника за реда за упражняване правата на държавата в търговските дружества с държавно участие в капитала /ПРУПДТДДУК/ и Търговския закон /ТЗ/. Съгласно чл.137, ал. 1, т. 7, във вр. с чл. 147, ал. 2 от ТЗ и чл. 11, т.10 от ПРУПДТДДУК право да взема решения за придобиване и разпореждане с недвижими имоти и с вещни права върху тях има едноличният собственик на капитала. Последният дава разрешение за разпоредителни сделки с дълготрайни активи с балансова стойност, която надхвърля 5% от общата балансова стойност на дълготрайните активи към 31.12. на предходната година - чл. 11, т. 15 от ПРУПДТДДУК.

Със Заповеди №№ РД-02-620/29.09.2005 и РД-02-745/09.10.2006 г. Министъра на регионалното развитие и благоустройството /МРРБ/ е одобрил "Правила за процедурата, по която МРРБ взема решения за извършване на разпоредителни действия, отдаване под наем и бракуване на ДМА на търговските дружества". С т. 4 от последните са определени документите, които следва да съдържа предложението за извършване на разпоредителни действия - актове за собственост, оценки от лицензиран оценител, декларации и други.

На база оценки на лицензиран оценител от м. март 2006 г., Министъра на регионалното развитие и благоустройството е разрешил /протокол № ТЗ-44/15.05.2006 г./ "ВиК" ЕООД Добрич да продаде 51 апартамента на дружеството. Съгласно т. 2.1 от протокола, продажбите следва да се осъществят по реда на чл.14 и 15 на ПРУПДТДДУК - след провеждане на търг или конкурс. Приетите експертни оценки от м. март 2006 г. са валидни за 3-месечен срок. В резултат на проведени търгове с тайно наддаване през м. юли 2006 г. са продадени 15 от апартаментите.

Със Заповед № РД-03-392/30.08.2006 г., Величко Василев Великов, в качеството на управител на "ВиК" ЕООД гр.Добрич е открил нова процедура на търг с тайно наддаване за продажба на останалите 36 апартамента, съгласно приложен опис. Със заповедта е утвърдена тръжна документация и определен ред за закупуването й. Посочени са условията за оглед на обектите, крайният срок за приемане на заявленията за участие – 29.09.2006 г., начина на плащане, датата, мястото и часа на провеждане на търга – 02.10.2006 г. В нарушение на чл. 15, ал. 1, т. 10 на ПРУПДТДДУК със заповедта не са определени ден, място и час на повторното провеждане на търга. Към заповедта е приложен опис /идентичен с този по първата процедура/ с информация за местонахождението, площта и началната цена на всеки един от апартаментите. Като основание за откриване на процедурата в заповедта е посочен протокол № ТЗ-44/ 15.05.2006 г. на МРРБ.

Към датата на откриване на процедурата не са спазени изискванията, регламентирани с ПРУПДТДДУК и утвърдените от едноличния собственик (МРРБ) правила за вземане на решения за извършване на разпоредителни действия, отдаване под наем и бракуване на ДМА на търговските дружества. В цитирания като основание за откриване на процедурата протокол е регламентирано, че продажбите следва да се осъществят по реда на чл.14 и 15 на ПРУПДТДДУ. Съгласно чл. 14, ал. 2 и ал. 3 на ПРУПДТДДУК началната цена се определя от

лицензиран оценител като търга се открива след изпълнение на особените изисквания на правилника, на устава, на дружествения договор или на учредителния акт. Според т. 2.1 от утвърдените от МРРБ правила наличието на експертна оценка на пазарната стойност на активите е предварително условие за даване на разрешение, провеждане на процедура и извършване на разпоредителни действия с тях. Валидността на одобрените с протокол № ТЗ-44/15.05.2006 г. експертни оценки е изтекла през м. юли 2006 г. Липсват експертни оценки, съответно разрешение на МРРБ, валидни след тази дата.

С откриването на процедура на търг с тайно наддаване за продажба на 36 апартамента без валидни и одобрени от МРРБ експертни оценки, Величко Василев Великов не е спазил утвърдените от МРРБ правила за вземане на решения за извършване на разпоредителни действия, отдаване под наем и бракуване на ДМА на търговските дружества и е превишил правомощията си на управител на "ВиК" ЕООД гр.Добрич. Началната цена на апартаментите, предмет на търга не е определена от лицензиран оценител, а е ползвана стара невалидна оценка, която не отчита реалната им пазарна стойност.

Величко Василев Великов е издал Заповед № РД-03-392/30.08.2006 г. за откриване на процедура на търг с тайно наддаване, в която не са определени ден, място и час на повторното провеждане на търга, както и началната цена на апартаментите не е определена от лицензиран оценител.

В хода на съдебното производство от представените писмени доказателства, безспорно се установи, че жалбоподателят, в качеството си на управител на "ВиК" ЕООД гр. Добрич, действително е извършил констатираните в акта нарушения: на 30.08.2006 г. в гр. Добрич, в качеството на управител на "ВиК" ЕООД Добрич е издал заповед № РД – 03 – 392 за процедура на търг с тайно наддаване за продажба на апартаменти на дружеството, в която:

1. не са определени ден, място и час на повторното провеждане на търга – нарушение по чл. 15, ал. 1, т. 10 от ПРУПДТДДУК.

2. началната цена на апартаментите не е определена от лицензиран оценител-нарушение по чл. 14, ал. 2 от ПРУПДТДДУК.

Изложената фактическа обстановка, съдът намира за безспорно установена въз основа на показанията на свидетеля Иван Жечев Иванов, както и от приложените и приети по делото писмени доказателства.

С оглед горното, съдът намира така описаните в АУАН и в НП нарушения по чл. 15, ал. 1, т. 10 и чл. 14, ал. 2 от ПРУПДТДДУК за доказани, поради което законосъобразно административнонаказващият орган е санкционирал жалбоподателя.

По отношение на наложените наказания:

Административното наказание се определя за всеки конкретен случай в рамките на посочените в правната норма размери, съобразени с извършеното от нарушителя деяние. Това означава всяко наказание да бъде конкретно определено и съобразено с отделния нарушител, с неговата вина и различните смекчаващи и отегчаващи вината обстоятелства, довели до извършване на нарушението. Безспорно е установено от доказателствата по делото, че наказаният е извършил виновно деяние /действие/, което по смисъла на чл. 6 от ЗАНН е административно нарушение. Предвиденото административно наказание по чл. 32, ал. 1, т. 1 от ЗДФИ е глоба от 200 до 1000 лв. Наложените от административнонаказващия орган наказания глоба са в размер на 300.00 /триста/ лв. за всяко едно от нарушенията. Правилно наказващият орган е санкционирал жалбоподателя, но при определяне размера на наказанията, административнонаказващият орган е следвало да има предвид целите на наказанието, определени в чл. 12 от ЗАНН, както и изискванията

на чл. 27 от ЗАНН – да отчита тежестта на конкретното нарушение, подбудите за неговото извършване и други смекчаващи или отегчаващи обстоятелства, а също и обществената опасност на този вид административни нарушения. Съдът намира, че наложените глоби в размер на по 300.00 лв. за всяко едно от нарушенията са завишени, поради което следва да измени размера на глобите, съобразявайки, че нарушението е за първи път, като постанови административно наказание глоба в законоустановения минимум, а именно – 200.00 лв. за всяко едно от нарушенията.

Съдът намира, че така определените наказания се явяват справедливи и биха изпълнило целите на наказанието – да предупреди и превъзпита нарушителя към спазване на установения правов ред и да въздейства възпитателно и предупредително върху останалите граждани така, както визира чл. 12 от ЗАНН.

Конкретното нарушение не би могло да бъде квалифицирано по чл. 28 от ЗАНН с оглед значимостта на охраняваните с нарушената материално правна норма обществени отношения – защита на публичните финансови интереси.

Така мотивиран и на основание чл. 63, ал. 1 от ЗАНН, съдът

Р Е Ш И :

ИЗМЕНЯ НП № 11011265/2011 от 09.01.2012 г., издадено от директор на Агенцията за държавна финансова инспекция гр. София, с което на ВЕЛИЧКО ВАСИЛЕВ ВЕЛИКОВ с ЕГН 6204157906 от гр. Добрич, ж.к. "Добротица" бл. 44, вх. А, ап. 6, за нарушение по:

- чл. 15, ал. 1, т. 10 от Правилника за реда за упражняване правата на държавата в търговските дружество с държавно участие в капитала, на основание чл. 32, ал. 1, т. 1 от Закона за държавната финансова инспекция е наложено административно наказание ГЛОБА в размер на 300.00 /триста/ лв., като **НАМАЛЯВА** размера на административното наказание на 200.00 /двеста/ лв.

- чл. 14, ал. 2 от Правилника за реда за упражняване правата на държавата в търговските дружество с държавно участие в капитала, на основание чл. 32, ал. 1, т. 1 от Закона за държавната финансова инспекция е наложено административно наказание ГЛОБА в размер на 300.00 /триста/ лв., като **НАМАЛЯВА** размера на административното наказание на 200.00 /двеста/ лв.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба по реда на Административнопроцесуалния кодекс пред Административен съд – гр. Добрич в 14 – дневен срок от уведомяването на страните.

Районен съдия: .
/Данчо Димитров /

Р Е Ш Е Н И Е

160

№ 139

Гр. Елхово, 17.06.2013 година

В ИМЕТО НА НАРОДА

ЕЛХОВСКИЯТ районен съд в публичното съдебно заседание на двадесет и първи май през две хиляди и тринадесета година в състав:

Председател: Яна Ангелова

при секретаря Д. Иванова, като разгледа докладваното от съдията АНД № 131 по описа на съда за 2013 година, за да се произнесе взе предвид следното:

Производството по делото е по реда на чл.59 и сл. от ЗАНН.

Образувано е по жалба на „Комте Бул" АД със седалище гр. Варна, представлявано от Боян Стоянов Костадинов, против Наказателно постановление №7 от 20.02.2013 година на Кмета на Община Елхово, с което на дружеството на основание чл.123, ал.1 от ЗМДТ е наложена имуществена санкция в размер на 100.00 лв. за административно нарушение по §21 от ПЗР на ЗМДТ, вр. чл.14 от с.з.

Излагат се доводи за незаконосъобразност на обжалваното НП, поради допуснати съществени процесуални нарушения на ЗАНН. Оспорена е констатацията в НП досежно това, че нарушителят не е депозирал писмени възражения против съставения АУАН в 3 – дневен срок от връчването му, като се твърди, че такова е било представено в срок. Според жалбоподателя, неразглеждането на същото от АНО е допуснато съществено нарушение на процесуалните правила, конкретно на разпоредбата на чл.54, ал.4 от ЗАНН. Отделно от това, жалбоподателят се позовава на разпоредбата на чл. 34, ал.2 от ЗАНН, като твърди, че административно - наказателното производство е било образувано след изтичането на две години от евентуалното извършване на нарушението. Желае се отмяна на наказателното постановление.

В съдебно заседание дружеството – жалбоподател, редовно призовано, не изпраща процесуален представител.

Въззиваемата страна – Община Елхово, чрез процесуалния си представител ст. юрисконсулт Трендафилова, оспорва депозираната против НП жалба, желае същата да бъде оставена без уважение, а наказателното постановление като правилно и законосъобразно да бъде потвърдено от съда.

Въз основа на събраните в хода на съдебното следствие писмени и гласни доказателства, преценени поотделно и в съвкупност, съдът прие за установено следното от фактическа страна:

На 03.01.2013 година в Община Елхово, Отдел „Бюджет, финанси и МДТ" е била входирана изпратената по пощата от „Комте Бул" АД гр. Варна декларация по чл.14 от ЗМДТ за облагане с данък върху недвижими имоти, с която представляващия дружеството е декларирал придобити на 15.06.2005 година с н.а. №68 от 2005 година и на 22.11.2005 година с н.а. №161 от 2005 година недвижими нежилищни имот, представляващи земя извън регулацията на с. Гранитово. След получаване на декларацията в администрацията на Община Елхово, с писмо изх. № ДТ -02 -022 от 08.01.2013 година, представляващия дружеството е уведомен, че не е спазен срока по §21 от ПЗР към ЗИД на ЗМДТ – 30.06.2010 година за подаване на такава декларация и до същия е отправена покана да се яви в 7 – дневен срок от получаването на писмото в Отдел „МДТ" при Община Елхово за съставяне на АУАН. Представляващия дружеството е уведомен, че при неявяване АУАН ще бъде съставен в негово отсъствие, на основание чл.40, ал.2 от ЗАНН. Съобщението е връчено на 09.01.2013 година по седалището и адреса на управление на дружеството, видно от приложеното известие за доставяне. Тъй като в посочения в поканата 7 – дневен срок в Община Елхово не се е явил представляващия дружеството за съставяне на АУАН, такъв е бил съставен на 22.01.2013 година по реда на чл.40, ал.2 от ЗАНН от св. Иван Георгиев на длъжност мл. експерт в Отдел „МДТ" при Община Елхово в присъствието на св. Ташка Челебиева – служител в Община Елхово, Отдел „МДТ".

АУАН е съставен против „Комте Бул" АД гр. Варна, представлявано от Боян Стоянов Костадинов, за това, че на 22.01.2013 година на адрес Отдел „МДТ" при Община Елхово не е спазен срока по §21 от ПЗР на ЗМДТ /ДВ бл. 95 от 2009 година/ за подаване на декларация по чл.14 от ЗМДТ към декларация по чл.17 от ЗМДТ вх. №197/11.12.2009 година за имот в с. Гранитово. Декларацията по чл.14 от ЗМДТ е подадена на 03.01.2013 година, вх. №ДК12000001. Актосъставителят е приел, че е нарушена разпоредбата на §21 от ПЗР на ЗМДТ, вр. чл.14 от ЗМДТ и е осъществен съставът на чл.17 – чл.123, ал.2 от ЗМДТ. След съставянето на АУАН, подписването му от актосъставителят и свидетелят Т. Челебиева, същият с писмо изх. №08 – 01 -7 от 30.01.2013 година е изпратен за връчване на представляващия дружеството в Община Варна, на основание чл.43, ал.4 от ЗАНН. Видно от отбелязванията, АУАН е бил връчен на представляващия дружеството на 07.02.2013 година, след което е върнат в Община Елхово.

Против съставеният АУАН представляващият „Комте Бул" Б. Костадинов е депозирал писмено възражение, с което е възразил, че АУАН е съставен след изтичане на срока по чл.44, ал.1, предл.2 от ЗАНН. Възражението е входирано в Община Елхово с №53 -03 -34 от 14.02.2013 година, като от приложеният към същото пощенски плик, не е възможно да бъде установено с точност, предвид на мястото, на което е положено пощенското клеймо, датата, на която е било изпратено възражението. АНО е приел, че възражението е изпратено след изтичане на тридневния срок по чл. 44, ал.1 от ЗАНН и не се е произнесъл по същото. На 20.02.2013 година Кметът на Община Елхово издал против „Комте Бул" АД гр. Варна НП №7 от 20.02.2013 година, за това, че на

22.01.2013 година в Община Елхово, при извършена проверка по подадена декларация по регистъра на Община Елхово, е било констатирано, че дружеството не е спазило срока по §21 от ПЗР на ЗМДТ /ДВ бр. 95 от 2009 година/ за подаване на декларация по чл.14 от ЗМДТ към декларация по чл.17 от ЗМДТ вх. №197 от 11.12.2009 година за имот в с. Гранитово, като декларацията е подадена на 03.01.2013 година с вх. №ДК 14000001. АНО е квалифицирал нарушението като такова по §21 от ПЗР на ЗМДТ, вр. чл.14 от с.з. За това нарушение и на основание чл.123, ал.1 от ЗМДТ, на „Комтне Бул" АД, е наложена имуществена санкция в размер на 100.00 лв.

НП е връчено на представляващ дружеството на 25.02.2013 година. Жалбата против НП е изпратена чрез куриерска фирма „Еконт" на 04.03.2013 година и получена в Община Елхово на същата дата.

Горната фактическа обстановка съдът прие за установена въз основа на събраните в хода на съдебното следствие доказателства – свидетелските показания на свидетелите Георгиев и Челебиева, които съдът кредитира като обективни, последователни и непротиворечиви, кореспондиращи с писмените доказателства по делото.

При така установената фактическа обстановка съдът направи следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима, тъй като е подадена от надлежна страна /лице, което е санкционирано/ в рамките на преклузивния 7 - дневен срок за обжалване, предвиден в чл.59 ал.2 ЗАНН.

Жалбата е основателна по следните съображения:

При извършената служебна проверка съдът констатира, че при съставянето на АУАН и издаването на НП са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, обуславящи незаконосъобразността на последното и налагащо отмяната му, без да е необходимо разглеждане на спорът по същество.

АУАН е съставен след изтичане на предвидения в чл. 34, ал.1 от ЗАНН преклузивен 3 - месечен срок. Съобразно правилата на чл. 34, ал.1 от ЗАНН, не се образува административнонаказателно производство, а образуваното се прекратява, когато не е съставен акт за установяване на нарушението в продължение на три месеца от откриване на нарушителя или ако е изтекла една година от извършване на нарушението, а за митнически, данъчни, банкови, екологични и валутни нарушения, както и по Закона за публичното предлагане на ценни книжа, Кодекса за застраховането и на нормативните актове по прилагането им и по Закона за регистър БУЛСТАТ - две години.

Горепосочените срокове са преклузивни и изтичането им без да е съставен АУАН, съответно съставяне на акт след изтичането им, води до невъзможност да бъде реализирана административнонаказателна отговорност. Установените хипотези се намират в отношение на алтернативност, поради което наличието на едната от тях има за последица невъзможност да се образува, респ. прекратяване на образуваното административнонаказателно производство. Следователно процесуално нарушение ще е налице както, когато актът е съставен в тримесечния срок от откриване на нарушителя, но след изтичане на едногодишния срок от извършване на нарушението, така и когато нарушителят е

открит в рамките на едногодишния срок от извършване на нарушението, но актът е съставен след изтичането на три месеца от откриването на нарушителя.

Първият срок /3 - месечен/ започва да тече от деня, в който органът, който е овластен да състави акта, е узнал кой е нарушителят.

От доказателствата по делото не може да се приеме, че твърдяното административно нарушение и нарушителят са установени на 22.01.2013 година, когато е била извършена проверката по подадената от „Комте Бул" ОД декларация, както и като дата на откриване на нарушителя и нарушението не може да бъде приета и датата 03.01.2013 година, когато декларацията е постъпила в Община Елхово.

Касае се за придобити от „Комте бул" АД на 15.06.2015 година и на 22.11.2005 година недвижим нежилищен имот. Съобразно действалата към този момент редакция на чл.17 ал.1 от ЗМДТ предприятието е следвало да декларира в 2 - месечен срок от придобиването им пред данъчната администрация по местонахождението на имотите, в която декларация да посочи вида на имота, точното му местонахождение, отчетната стойност и другите обстоятелства, имащи значение за определянето на данъка, както и размера на дължимия данък. С изменението на чл.17 ал.2 от ЗМДТ /обн. ДВ, бр.95 от 2009г., в сила от 01.01.2010г./ за предприятията, по смисъла на чл.1 ал.2 от ЗСч вр. §1 т.1 от ДР на ЗМДТ, е въведено и задължението да подават декларация по чл.14 ал.1 от ЗМДТ за нежилищните имоти, върху които придобиват право на собственост. Във връзка с това с §21 от ПЗР към ЗИД на ЗМДТ /обн. ДВ, бр.95 от 2009г., в сила от 01.01.2010г./ на предприятията е вменено и еднократното задължение в срок до 30 юни 2010г. да подадат декларации по чл.14 от закона за вече притежаваните от тях към влизането в сила на изменението на закона нежилищни имоти, като с §9 от ЗИД на ЗМДТ, обн. ДВ бр.98 от 2010 г., в сила от 01.07.2011г., чл.17 от ЗМДТ е отменен. Т. е. с разпоредбата на §21 от ПЗР към ЗИД на ЗМДТ /обн. ДВ, бр.95 от 2009г., в сила от 01.01.2010г./ е разширен кръгът на субектите, за които е приложим чл.14 от ЗМДТ, като адресатите на задължението, въведено с това изменение на закона – предприятията, които вече притежават недвижими жилищни имоти /респ. декларирани такива по действалия по - рано чл.17 от ЗМДТ/, съответно предприятията, които е следвало в срок до 30.06.2010г. да подадат декларации по чл.14 от ЗМДТ са били служебно известни на общинската администрация, като с информацията за това кои от тях не са изпълнили задължението си до 30.06.2010г. контролните органи са разполагали още с изтичането на този срок – т. е. към 01.07.2010г.

Съответно, считано от 01.07.2010г. е започнал да тече и срокът за инициране на администинистративнонаказателното производство, тъй като към тази дата, а не към 03.01.2013 година или към 22.01.2013 година компетентните органи на общинската администрация вече са разполагали с релевантната информация, обусловила направения от актосъставителя и от наказващия орган извод за извършено административно нарушение, както и за това кой е субектът, реализирал твърдяното административно нарушение - конкретното юридическо лице, неизпълнило задължението си да декларира в предвидения от закона шестмесечен срок по - рано придобитото имущество. Поради това, настоящият

съдебен състав намира, че към датата на съставяне на АУАН – 22.01.2013 е изтекъл преклузивният тримесечен срок от откриване на нарушителя. Предвид на това, че в случая е налице „сливане" между органа, който следи за подаване на въпросната декларация и органа, който при установяване на нарушението налага санкция, нарушителят е следвало да бъде известен на административнонаказващия орган от 30.06.2010 година, когато е изтекъл срокът за подаване на декларацията.

В подкрепа на горното следва да се посочи, че видно от представените от въззиваемата страна в хода на съдебното следствие писмени доказателства, установяващи интензивна кореспондевция между дружеството и кмета на Община Елхово и конкретно от съдържанието на приложеното в заверено копие писмо изх. №53 – 03 -285 /1/ от 10.12.2012 година, до представляващия дружеството, се установява, че на администрацията на Община Елхово е било известно обстоятелството, че „Комте Бул" АД не е подало декларация по чл.14 от ЗМДТ в срок до 30.06.2010 година, във връзка с което с писмо изх. № ДТ –02 – 421/18.11.2010 Община Елхово е отправила покана до представляващия дружеството да декларира имота, на основание §21 от ПЗР на ЗИДЗМДТ, като с писмото от 10.12.2012 година отново е отправена покана за деклариране до представляващия дружеството.

С оглед на горното следва да се приеме, че в случая към момента на съставяне на АУАН е съществувала абсолютна процесуална пречка за образуване на административнонаказателно производство и същото е изначално опорочено. Съответно, като не е преценил обективно горното обстоятелство и не е прекратил административнонаказателната преписка, наказващият орган е издал един незаконосъобразен акт, който следва да се отмени.

Освен гореизложеното, за пълнота, настоящия състав намира за нужно да отбележи и следното:

В хода на административнонаказателното производство е допуснато съществено нарушение на процесуалните правила на чл. 42, т.3 и т.4 и на чл.57, ал.1, т. 5 от ЗАНН, поставящи изисквания към АУАН и НП относно съдържанието на задължителни реквизити при тяхното издаване досежно дата и място на извършване на нарушението, описание на нарушението и обстоятелствата, при които то е извършено.

В настоящия случай, както в АУАН, така и в издаденото въз основа на него НП не са посочени датата и място на извършване на нарушението. Същите не могат да бъдат изведени и от обстоятелствената част на двата акта, тъй като словесното описание на нарушението е объркващо, неточно и неясно. В АУАН е посочено следно: "На 22.01.2013 година, на адрес Отдел „МДТ" Община Елхово е не е спазен срока по §21 от ПЗР на ЗМДТ /ДВ бр. 95 от 2009 година/ за подаване на декларация по чл.14 от ЗМДТ към Декларация по чл.17 вх.№197/11.12.2009 година за имот в с. Гранитово" В АУАН е посочено кога е подадена декларацията – 03.01.2013 година. При издаването на НП АНО е направил опит да конкретизира нарушението, като в обстоятелствената част на НП се установява, че на 22.01.2013 година Община Елхово, при извършена проверка по подадена декларация е констатирала, че ЮЛ не е спазил срока по

чл.14 от ЗМДТ към Декларация по чл.17 вх.№197/11.12.2009 година за имот в с. Гранитово", като отново, както и в АУАН е посочено, че декларацията е подадена на 03.01.2013 година.

Това фактическо описание на нарушението в АУАН и НП не задоволява изискванията за описание на нарушението, въведени с императивните разпоредби на чл. 42, т.3 и т.4 и на чл.57, ал.1, т. 5 от ЗАНН. На първо място, не е посочена датата на извършване на нарушението. Видно е, че посочената в НП дата 22.01.2013 година е датата, на която е била извършена проверката в Община Елхово по подадената на 03.01.2013 година, но това не води до извод, че именно на тази датата е било извършено административното нарушение. Тъй като в настоящия случай административното нарушение е извършено чрез бездействие от страна на задълженото лице, то за дата на извършване на нарушението следва, съобразно константната практика на съдилищата в Р България, да се приема датата, на която е изтекъл срокът за извършване на съответното действие. Този срок не е посочен както в АУАН, така и в НП. От цитираните разпоредби, въз основа на които е възникнало задължението за деклариране от страна на ЮЛ, може да се предполага, че срокът за подаване на декларация изтича на 30.06.2010 година, т.е. на 01.07.2010 година нарушението е вече консумирано. Датата на извършване на нарушението следва да бъде посочена ясно, точно, недвусмислено в АУАН и НП, а не да бъде извеждана от цитираните като нарушени правни норми.

Както в АУАН, така и в НП, в нарушение на чл.42, т.3 и на чл.57, ал.1, т. 5 от ЗАНН, не е посочено мястото на извършване на нарушението. Указване на мястото на извършване на нарушението е необходимо с оглед определяне на материално компетентния контролен и наказващ административен орган.

От друга страна, в обстоятелствената част на АУАН и НП по никакъв начин не става ясно каква е връзката между посоченото като нарушител ЮЛ „Комте Бул" АД и имот в с. Гранитово, в този смисъл в качеството си на какъв това ЮЛ е следвало да подаде декларация по чл.14 от ЗМДТ. С §21 от ПЗР към ЗИД на ЗМДТ /обн. ДВ, бр.95 от 2009 година/ е въведено еднократното задължение за предприятията по смисъла на чл.1, ал.2 от Закона за счетоводството, вр. §1, т.1 от ДР на ЗМДТ в срок до 30.06.2010 година да подадат декларации по чл.14 от ЗМДГ за вече притежаваните от тях към влизане в сила на изменението на закона нежилищни имоти. В тази връзка, в АУАН и НП не се съдържат каквито и да било констатации, че задължението на „Комте Бул" за деклариране по чл.14 от ЗМДТ е възникнало именно в качеството му на предприятие по смисъла на §1, т.1 от ЗР на ЗМДТ. Липсва каквото и да е описание на имота, подлежащ на деклариране до 30.06.2010 година, като единствено в АУАН и НП е посочено неговото местонахождение – с. Гранитово. Горното е съществено, тъй като за да бъде ангажирана административно - наказателната отговорност по чл.123, ал.1 от ЗМДТ, следва да бъде установено и доказано, че се касае за неизпълнение на задължение за деклариране в срок на недвижим нежилищен имот.

С оглед на констатираните нарушения на императивни разпоредби на ЗАНН, водещи до незаконосъобразност на обжалваното наказателно постановление, същото следва да бъде отменено.

Мотивиран от горното и на основание чл. 63, ал. 1 от ЗАНН съдът

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ Наказателно постановление № 7 от 20.02.2013 година на Кмета на Община Елхово, с което на „КОМТЕ БУЛ" АД със седалище гр. Варна и адрес на управление гр. Варна, ул. „Граф Игнатиев" №2, вх. А, ет.1, ап.2, представлявано от Боян Стоянов Костадинов на основание чл. 123, ал.1 от ЗМДТ е наложено административно наказание ИМУЩЕСТВЕНА САНКЦИЯ в размер на 100.00 лв., като НЕЗАКОНОСЪОБРАЗНО.

РЕШЕНИЕТО подлежи на касационно обжалване по реда на АПК пред Административен съд - Ямбол чрез Елховски районен съд в 14-дневен срок от съобщаването на страните, че е изготвено.

Районен съдия:

"07

Р Е Ш Е Н И Е

Номер | | Година | 30.05.2011 | Град | Кърджали

В ИМЕТО НА НАРОДА

Районен съд | | състав

На | 28 април | Година | 2011

В публично заседание и следния състав:

Председател | Валентин Спасов

Членове | |

Съдебни заседатели | |

Секретар | Д.Г.

Прокурор | |

като разгледа докладваното от | съдията

НАХ | дело номер | 287 | по описа за | 2011 | година.

Обжалвано е Наказателно постановление № 1413/ 2010 г. от 18.02.2011г. издадено от Заместник Началник на Митница Свиленград, с което на "Марио-73"ООД със седалище и адрес на управление *** , управлявано и представлявано заедно и поотделно от М. Д.С. с ЕГН ********** и П. Д.С. с ЕГН **********, са наложени следните наказания: отнемане в полза на държавата, на основание чл.124 ал.1 вр.чл.108а, ал.1 от ЗАДС, на цигари изброени в него; „Имуществена санкция" в размер на 50000,00лв. за извършено нарушение по чл.100а, ал.1 вр.чл.108а, ал.1 от ЗАДС; и по т.3.„лишаване от право да упражнява търговска дейност за срок от 1 месец"- на основание чл.124а, ал.1 вр.чл.123 ал.2 от ЗАДС.

Недоволен от така наложеното наказание е останал жалбоподателят М. С., който счита наказателното постановление за незаконосъобразно, тъй като при постановяването му били допуснати съществени процесуални нарушения и нарушения на материалния закон, а административнонаказателното производство било образувано след изтичане на давностния срок по чл.34 ал.1 б."в" от ЗАНН, поради следните аргументи: 1. търговецът в лицето на „Марио-73"ЕООД извършвал процесната дейност с разрешение при условията на правоприемство; 2. С Протокол № 1482/ 21.12.2009г. е била извършена проверка от митница

108

Свиленград, при която е констатирано надлежно разрешителни при същите факти от настоящия акт и наказателно постановление, поради което това бил релевантния момент, в който дружеството бил открит като нарушител и от който тече срока по чл.34 ал.1 б"в" от ЗАНН; 3. Наказателното постановление било издадено от зам.началник на Митница – Свиленград без посочване на упълномощаване по смисъла на чл. 128 ал. 2 от ЗАДС вр. чл. 47 ал. 2 от ЗАНН, което представлявало съществен и неотстраним порок; 4. За едно и също нарушение са наложени три санкции- дейността на фирмата се извършвала на територията на един склад, за което имало издаденото разрешение от Кмета на Община Кърджали, а отделянето на складовете чрез преградни стени или по др.начин, не променял статута му на един обект. А в случая били наложени две санкции за едно и също нарушение с две отделни наказателни постановления; 5. Позоваването на наказващият орган на липса на разрешение за дейността на дружеството било при наличието на първоначално висящо административно, а все още и на висящо съдебно производство, поради което на практика се изземвали функциите на съда, с което било допуснато нарушение на § 87 ал. 2 от ЗАДС; 6. Твърди, че мотивите на наказателното постановление не кореспондирали с фактическия състав на правната норма, тъй като в обстоятелствената му част се съдържало описание на факти, подкрепени в изброителен порядък на събрани писмени доказателства, от които не ставало ясно каква стойност имали и как били намерили отражение при формирането на волята на наказващия орган; 7. Грубо нарушение било и позоваването на административен акт- отказ за издаване на разрешение на търговия с тютюневи изделия, който бил прогласен за нищожен.

В съдебно заседание жалбоподателят редовно призован не се явява, но се представлява от адвокат, който поддържа жалбата. В ход по същество моли съда да отмени наказателното постановление като незаконосъобразно и неправилно. Представя писмена защита.

Административно наказващият орган се представлява от юрисконсулт, който оспорва жалбата. В ход по същество моли съда да потвърди наказателното постановление. Установило се, че „Марио-73"ЕООД не притежавало разрешение за продажба и съхранение на тютюневи изделия, което да било валидно и да било издадено на тази фирма. А тези разрешения се издавали конкретно за всеки един обект на всяка фирма.

Съдът след като прецени събраните по делото гласни и писмени доказателства приема за установено от фактическа страна следното:

На 31.05.2010г. свидетелите Р.Д. и Г.М.,***, били изпратени от прекия си ръководител в гр.Кърджали на проверка на „Марио-73"ООД- Кърджали в стоковото тържище, находящо се на бул. "България" № 95-99. Пристигнали на място около 17.30 ч., където се легитимирали и изискали всички документи на фирмата- жалбоподател. Първоначално проверката започнала в склад, който се намирал от централния вход в дясно- първото помещение. То било голямо и в него се намирал касовият апарат на фирмата, както и една друга стая, която се

/09

използвала за офис. В голямото пространство се намирали хранителни продукти, спиртни напитки и тютюневи изделия. Собствениците на проверявана фирма представили на проверяващите митнически специалисти Разрешение № 276/ 13.06.2002г. за търговия с тютюн и тютюневи изделия на ЕТ"Марио- 73- М. С."*** безсрочно. Двамата свидетели изискали бележка от касовия апарат и след като такава им била предоставена- служебен бон от 31.05.2010г. от 21.30ч.- видели, че името на фирмата било „Марио-73"ООД. След това започнали описването на цигарите, които се намирали в складовото помещение, в което влезли първоначално. После продължили тази дейност и в склад № 2, в който нямало фискално устройство, до който стигнали през задния вход на първия склад и стълби, но без топла връзка помежду им. Свидетелите видели, че в него също имало тютюневи изделия, които започнали да описват. След това проверката продължила в микробус, собственост на фирмата, използван за разносна търговия, в който също имало тютюневи изделия, които описали.

От препис на Договор за наем № 1 от 18.12.2008г. се установява, че между жалбоподателя в качеството му на наемател и „Плодове и зеленчуци" ООД- Кърджали, бил сключен наемен договор за предоставяне под наем на работни помещения на стоково тържище, находящо се в гр.Кърджали бул.България № 95 и представляващо складове- 516 кв.м. Видно и от препис на Договор за наем № 7 от 18.12.2008 г. между същите страни бил сключен договор за наем на недвижим имот, находящ се в гр.Кърджали, бул.България № 95 и представляващ склад- 286 кв.м., който с анекс от 01.04.2010г. бил изменен досежно площта на 406кв.м.

От Удостоверение за актуално състояние е видно, а и не се спори между страните, че „Марио-73"ООД- гр.Кърджали е правоприемник на ЕТ"Марио- 73- М. С."- Кърджали. Видно от заявление вх.№ 345/ 18.03.2010г. жалбоподателят е направил искане на основание чл.100а, ал.2 от ЗАДС за издаване на разрешение за търговия с тютюневи изделия. Ноторно е по делото, че по това заявление след извършената проверка на 31.05.2010г. има постановен отказ по цитираното заявление, но спорът в момента е висящ поради неприключила съдебна процедура по обжалването му.

Видно от копие на Удостоверение за регистрация от 22.12.2008г., „Марио-73"ООД има регистрация по ЗДДС от 18.12.2008г.

Настоящата инстанция не следва да кредитира представеното по делото писмо №3/ 31.03.2011г. от „Плодове и зеленчуци"ООД- Кърджали до И.Д.Началник на митница Свиленград и приложената план- скица към него, тъй като от това доказателства не се установява към коя дата са фактите описани в него.

За така констатираните нарушения на чл.108а от Закона за акцизите и данъчните складове на 27.08.2010г. били съставени три акта, един от които е акт за установяване на административно нарушение № 1395, който бил връчен на нарушителя и надлежно подписан. Въз основа на него, на 18.02.2011г. било издадено атакуваното наказателно постановление № 1413, с което били наложени

/10

следните административни наказания: отнемане в полза на държавата на описаните тютюневи изделия, административно наказание „имуществена санкция" в размер на 50 000 лв. и лишаване от право да упражнява търговска дейност за срок от 1 месец.

От правна страна съдът установи, че постъпилата жалба е процесуално допустима поради това, че обжалваното наказателно постановление е връчено на 07.03.2011г., а жалбата е подадена в законоустановеният 7- дневен срок- на 11.03.2011г.

Обжалваното наказателно постановление е издадено в срок и от компетентен орган предвид копие на Заповед № ЗАМ-684 от 18.12.2009г. на Директора на Агенция Митници.

Нарушеният текст на чл.108а от ЗАДС, действащ към датата на констатираното нарушение, гласи, че „Който съхранява, предлага или продава в търговски складове или обекти тютюневи изделия в нарушение на чл.100а се наказва...", а чл.100а от с.з. забранява продажбата, съхранението и предлагането на тютюневи изделия от търговци, които не са регистрирани по ЗДДС и не притежават разрешение за продажба на тютюневи изделия, от което следва, че фактическият състав на нарушението включва съхраняване на тютюневи изделия в склад без валидна регистрация по ЗДДС и разрешение за продажба на тютюневи изделия. По делото не се спори, че жалбоподателят към датата на проверката е бил регистриран по ЗДДС. Но наказващият орган не установи по безспорен и категоричен начин, че за проверявания обект жалбоподателят не е имал валидно разрешително за съхранение и продажба на тютюневи изделия. Това е така поради следното: На първо място, съгласно разпоредбата на § 87 ал.1 от ПЗР на ЗАДС, лицата по чл.100а от ЗАДС, които към датата на влизане на измененията закона в сила притежават разрешение за търговия с тютюневи изделия, издадено по реда на ЗТТИ, в срок до 30 април 2010 год. подават заявление до началника на митницата по местонахождение на търговския склад или обект за издаване на ново разрешение, а ал.2 на посочения параграф установява, че до получаване на разрешението или отказа за неговото издаване лицата по ал.1 продължават да осъществяват дейността си. От друга страна безспорно е установено, че към момента на осъществяване на проверката от митническите органи – 31.05.2010 год., жалбоподателят "Марио 73" ООД – гр.Кърджали е имал валидно разрешение да осъществява търговия с тютюневи изделия въз основа на правоприемство от ЕТ „Марио- 73- М. С."- Кърджали, настъпило при прехвърлянето на предприятието на едноличния търговец на „Марио- 73"ООД- Кърджали по реда на чл.15 и сл. от ТЗ, което е било надлежно вписано в търговския регистър през месец декември 2008 год., което обстоятелство не се оспорва от страните. Съгласно чл. 15 и следващите от Търговския закон, предприятието на търговец се прехвърля като съвкупност от права, задължения и фактически отношения, като приобретателят придобива тази съвкупност, вкл. в настоящият случай и правото да съхранява и продава тютюневи изделия, което право е принадлежало на прехвърлителя на търговското

111

предприятие и е било предмет на Разрешение № 276/ 13.06.2002г., издадено по реда на ЗТТИ от Община Кърджали на ЕТ "Марио – 73 – М. С."***. Ето защо, търговията с тютюневи изделия в проверявания обект наказаното дружество е извършвало съгласно посоченото разрешение, като приобретател на валидираното с разрешението право за това. Освен това, действително щом приобритателят отговаря солидарно за задълженията на отчуждителя, то следва да ползва правата, придобити от същия, а за ограничаване на правните възможности при определяне на конкретни правомощия на лица, отговарящи по принцип на законовите предпоставки, е необходимо да има изрична нормативна регламентация, за да се приеме, че правата, които черпят от такава сделка са недействителни. На второ място- по несъмнен начин е установено, че жалбодателят е подал в законоустановения срок /до 30 април 2010 год./ заявление за издаване на разрешение по реда на ЗАДС до началника на Митница – Свиленград. И на трето място, към 31.05.2010 год. жалбодателят не е бил получил ново разрешение за търговия с тютюневи изделия, нито пък отказ за това от началника на Митница – Свиленград. С други думи, съдът намира, че по отношение на жалбодателя към момента на извършване на проверката от митническите органи са били налице условията на § 87 от ПЗР на ЗАДС, поради което същият е имал право да осъществява дейността си по съхраняване и търговия с тютюневи изделия, въз основа на валидно разрешение за това, т.е. не е налице извършено административното нарушение по чл.108а от ЗАДС, вменено му с обжалваното наказателно постановление.

Освен от изложеното по- горе атакуваното НП е незаконосъобразно и поради изтичане на 3-месечния преклузивен срок по чл. 34 ал.1 от ЗАНН. Това е така понеже в периода м. 12.2008 г.- м. май 2010 г. на дружеството са извършени четири проверки от служители на Митница Свиленград, видно от представените ПОКД, изпълнявайки задълженията си по чл. 102 ал.2 от ЗАДС. При тези проверки нарушения, касаещи наличието, съхранението и търговията с акцизни стоки, включ. И тютюневи изделия, не са констатирани. Особено показателна е проверката, извършена на 08.04.2010 г., на дружеството- жалбодател, завършила с ПОКД № 311, в която митническите служители са вписали: "В проверявания обект се продават тютюневи изделия, облепени с валиден акцизен бандерол. Притежава регистрация по ДДС и лиценз за продажба на тютюневи изделия от общ. Кърджали", а на предната страница на същия Протокол е цитиран номера на разрешението- 276/ 13.06.2002 г. От изложеното е видно, че ако и доколкото има нарушение на ЗАДС то е било известно на митническите служители още от момента на всяка една от проверките. Акта, въз основа на който е издадено атакуваното НП, е съставен на 27.08.2010 г. т.е. повече от три месеца след последната проверка. Съгласно чл. 34 ал.1 от ЗАНН, която е процесуално- правна разпоредба, не се образува административнонаказателно производство, ако не е съставен акт за установяване на нарушението в продължение на три месеца от откриване на нарушителя. От изложените по- горе обстоятелства и дати е видно, че от установяване на нарушението, ако приемем, че има такова, до съставянето

112

на акта са изминали повече от три месеца, поради което, на основание чл. 34 ал.1 от ЗАНН, вече е била преклудирана възможността на Зам. Началника на Митница Свиленград да започва административнонаказателно преследване срещу жалбодателя за това нарушение. Посоченият срок е преклузивен и не съществува законова възможност след изтичането му да бъде образувано административнонаказателно производство, защото административнонаказващият орган е имал възможността да спази тримесечния срок от установяване на нарушението, но с бездействието си е пропуснал тази възможност, което изключва отговорността на нарушителя. В този смисъл са Постановление № 10/28.09.1973 г. на Пленума на ВС, Тълкувателно решение № 48/28.12.1981 г., както и практиката на съдилищата по подобни казуси.

Съдът намира, че посоченото процесуално нарушение е абсолютно основание, обосноваващо самостоятелен и единствен довод, за отмяна на атакуваното НП.

Настоящата съдебна инстанция не споделя доводите на жалбоподателя по отношение на допуснати процесуални нарушения и такива на материалния закон, тъй като такива не бяха установени.

С оглед на изложеното, съдът

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ Наказателно постановление № 1413/ 18. 02. 2010г., на Заместник Началник Митница Свиленград, издадено срещу "Марио- 73"ООД със седалище и адрес на управление ***, управлявано и представлявано заедно и поотделно от М. Д.С. с ЕГН ********** и П. Д.С. с ЕГН **********, с което са наложени следните наказания: отнемане в полза на държавата, на основание чл.124 ал.1 вр.чл.108а, ал.1 от ЗАДС, на цигари изброени в него; „Имуществена санкция" в размер на 50000,00лв. за извършено нарушение по чл.100а, ал.1 вр.чл.108а, ал.1 от ЗАДС; и по т.3.„лишаване от право да упражнява търговска дейност за срок от 1 месец"- на основание чл.124а, ал.1 вр.чл.123 ал.2 от ЗАДС като незаконосъобразно.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Административен съд гр.Кърджали по реда на глава 12 от АПК, в 14 дневен срок от съобщението му на страните, че е изготвено.

Районен съдия:

113

РЕШЕНИЕ

гр. ЛЕВСКИ, 29.10. 2012 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

Левченски районен съд в публичното съдебно заседание на трети октомври 2012 г. в състав:

Председател: МАРГАРИТА ДИМИТРОВА
Съдебни заседатели:

при участието на секретаря Ваня Димитрова и прокурора _, като разгледа докладваното от съдия Димитрова н.а.х.д. №161 по описа за 2012 год., за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.59 и следващите от ЗАНН.

В Районен съд гр.Левски е постъпила жалба от „Елрон" ООД, с ЕИК: 121874000, със седалище и адрес на управление гр.Перник, ж.к. „Калкас", ул."Васил Левски" №1, представлявано от управителя Росен Василев Стоянов, с ЕГН 8205013785, срещу наказателно постановление №23-2303905/07.11.2011 г. на Директор на „Инспекция по труда – Софийска област" – гр.София.

В жалбата се твърди, че обжалваното наказателно постановление е незаконосъобразно, поради противоречие с материалния закон и допуснати съществени процесуални нарушения при издаването му. Излага съображения за недоказаност на вмененото нарушение, тъй като липсват доказателства, които да удостоверяват изложеното в санкционния акт, че лицето Цветелин Валентинов Петков е бил в трудови правоотношения с дружеството. Сочи се, че липсата на доказателства в тази насока не може да се преодолее, защото не е извършена проверка на място от контролните органи, която да установява реално полагането на труд от посоченото лице, а предвид сериозността на санкцията, налагането й не може да се обосновава единствено от записа в книгата за начален инструктаж.

Дружеството – жалбоподател не отрича, че е извършвало работа в обект – остров Персин, гр.Белене, но се сочи, че работите по проправяне на просеки е било възложено на друга фирма – подизпълнител „ГБМ ГРУП" ЕООД, по силата на сключен граждански договор между тях. Сочи се, че лицето Цветелин Валентинов Петков е било нает, именно от фирмата – подизпълнител, а не от санкционираното дружество – възложител.

Излагат се и съображения за допуснати съществени нарушения на процесуалните правила при издаване на наказателното постановление, а именно

на разпоредбата на чл.57, ал.1, т.6 и т.5 от ЗАНН. Те са в насока, че в наказателното постановление не е индивидуализирано нарушеното правило за поведение, не са описани обстоятелствата, при които е извършено нарушението, не е посочено мястото на нарушението. Твърди се, че констативния протокол и акта, против дружеството са съставени на място, което не съвпада с мястото на извършване на нарушението, а наказателното постановление е издадено повече от три месеца след съставяне на акта.

Жалбата се поддържа в съдебно заседание от процесуалния представител на санкционираното дружество, който след приключване на съдебното следствие, на изложените в същата основания, моли съда да постанови решение, с което да отмени издаденото наказателно постановление, като незаконосъобразно.

Ответната страна по жалбата се представлява в няколко проведени съдебни заседания от процесуален представител – юк Низамска. Същата не се явява и не взема допълнително становище по същество на делото, след приключване на съдебното следствие.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, приема за установено следното от фактическа и правна страна:

Жалбата е подадена в срока по чл.59, ал.2 от ЗАНН, поради което се явява процесуално допустима и следва да бъде разгледана по същество.

Разгледана по същество, жалбата е основателна.

На 26.07.2011 г., свидетелката Соня Цветкова, заемаща длъжността „главен инспектор" в Дирекция „Инспекция по труда – Софийска област" – гр.София, посетила дружеството - жалбоподател по седалище и адрес на управление в гр.Перник. Поводът за това посещение на място, бил постъпил сигнал от Дирекция „Инспекция по труда" – гр.Плевен, касаещ неуредени трудови правоотношения с лица, наети от дружеството да полагат труд на о.Персин, гр.Белене, към месец април на същата година. При проверка на изисканата документация, свидетелката Цветкова констатирала, че лицето Цветелин Валентинов Петков е записано в книгата за първоначален инструктаж от „Чез Разпределение България" АД, като инструктиран работник на дружеството, който е следвало да полага труд на о.Персин, считано от 04.04.2011 г., на длъжността „резач". Установила, че има писмо от „Елрон" ООД до „Чез Разпределение България" АД, с което първото дружество уведомява второто, кои работници и служители следва да бъдат инструктирани, тъй като ще бъдат ангажирани в изпълнението на работни дейности по въздушните електропроводи на територията на о.Персин, гр.Белене, съгласно сключен договор между двете дружества.

На 01.08.2011 г. и на 04.08.2011 г., управителят на санкционираното дружество бил призован за извършване на документална проверка в Дирекция „Инспекция по труда – Софийска област" – гр.София. На 04.08.2011 г., в негово присъствие, свидетелките Соня Цветкова и Елена Аврамова, констатирали писмено в съставен протокол за извършена проверка по спазване на трудовото законодателство, че „Елрон" ООД, в качеството му на работодател, към 04.04.2010 г., не е уредил като трудови правоотношенията при предоставяне на работна сила,

като не е сключил трудов договор в писмена форма с лицето Цветелин Валентинов Петков, ЕГН 8809083226, на длъжност „резач", преди постъпването му на работа. Отразили, че нарушението е установено от книгата за начален инструктаж, където съгласно данните в последната, лицето Петков е полагало труд на обект на фирмата, находящ се в гр.Белене, о.Персенк, на длъжност „резач" от дата – 04.04.2011 г., с което дружеството е нарушило чл.62, ал.1, във вр. с чл.1, ал.2 от КТ.

На същата дата, на която бил съставен протокола за извършена проверка – 04.08.2011 г., свидетелката Соня Цветкова, в присъствието на свидетелката Елена Аврамова, съставила против дружеството – жалбоподател акт за установяване на административно нарушение №23-2303905 за това, че „Елрон" ООД, в качеството му на работодател по смисъла на пар.1, т.1 от ДР на КТ, към 04.04.2010 г. не е уредил като трудови правоотношения, отношенията при предоставянето на работна сила, като не е сключил трудов договор в писмена форма с лицето Цветелин Валентинов Петков, ЕГН 8809083226, на длъжност „резач", преди постъпването му на работа. Отразено е, че извършеното нарушение е видно от книгата за начален инструктаж, откъдето се установява, че лицето е полагало труд на обект на фирмата, находящ се в гр.Белене, о.Персин, на длъжността „резач" от дата 04.04.2011 г., с което дружеството е нарушило разпоредбата на чл.62, ал.1, във вр. с чл.1, ал.2 от КТ.

На основание констатациите, отразени в съставения акт, наказващият орган издал обжалваното наказателно постановление, с което на основание чл.416, ал.5, във вр. с чл.414, ал.3 от КТ, наложил на дружеството – жалбоподател, в качеството му на работодател, имуществена санкция в размер на 3000 лева.

Съдът намира, че административно – наказателното производство, образувано против жалбоподателя е опорочено, още в неговия начален стадий с допускане на съществени процесуални нарушения, което е достатъчно основание за отмяна на наказателното постановление, без да се разглежда спора по същество.

На първо място, съдът констатира липса на териториална компетентност на актосъставителя – Соня Цветкова, изпълняваща длъжността „главен инспектор" при Дирекция „Инспекция на труда – Софийска област" – гр.София. Същата е отразила в съставения акт, че дружеството не е уредило отношенията като трудови с лице, което е престирало работната си сила на обект на работодателя на остров Персин, гр.Белене. Видно от приложената по делото Заповед №0426/22.12.2010 г на изпълнителния директор на ИА „Главна инспекция по труда" – гр.София, издадена в съответствие с изискванията на КТ, на служителите в Дирекция „Инспекция по труда" – гр.Плевен е определен изрично териториалния обхват на контролна дейност, включващ територията на обл.Плевен, с административен център гр.Плевен, и териториалните граници на няколко общини, сред които и Община – Белене. Следователно, компетентно длъжностно лице да състави акт за нарушение на трудовото законодателство, извършено на територията на Община – Белене, е съответно длъжностно лице от Дирекция „Инспекция по труда" –

гр.Плевен. Териториалната некомпетентност на актосъставителя в конкретния случай е повлякло множество процесуални нарушения, допуснати в хода на административно – наказателното производство. Естеството на вмененото нарушения е такова, че докато не е установено, чрез извършване на проверка на място от контролните органи, не е възможно неговото доказване. А доказателствената тежест е възложена на административно – наказващия орган. В конкретния случай, поради липса на извършена проверка на място от компетентно длъжностно лице и заместването й с извършена документална проверка по адрес на управление и седалище на санкционираното дружество от служители на инспекция с различен териториален обхват, е довело на първо място до затруднения при определяне на подсъдността на делото при упражняване на съдебен контрол /делото е изпратено по подсъдност от РС – Перник/, на второ място - до неустановеност на вмененото нарушение.

Във връзка с горните констатации, липсата на извършена проверка на място е обусловило съставяне на акт, освен от некомпетентно длъжностно лице, но и при крайно неизяснена фактическа обстановка, и то четири месеца, след датата на която се твърди, че е извършено нарушението. На практика е невъзможно при извършена документална проверка да се установи, че посоченото лице е престирало работната си сила, тъй като то въобще не е било заварено от контролен орган на обекта да полага труд. А съгласно чл.1, ал.2 от КТ, като трудови отношения, чрез сключване на трудов договор в писмена форма, се уреждат именно отношенията, свързани с предоставянето на работна сила. Фактът, че в книгата за инструктаж, проведен от „Чез Разпределение България" АД е вписано, като инструктирано лицето Цветелин Валентинов Петков, не води на еднозначен извод, че това лице реално е полагало труд като „резач", считано от 04.04.2011 г. на обект, находящ се в гр.Белене, остров Персин. При това положение, наказващият орган не може да се позовава единствено и само на данните от книгата за проведен инструктаж, без контролен орган да е осъществил правомощията си по чл.405а от КТ, като с постановление обяви съществуването на трудовото правоотношение с дадено лице и даде предписание на работодателя в определен срок да му предложи сключване на трудов договор. Друг е въпроса, че причината за неосъществяване на това правомощие в случая е неустановеност на нарушението при проверка на мястото, където се полага наемен труд.

От друга страна, констатираните по – горе съществени процесуални нарушения са довели и до съставяне на акт, след изтичане на тримесечния преклузивен срок от откриване на нарушителя по чл.34, ал.1 от ЗАНН. Актът е съставен на 04.08.2011 г. за нарушение, което се твърди, че е установено на 04.04.2011 г. Поради несвоевременно установяване на нарушението по надлежния ред и при липса на представени доказателства, че същото действително е извършено, съдът намира, че в конкретния случай не може да се приложи хипотезата, при която не се преклудира възможността за образуване на административно – наказателно производство до изтичане на една година от извършване на нарушението, поради което наказващият орган само на това

основание е следвало да прекрати образуваното производство против жалбоподателя.

Освен горното, изцяло в сферата на предположенията остава и качеството „работодател" на санкционираното дружество. При извършената документална проверка не е бил изследван в пълнота въпроса, ако лицето е било допуснато до работа в обекта, кой всъщност не е изпълнил задълженията си в качеството на работодател. По делото е представен сключен граждански договор от 01.02.2011 г. за възлагане извършване на просеки ВЛ 20kV и мрежи НН на територията на „Чез Разпределение България" АД – направление Плевен. Видно от договора, санкционираното дружество, в качеството на възложител и „ГБМ ГРУП" ЕООД, в качеството на изпълнител са се договорили, изпълнителят да извърши съответните дейности /СМР/ в обекта на възложителя срещу възнаграждение, като дружеството - изпълнител се е задължило да извърши дейностите със свои служители, при спазване на всички нормативни изисквания, включително и тези по КТ, а дружеството – възложител - да поеме разходите за командироване на служителите на изпълнителя, в чиято връзка е следвало да му бъде предоставен и поименен списък с имената им, за да се съставят и заповедите за командироването на тези лица.

При така допуснатите съществени процесуални нарушения, издаденият санкционен акт против дружеството – жалбоподател следва да бъде изцяло отменен, като неправилен и незаконосъобразен.

Водим от горните мотиви, съдът:

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ на основание чл.63 от ЗАНН наказателно постановление №23-2303905/07.11.2011 г. на Директор на Дирекция „Инспекция по труда – Софийска област" – гр.София, с което на „Елрон" ООД, ЕИК: 121874000, със седалище и адрес на управление гр.Перник, ж.к. „Калкас", ул."Васил Левски" №1, представлявано от управителя Росен Василев Стоянов, с ЕГН 8205013785, в качеството му на работодател, на основание чл.416, ал.5, във вр. с чл.414, ал.3 от КТ, е наложена имуществена санкция в размер на 3000 лева, за нарушение на чл.62, ал.1, във вр. с чл.1, ал.2 от КТ, **КАТО НЕПРАВИЛНО И НЕЗАКОНОСЪОБРАЗНО.**

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване пред Административен съд гр.Плевен в 14 – дневен срок от получаване на съобщението, че е изготвено.

РАЙОНЕН СЪДИЯ:

418

Р Е Ш Е Н И Е

гр. Ловеч, 08.07.2011 год.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ЛОВЕШКИЯТ РАЙОНЕН СЪД, трети наказателен състав в открито заседание на девети юни две хиляди и единадесета година, в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: ГАЛЯ МАРИНОВА

при секретаря : ВАЛЯ ДОЧЕВА, като разгледа докладваното от съдията НАХД № 694 по описа за 2011 година и за да се произнесе, съобрази :

С наказателно постановление № 1249/11 от 17.02.2011 год. на Николай Васков Недялков – ВНД Началник на сектор ПП към ОДМВР - Ловеч, упълномощен със заповед № Із-1687/02.08.2010 год. на Министъра на МВР, на Красимир Илиев Самарджиев с ЕГН 5904100020 от град Казанлък на основание чл.182 ал.2 т.5 от ЗДвП са наложени следните наказания - глоба в размер на 150 лева и лишаване от право да управлява МПС за 2 месеца за извършено нарушение на чл.21 ал.2 от ЗДвП.

Недоволен от наказателното постановление останал жалбоподателят Красимир Самарджев, който го обжалва в срок и моли същото да бъде отменено, тъй като акта и издаденото въз основа на него НП не отговарят на изискванията на ЗАНН. Твърди, че е нарушен чл.34 ал.3 от ЗАНН.

В съдебно заседание жалбоподателят, редовно призован, се явява лично, поддържа жалбата и моли ако е възможно да му бъде наложена само глобата.

Ответникът – ПП към ОДМВР – Ловеч, редовно призован – не изпраща представител, като в придружителното писмо, с което изпраща преписката моли жалбата да бъде оставена без уважение.

От събраните по делото писмени доказателства и от показанията на свидетелите Стойчо Николов, Георги Георгиев и Валентин Велков, съдът приема за установена следната фактическа обстановка.

На 04.08.2010 год. свидетелят Стойчо Лефтеров Николов, в присъствието на свидетелите Георги Александров Георгиев и Валентин Стоянчев Велков, съставил акт за установяване на административно нарушение

№2078 срещу Красимир Илиев Самарджиев с ЕГН 5904100020 от град Казанлък затова, че на 28.02.2010 година в 13:01:21 часа на първокласен път I-4, км 65+700 с посока на движение София - Варна, управлява лек автомобил „Нисан Х Трейл" с рег.№ А 9199 КМ, собственост на Красимир Илиев Самарджиев с ЕГН 5904100020, с адрес град Казанлък, ж.к. „Васил Левски", бл.47, вх.Б, ет.3, ап.22 със скорост 106 км/ч при въведено с пътен знак В26 ограничение на скоростта от 60 км/ч. Превишението от 46 км/ч е констатирано със система за контрол на скоростния режим SITRAFFIC Lynx ERS 400 ID 003059047BBB и регистрирано в измервателен протокол №16471/17.03.2010 г. със снимков материал №00180 и показан на водача. Същият извършва маневра изпреварване, пресичайки непрекъсната основа линия М1, с което е нарушил чл.21 ал.2 и чл.6 т.1 пр.4 от ЗДвП. Акта е съставен в отсъствие на нарушителя, но му е връчен по надлежния ред на 01.02.2011 г., който не е написал възражения. Като доказателства са приложени 1 бр. декларация по чл.188 от ЗДвП, снимка №00180, призовка и контролен талон № 3594251. Въз основа на акта за нарушение, на 17.02.2011 година е постановено обжалваното наказателно постановление.

При така установената фактическа обстановка, съдът приема, че административнонаказателното производство е започнало с допускане на съществени процесуални нарушения, което е достатъчно основание за отмяна на наказателното постановление, без да е необходимо да се разглеждат въпросите по съществото на делото.

Актът за установяване на административно нарушение е съставен на 04.08.2010 г. за извършено на 28.02.2010 г. административно нарушение. Наказателното постановление е издадено на 17.02.2011 г. Разпоредбата на чл. 189 ал.14 от Закона за движение по пътищата предвижда, че за неуредените в този закон случаи по съставянето на актовете, издаването и обжалването на наказателните постановления и по изпълнението на наложените наказания се прилагат разпоредбите на ЗАНН. Съгласно разпоредбата на чл. 34, ал. 3 от ЗАНН, образуваното административнонаказателно производство се прекратява, ако не е издадено наказателно постановление в шестмесечен срок от съставянето на акта. В случая наказателното постановление е издадено тринадесет дни след изтичане на предвидения в закона шестмесечен срок след съставяне на акта, в който е следвало да се издаде и наказателно постановление. Разпоредбата на чл. 34, ал. 3 ЗАНН е императивна и спазването на установените в закона срокове е задължително. Издаването на наказателно постановление след изтичане на предвидените в чл. 34 ЗАНН срокове е съществено нарушение на процесуалните правила. Визираните в чл. 34 ЗАНН срокове са преклузивни и след изтичането на тези срокове е налице процесуално основание за прекратяване на административнонаказателното производство.

Издаването на наказателно постановление при наличието на основания за прекратяване на производството е съществено нарушение на процесуалните правила, което е достатъчно основание за отмяна на обжалваното наказателно постановление като незаконосъобразно.

Водим от гореизложеното и на основание чл.63 ал.1 от ЗАНН съдът

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ НАКАЗАТЕЛНО ПОСТАНОВЛЕНИЕ № 1249/11 от 17.02.2011 год. на Николай Васков Недялков – ВНД Началник на сектор ПП към ОДМВР - Ловеч, упълномощен със заповед № Із-1687/02.08.2010 год. на Министъра на МВР, с което на Красимир Илиев Самарджиев с ЕГН 5904100020 от град Казанлък на основание чл.182 ал.2 т.5 от ЗДвП са наложени следните наказания - глоба в размер на 150 лева и лишаване от право да управлява МПС за 2 месеца за извършено нарушение на чл.21 ал.2 от ЗДвП като **НЕЗАКОНОСЪОБРАЗНО.**

Решението подлежи на касационно обжалване пред Ловешки административен съд по реда на глава дванадесета от АПК в 14 дневен срок от съобщението на страните,че е изготвено.

РАЙОНЕН СЪДИЯ :

Р Е Ш Е Н И Е

124

гр. Монтана, 30.06.2011год.

В ИМЕТО НА НАРОДА

Районен съд - гр. Монтана, четвърти наказателен състав, в публично заседание на шестнадесети май през две хиляди и единадесета година в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: НАТАША НИКОЛОВА
Членове:
при секретаря……Николинка Александрова……. …. и в присъствието на прокурора…. ……... ….., като разгледа докладваното от съдия Николова АНД № 40 222 по описа за 2010год., за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл. 59 и сл. от ЗАНН.

С наказателно постановление № 01-6400/302/27.04.2010г. на заместник изпълнителен директор на Държавен Фонд "Земеделие", в качеството си на оправомощено от Изпълнителния директор на Държавен фонд „Земеделие"- Разплащателна агенция лице на КООПЕРАЦИЯ „БАЛКАНСКА ЗВЕЗДА", със седалище и адрес на управление: с. Смоляновци, общ. Монтана, обл. Монтана, с ЕИК 821168308, представлявано от МИТКО ПЕТРОВ МИТОВ, ЕГН 4910203221 е наложена имуществена санкция в размер на: 6180 (шест хиляди сто и осемдесет лева) лева на основание чл. 70, ал. 1, във връзка с чл. 74, ал. 2 от Закона за прилагане на Общите организации на пазарите на земеделски продукти на Европейския съюз.

Недоволна от наказателното постановление е останала административно санкционираната кооперация, като в законоустановения срок, чрез представляващия я оспорва изцяло фактическата обстановка в АУАН, респ. в НП. Моли съда да постановите решение, с което да прекратите административнонаказателното производство, въз основа на неправилното и незаконосъобразно издадено наказателно постановление № 01-6400/302/27.04.2010г. издадено от изпълнителния директор на ДФ „ЗЕМЕДЕЛИЕ" - РА град София, и да уважи жалбата като допустима и основателна, като алтернативно отмени издаденото НП, като неправилно и незаконосъобразно. Излага доводи за недоказаност на нарушението и допуснати нарушения на процесуалните правила и материалния закон.

Въззиваемата страна, не изпраща представител и не взема становище по жалбата.

Жалбата е подадена в законния срок и е процесуално ДОПУСТИМА. Разгледана по същество същата се явява и ОСНОВАТЕЛНА.

От акт за установяване на административно нарушение № 05/01/02 / 26.10.2009 г. е видно, че жалбоподателят в качеството си на одобрен от Министъра на земеделието и храните (съгласно заповед No РД 545 /19.06.2006 г.) изкупван на сурово краве мляко, е декларирал неверни данни в подадената от него с вх. No 57547 от 14.05.2009 г. годишна декларация за

доставки в Разплащателна агенция по адресна регистрация гр. Монтана, за квотната 2008/2009 година. Нарушението е установено при проверка на място-назначена със заповед № 131395/06.10.2009 г., извършена от експерти на Регионален Технически инспекторат към ДФ „Земеделие" - Разплащателна агенция. Несъответствието между декларираните и реалните количества е констатирано, при извършена проверка на място на обекта в с. Смоляновци, общ. Монтана, обл. Монтана на 08.10.2009г. и въз основа на изисканата и предоставена от лицето документация. Изкупвачът Кооперация „Балканска звезда" с председател Митко Петров Митов, е декларирал в годишната си декларация за доставки, че е изкупил за квотния период 01.04.2008-31.03.2009 година 260436кг. сурово краве мляко. При проверка на място, която се проведе в периода 08.10.2009година - 21.10.2009година е констатирано, че изкупвачът на сурово мляко е изкупил 283956 кг. сурово мляко по приемно-предавателни протоколи. Изкупени и недекларирани 23520кг. сурове краве мляко. Въз основа на горепосочения акт е издадено и атакуваното пред МРС наказателно постановление.

Съдът намира, че е основателно възражението, че НП е издадено след изтичане на шестмесечния срок по чл. 34 ЗАНН, поради което се явява незаконосъобразно. Съгласно разпоредбата на чл. 34, ал. 3 ЗАНН, наказателното постановление следва да бъде издадено в шестмесечен срок от съставяне на акта. В конкретния казус, актът за установяване на административното нарушение е съставен на 26.10.2009 г., поради което НП е следвало да бъде издадено в срок до 26.04.2010 г., който е работен ден. Самото атакувано НП обаче е издадено на 27.04.2010 г., т. е. след изтичане на срока по чл. 34, ал. 3 ЗАНН. Това е абсолютно процесуално нарушение, за което съдът следи служебно (съгласно ППВС № 10/1973 г.) и което е основание за отмяна на НП, като незаконосъобразно. Това е така, тъй като административно наказващият орган, след като е констатирал изтичането на сроковете, е следвало със своя акт да прекрати административно - наказателното производство. Вместо това, издавайки наказателно постановление при наличие на императивни основания за прекратяване на административно -наказателното производство (изтичане на сроковете за реализиране на административно - наказателната отговорност), наказващият орган е постановил незаконосъобразен акт, който подлежи на отмяна. В случая липсват каквито и да било доказателства от които да се установява, че административно-наказателното производство е било спряно по реда на чл. 43, ал. 6 ЗАНН до издирване на нарушителят. Надлежно спиране на административно-наказателното производство (по реда на чл. 43, ал. 6 ЗАНН) следва да стане чрез мотивиран акт на компетентен орган, в който да бъдат изложени съображенията, наложили спиране на производството. Това е необходимо, защото в съдебната фаза, при обжалване на НП, съдът следва да провери дали са били налице основания за спиране на производството, за да се провери спазването на сроковете за налагане на наказание. От друга страна видно от АУАН се установява, че извършителят е бил известен още при съставянето на АУАН.

Тъй като се касае за допуснати от административно наказващия орган особено съществени нарушения, не следва да се обсъждат и доводите по същество, тъй като въпросите има ли извършено нарушение и кой е неговият автор, следва да бъдат разгледани само при законосъобразно протекъл процес на административно наказание, но не и когато самото производство е водено и завършено порочно.

Предвид на изложеното налице са основанията за отмяна на атакуваното наказателно постановление, поради което и същото следва да бъде отменено, като незаконосъобразно.

По гореизложените мотиви Районен съд - Монтана

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯВА НП№ 01-6400/302/27.04.2010г. на заместник изпълнителен директор на Държавен Фонд "Земеделие", в качеството си на оправомощено от Изпълнителния директор на Държавен фонд „Земеделие"- Разплащателна агенция лице, с което на КООПЕРАЦИЯ „БАЛКАНСКА ЗВЕЗДА", със седалище и адрес на управление: с. Смоляновци, общ. Монтана, обл. Монтана, с ЕИК 821168308, представлявано от МИТКО ПЕТРОВ МИТОВ, ЕГН 4910203221 е наложена имуществена санкция в размер на: 6180 (шест хиляди сто и осемдесет лева) лева на основание чл. 70, ал. 1, във връзка с чл. 74, ал. 2 от Закона за прилагане на Общите организации на пазарите на земеделски продукти на Европейския съюз, като незаконосъобразно.

РЕШЕНИЕТО подлежи на касационно обжалване пред АС - Монтана в 14 – дневен срок от съобщението на страните, че е изготвено.

РАЙОНЕН СЪДИЯ:

124

РЕШЕНИЕ № 256
град Стара Загора
15.03.2012 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА
СТАРОЗАГОРСКИЯТ РАЙОНЕН СЪД НАКАЗАТЕЛНА КОЛЕГИЯ

в открито заседание на Петнадесети Март през Две хиляди и Дванадесета година в състав:

Председател: Р. Чиликов
Съд. Заседатели :

при секретаря Е. Димитрова и в присъствието на прокурор ..... като разгледа докладваното от председателя Чиликов А.Н.Д. 300 по описа за 2012 година и за да се произнесе, взе предвид следното:

Обжалвано е наказателно постановление № 2261/07 от 13.11.2007 година на началника на сектор ПП при ОД на МВР град Стара Загора.

Жалбоподателят недоволен от наложеното му административно наказание моли съда да го отмени. Мотивира се, че обстоятелствената част на наказателното постановление не отговаря на обективната истина и се позовава на изтекла абсолютна давност.

Жалбоподателят редовно призован не се явява в с.з. В писмена молба поддържа жалбата и се позовава отново на изтекла абсолютна давност.

Въззиваемата страна редовно призована не изпраща представител в с.з. и не взема становище по делото.

От събраните по делото доказателства установени с доказателствени средства - писмени, показанията на свидетеля - преценени по отделно и в тяхната съвкупност и като извърши цялостна проверка на акта за установяване на административно нарушение и наказателното постановление, след обсъждане становищата на страните съдът приема за установено следното :

Жалбата е подадена в срок и от лице имащо право на жалба, не съществува процесуална пречка съгласно чл. 59, ал. 3 ЗАНН и чл. 189, ал. 5 ЗДП за обжалване на наложеното наказание, поради което и на основание чл. 59, ал. 2 ЗАНН съдът приема, че жалбата е допустима .

Разгледана по същество жалбата е частично основателна, но на друго основание различно от посоченото в жалбата.

Административно-наказващият орган в обстоятелствената част на наказателното постановление е приел за установено, че жалбоподателят Иван Йовчев на 02.10.2007 година около 19.59 часа в село Подслон, област Стара Загора по път II-66 при максималноразрешена скорост за населено място 50 км / ч управлява лек автомобил с ДКН С 5312 ХВ със скорост 83 км/ч . Скоростта е установена с радар ТР 063.

Описаната фактическа обстановка се установява от показанията на св. Иван Милчев / актосъставител/.

Скоростта на движение на нарушителя е установена с годно техническо средство /Списък от 21.03.2007 година на успешно преминали преглед технически средства /и АУАН е подписан от нарушителя без възражения.

В с.з. жалбоподателят не сочи доказателства, които оспорват фактическата обстановка посочена в обстоятелствената част на наказателното постановление и на основание чл. 189, ал. 5 ЗДП и въз основа на посочените по-горе доказателствени средства съдът я приема за доказана по несъмнен и безспорен начин.

При така посочената фактическа обстановка административно-наказващият орган правилно и законосъобразно е приел, че е нарушен чл. 21, ал. 1 ЗДП и на основание чл. 182, ал. 1 т. 4 ЗДП / действащ към момента на извършване на нарушението /е наложил административно наказание - глоба в размер 150 лева и един месец лишаване от право да управлява МПС.

Установената в с.з. фактическа обстановка и посочена в наказателното постановление дава основание на съда да приеме, че жалбоподателят Йовчев при максимално разрешената скорост за управление на МПС в населено място 50 км/ч е превишил скоростта с 33 км/ч, от което следват изводи в няколко насоки :

- Жалбоподателят Йовчев като водач на МПС чрез действие е осъществил деяние.
- Това деяние е противоправно - в нарушение на чл. 21, ал. 1 ЗДП е нарушен редът на държавно управление относно безопасността на движение при управление на МПС.
- Деянието с нормата на чл. 182, ал. 1 т. 4 ЗДП е обявено за наказуемо.
- Деянието е извършено виновно с форма на вина умисъл. Нарушителят е

съзнавал обществено опасния характер на деянието / Знаел е , че се движи в населено място, че превишава максимално допустимата скорост , предвиждал е обществено опасните последици и е искал настъпването им / въпреки, че е съзнавал обективните признаци от състава на нарушението е продължил да управлява МПС със скорост над максимално допустимата/.

Следователно жалбоподателят Йовчев с деянието си е извършил формално административно нарушение по смисъла на чл. 6, ал. 1 ЗАНН, с което са осъществени всички обективни и субективни признаци от състава на нарушението по чл. 21, ал. 1 ЗДП.

Изложеното до тук мотивира съда да приеме, че административно-наказващият орган правилно и законосъобразно е приложил материалният закон като е квалифицирал деянието като административно нарушение по чл. 21, ал. 1 ЗДП.

Липсата на доказателства, които да установяват обратното и цитираният доказателествен материал дават основание на съда в настоящия състав да приеме, че посочената в атакуваното наказателно постановление фактическа обстановка е

доказана по несъмнен и безспорен начин.В тази връзка възражението в жалбата, че отразената в наказателното постановлрение фактическа обстановка не отговаря на обективната действителност се явява неоснователно.

Неоснователно е позоваването в жалбата на изтекла абсолютна давност / чл. 80 и слеващите НПК /.

В разпоредбата на чл. 11 ЗАНН изрично са посочени институтите ,за приложението на които се препраща за приложение към НК. Институтът на давността не е от из между изброените. Няма препращане и в чл. 84 ЗАНН към НПК за основание за прекратяване на административно-наказателно производство на основание изтекла давност.

Липсата на препращане към НК и НПК съответно в чл. 11 и чл. 84 ЗАНН не е случайна.В разпоредбите на чл. 34 ЗАНН и чл. 82 ЗАНН има изрична правна уредба на различните срокове, които са приложими в административно-наказателнияпроцес.

Последните / тези по чл. 82 ЗАНН /касаят срокове отнасящи се след влизане в законна сила на наказателното постановление, поради което не могат да

бъдат обект на коментар в настоящият процес.

Сроковете по чл. 34 ЗАНН са от категорията на преклузивните, които са приложими в конкретния казус и същите са спазени - АУАН е съставен в три месечен срок, наказателтното постановление е издадено в шест месечен срок. С тези срокове се е съобразил административно-наказващият орган при издаването на атакуваното наказателно постановление и няма основание за отпадане на АНО на това основание.

Връчването на наказателното постановление по чл. 58 ЗАНН не е обвързано със срокове.

Следователно давностните срокове се явяват неприложими, а преклузивните срокове по ЗАНН са спазени и няма основание за отмяна на наказателното постановление.

Съдът приема, че наказателното постановление е издадено от компетентен орган и компетентно длъжностно лице по смисъла на чл. 189, ал. 4 ЗДП. В наказателното постановление е посочена заповедта и номера, с която Началника на КАТ - ПП СТара Загора при ОД на МВР град Стара Загора е упълномощен от Министъра на Вътрешните работи да издава

наказателни постановления и да налага административни наказания.Същата е приложена и като доказателство по делото.

При налагане на администартивното наказание административно-наказващият орган е приложил действащата към момента на административното нарушение кумулативна санкция / Глоба и лишаване от права / предвидена в чл. 182, ал. 1 т. 4 зДП.

До влизане в сила на атакуваното наказателно постановление и към момента на пстановяването на СР цитираната санкционнна норма е изменена и е въведена санкция Глоба в размер на 200 лева без кумулативното наказание лишаване от права.

Към момента на деянието е действала по-неблагоприятна санкционна норма на чл. 182, ал. 1 т. 4 ЗДП - Глоба в размер на 200 лева и два месеца лишаване от право да управлява МПС т.е. действала е кумулативна санкция.

Винаги „ единичната" санкция е по-благоприятна в сравнение с кумулативната.

Макар и глобата в размер на 200 леа да е по-висока от глобата в

размер на 150 лева без приложението на кумулативната санкция се явява по-благоприятна.

Недопустимо е налагането на накаание Глоба в размер на 150 лева без кумулативната санкция, тъй като това би означавало смесване на два отделни закона и създаване на нова правна норма, което е в разрез с чл. 3, ал. 2 ЗАНН / говори се за по-благоприятен закон, а не за част от закон/и с принципите за действие на закона по време. **В тази насока е и правната теория – Наказателно право обща част книга първа – проф. Иван Ненов, редакция на проф. Александр Стойнов – стр. 123 – обратно действие на по-благоприятен закон.**

Следователно тази нова санкция е по-благоприятна в сравнение с действащата към момента на нарушението и на основание чл. 3, ал. 2 ЗАНН следва да се приложи като се определи административно наказание – Глоба в размер на 200 лева.

Предвиденото административно наказание в новата редакцията на чл. 182, ал. 1 т. 4 ЗДП е от категорията на абсолютно определените и не подлежи на индивидуализация.

Всичко това налага изменение на наказателното постановление в частта на административното наказание.

При извършената служебна проверка съдът не констатира допуснати съществени процесуални нарушения при издаването на атакуваното наказателно постановление. Същото отговаря из цяло на изискванията на чл. 57 ЗАНН, посочени са всички факти и обстоятелства релевантни за състава на административното нарушение, правилно е приложен материалният закон.

Следователно наказателното постановление подлежи на изменение единствено в частта на наложеното наказание.

Водим от горните мотиви съдът

Р Е Ш И:

ИЗМЕНЯ наказателно постановление № № 2261/07 от 13.11.2007 година на началника на сектор ПП при ОД на МВР град Стара Загора, с което е наложено административно наказание ГЛОБА в размер на 150 лева и ЕДИН месец лишаване от

право да управлява МПС на Иван Георгиев Йовчев от град София, ул. „ Бистрица” № 9,офиси №4, № 5 ЕГН – 6805013844, както следва :

ОТМЕНЯ наложеното наказание ГЛОБА в размер на 150 лева и ЕДИН месец лишаване от право да управлява МПС .

На основание чл. 182, ал. 1 т. 4 ЗДП НАЛАГА административно наказание ГЛОБА в размер на 200 / ДВЕСТА / лева.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване пред Административен съд град Стара Загора в 14 дневен срок от съобщението на страните.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ОБЖАЛВАНО - С Решение № 270 от 11.06.2012 г. постановено по КАНД № 226/2012 г. по описа на СтАС ОТМЕНЯ Решение № 256/15.03.2012 г. постановено по НАХД № 300/2012 г. по описа на СтРС., като вместо него ПОСТАНОВИ: ОТМЕНЯ НП № 2261/07 от 13.11.2007 г., издадено от Началника на сектор "ПП" при ОД на МВР - гр. Стара Загора.

Становище, че нормата на чл. 11 от ЗАНН **препраща** към уредбата в НК относно погасяване на наказателното преследване по давност поради липса на съответна уредба в ЗАНН и приложим е институтът на абсолютната погасителна давност по отношение на наказателното преследване по аналогия и за административните нарушения.

Р Е Ш Е Н И Е

№ 6841
гр. София, 08.11.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, VIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 18.10.2013 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Камелия Серафимова
ЧЛЕНОВЕ: Славина Владова
Юлия Тодорова

при участието на секретаря Ванюша Стоилова и при участието на прокурора Димитров, като разгледа дело номер **8576** по описа за **2013** година докладвано от съдия Славина Владова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 – 228 от АПК във връзка с чл. 63 ал. 1 от ЗАНН.

Производството е образувано по жалба „Профи турс" ООД със седалище гр. София срещу съдебно решение от 27.03.2012г. по нахд № 13291/2011г., постановено от СРС, НК, 8 състав, с което е потвърдено наказателно постановление № К – 6202 от 05.11.2009г. на Директора на Регионална дирекция за областите София, Софийска, Кюстендил, Перник и Благоевград към ГД „Контрол на пазара" при КЗП, с което е наложено административно наказание имуществена санкция в размер 300 лв. на основание чл. 79 във връзка с чл. 28 ал. 2 т. 1 и т. 10 от Закона за туризма на „Профи турс" ООД.

В жалбата си жалбоподателят твърди, че решението е незаконосъобразно, тъй като е постановено в противоречие със закона. Твърди, че неправилно СРС е приел, че при съставяне на АУАН и издаване на НП не са допуснати съществени нарушения на административно производствените правила. Твърди, че такива са допуснати, а именно не са обсъдени възраженията му, че посетеният от служители на ответника офис не е бил действащ, тъй като е подготвен за напускане и в него не са предоставяни на клиенти и съхранявани актуални брошури за екскурзии. Твърди и че не е извършил вмененото му нарушение, като в тази връзка твърди, че извода на СРС е неправилен и постановен при непълнота на доказателствата. Иска оспореното решение да бъде отменено и да бъде постановено друго, с което се отменя НП.

Ответникът по касация КЗП не изпраща представител в открито съдебно заседание и не изразява становище по жалбата.

Представителят на СГП прокурор Димитров изразява становище, че жалбата е неоснователна, а първоинстанционното решение е правилно и законосъобразно.

След като се запозна с материалите по делото и представените доказателства съдът установи, че жалбата е подадена в срок, от страна – адресат на акта, срещу акт,

който подлежи на съдебен контрол. Във връзка с изложеното дотук съдът счита, че жалбата е процесуално допустима.

Разгледана по същество жалбата е основателна, но по съображения различни от изложените в нея.

За да постанови атакуваното съдебно решение СРС е приел, че по делото безспорно е установено вмененото на жалбоподателя нарушение, за което законосъобразно му е наложена предвидената в закона санкция. Приел е, че при съставяне на АУАН и издаване на НП не са допуснати съществени нарушения на административно производствените правила.

Настоящият състав намира така постановеното решение за незаконосъобразно, поради следващите съображения.

Видно от приложените по делото материали е, че е съставен акт за установяване на административно нарушение на 09.10.2009г., извършено от жалбоподателя на 29.09.2009г., когато при проверка е открита брошурата, за която се твърди, че е предоставяна информация, поради липса на данни, кога е отпечатана същата или кога е предоставяна на клиенти. Видно от представените по делото доказателства Акта за установяване на административно нарушение е съставен в законоустановения срок. Безспорно установено е и че за така установеното административно нарушение е съставено наказателното постановление с дата 05.11.2009г., отново в законоустановения срок.

Въз основа на жалба на нарушителя е образувано административно наказателно производство по нахд № 614/2010г. на СРС, НК, 20 състав. Това решение е отменено с решение № 3433 от 11.07.2011г. на АССГ, X касационен състав и делото е върнато за ново разглеждане от друг състав на СРС. Въз основа на това решение на АССГ е образувано нахд № 13291/2011г. на СРС, 8 състав. Първоинстанционния съд се е произнесъл по нахд № 13291/2011г. с решение от 27.03.2012г., като е потвърдил оспореното НП. Към момента на последното съдебно заседание от 29.02.2012г. и постановяването на решение от по нахд № 13291/2011г. на СРС 8 състав не е била изтекла предвидената в закона абсолютна давност, но към момента на разглеждане на делото пред АССГ в открито съдебно заседание на 18.10.2013г., както и към момента на образуване на делото пред АССГ – 30.08.2013г. и към момента на постановяване на това решение предвидената в закона абсолютна давност е изтекла.

Във връзка с горното и предвид това, че за изтичането на абсолютната давност съдът следи служебно, настоящият състав намира, че следва да бъдат изложени аргументи само и единствено относно прилагането на института на абсолютната погасителна давност и аргументи относно изтичането й пред настоящата инстанция.

Чл. 11 от ЗАНН, който препраща към НК по въпросите на вината, вменяемостта, обстоятелствата, изключващи отговорността, формите на съучастие, приготовлението и опита, доколкото в ЗАНН не е предвидено друго, препраща и към института на абсолютната давност. Изтичането на абсолютната давност е именно от кръга обстоятелства, изключващи отговорността, т.е. по отношение на тях, доколкото в ЗАНН не е предвидено друго, следва да се прилагат правилата на НК.

На първо място чл. 11 от ЗАНН препраща към общата част на НК по въпросите касаещи вината, вменяемостта, обстоятелствата, изключващи отговорността, формите на съучастие, приготовлението и опита, доколкото в самия ЗАНН не се предвижда друго.

Във връзка с давността ЗАНН дава конкретна уредба в два случая: по отношение на изпълнение на наказанието по влезнал в сила административно наказателен акт (чл. 82 от ЗАНН) и в разпоредбите на чл. 34 от ЗАНН що се отнасят до административно

наказателното производство в частта, която се развива пред административно наказващия орган, с оглед осигуряването на бързина и невисящност на производство, което в много голяма степен засяга правната сфера на лицата. В разпоредбата на чл. 34 ал. 1 и 3 от ЗАНН са предвидени сроковете, с изтичането на които не може вече да се образува административно – наказателно производство пред административно наказващия орган. Що се отнася до съдебната фаза на административно наказателното производство, спрямо нея, изрична уредба в ЗАНН не се съдържа, като по силата на препращащата норма на чл. 11 от ЗАНН, в този случай се прилагат разпоредбите за давността и абсолютната давност по НК. Безспорно за определени категории АУАН в ЗАНН са предвидени удължени срокове за съставянето им, законодателят обаче не е съобразил систематичността и не е предвидил отделни различни разпоредби за тези случаи, които уреждат изтичането на абсолютната давност, като е оставил в тази връзка да действа препращащата норма на чл. 11 от ЗАНН, която препраща към НК.

В глава IX от НК „Погасяване на наказателното преследване и на наложеното наказание", чл. 79 предвижда, че наказателното преследване се изключва когато е изтекла предвидената в закона давност. Съобразно разпоредбата на чл. 80 ал. 1 т. 5 (в редакцията към момента на извършване на нарушението, която е приложимата, а именно преди изменението от ДВ бр. 26 от 2010г.) от НК наказателното преследване се изключва по давност, когато то не е възбудено в продължение на две години за всички други наказания с изключение на тези дадени в предходните точки на същата алинея. В конкретния случай административно наказателно производство е образувано. Разпоредбата на чл. 81 ал. 3 от НК е предвидила обаче абсолютна давност, с изтичането на която, макар да е било образувано производство, отговорността се погасява. В посочената разпоредба е посочено, че независимо от спирането или прекъсването на давността наказателното преследване се изключва, ако е изтекъл срок, който надвишава с една втора срока, предвиден в предходния член (чл. 80 ал. 1, а в настоящия случай т. 5 от този член от НК). В конкретния случай давността е две години, а абсолютната давност (съобразно разпоредбата на чл. 81 ал. 3 от НК) е три години от момента на извършване или довършване на нарушението по аналогия от чл. 80 ал. 3 от НК.

Настоящият състав намира, че правилата за давността и абсолютната давност, предвидени в НК, следва да се прилагат и в административно наказателното производство и поради това, че давността и абсолютната давност, като основание за изключване на отговорността, е предвидено за много по – тежки простъпки, а именно престъпленията и няма логика за по леки простъпки – административните нарушения – да бъде изключена. В случай, че се приеме, че за административни нарушения давност не тече, би се получило така, че лице извършило по – лека простъпка – административно нарушение – да бъде поставено в по – тежко положение от лице извършило престъпление.

На последно място, тъй като нормата на чл. 80 ал. 1 т. 5 вр. чл. 81 ал. 3 са материално правни норми, които действат занапред, съдът намира, че изменената абсолютна давност (ДВ бр. 26 от 2010г.) не е приложима в конкретния случай, а би била приложима за деянията извършени след датата на влизане в сила на изменението по посочените разпоредби.

За това дали е изтекла абсолютната давност за преследване на престъпление или извършено административно нарушение съдът е длъжен да следи служебно. Във връзка с това настоящият състав констатира, че действително към момента на постановяване на първоинстанционното решение абсолютната давност не е била изтекла, но към момента на образуване на делото пред настоящата инстанция и приключване на устните състезания в настоящата инстанция и към момента на постановяване на това

решение – е изтекла, а именно изтекла е на 29.09.2012г.

Воден от горното съдът счита, че оспореното решение от 27.03.2012г., СРС, НК, 8 състав по нахд № 13291/2011г. само на това основание следва да бъде отменено, като бъде отменено и оспореното пред СРС НП.

Във връзка с това на основание чл. 221 ал. 1 от АПК съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ съдебно решение от 27.03.2012г. по нахд № 13291/2011г., постановено от СРС, НК, 8 състав, с което е потвърдено наказателно постановление № К – 6202 от 05.11.2009г. на Директора на Регионална дирекция за областите София, Софийска, Кюстендил, Перник и Благоевград към ГД „Контрол на пазара" при КЗП, с което е наложено административно наказание имуществена санкция в размер 300 лв. на основание чл. 79 във връзка с чл. 28 ал. 2 т. 1 и т. 10 от Закона за туризма на „Профи турс" ООД и вместо него постановява:

ОТМЕНЯ изцяло наказателно постановление № К – 6202 от 05.11.2009г. на Директора на Регионална дирекция за областите София, Софийска, Кюстендил, Перник и Благоевград към ГД „Контрол на пазара" при КЗП, с което е наложено административно наказание имуществена санкция в размер 300 лв. на основание чл. 79 във връзка с чл. 28 ал. 2 т. 1 и т. 10 от Закона за туризма на „Профи турс" ООД.

РЕШЕНИЕТО не подлежи на обжалване.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:
ЧЛЕНОВЕ:

Р Е Ш Е Н И Е

Номер 1218 Година 2008, 20.11. Град ПЛОВДИВ

В ИМЕТО НА НАРОДА

ПЛОВДИВСКИ АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД, XX състав

на 20.10.2008 година

в публично заседание в следния състав :

ПРЕДСЕДАТЕЛ: ВЕЛИЗАР РУСИНОВ

ЧЛЕНОВЕ: ТАНЯ КОМСАЛОВА

ЙОРДАН РУСЕВ

при секретаря: ВЕСЕЛИНА ЕЛКИНА и при присъствието на прокурора: АЛБЕНА ГЕОРГИЕВА, като разгледа докладваното от **СЪДИЯ ТАНЯ КОМСАЛОВА** КНАХД дело номер 1905 по описа за 2008 година

Производство по чл.208 и сл. от АПК във връзка с чл.63 ал.1 ЗАНН.

Постъпила е касационна жалба от Митница Пловдив, чрез процесуалния й представител юрк.А. срещу Решение № 119 от 17.07.2008г., постановено по НАХД № 671/2008г. по описа на Районен съд – Пловдив XIV н.състав, с което е отменено наказателно постановление /НП/ № 485/19.01.2007г. на Заместник Началник Митница - Пловдив, с което на ЕТ"Тери 65 – Трайко Пройчев", със седалище и адрес на управление гр.Велинград, е наложено административно

наказание – имуществена санкция в размер на 982 лева, представляваща сто на сто от размера на избегнатите публични държавни вземания за стоката: употребяван Багер, марка "Акерман", тип "H 14/3218 HIDRAULK" с шаси № 867821, двигател TD 70 G, по ЕАД № 3000/4-64025/03122004г. на основание чл.234 ал.2 т.1 от Закона за митниците /ЗМ/ - по т.1 от НК и е ОТНЕТ като предмет на митническо нарушение в полза на държавата от ЕТ"Тери 65 – Трайко Пройчев", гр.Велинград, стоката: употребяван Багер, марка "Акерман", тим "H 14/3218 HIDRAULK" с шаси № 867821, двигател TD 70 G, по ЕАД № 3000/4-64025/03122004г., но доколкото същият липсва е присъдено да се заплати неговата равностойност в размер на 21 558 лева на основание чл.234 ал.4 вр. с чл.233 ал.3 от ЗМ – по т.2 от НП.

Жалбоподателят счита, че така постановеното решение от състав на Районния Съд е незаконосъобразно, като постановено при нарушение на закона, при съществени процесуални нарушения и явна несправедливост, изразяваща се в ощетяване на държавния фиск. Твърди се, че от събраните по делото доказателства по безспорен начин е установено извършеното административно нарушение и дееца, както и че наказателното постановление и издадено от компетентен орган, при спазени административно производствените правила за тока, както и че в производството по ЗААН е неприложим институтът на абсолютната погасителна давност по чл.81 ал.3 НК, и че са спазени давностните срокове по чл.34 ЗАНН. С оглед на изложеното моли решението да бъде отменено като незаконосъобразно, като бъде потвърдено обжалваното Наказателно постановление.

Ответникът по касационната жалба – ЕТ"Тери 65 – Трайко Пройчев", гр.Велинград, чрез процесуалния си представител адв.Аршинов, оспорва касационната жалба, счита същата за неоснователна, а обжалвания съдебен акт – за правилен и законосъобразен, поради което и настоява за отхвърлянето й.

Представителят на Окръжна Прокуратура – Пловдив застъпва становище за неоснователност на така подадената касационна жалба.

Пловдивският административен Съд – двадесети състав, след като разгледа по отделно и съвкупност наведените с жалбата касационни основания, намира за установено следното.

С Решение № 119 от 17.07.2008г., постановено по НАХД № 671/2008г. по описа на Районен съд – Пловдив XIV н.състав, е отменено НП № 485/19.01.2007г. на Заместник Началник Митница - Пловдив, с което на ЕТ"Тери 65 – Трайко Пройчев", със седалище и адрес на управление гр.Велинград, е наложено административно наказание – имуществена санкция в размер на 982 лева, представляваща сто на сто от размера на избегнатите публични държавни вземания за стоката: употребяван Багер, марка "Акерман", тим "H 14/3218 HIDRAULK" с шаси № 867821, двигател TD 70 G, по ЕАД № 3000/4-64025/03122004г. на основание чл. 234 ал.2 т.1 ЗМ - по т.1 от НК и е ОТНЕТ като предмет на митническо нарушение в полза на държавата от ЕТ"Тери 65 – Трайко Пройчев", гр.Велинград, стоката: употребяван Багер, марка "Акерман", тип "H 14/3218 HIDRAULK" с шаси № 867821, двигател TD 70 G, по ЕАД №

3000/4-64025/03122004г., но доколкото същият липсва е присъдено да се заплати неговата равностойност в размер на 21 558 лева на основание чл.234 ал.4 вр. с чл.233 ал.3 от ЗМ – по т.2 от НП.

За да постанови обжалвания съдебен акт районният съд е приел, че от една страна при издаването на наказателното постановление не са допуснати съществени процесуални нарушения, довели до накърняване правото на защита на жалбоподателя, издадено е от компетентен орган, но от събраните по делото доказателства не може да се направи категоричен извод,че едноличният търговец е осъществил съставът на вмененото му нарушение, за което е ангажирана и административно наказателната му отговорност. Прието е също така и че към момента на постановяване на съдебния акт на практика е изтекла и абсолютната погасителна давност по чл.81 ал.3 от НК, който институт е приложим и в административно-наказателното производство, съгласно препращащата норма на чл.11 ЗАНН. Изложеното в своята съвкупност е дало основание на решаващият орган да отмени обжалваното наказателно постановление, от една страна на основание изтекла абсолютна погасителна давност, а от друга поради липса на осъществен от страна на едноличния търговец на състав на административно нарушение – митническа измама.

Този извод на районния съд касационната инстанция намира за правилен и обоснован.

Видно от събраните в хода на производството доказателства, а и това не е спорно между страните, е че твърдяното нарушение е осъществено на дата 03. 12.2004г., когато процесния Багер е деклариран за оформяне под режим внос с ЕАД № 3000/4-64025/03122004г.

АУАН е съставен на 25.06.2006г., т.е. спазен е двугодишният срок по чл.34 ал.2 от ЗАНН. Съдът намира също така и че е спазен и тримесечния срок за съставяне на АУАН от откриването на нарушителя, което е станало с постъпването в Агенция Митници на отговора от "Централна служба за контролна проверка на произхода" Мюнхен, Германия, а именно на дата 17.05.2006г.

Спорен е въпросът доколкото в производството по ЗАНН е приложима разпоредбата на чл.81 ал.3 от НК, уреждаща абсолютната давност, с изтичането на която в общия случая образуваното наказателно производство се прекратява.

Безспорно е, че по силата на препращащата норма на чл.11 от ЗАНН в административно-наказателното производство следва да се прилагат правилата относно обстоятелствата, изключващи отговорността, предвидени в НК, когато същите не са намерили уредба в ЗАНН.

В този смисъл и доколкото абсолютната давност по чл.81 ал.3 от ЗАНН е обстоятелството изключващо отговорността /по аргумент на нормата и на чл.21 ал.1 т.3 от НПК, съгласно която правна норма изтеклата давност е обстоятелство, изключващо отговорността, така и Тълкувателно решение № 112/16.12.1982г., по н.д. № 96/82г. на ОСНК/, то безспорно при липса на

съответната уредба в ЗАНН /в последния липсва уредба именно на такава абсолютна давност, при изтичането на която и при образувано вече административно-наказателно производство да се преклудира възможността на държавата да ангажира отговорността на дадено лице за извършено от него нарушение/, следва този институт да намери приложение и в административно-наказателното производство.

Съотнесено към настоящия правен казус, при каза се извършено нарушение на дата 03.12.2004г., то абсолютната давност по чл.81 ал.3 от НК във връзка с чл.81 ал.1 т.5 от НК, във връзка с чл.11 от ЗАНН, която е три години, при всички положение е изтекла към момента на повторното разглеждане на делото пред районния съд, поради което и на това основание наказателното постановление следва да бъде отменено, без да се разглежда спора по същество.

До същите изводи е достигнал и районния съд в обжалваното решение.

При това положение не е налице касационното основание по чл. 348 ал.1, т.1 НПК, а атакуваното решение на Районния Съд е валидно, допустимо и съответстващо на материалния закон и във връзка с чл.221 ал.1 АПК следва да бъде оставено в сила.

Ето защо и поради мотивите, изложени по – горе ПЛОВДИВСКИЯТ

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД – XX състав :

Р Е Ш И

ОСТАВЯ В СИЛА съдебно Решение № 119 от 17.07.2008г., постановено по НАХД № 671/2008г. по описа на Районен съд – Пловдив XIV н.състав, с което е отменено Наказателно постановление № 485/19.01.2007г. на Заместник Началник Митница-Пловдив, с което на ЕТ"Тери 65–Трайко Пройчев", със седалище и адрес на управление гр.Велинград, е наложено административно наказание – имуществена санкция в размер на 982 лева, представляваща сто на сто от размера на избегнатите публични държавни вземания за стоката: употребяван Багер, марка "Акерман", тип "H 14/3218 HIDRAULK" с шаси № 867821, двигател TD 70 G, по ЕАД № 3000/4-64025/03122004г. на основание чл.234 ал.2 т.1 от Закона за митниците - по т.1 от НК и е ОТНЕТ като предмет на митническо нарушение в полза на държавата от ЕТ"Тери 65 – Трайко Пройчев", гр.Велинград, стоката: употребяван Багер, марка "Акерман", тим "H 14/3218 HIDRAULK" с шаси № 867821, двигател TD 70 G, по ЕАД № 3000/4-64025/03122004г., но доколкото същият липсва е присъдено да се заплати неговата равностойност в размер на 21 558 лева на основание чл.234 ал.4 вр. с чл.233 ал.3 от Закона за митниците – по т.2 от НП.

РЕШЕНИЕТО НЕ подлежи на обжалване.

ПРЕДСЕДАТЕЛ :

ЧЛЕНОВЕ : 1.

2.

142

Р Е Ш Е Н И Е

гр.Враца 01.02.2011 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД-ВРАЦА, АДМИНИСТРАТИВНО НАКАЗАТЕЛЕН СЪСТАВ, в публичното заседание на 25.01.2011 г.през две хиляди и единадесета година в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: СИЛВИЯ ДИМИТРОВА
ЧЛЕНОВЕ: ТАТЯНА МИХАЙЛОВА
ЖАНЕТА МАЛИНОВА

при секретаря ДАНИЕЛА ВАНЧИКОВА и в присъствието на прокурора НИКОЛАЙ ЛАЛОВ, като разгледа докладваното от съдия ДИМИТРОВА КНАХ дело №882 по описа за 2010 г. и за да се произнесе, взе предвид следното:

Постъпила е касационна жалба от пълномощника на Комисия за защита на потребителите, Регионална дирекция за областите Монтана, Видин и Враца против решение № 138/18.10.2010 год. на Районен съд-Бяла Слатина, постановено по НАХ дело №428/2009 год., с което е отменено НП № К-2527/01.06.2007 г., издадено от Директора в Комисия за защита на потребителите, Регионална дирекция за областите Монтана, Видин и Враца, за налагане административно наказание на "КУУП-7" ЕООД гр.София - имуществена санкция в размер на 300 лв. на основание чл.200 от ЗЗП за нарушение на чл.24, ал.1 от Закона за защита на потребителите. В жалбата се релевират доводи за незаконосъобразност и неправилност на решението, изразяващи се в неправилно приложение на института на погасителната давност в административнонаказателното производство, поради което се прави искане за отмяна на решението и постановяване на друго, с което НП бъде потвърденото.

Производството е по реда на глава дванадесета от АПК, вр. с чл. 63, ал.1 от ЗАНН.

Ответникът по касационната жалба, чрез процесуалния си представител в с.з. и в представена писмена защита изразява становище за неоснователност на същата.

Участвуващият в касационното производство прокурор от ВОП дава заключение, че жалбата е неоснователна, а решението на БСлРС като правилно и законосъобразно следва да бъде потвърдено.

В настоящото производство от страните не са представени нови писмени доказателства.

Административен съд-Враца, в качеството си на касационна инстанция, като взе предвид наведените в жалбата доводи и съображения и след извършване на служебна проверка съгласно чл.218 ал.2 от АПК , приема следното:

Касационната жалба е подадена в установения с чл. 211, ал.1 от АПК 14-дневен срок от надлежна страна против валиден и допустим съдебен акт, подлежащ на касационно обжалване, поради което същата е процесуално допустима. Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

За да отмени атакуваното пред него НП Районен съд-Бяла Слатина е приел, че към момента на постановяване на решението е изтекла абсолютната погасителна давност, като е изложил подробни съображения в подкрепа на този си извод.

Настоящият съдебен състав изцяло споделя правните изводи на районния съд. След като е събрал необходимите за правилното изясняване на делото писмени и гласни доказателства, анализирайки същите, съдът правилно е приел, че вмененото на жалбоподателя нарушение е извършено на 16.04.2007 г., при което към датата на издаване на НП – 01.06.2007 г. погасителната давност не е била изтекла, но към момента на постановяване на съдебния акт -18.10.2010 г. е налице абсолютна погасителна давност по смисъла на чл.81, ал.3 вр. чл.80, ал.1, т.5 от НК, приложими на основание чл.11 от ЗАНН.

В административно наказателното производство съгласно чл. 11 от ЗАНН по въпросите на вината, вменяемостта, обстоятелствата, които изключват отговорността, формите на съучастие, приготовлението и опита се прилагат разпоредбите на общата част на НК, доколкото в този закон не се предвижда друго. Препращането по чл. 11 от ЗАНН е общо и важи за всички обстоятелства, които изключват административно наказателната отговорност - и за тези по глава II от НК (неизбежната отбрана по чл. 12 от НК, гражданският арест по чл. 12а от НК, крайната необходимост по чл. 13 от НК, оправданият стопански риск по чл. 13а от НК, грешката по чл. 14, ал. 1 от НК, случайното деяние по чл. 15 от НК и изпълнението на неправомерна служебна заповед по чл. 16 от НК), така и за тези по глава IX, в т. ч. за давността по чл. 79, ал. 1, т. 2 от НК. С изтичането ѝ по закон се изключва и административнонаказателното преследване, и отговорността по чл. 6 от ЗАНН, тъй като извън него същата не може да се осъществява. Тоест давността като обстоятелство, което погасява преследването на дееца и така юридически препятства административното му наказване, попада в обхвата на препращането по чл. 11 от ЗАНН. Съгласно чл.

143

80, ал. 1, т. 5 от НК, действал към датата на извършване на нарушението, вр. с чл. 11 от ЗАНН административнонаказателното преследване се изключва по давност, когато то не е възбудено в продължение на две години. Действително с измененията на НК, публикувани в Държавен вестник бр. 26 от 04.04.2010 г. е изменен давностния срок по чл. 80, ал. 1, т. 5 НК от две на три години, но доколкото се касае за материалноправна норма и институт, с оглед разпоредбата на чл. 3, ал. 2 ЗАНН следва да бъде приложена по-благоприятната за нарушителя разпоредба - давностния срок от 2 години по чл. 80, ал. 1, т. 5 НК преди измененията в Д.в. бр. 26/10 г., както е приел и въззивният съд. Предвид чл. 81, ал. 2 от НК вр. с чл. 11 от ЗАНН давността се прекъсва с всяко действие на надлежните органи, предприето за преследване спрямо лицето, срещу което е насочено преследването, но съгласно чл. 81, ал. 3 от НК, независимо от спирането или прекъсването на давността наказателното преследване се изключва, ако е изтекъл срок, който надвишава с една втора срока, предвиден в чл. 80 от НК. Това разрешение е общо и важи независимо от вида на нарушението и субекта на отговорност. В тази връзка неоснователно е възражението на касатора за неприложимостта му по отношение на юридически лица, на които е наложена имуществена санкция. Изключенията му са изрично предвидени в чл. 34, ал. 2 от ЗАНН и са приложими единствено за нарушения на нормативни актове, уреждащи бюджетната, финансово-стопанската, отчетната и хазартна дейност. Случаят не попада в това изчерпателно изброяване, така че разпоредбите на чл. 80, ал. 1, т. 5, вр. чл. 81, ал. 3 от НК остават субсидиарно приложими по чл. 11 от ЗАНН.

При липсата на изрична уредба в административнонаказателния закон и след като абсолютната давност се прилага за деяния с по-висока степен на обществена опасност като престъпленията, по аргумент за по-силното основание тя следва да бъде приложима и за административните нарушения. В противен случай би се стигнало до поставянето на лице, извършило нарушение, в по-тежко положение от извършителя на престъпление.

Процесното нарушение е извършено на 16.04.2007 г. Броена от тази дата, съгласно чл. 81, ал. 3 от НК, вр. чл. 11 от ЗАНН, 3-годишната абсолютна давност по чл. 80, ал. 1, т. 5 /в редакцията му към датата на извършване на нарушението/ вр. чл. 81, ал. 3 от НК, вр. чл. 11 от ЗАНН за административното наказване на нарушителя по чл. 24, ал. 1 от Закона за защита на потребителите е изтекла на 16.04.2010 г., преди на 28.09.2010 г. да са приключили устните състезания пред въззивната инстанция. Касае се за

факт от значение за спора, който бъдейки настъпил по време на висящността на въззивното производство, правилно е взет предвид от решаващия съд, при което решението се явява правилно и законосъобразно.

Предвид изложеното дотук настоящият съдебен състав намира за неоснователни възраженията на касатора в касационната жалба.

По тези съображения и след извършена служебна проверка на решението на районен съд, съгласно изискванията на чл.218, ал.2 от АПК, при която не се констатираха основания за отмяната му поради невалидност, недопустимост или несъответствие с материалния закон, решението на РС-Бяла Слатина, с което е отменено НП следва да бъде оставено в сила.

Водим от гореизложеното и на основание чл. 221, ал.2 от АПК, Административен съд - Враца

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА решение №138/18.10.2010 г. на Районен съд-Бяла Слатина, постановено по НАХ дело №428/2009 г. по описа на същия съд, с което е отменено НП №К-2527/01.06.2007 год. на Директора на КЗП, РД за областите Монтана, Видин и Враца.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.

144

Р Е Ш Е Н И Е

№...1.549/26.10.2012г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

Административен съд-Пазарджик, VII състав, в открито заседание на втори октомври две хиляди и дванадесета година в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: ЕМИЛИЯ ГЕОРГИЕВА
ЧЛЕНОВЕ: 1. ГЕОРГИ ВИДЕВ
2. АЛЕКСАНДЪР МИТРЕВ

при секретаря Антоанета Метанова и с участието на прокурора Стефан Янев, като разгледа КНАХД № 653 по описа на съда за 2012 г., докладвано от съдията-докладчик Георгиева и за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на глава Дванадесета от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/, във връзка с чл. 63, ал.1, изр. 2 от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

Касационното производство е образувано по жалба на "Интертрейд - 2003" ЕООД, ЕИК 112598909 със седалище и адрес на управление гр. София, район Красно село жк Борово, ул. Пиринski проход № 47, вх. А, ет. 5, ап. А-14, представлявано от управителя Ерол Рафетов Онбашиев срещу Решение 559 от 10.07.2012 г. на Районен съд Пазарджик, постановено по НАХД № 1816 по описа на съда за 2011 г.

С решението си РС Пазарджик е потвърдил Наказателно постановление № 39601-0069670 от 15.10.2010 г. на Директора на Дирекция "Контрол" при ТД на НАП Пловдив, с което на "Интертрейд - 2003" ЕООД е наложена имуществена санкция в размер на 14 979.30 лв. на основание чл. 180, ал. 1 от ЗДДС във връзка с чл. 86, ал. 1, чл. 25, ал. 5, т. 1 и чл. 12, ал. 1 от същия закон.

Оспорващият сочи като касационно основание незаконосъобразност и неправилност на решението, постановено в противоречие с материалния закон и съдопроизводствените правила - касационни основания по смисъла на чл. 348, ал. 1, т. 1 и т. 2 от Наказателно-процесуалния кодекс /НПК/ във връзка с чл. 63, ал. 1 от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/. Необосноваността не е сред кръга на касационните основание по чл. 348 от НПК, поради което и съдът не я разглежда като такова. Иска от касационния съд да отмени решението на Районен съд Пазарджик, както и потвърденото с него наказателно постановление. В съдебно заседание не се представлява. След като делото е обявено за решаване са постъпили писмени бележки и пълномощно от

адвокат Чавдаров, които съдът не счита, че следва да вземе под внимание, тъй като са представени след като делото е приключило и е във фаза на решаване.

Ответникът по касационната жалба – ТД на НАП Пловдив се представлява в съдебно заседание от юрисконсулт Трифонов, оспорва жалбата, иска да бъде оставено в сила решението на РС – Пазарджик, представя доказателства.

Представителят на Окръжна прокуратура поддържа становище, че жалбата е неоснователна и решението на Районен съд Пазарджик следва да бъде оставено в сила като законосъобразно.

Касационният състав, след като прецени доводите в жалбата и на представителя на прокуратурата и събраните по делото доказателства в рамките на сочените касационни основания, както и с оглед правомощията си по чл. 218, ал. 2 от АПК, прие за установено от фактическа и правна страна следното:

Решението е валидно и допустимо. Жалбата е подадена от надлежна по чл. 210 от АПК страна в преклузивния по чл. 211 от АПК срок, поради което е допустима. Разгледана по същество е основателна.

Районният съд е очертал фактическа обстановка, изцяло подкрепена от събраните по делото доказателства, която касационният съд възприема изцяло.

Първостепенният съд се е произнесъл с решението си по всички наведени доводи за незаконосъобразност на наказателното постановление и процедурата, проведена от административнонаказващия орган по издаването му. Касационният съд намира, че с решението си Районен съд Пазарджик е приложил правилно закона и е изложил подробни мотиви по неговото прилагане. Съдът също така смята за безспорен факта на извършване на нарушението, описано в наказателното постановление, както и правилното му подвеждане под точната законова разпоредба и ангажиране на отговорността при спазване на предвидената административна процедура.

Независимо от изложеното, съдът счита, че е изтекла давността за административнонаказателно преследване и в този смисъл решението на районния съд, както и наказателното постановление, следва да се отменят на това основание.

Разпоредба на чл. 11 от ЗАНН препраща по въпросите на обстоятелствата, изключващи отговорността, да се прилагат разпоредбите на общата част на НК, доколкото в ЗАНН не се предвижда друго. Съдът счита, че ЗАНН не съдържа разпоредби относно давността за погасяване на административнонаказателното преследване, поради което приложение намират съответните текстове на чл. 80 и чл. 81 от НК.

Разпоредбата на чл. 34, ал. 2 от ЗАНН давностен срок касае срокът, в който административнонаказващият орган е следвало, при констатиране на

нарушение, да състави акт за установяване на нарушение. Това са срокове, които са преклузивни за започването на наказателното преследване за административно нарушение. Независимо от тези срокове, съдът не счита, че административнонаказателната отговорност е безсрочна. Така, както са предвидени давностни срокове за погасяване на наказателното преследване по отношение на наказателноотговорни лица при изтичането на определен срок за деяния, които са с висока степен на обществена опасност и законодателят е определил като престъпления.

Изключването на възможността да се погасява по давност преследването по отношение на лица, извършили административно нарушение би съставлявало дискриминационно третиране, което не е предвидено изрично в закон и няма основание в неговата логика.

Съгласно чл. 81, ал. 3 от НК, независимо от спирането или прекъсването на давността наказателното преследване се изключва, ако е изтекъл срок, който надвишава с една втора срока, предвиден в предходния чл. 80 от НК. Разпоредбата на чл. 80, ал. 1, т. 5 от НК (преди изменението от ДВ, бр. 26/2010 г.), гласи, че във всички останали случаи, извън случаите на предвиждано наказание "лишаване от свобода", наказателното преследване се изключва по давност, когато не е възбудено в продължение на две години. Новият текст на чл. 80, ал. 1, т. 5 (ДВ, бр. 26/2010 г.) предвижда по-дълъг срок, поради което, на основание чл. 2, ал. 2 НК, следва да намери приложение законът, който е по-благоприятен за дееца, а именно: този, предвиждащ по-кратък срок. При условията на чл. 81, ал. 3 от НК, към изтеклия срок по чл. 80, ал. 1, т. 5 от НК (преди изменението от ДВ, бр. 26/2010 г.) след прибавянето на една втора се получава срок, равен на три години, след изтичането на който наказателното преследване се погасява по давност. Следователно, с изтичане на 3 години от извършване на административното нарушение изтича абсолютната давност за наказателно преследване.

Датата на извършване на нарушението, отразена в наказателното постановление, е месец юли 2009 г. Към момента на постановяване на настоящото решение са изтекли три години от извършване на нарушението, т.е. наказателното преследване е изключено по давност.

Тук съдът счита за наложително да отбележи, че административнонаказващият орган е допринесъл с поведението си и по-точно с бездействието си да изтече този срок. Видно е, че НП е издадено на 15.10.2010 г., а е връчено на наказаното лице на 31.08.2011 г. – месец и половина след като е издадено. Става дума за данъчнозадължено лице, с което ТД на НАП има непрестанна кореспонденция, чийто адрес е известен на контролиращия орган и е било абсолютно възможно и реално своевременното връчване на НП. Недопустимо е при положение, че се установява нарушение на фискалната политика, чрез поведение, което цели заобикаляне и нарушаване на закона, който регламентира облагането

на сделките с ДДС и всякаква документация е събрана и проверена от ТД на НАП да се допусне такъв неоправдано дълъг срок за връчване на наказателното постановление. Това бездействие на данъчната администрация е допринесло до изключване по давност на наказателното преследване, независимо, че е установено и доказано извършването на нарушение.

Воден от горното и на основание чл. 63, ал. 1, изр. 2 от ЗАНН във връзка с чл. 221, ал. 2 от АПК във връзка с чл. 218 от АПК, Административен съд – Пазарджик, VII касационен състав

Р Е Ш И

ОТМЕНЯ Решение 559 от 10.07.2012 г. на Районен съд Пазарджик, постановено по НАХД № 1816 по описа на съда за 2011 г. и вместо него постановява:

ОТМЕНЯ Наказателно постановление № 39601-0069670 от 15.10.2010 г. на Директора на Дирекция "Контрол" при ТД на НАП Пловдив, с което на "Интертрейд - 2003" ЕООД е наложена имуществена санкция в размер на 14 979.30 лв.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ: 1. 2.

Особено мнение на съдия Георги Видев:

Считам, че жалбата следваше да бъде отхвърлена като неоснователна и да бъде оставено в сила решението на Районен съд Пазарджик, тъй като не споделям мотивите на мнозинството за приложението на абсолютната давност, с които се обосновава отмяната на първоинстанционното решение и на наказателното постановление.

Институтът на наказателноправната абсолютна преследвателна давност, предвиден в чл. 81, ал. 3 от НК е неприложим в административнонаказателното производство, тъй като ЗАНН подробно и изчерпателно е уредил правния институт на погасяването по давност на административните нарушения, следователно е недопустимо прилагането на аналогичния наказателноправен институт:

На първо място самата препращаща разпоредба на чл. 11 от ЗАНН представлява аргумент за неприложимостта на наказателноправната давност. Тази разпоредба се намира систематично в глава втора, раздел I на ЗАНН, озаглавен "Административни нарушения". Разпоредбата не препраща изцяло за неуредените случаи от общата част на административните нарушения към общата част на НК, а препраща само за определени изчерпателно изброени институти на административните нарушения към съответните им такива, уредени в НК. И тъй като сред тези

институти не е давността, то по аргумент за противното изчерпателното изброяване означава, че законодателят е изключил възможността за прилагане на предвидените в НК норми за давността в административнонаказателния процес. В тази връзка считам за несъмнено, че давността не представлява „обстоятелство, изключващо отговорността". Такива обстоятелства представляват уредените в НК – раздел I „Общи положения" на глава втора „Престъпление" институти, при които се изключва отговорността, т.е. наличието на тези обстоятелства дерогира обществената опасност и противоправността на деянието, поради което за него не се носи наказателна отговорност. Тези обстоятелства са уредените в чл. 12-16 – неизбежна отбрана, задържане на престъпник, действие като служител под прикритие, крайна необходимост, оправдан стопански риск, незнание на фактически обстоятелства, случайно деяние и изпълнение на неправомерна заповед. Напротив – институтът на давността е уреден в отделна глава на НК – глава девета, озаглавена „Погасяване на наказателното преследване и на наложеното наказание". Следователно при наличието на обстоятелството давност, както и при другите уредени в глава девета обстоятелства – смърт и амнистия не отпада обществената опасност и противоправността на деянието, т.е. не се изключва отговорността, а се погасява наказателното преследване, съответно наложеното наказание.

На второ място считам, че ЗАНН изчерпателно урежда инситута на давността поради следното:

Предвидените в ЗАНН срокове за погасяване на административнонаказателното преследване са четири вида: несъставяне на АУАН в определен срок, който тече от откриване на нарушителя – 3 месечен по чл. 34, ал. 1 и 6-месечен по чл. 34, ал. 2, несъставяне на АУАН в определен срок, който тече от извършване на нарушението – 1-годишен и 2-годишен по чл. 34, ал. 1 и 5-годишен по чл. 34, ал. 2, неиздаване на НП в определен срок – 6 месечен по чл. 34, ал. 3, който тече от съставянето на акта и 6 месечен от изпращане на преписката на наказващия орган при прекратяване на наказателно производство – чл. 36, ал. 2, във връзка с чл. 34, ал. 3 от ЗАНН. Освен тези четири вида давностни срокове ЗАНН предвижда и възможност за спиране на административнонаказателното производство и то за неопределен срок в случай на неоткриване на нарушителя за предявяване на акта. Тази уредба на сроковете и тяхното спиране е изчерпателна, специфична и напълно различна от уредбата на преследвателната давност по НК.

От друга страна така изброените по-горе срокове в много случаи влизат в колизия със срока на абсолютната давност, предвиден в чл. 81, ал. 3 от НК, във връзка с чл. 80, ал. 1, т. 5 от НК, която от датата на влизане в сила на кодекса – 01.05.1968 г. до 10.04.2010 г. беше 3 години, а след тази дата стана 4 години и 6 месеца:

Дори и в случая на най-краткия предвиден в ЗАНН давностен срок 3-месечен от откриване на нарушителя, едно възможно спиране на производството поради неоткриване на нарушителя, може да стане причина за неприключването му в рамките на три, съответно на четири години и половина. В честите случаи на митнически, данъчни, банкови, екологични и валутни нарушения сборът от двете години давност за съставяне на АУАН и 6 месечната давност за издаване на НП, дори при липсата на основание за спиране на производството, оставя недостатъчните 6 месеца за приключване на двуинстационното съдебно производство за нарушения извършени до 10.04.2010 г. В случаите на нарушения, за които ЗАНН предвижда 5 годишен срок за съставяне на АУАН е очевидно, че прилагането на предвидената в НК абсолютна преследвателна давност би могло да доведе до погасяване на административнонаказателното преследване преди то още да е започнало съгласно правилата на ЗАНН. До подобен парадокс може да се стигне и в случаите на образуване на административнонаказателна преписка, препратена от съда или от прокуратурата. Докато тези органи преценяват дали е налице престъпление и в крайна сметка прекратят наказателното производство би могла да изтече абсолютната давност за административнонаказателно преследване или дори и да не е изтекла – да остане твърде малко време за издаване на наказателно постановление и за неговата съдебна проверка.

На трето място считам, че отсъствието в ЗАНН на срок за приключване на административнонаказателното производство не представлява празнота, а съзнателно законодателно решение, което се основава на спецификата и принципите на административнонаказателния процес:

Тъй като този процес има за цел да бъдат установявани и санкционирани характерните с многобройността си и с различната си степен на обществена опасност нарушения на реда на държавно управление законодателното решение е този процес да се развива в една задължителна фаза – досъдебната, като както установяването на нарушенията, така и налагането на наказанията да се извършват от органи на самата администрация. Тъй като основната функция на административните органи е да прилагат административните норми, то превръщането им в установяващи нарушенията и налагащи наказанията органи безспорно е в колизия с тази им основна функция и внася съмнение в тяхната обективност и безпристрастност, които по дефиниция са характерни само за съда като независим орган. За да бъде преодоляна тази липса на независимост в ЗАНН са намерили място специфични норми, гарантиращи засилена защита на подлежащите на административно наказание лица, като същевременно са предвидени и съответните гаранции тази защита да не осуетява процеса.

В тази връзка основната гаранция за правото на защита на лицата е безусловното им лично участие в административнонаказателния процес. Чл. 40, ал. 1 от ЗАНН въвежда принципа актът да се съставя в присъствието на нарушителя. Действително в определени хипотези е допустимо съставяне на акт и в отсъствието на нарушителя, но императивните разпоредби на чл. 43, ал. 1 от ЗАНН, във връзка с чл. 52, ал. 2 от ЗАНН безусловно задължават актосъставителите да предявят лично акта на нарушителя, което от своя страна му позволява да подава възражения и да осъществява по други начини правото си на защита.

Така посочените по-горе норми гарантират непосредственото участие на нарушителя в административнонаказателното производство. Поради това, в случаите, в които нарушителят след щателно издирване не може да бъде открит за предявяване на акта ЗАНН в чл. 43, ал. 6 е предвидил посочената по-горе единствена възможност за спиране на административнонакателното производство, т.е. за спиране на преследвателната давност. Това спиране представлява гаранцията неоткриването на нарушителя, независимо дали то се дължи на обективни обстоятелства или на съзнателното му укриване да не доведе до погасяване на производството поради изтичането на кратката 6-месечна давност за издаване на наказателно постановление. ЗАНН не е предвидил максимален срок, в който производството може да бъде спряно, но това е логично, тъй като укриването на нарушителя или неумишленото му отсъствие може да продължи много дълго време. Нелогично е след изтичането на не много дълги срокове, посочени подробно по-горе, производството да се погаси поради изтичане на абсолютна давност, като единствената причина за това ще бъде неоткриването на нарушителя, което откриване е задължително, за да се развие производството. За сравнение в наказателния процес съществува абсолютна давност, но там неоткриването на обвиняемия не осуетява процеса, тъй като производството при определени хипотези (чл. 206, чл. 269 от НПК) може да се развие в негово отсъствие. Освен това за издирване на обвиняеми и подсъдими съгласно чл. 52, ал. 2, т. 3 от ЗМВР отговаря специализираната служба Главна дирекция „Криминална полиция", докато органите на полицията нямат правомощия да издирват лица, извършили административни нарушения.

Като не е предвидил краен срок за приключване на административнонакателното производство, законодателят в ЗАНН същевременно е създал необходимите гаранции за провеждането му в разумно кратки срокове. Всички подробно разгледани по-горе срокове за съставяне на АУАН са сравнително кратки, като същевременно са съобразени със степента на обществена опасност на съответните деяния. Кратък – 6-месечен – е и срокът за издаване на наказателно постановление. До единственото възможно забавяне на процеса може да доведе спирането му при неоткриване на нарушителя, но както е посочено по-горе, то е

необходима гаранция за защита на правата му. Бързината на административнонаказателния процес е гарантирана и в неговата съдебна фаза. В този процес не е възможна отмяна на наказателното постановление придружена с връщане на преписката на административнонаказващия орган, за разлика от наказателния процес, при който делото може да бъде върнато от съда на фаза досъдебно производство. Други важни гаранции за бързината на процеса са даването на ход на делото, когато жалбоподателят не е намерен на посочения от него адрес – чл. 61, ал. 2 от ЗАНН, както и двуинстанционното съдебно производство, за разлика на наказателния процес, където производството е триинстанциинно.

Следователно законодателят, прилагайки последователно двата основополагащи принципа на административнонаказателния процес – право на защита и бързина – съзнателно не е предвидил погасяване на административнонаказателното преследване поради изтичане на определен абсолютен давностен срок, в който то не е завършено.

Съдия:

148

Р Е Ш Е Н И Е

№ 99/17.01.2014 година, град Бургас

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - Бургас, на деветнадесети декември две хиляди и тринадесета година, в открито заседание, в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Таня Евтимова
ЧЛЕНОВЕ: Даниела Драгнева
Веселин Енчев

при секретар Г.Ф. и прокурор Галина Колева
разгледа докладваното от съдия Енчев КНАХД № 1486/2013 година

Производството по чл.63 ал.1 от ЗАНН във връзка с глава XII от АПК.

Образувано е по две касационни жалби против решение № 794/15.04.2013 година по н.а.х.д. № 1034/2013 година на Районен съд – Бургас (РС), с което е изменено наказателно постановление № 390/12.11.2012 година (НП) на председателя на Комисията за регулиране на съобщенията (КРС).

С НП, на "Мобилтел" ЕАД – София, за нарушение на чл. 31 ал.1 от Функционалните спецификации за осъществяване на преносимост на национално значими номера при промяна на доставчика на обществена мобилна телефонна услуга (ФС), на основание чл.326а от Закона за електронните съобщения (ЗЕС), е наложена имуществена санкция в размер на 60 000 лева. РС е намалил размера на санкцията на 5000 лева.

Първата касационна жалба е подадена от процесуален представител на председателя на КРС. В нея се твърди, че РС необосновано е намалил размера на наложената санкция, като не е отчел значителния брой нарушения, по които дружеството е понесло санкции с НП. Иска се отмяна на решението на РС – в частта, в която е изменено НП – и потвърждаване на НП.

Втората касационна жалба е подадена от "Мобилтел" ЕАД – София. В нея се претендира, че по отношение на дружеството е изтекла абсолютна давност за реализиране на административнонаказателната отговорност, както и че при съставянето на АУАН е допуснато нарушение на чл. 40 ал.3 от ЗАНН. Иска се отмяна на решението на РС и на НП.

Прокурорът пледира неоснователност на втората касационна жалба.

Касационните жалби са процесуално допустими – подадени са в срок и от съответна надлежна страна.

Разгледани по същество, те са неоснователни.

С НП търговското дружество е санкционирано за това, че е отказало преносимост на заявен номер 0884570609 към приемащия доставчик "Космо България мобайл" ЕАД (с търговско наименование "Глобул"), дължимо по силата на чл. 226 ал.6 от ЗЕС и по одобрените ФС.

За да постанови оспореното решение, РС е приел, че е нарушението е установено, но размерът на санкцията е прекомерен.

Решението е правилно.

По първата касационна жалба.

РС е определил размер на санкцията на минимума, предвиден в закона. С оглед на обществената опасност на нарушението и естеството на обществените отношения, засегнати с него, настоящият касационен състав приема, че дори в минимален (но все пак твърде значителен) размер имуществената санкция ще постигне целения ефект. Действително, касаторът е цитирал множество НП, потвърдени от съдилищата, но с оглед липсата на пълна идентичност между тези казуси и настоящия, не може да се приеме, че превантивната цел на закона не е постигната, което налага и определяне на санкция в размера по НП.

По втората касационна жалба.

Възражението на касатора за изтекла погасителна давност от 1½ години след образуване на административнонаказателното производство, като основание за отмяна на НП, е неоснователно.

В ЗАНН липсва уредба на давността, която да урежда абсолютната давност при която административнонаказателното преследване се изключва, независимо, че акта, с който е наложено наказанието не е влязъл в сила, т.е. липсва уредба аналогична на разпоредбата на чл.81 ал.3 от НК. Затова, съдът счита, че тази разпоредба следва да се приложи в конкретния случай, с оглед изричното препращане визирано в чл.11 от ЗАНН, към уредбата на обстоятелствата, изключващи отговорността в разпоредбите на общата част на Наказателния кодекс, защото при посочената хипотеза в ЗАНН има непълнота.

Съгласно чл.81 ал.3 от НК, независимо от спирането или прекъсването на давността наказателното преследване се изключва, ако е изтекъл срок, който надвишава с една втора срока предвиден в чл.80 от НК. С оглед казуса, приложима е хипотезата на чл.80 ал.1 т.5 от НК, в редакцията й след изменението, обнародвано в ДВ бр.26/2010 година, според която наказателното преследване се изключва по давност, когато то не е възбудено в продължение на три години. В процесния случай нарушението е от 24.02.2012 година (датата на отказа), административнонаказателното преследване е образувано на 21.05.2012 година, а НП е издадено на 12.11.2012 година, а съобразно чл.81 ал.3, във вр. чл.80 ал.3 от НК, независимо от спирането или прекъсването на давността наказателното преследване се изключва, ако е изтекъл срок, който надвишава с една втора срока по чл.80 ал.1 т.5 от НК, като този срок започва да тече съобразно ал.3 на чл.80 от НК, от довършване на деянието. В конкретния случай, то е довършено на датата, на която е извършено – 24.02.2012 година. Абсолютната давност, съгласно приложимата редакция на чл.80 ал.1 т.5 от НК изтича на 24.08.2015 година.

Не е налице и твърдяното нарушение на чл. 40 ал.3 от ЗАНН, за което касаторът поддържа, че е самостоятелно основание за отмяна на НП.

АУАН е съставен въз основа на официални документи – три констативни протокола, съставени от служители на КРС и цитирани на страница II от акта (лист 5 от н.а.х.д. № 1034/2013 година), като - съгласно чл. 40 ал.4 от ЗАНН - за съставянето му изобщо не са били необходими свидетели. В този смисъл, твърдението, че при съставянето на АУАН е вписано, като свидетел, лице, което не е присъствало при установяване на нарушението, вместо дължимите двама свидетели по чл. 40 ал.3 от ЗАНН, е неоснователно.

Настоящият касационен състав приема, че не са налице основания за отмяна или изменение на решението на РС.

С оглед на изложеното, съдът

Р Е Ш И

149

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 794/15.04.2013 година по н.а.х.д. № 1034/2013 година на Районен съд – Бургас.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ: ЧЛЕНОВЕ:

РЕШЕНИЕ
№
гр.Ловеч, 05.07.2012 год.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ЛОВЕШКИЯТ АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД, касационен състав, в публично заседание на четвърти юли през две хиляди и дванадесета година в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: ГАБРИЕЛА ХРИСТОВА
ЧЛЕНОВЕ: ЛЮБОМИРА КРЪСТЕВА
ЙОНИТА ЦАНКОВА

при секретаря ЙОРДАНКА ИВАНОВА и в присъствието на прокурора СВЕТЛА ИВАНОВА като разгледа докладваното от съдия **ЦАНКОВА КАНД 85 / 2012 год.** и на основание данните по делото и закона, за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по чл. 63, ал. 1 от ЗАНН във връзка с гл. XII от АПК.

Делото е образувано на 18.04.2012 г., като е разпределено на съдия-докладчик М. Вълков. На 30.05.2012 г. след обявяване на делото за решаване, съдията-докладчик М. Вълков се е отвел от разглеждане на делото. С разпореждания от 04.06.2012 г. и от 05.06.2012 г. от разглеждане на делото са се отвели последователно съдиите-докладчици Д. Павлова и Д. Дабкова. С протокол за избор на докладчик от 05.06.2012 г. съдия Й. Цанкова е определена за докладчик по делото.

С решение № 42 от 09.03.2012 г., постановено по АНД № 891 / 2011 г., Троянският районен съд, 5-ти състав, е отменил наказателно постановление № 11010569/29.08.2011 г. на Директора на Агенцията за държавна финансова инспекция гр. София, с което на Минчо Стойков Казанджиев от гр. Ловеч, ЕГН: 5705063109, е наложено административно наказание „глоба" в размер на 500 лв. на основание чл. 65 от Наредбата за възлагане на малки обществени поръчки, във вр. с чл. 32 от ЗАНН, във вр. с чл. 66, ал. 2 от Наредбата за възлагане на малки обществени поръчки, за нарушение на чл. 31, ал. 2 от НВМОП, като незаконосъобразно.

Недоволна от така постановеното решение е останала Агенцията за държавна финансова инспекция гр. София, която чрез юрк. М. Тихолова е подала касационна жалба против решението на ТРС. В жалбата се сочат като касационни основания доводи във връзка с противоречие с материалния закон-чл. 348, ал. 1, т. 1 от НПК, като се сочи, че РС неправилно е приложил чл. 11 от ЗАНН, във вр. с чл. 81, ал. 3, във вр. с чл. 80, ал. 1, т. 5 от НК. Касаторът намира, че институтът на абсолютната погасителна давност е неприложим в административно-наказателното производство. Счита, че препращащата норма на чл. 11 от ЗАНН не се отнася за абсолютната давност по чл. 81, ал. 3, във вр. с чл. 80, ал. 1, т. 5 от НК, че в ЗАНН се съдържа уредба на давностните срокове -чл. 82 от ЗАНН и не се налага препращане към разпоредбите от общата част на НК, като отделно се позовава на чл. 34 от ЗАНН, който според касатора съдържа специална уредба на давностните срокове в административно-наказателното производство, поради което са неприложими текстовете от общата част на НК. Сочи се съдебна практика на административни съдилища /Плевен, Видин, Добрич и Велико Търново/. В заключение се моли съда да отмени решението на районния съд и вместо него да постанови друго, с което да потвърди наказателното постановление.

В съдебно заседание, касаторът не се представлява и не изразява становище.

Ответникът по касационната жалба Минчо Казанджиев, се представлява от адв. Давидова от ЛАК, която ангажира становище за неоснователност на касационната жалба и законосъобразност на решението на РС, поради приложение на абсолютната давност по чл. 81, ал. 3, във вр. с чл. 80, ал. 1, т. 5 от НК, към която препраща разпоредбата на чл. 11 от ЗАНН.

Представителят на прокуратурата счита, че касационната жалба е неоснователна, а решението на РС законосъобразно. Излагат се подробни аргументи, че е изтекъл абсолютният давностен срок за налагане на „глоба" по чл. 81, ал. 3, във вр. с чл. 80, ал. 1, т. 5 от НК, към която препраща разпоредбата на чл. 11 от ЗАНН

Касационният състав на съда като прецени събраните по делото доказателства и съобрази доводите на страните и наведените касационни основания, намира за установено следното:

Жалбата е подадена в законоустановения срок от надлежна страна, поради което е допустима и следва да бъде разгледана от касационната инстанция.

Жалбата е неоснователна.

С наказателно постановление № 11010569/29.08.2011 г. на Директора на Агенцията за държавна финансова инспекция гр. София, на Минчо Стойков Казанджиев от гр. Ловеч, ЕГН: 5705063109, е наложено административно наказание „глоба" в размер на 500 лв. на основание чл. 65 от Наредбата за възлагане на малки обществени поръчки, във вр. с чл. 32 от ЗАНН, във вр. с чл. 66, ал. 2 от Наредбата за възлагане на малки обществени поръчки, за нарушение на чл. 31, ал. 2 от НВМОП. Районният съд е изложил подробни мотиви за приложението на института на абсолютната давност по чл. 81, ал. 3, във вр. с чл. 80, ал. 1, т. 5 от НК, във вр. с чл. 11 от ЗАНН, като е отчел, че административното нарушение и извършено на 15.08.2008 г., от която дата е започнала да тече давността за административно-наказателно преследване, като същата е изтекла на 15.08.2011 г., а самото наказателно постановление е издадено след тази дата на 29.08.2011 г. По тези съображения РС е отменил наказателното постановление.

Касационната инстанция споделя напълно мотивите на районния съд. Съгласно чл. 11 от ЗАНН по въпросите за вината, вменяемостта, обстоятелствата, изключващи отговорността, формите на съучастие, приготовлението и опита се прилагат разпоредбите на общата част на Наказателния кодекс, доколкото в този закон не се предвижда друго. Обстоятелство, изключващо отговорността, е именно изтеклия давностен срок съгласно чл. 79, ал. 1, т. 2 от НК. Правилни са изводите на РС, че извършителят на административно нарушение не може да бъде поставян в по-неблагоприятно положение от извършителя на престъпление, което е с по-висока степен на обществена опасност. Съгласно чл. 80, ал. 1, т. 5 от НК /в редакцията към момента на извършване на административното нарушение/, във вр. с чл. 81, ал. 3 от НК, наказателното преследване се изключва за деяния, за които се предвижда наказание „глоба" с изтичане на три годишен абсолютен давностен срок. По делото няма спор, че деянието е извършено на 15.08.2008 г., поради което и абсолютният давностен срок е изтекъл на 15.08.2011 г. След 15.08.2011 г. административно-наказателното производство е недопустимо и издаденото наказателно постановление следва да бъде отменено от съда, пред който делото е висящо, като правноирелевантно е дали административно-наказателното производство е започнало и приключило в сроковете по чл. 34 от ЗАНН, респ. в сроковете на специалния ЗОП.

Следва да се отбележи, че доводите на касатора относно сроковете по чл. 34 от ЗАНН са неотносими. На първо място същите срокове не се отнасят до института на абсолютната давност за административно-наказателно преследване, към която препраща изрично нормата на чл. 11 от ЗАНН, а касаят срокове за съставяне на АУАН и НП. В този смисъл без значение са и сроковете по чл. 66 от НВМОП и чл. 127, ал. 1 от ЗОП. Следва да се отбележи, че както чл. 34 от ЗАНН, така и чл. 66 от НВМОП и чл. 127 от ЗОП уреждат сроковете за съставяне на АУАН, и НП, които срокове се приемат за преклузивни.

Относно позоваването на касатора на практика на административни съдилища /Плевен, Видин, Добрич, Велико Търново/, същата практика не обвързва настоящия съд, а отделно всеки конкретен случай следва да се преценява от съответния съд съгласно доказателствата по делото. **Следва да се отбележи, обаче, че на съда е известна константната практика на множество административни съдилища** /Административен съд София-град, Административен съд София-област, вкл. и Административен съд Плевен/, която е именно в смисъл за приложение на института на абсолютната погасителна давност за наказателно преследване от общата част на НК- чл. 80, ал. 1, т. 5 от НК /в редакцията към момента на извършване на административното нарушение/, във вр. с чл. 81, ал. 3 от НК, към която препраща нормата на чл. 11 от ЗАНН, във вр. с чл. 79 от НК. В този смисъл настоящия съд ще посочи само малка част от множество конкретни съдебни решения на сочените съдилища именно във връзка с отмяна на наказателни постановления поради изтекла абсолютна давност: Решение от 08.05.2009 г. по КНАД № 2015/2009 г., 4-ти касационен състав на АССГ, Решение № 1478 от 29.03.2011 г. по КНАД № 692/2011 г., 12-ти касационен състав на АССГ, Решение № 3075 от 11.10.2010 г., 4-ти касационен състав на АССГ, Решение № 150 от 16.03.2011 г. по КАНД № 8/2011 г. на Административен съд София-област, Решение № 284 от 07.05.2012 г. по КАНД № 141/2012 г. на Административен съд Плевен, Решение № 213 от 02.04.2012 г. по КАНД № 137/2012 г. на Административен съд Плевен, Решение № 290 от 09.05.2012 г. по КАНД № 201/2012 г. на Административен съд Плевен, Решение № 285 от 07.05.2012 г. по КАНД № 172/2012 г. на Административен съд Плевен и много други.

По отношение на довода на касатора, че ЗАНН съдържа уредба на давностните срокове- чл. 82 от ЗАНН, поради което и на това основание не следва да се прилагат разпоредбите на чл. 79, чл. 81, ал. 3, във вр. с чл. 80, ал. 1, т. 5 от НК, касационната инстанция намира, че същият е неоснователен. На първо място, видно е, че давностния срок по чл. 82 от ЗАНН се отнася до изпълнение на административното наказание. /Негов аналог е разпоредбата на чл. 82 от НК/. В правната теория давността за наказателно преследване и за изпълнение на наложеното наказание са два различни института, поради което и е недопустимо смесването им. Видно, че в ЗАНН, конкретно нормата на чл. 82 от ЗАНН, се отнася само до погасителна давност за изпълнение на влязло в сила административно наказание, като в ЗАНН липсва изрична разпоредба за погасителна давност за административно-наказателно преследване, поради което и на основание чл. 11 от ЗАНН, във вр. с чл. 79 от НК следва да намерят приложение нормите на чл. 81, ал. 3, във вр. с чл. 80, ал. 1, т. 5 от НК. В самата обща част на НК, в съответствие с правната теория, двата вида давностни срокове са уредени в различни разпоредби: чл. 80 от НК урежда института на погасителна давност за наказателно преследване, а чл. 82 от НК урежда института на погасителна давност за изпълнение на наложено наказание. Ето защо касационната инстанция

намира, че касаторът незаконосъобразно смесва два различни давностни срока /два различни давностни института/, като се позовава на нормата на чл. 82 от ЗАНН.

Водим от горното съдът намира, че като е отменил НП на основание изтекла абсолютна погасителна давност за административно-наказателно преследване районният съд е приложил правилно материалния закон.

С оглед правомощията на касационната инстанция по чл.218, ал.2 от АПК и за пълнота следва да се отбележи, че решението на РС е валидно, допустимо и съответстващо на материалния закон.

По изложените съображения касационната жалба е неоснователна, а решението на РС правилно и законосъобразно и като такова следва да бъде оставено в сила.

На основание гореизложеното и чл. 63, ал. 1 от ЗАНН и чл. 221 от АПК Ловешкият административен съд

Р Е Ш И :

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 42 от 09.03.2012 г., постановено по АНД № 891 / 2011 г. на Троянския районен съд, 5-ти състав.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ: ЧЛЕНОВЕ:

152

Р Е Ш Е Н И Е

Номер | Година 2012, 16.01. | Град Кюстендил

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД – ГР. КЮСТЕНДИЛ

На шестнадесети декември, две хиляди и единадесета година,
в публично съдебно заседание, в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: ГАЛИНА СТОЙЧЕВА
ЧЛЕНОВЕ: ДАНИЕЛА ПЕТРОВА
МИЛЕНА АЛЕКСОВА - СТОИЛОВА

С участието на секретаря Антоанета Масларска
В присъствието на прокурора ЙОРДАН ГЕОРГИЕВ
Сложи за разглеждане докладваното от съдия Д. ПЕТРОВА к.а.н.д. 322/11г. по описа и

ЗА ДА СЕ ПРОИЗНЕСЕ, ВЗЕ ПРЕДВИД СЛЕДНОТО :

Предявена е касационна жалба от "Гама" ООД, със седалище и адрес на управление гр. Благоевград, ул. "Даме Груев" № 15, чрез процесуалния пълномощник адв. Красимир Дуков, срещу решение на Дупнишкия районен съд от 12.07.2011г. по н.а.х..д. № 1771 по описа на този съд за 2009г., с което е потвърдено наказателно постановление № 135-Ю-РД/12.02.2008г., издадено от директора на Регионална инспекция за опазване и контрол на общественото здраве – гр. Кюстендил. В жалбата се съдържат оплаквания за пороци на решението, които следва да се квалифицират като касационно основание по чл. 348, ал. 1, т. 1 от НПК, изразяващи се в неправилна преценка, че в административнонаказателното производство не са допуснати съществени процесуални нарушения, неправилна преценка, че е установено реливираното нарушение, както и поради изтичане на абсолютната давност за наказателно преследване по чл. 81, ал. 3 във връзка с чл. 80, ал. 1, т. 5 от Наказателния кодекс /НК/ .

Ответникът по касационната жалба – Регионална здравна инспекция – гр. Кюстендил, чрез процесуалния пълномощник юрисконсулт Петя Стоянова, оспорва жалбата. Излага подробни съображения, включително и за неприложимостта на абсолютната давност по НК.

Представителят на Окръжна прокуратура – гр. Кюстендил дава заключение за основателност на касационното оспорване.

Административният съд, на основание чл. 218 от АПК във връзка с чл. 63, ал. 1 от ЗАНН, след като обсъди посочените в жалбата пороци на решението и провери служебно валидността, допустимостта и съответствието на решението с материалния закон, прие следното :

Касационната жалба е допустима, подадена е от страна с право на жалба срещу съдебен акт, който подлежи на обжалване по касационен

ред, спазен е преклузивният 14 – дневен срок по чл. 211, ал. 1 от АПК, отговаря и на изискванията за форма и съдържание по чл. 212, чл. 213 от АПК.

Разгледана по същество, касационната жалба е основателна.

Предмет на касационна проверка е решение на Дупнишкия районен съд от 12.07.2011г. по н.а.х.д. № 1771/2009г. С обжалваният съдебен акт е потвърдено обжалваното пред районния съд наказателно постановление, издадено от директора на Регионална инспекция за опазване и контрол на общественото здраве – гр. Кюстендил, с което на дружеството – касационен жалбоподател е наложена на основание чл. 42, ал. 2 вр. ал. 1 от Закона за храните имуществена санкция в размер на 2000 лева.

В рамките на служебната касационна проверка на първоинстанционното решение, настоящият състав на Административния съд счита, че Дупнишкият районен съд е постановил валиден и допустим съдебен акт. Тук е необходимо да се подчертае, че погрешно е възприето предявяването на въззивната жалба от лицето Евдокия Митова, с представено пълномощно по делото, но не и за процесуално представителство пред съд. Във въззивната жалба е изрично посочено, че се предявява от управителя на дружеството Димитриус Ставрос Мауромихалис, той е и подписал същата. Указан е адрес, на който дружеството да бъде призовавано и е посочено лицето Евдокия Митова, като лице, което на този адрес да получава призовките и съобщенията. Т.е. въззивната жалбата е предявена от субект с процесуална представителна власт по отношение на санкционираното дружество и е допустима. Допустимо е съответно и постановеното по нея въззивно решение.

Осъществявайки на основание чл. 218, ал. 2 от АПК служебна проверка относно съответствието на атакуваното съдебно решение с материалния закон от една страна, а от друга относно посочените в жалбата пороци, сочещи касационно основание по чл. 348, ал. 1, т. 1 от НПК, Административният съд счита следното:

Съображенията на районния съд, че в административнонаказателното производство не са допуснати съществени процесуални нарушения, включително и поради неназначаване на преводач, както и че релевираният състав на неизпълнение на задължения към държавата по чл. 42, ал. 2, вр. ал. 1 от ЗХ е доказан, са формирани в резултат на пълна и задълбочена оценка на доказателствата по делото, при цялостно изясняване на правнозначимите обстоятелства и почиват на приложимия материален закон. Тези изводи са и обосновани от събраните по делото доказателствени средства. Мотивите на районния съд изцяло се споделят от касационната инстанция. Необходимо е да се допълни, че не е било основателно наведеното пред районния съд възражение за приложение на чл. 13 от НК. Твърдяните от защитата в тази връзка обстоятелства не сочат крайна необходимост, а и не са доказани. От друга страна наведените в АУАН и НП релевантни факти са установени по несъмнен начин въз основа на събраните по делото писмени и гласни доказателствени средства и този извод следва включително предвид легалната дефиниция на понятието "търговия" по § 1, т. 60 от Допълнителните разпоредби на ЗХ.

Във връзка с наведено касационно оплакване за приложение на чл. 81, ал. 3 от НК е допуснато касационното основание по чл. 348, ал. 1, т. 1 от НПК – нарушение на закона. Уредбата на института на давността относно наказателното преследване в НК е приложима по отношение

административните нарушения, тъй като давността за изключването му не е регламентирана в ЗАНН – по аргумент от чл. 11 вр. чл. 34 ЗАНН. Касационният жалбоподател е санкциониран за неизпълнение на задължение към държавата по чл. 42, ал. 2 вр. ал. 1 от ЗХ, извършено на 05.12.2007г. Съгласно чл. 80, ал. 1, т. 5 административнонаказателното преследване се изключва по давност, когато не е възбудено в продължение на две години /ред., ДВ, бр. 153 от 1998г., приложима в случая на основание чл. 3, ал. 2 от ЗАНН, като по – благоприятна за нарушителя/. В случая за нарушението по ЗХ срещу санкционираното търговско дружество са издадени АУАН и НП, с които се прекъсва давностният срок, но съгласно чл. 81, ал. 3 от НК, независимо от спирането или прекъсването на давността, наказателното преследване се изключва, ако е изтекъл срок, който надвишава с една втора срока по чл. 80 НК, т.е. в случая три години от извършване на деянието. В разглежданата хипотеза, както вече се посочи, деянието е извършено на 05.12.2007г. От тази дата до разглеждане на делото от първата инстанция след връщането за ново разглеждане, както и към датата на съдебните прения, респективно – на постановяване на решението, а и към настоящия момент, е изтекъл горепосоченият тригодишен срок. Поради това и прилагайки служебно давността за административнонаказателно преследване е следвало районният съд да отмени наказателното постановление и да прекрати административнонаказателното производство. Като не е сторил това Дупнишкият районен съд е нарушил закона – осъществил е касационно нарушение по см. чл. 348, ал. 1, т. 1 от НПК. Следва първоинстанционното решение да се отмени и съобразно изложените по-горе мотиви да се отмени наказателното постановление и прекрати производството, в което то е издадено.

Воден от изложените съображения и на основание чл. 221, ал. 2, АПК във връзка с чл. 63, ал. 1 ЗАНН,

СЪДЪТ РЕШИ :

ОТМЕНЯ решение на Дупнишкия районен съд от 12.07.2011г. по н.а.х.д. № 1771/2009г. по описа на този съд и вместо него постановява

ОТМЕНЯ наказателно постановление № 135-Ю-РД/12.02.2008г., издадено от директора на Регионална инспекция за опазване и контрол на общественото здраве – гр. Кюстендил, понастоящем Регионална здравна инспекция – гр. Кюстендил, с което на "Гама" ЕООД, със седалище и адрес на управление гр. Благоевград, ул. "Даме Груев" № 15, представлявано от управителя Димитриус Ставрос Мауромихалис, е наложена на основание чл. 42, ал. 2 вр. ал. 1 от Закона за храните имуществена санкция в размер на 2000 лева.

ПРЕКРАТЯВА административнонаказателното производство.

Решението не подлежи на обжалване.

Решението да се съобщи чрез изпращане на преписи.

ПРЕДСЕДАТЕЛ: ЧЛЕНОВЕ :1. 2.

Р Е Ш Е Н И Е

№ 557 02.12.2013 година град Стара Загора

В ИМЕТО НА НАРОДА

Старозагорският административен съд, в публично съдебно заседание на четиринадесети ноември през две хиляди и тринадесета година в състав:

Председател: БОЙКА ТАБАКОВА

Членове: ИРЕНА ЯНКОВА
РАЙНА ТОДОРОВА

При секретаря Стефка Христова
И с участието на прокурора Петко Георгиев
като разгледа докладваното от съдия Р. Тодорова КАН дело № 509 по описа за 2013 год., за да се произнесе съобрази следното:

Производството е по реда на чл.208 и сл. от Административно-процесуалния кодекс /АПК/, във връзка с чл.63, ал.1, изр. второ от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

Образувано е по касационна жалба на Радостин Христов Кънев от гр. Стара Загора, подадена чрез пълномощника му по делото адв. Радка Стоянова от АК – Стара Загора, против Решение № 706/ 02.07.2013г., постановено по АНД № 57/ 2013г. по описа на Старозагорския районен съд, в частта с която е потвърдено Наказателно постановление № 827/12 от 19.04.2012г. на Началник група в сектор „Пътна полиция" при ОД на МВР – Стара Загора, в частта с която на основание чл.174, ал.3, предл. първо от ЗДвП на Радостин Кънев са наложени административни наказания глоба в размер на 500лв. и лишаване от право да управлява МПС за срок от 12 месеца.

В жалбата се съдържат оплаквания за постановяване на съдебното решение при неправилно приложение на закона и при допуснати съществени нарушения на процесуалните правила - касационни основания по чл. 348, ал.1, т.1 и т.2 от НПК във вр. с чл.63, ал.1, изр. второ от ЗАНН. Жалбоподателят оспорва направения от въззивния съд извод, че извършването на нарушение по повдигнатото му административнонаказателно обвинение по чл.174, ал.3, предл. първо от ЗДвП е установено и доказано по безспорен и несъмнен начин. Поддържа, че неправилно и необосновано съдът е приел, че съдържанието на наказателното постановление съответства на императивните изисквания на чл.57, ал.1, т.5 от ЗАНН. Излага доводи че е изтекла и абсолютната давност за административнонаказателно преследване. Моли решението в обжалваната му част да бъде отменено и вместо него да се постанови друго, с което да бъде отменено като незаконосъобразно Наказателно постановление № 827/12 от 19.04.2012г. на Началник група в сектор „ПП" при ОД на МВР – Стара Загора, в частта, с която на основание чл.174, ал.3, предл. първо от

ВЯРНО С ОРИГИНАЛА!
Дата: Подпис:

ЗДвП на Радостин Кънев са наложени административни наказания глоба в размер на 500лв. и лишаване от право да управлява МПС за срок от 12 месеца.

Ответникът по касационната жалба – ОД на МВР – Стара Загора, редовно и своевременно призован за съдебно заседание, не изпраща представител по делото и не взема становище по основателността на жалбата.

Представителят на Окръжна прокуратура – Стара Загора в съдебно заседание дава заключение за неоснователност на жалбата поради което счита, че съдебното решение като правилно и законосъобразно, следва да бъде оставено в сила.

Касационният състав на съда, след като обсъди събраните по делото доказателства, наведените от жалбоподателя касационни основания, доводите и становищата на страните и като извърши на основание чл.218, ал.2 от АПК служебна проверка на валидността, допустимостта и съответствието на съдебното решение в обжалваната му част с материалния закон, намира за установено следното:

Касационната жалба е подадена в законово установения срок, от надлежна страна за която съдебният акт е неблагоприятен и е процесуално допустима.

Разгледана по същество е основателна.

Производството пред Районен съд – Стара Загора се е развило по жалба на Радостин Христов Кънев срещу Наказателно постановление /НП/ № 827/12 от 19.04.2012г., издадено от Началник група в сектор „Пътна полиция" при ОД на МВР – Стара Загора, с което, въз основа на съставен Акт за установяване на административно нарушение /АУАН/ № 827/ 26.03.2012г., на Радостин Кънев са наложени административни наказания, както следва: – „глоба" в размер 200лв., на основание чл. 177, ал.1, т.1 от ЗДвП, за нарушение на чл.150 от ЗДвП и „глоба" в размер на 500лв. и „лишаване от право да управлява МПС" за срок от 12 месеца, на основание чл.174, ал.3, предл. първо от ЗДвП. Административнонаказателното обвинение от фактическа страна се основава на това, че на 26.03.2012г. около 02.20ч., Радостин Кънев, като водач на МПС - л.а „Мерцедес" с рег. № СТ3766АР, в гр. Стара Загора, по бул. „Ген. Столетов" до № 39, посока изток, управлява автомобила без СУМПС – стар образец и отказва да бъде тестван с техническо средство „Алкотест дрегер" 7510 № 0158 за употреба на алкохол, като при връчен талон за медицинско изследване № 0373382 не е дал кръв за медицински анализ.

С решението в обжалваната му част, по съображения за формална и материална законосъобразност Старозагорският районен съд е потвърдил наказателното постановление в частта му, с която на основание чл.174, ал.3, предл. първо от ЗДвП на Радостин Кънев са наложени административни наказания глоба в размер на 500лв. и лишаване от право да управлява МПС за срок от 12 месеца. След преценка на събраните по делото доказателства и установената въз основа на тях фактическа обстановка съдът е приел, че административнонаказателното обвинение за извършено от Радостин Кънев нарушение по чл.174, ал.3, предл. първо от ЗДвП е фактически и правно обосновано и доказано по безспорен и несъмнен начин, като правилно Кънев е санкциониран с налагане на административни наказания в предвидения в закона минимален размер.

Касационният състав на Старозагорския административен съд намира, че е изтекла абсолютната давност за административнонаказателно преследване на Радостин Христов Кънев по административнонаказателното производство, образувано срещу него с Акт за установяване на административно нарушение № 827/

26.03.2012г., въз основа на който е издадено Наказателно постановление № 827/12 от 19.04.2012г. на Началник група в сектор „ПП" при ОД на МВР – Стара Загора, по следните съображения:

Давността представлява изтичане на определен от закона срок, който при допълнителни законово установени предпоставки, изключва наказателното преследване или изпълнението на наложеното наказание. Безспорно в ЗАНН липсва нормативна уредба на абсолютната давност за административнонаказателно преследване. Но това не е основание да се приеме, че институтът на абсолютната давност не намира приложение в административнонаказателното производство. Съгласно чл.31, ал.7 от Конституцията на РБ, не се погасяват по давност наказателното преследване и изпълнението на наказанието за престъпления против мира и човечеството. По аргумент за противното във всички останали случаи, включително за административни нарушения, наказателното /респективно административнонаказателното/ преследване и изпълнението на наказанието, се изключват при настъпване на давност. Гарантирането на такъв принцип е в унисон с изискването за разумен срок за провеждане на административнонаказателното производство, като гаранция за спазване на правата на човека по чл.6 от ЕКЗПЧОС, за което Република България е поела ангажимент, присъединявайки се и ратифицирайки конвенцията. Допълнителен аргумент в подкрепа на тази теза е обстоятелството, че в противен случай лицата, извършили престъпление, ще се поставят в по-благоприятно положение от извършилите административно нарушение.

Съгласно разпоредбата чл. 11 от ЗАНН по въпросите на вината, вменяемостта, обстоятелствата, изключващи отговорността, формите на съучастие, приготовлението и опита се прилагат разпоредбите на общата част на Наказателния кодекс /НК/, доколкото в този закон не се предвижда друго. Субсидиарното прилагане на чл.81 от НК и на давността като правен институт в административнонаказателните производства по ЗАНН, по силата на препращащата норма на чл.11 от ЗАНН, е възприето като допустимо още с Тълкувателно решение № 112/ 16.12.1982г по н.д.№ 96/ 1982г, ОСНК на ВС. В чл.81, ал.3 от НК е предвидено, че независимо от спирането или прекъсването на давността наказателното преследване се изключва, ако е изтекъл срок, който надвишава с една втора срока, предвиден в предходния член. В разпоредбата на чл.80 от НК /към която препраща чл.81, ал.3 от НК/, са регламентирани сроковете, след изтичането на които ако не е възбудено наказателно преследване, същото се изключва по давност. При тълкуването на нормите на чл.81, ал.3 във вр. с чл. 80 от НК следва извода, че принципът на възприетото законодателно разрешение при определяне на сроковете, след изтичането на които наказателното преследване се погасява при прилагане института на абсолютната давност, е да обуслови тези срокове от предвидените такива за възбуждане на наказателното преследване, които в НК са диференцирани в зависимост от регламентираното за съответното деяние наказание. Ето защо с оглед на препращащата разпоредба на чл.11 от ЗАНН, в административно наказателното производство следва да намери субсидиарно приложение нормата на чл. 81, ал. 3 от НК за изключване на административнонаказателното преследване поради изтекла абсолютна давност. Но доколкото в ЗАНН и в други закони са предвидени специални срокове за образуване на административнонаказателното производство считано от датата на извършване /довършване/ на нарушението, при прилагане на посочения по-горе принцип следва да се приеме, че тези специални срокове са релевантните за определянето на срока, след изтичането на който административнонаказателното преследване се изключва на основание абсолютна давност. Съгласно чл.34, ал.1 от ЗАНН се образува административнонаказателно

ВЯРНО С ОРИГИНАЛА
Дата: Подпис:

производство, ако не е съставен акт за установяване на нарушението в продължение на три месеца от откриване на нарушителя или ако е изтекла една година от извършване на нарушението. В същата разпоредба и в ал. 2 на чл. 34 от ЗАНН, както и в някои специални закони, по отношение на определени категории административни нарушения са предвидени и по-дълги срокове, след изтичането на които не следва да се образува административнонаказателно производство. Посочените срокове отразяват спецификата на обществените отношения, защитени чрез обявяване на деянията, които ги увреждат, за административни нарушения и представляват изрична нормативна уредба, спрямо която не е необходимо да се прилага НК по смисъла на чл. 11 от ЗАНН. Следователно при субсидиарното прилагане на регламентирания в чл.81, ал.3 от НК институт на абсолютната давност, административнонаказателното преследване ще бъде изключено по давност, ако е изтекъл срок, надвишаващ с една втора предвидения специален срок за образуване на административнонаказателното производство от датата на извършване /довършване/ на съответното административно нарушение.

В случая повдигнатото на Радостин Кънев административно обвинение със съставения АУАН № 827/ 26.03.2012г., въз основа на който е издадено Наказателно постановление № 827/12 от 19.04.2012г. на Началник група в сектор „ПП" при ОД на МВР – Стара Загора, е за извършено административно нарушение по чл.174, ал.3, предл. първо от ЗДвП. Съгласно разпоредбата на чл.189, ал.14 от ЗДвП, за неуредените в този закон случаи по съставянето на актовете, издаването и обжалването на наказателните постановления и по изпълнението на наложените наказания, се прилагат разпоредбите на Закона за административните нарушения и наказания. При липсата на специална правна уредба в ЗДвП следва да се приложи общата норма на чл.34, ал.1, изр. второ, предл. второ от ЗАНН, съгласно която не се образува административнонаказателно производство, ако е изтекла една година от извършването на нарушението. При прилагането на чл.81, ал.3 от НК във вр. с предвидения в чл. 34, ал.1, изр. второ срок за образуване на административно-наказателното производство, считано от датата на извършване на нарушението, абсолютната давност за нарушение по ЗДвП следва да има погасително действие от момента, в който е изтекъл срок, надвишаващ с 1/2 предвидения едногодишен срок за образуване на административнонаказателно производство. Безспорно установено по делото е, че твърдяното нарушение, за което е санкциониран Радостин Кънев, е извършено на 26.03.2012г. Следователно при прилагането на чл.81, ал.3 от НК във вр. с чл.11 от ЗАНН във вр. с чл.34, ал.1, изр. второ, предл. второ от ЗАНН, абсолютният давностен срок за погасяване на административнонаказателното преследване за извършено от Р. Кънев на 26.03.2012г. нарушение по чл.174, ал.3, предл. първо от ЗДвП, е изтекъл на 26.09.2013г. По аргумент от разрешението, дадено с Постановление № 10 от 28.09.1973г. на Пленума на ВС, съдът има задължение служебно да следи дали не са изтекли сроковете за образуване на административнонаказателното производство съотв. тези, имащи за последица погасяване на административнонаказателната отговорност по давност, доколкото изтичането на абсолютен давностен срок за погасяване на административно наказателното преследване в течение на съдебното производство, е основание за отмяна на издаденото наказателното постановление, без да бъдат обсъждани въпросите за неговата формална и материална законосъобразност.

Предвид изложените съображения съдът намира, че решението в обжалваната му част и потвърденото с него НП в частта му, с която на основание чл.174, ал.3, предл. първо от ЗДвП на Радостин Кънев са наложени административни наказания „глоба" в размер на 500лв. и „лишаване от право да управлява МПС" за срок от 12 месеца, следва да бъдат отменени, като се прекрати в тази му част и образуваното

156

със съставения АУАН № 827/ 26.03.2012г. административнонаказателно производство срещу Р. Кънев, поради изтичане на абсолютна давност за административнонаказателно преследване.

Водим от горните мотиви и на основание чл.221, ал.2, предл. второ от АПК съдът

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ Решение № 706/ 02.07.2013г., постановено по АНД № 57/ 2013г. по описа на Старозагорския районен съд, **в частта му,** с която е потвърдено Наказателно постановление № 827/12 от 19.04.2012г. на Началник група в сектор „Пътна полиция" към ОД на МВР – Стара Загора, в частта с която на основание чл.174, ал.3, предл. първо от ЗДвП на Радостин Христов Кънев са наложени административни наказания глоба в размер на 500лв. и лишаване от право да управлява МПС за срок от 12 месеца **и вместо него постановява:**

ОТМЕНЯ Наказателно постановление № 827/12 от 19.04.2012г., издадено от Началник група в сектор „Пътна полиция" към ОД на МВР – Стара Загора, в частта му, с която на Радостин Христов Кънев от гр. Стара Загора, ул. „Евлоги Георгиев" № 68, ет.6, ап. 23, с ЕГН 7508157640, на основание чл.174, ал.3, предл. първо от ЗДвП са наложени административни наказания „глоба" в размер на 500лв. и „лишаване от право да управлява МПС" за срок от 12 месеца.

ПРЕКРАТЯВА административнонаказателното производство, образувано срещу Радостин Христов Кънев с Акт за установяване на административно нарушение № 827/ 26.03.2012г., въз основа на който е издадено Наказателно постановление № 827/12 от 19.04.2012г. на Началник група в сектор „ПП" към ОД на МВР – Стара Загора, по отношение на наложените на основание чл.174, ал.3, предл. първо от ЗДвП на Радостин Кънев административни наказания глоба в размер на 500лв. и лишаване от право да управлява МПС за срок от 12 месеца, поради изтичането на абсолютна давност за административнонаказателно преследване.

Решението не подлежи на обжалване и/или протестиране.

ПРЕДСЕДАТЕЛ: /и/

ЧЛЕНОВЕ: 1. /и/

2. /и/

ВЯРНО С ОРИГИНАЛА
Дата: Подпис:

Решението влиза в законна сила на 02.12.2013г.
Подпис:

157

Р Е Ш Е Н И Е

№258

гр. Перник, 29 септември 2012 година

В ИМЕТО НА НАРОДА

Административен съд - Перник, касационен състав, в открито съдебно заседание на деветнадесети септември, две хиляди и дванадесета година в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: СТЕФАН СТАНЧЕВ
ЧЛЕНОВЕ: ВЕСЕЛА ГРОЗДИНСКА
СЛАВА ГЕОРГИЕВА

при секретаря Анна Манчева и с участието на представител на Окръжна прокуратура Перник - прокурор Антова, като разгледа докладваното от съдия Георгиева КНАХД №259 по описа на съда за 2012 г., за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 63, ал. 1, изр. 2 от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на Ирина Ангелова Кузманова - Лекова от гр. Перник, чрез процесуален представител адв. Валя Крумова против решение №543/05.07.2012 г. на Районен съд - Перник, постановено по НАХД №447 по описа на съда за 2012 г. С атакувания съдебен акт е потвърдено наказателно постановление (НП) №2188/12.03.2008 г. на Началник сектор „Пътна полиция" към ОД на МВР Перник, издадено срещу Кузманова, с което за нарушения по чл. 21, ал. 1 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП) (ред. към 20.11.2007 г.) и чл. 103, предл. 2 от ЗДвП (ред. към 20.11.2007 г.), са определени административни наказания съответно на основание чл. 182, ал. 1, т. 6 от ЗДвП (ред. към 20.11.2007 г.) „глоба" в размер на 250 (двеста и петдесет) лв. и „лишаване от право" да управлява МПС за срок от 3 (три месеца) и на основание чл. 175, ал. 1, т. 4 от ЗДвП(ред. към 20.11.2007 г.) „глоба" в размер на 50 (петдесет) лв. и „лишаване от право" да управлява МПС за срок от 1 (един) месец. Нарушението е извършено на 20.11.2007 г.

Жалбоподателят твърди, че първоинстанционното съдебно решение е постановено в нарушение на материалния закон, съществено нарушение на процесуални правила и при явна несправедливост на наложените наказания. Жалбата съдържа несъгласие във връзка с неправилно позоваване от страна на районния съдия на нормата на чл. 82 от ЗАНН относно направени пред първа съдебна инстанция възражения за изтекла погасителна давност по отношение на административнонаказателното преследване, като в тази връзка пледира наличие на предпоставки за приложение на нормите на Наказателния кодекс (НК), конкретно чл. 80 и чл. 81 по силата на препращащата норма на чл. 11 от ЗАНН. Жалбоподателят твърди още, че районният съд недопустимо е придал предварителна обвързваща доказателствена сила на представени от административнонаказващия орган документи, което е в противоречие и с Постановление №10/28.11.1973 г. на Пленума на ВС, както и е възпрепятствало разкриването на обективната истина. Жалбата съдържа възражения и относно начина на установяване на нарушението „движение със скорост над допустимата" както и относно техническите характеристики и възможности на

техническото средство, с което са фиксирани параметрите на скоростта на движение на автомобила на жалбоподателя. От касационния съд се иска да отмени първоинстанционното съдено решение, като постанови отмяна и на процесното наказателно постановление. Касационн ият жалбоподател в съдебно заседание не се явява, представлява се от адв. Крумова, която заявява, че жалбата се поддържа. По делото представя и е приложено като доказателство, извлечение от регистър на одобрените за използване типове средства за измерване.

Ответникът по жалбата, ОД на МВР – Перник, сектор „ПП" не изпращат представител и не заявяват становище по жалбата.

Представителят на Окръжна прокуратура – Перник, прокурор Антова, дава заключение, че предвид представеното и приложено доказателство по делото - извлечение от регистър на одобрените за използване типове средства за измерване, поради установяване на нарушение с „неизправно" средство за измерване и с „непродължен срок на годност" , жалбата е основателна и решението на първата съдебна инстанция следва да бъде отменено, както и процесното наказателно постановление.

Касационната жалба е процесуално допустима, подадена в срок и от страна в административнонаказателното производство, поради което се дължи нейното разглеждане по същество. Пред настоящата инстанция страните не са представили нови писмени доказателства в подкрепа на твърденията си.

Административен съд - Перник, като прецени доказателствата, събрани по делото, доводите и възраженията на страните, намира за установено следното:

Приетата за установена от районния съд фактическа обстановка настоящия състав намира за правилна, като съответна на всички събрани по делото доказателства. Изводите на първата съдебна инстанция за безспорност по отношение факта на нарушенията, тяхното авторство и вината на нарушителя Ирина Ангелова Кузманова – Лекова, в качеството й на водач на МПС се споделят напълно от настоящия касационен състав.

Независимо от горното обаче, съдът счита, че възражението на касатора за изтекла абсолютна погасителна давност за административнонаказателно преследване е основателно и решението на районния съд, както и процесното НП следва да се отменят.

Описаните в АУАН и НП нарушения безспорно извършени, виновно и от жалбоподателя, са осъществени на 20.11.2007 г. Следователно от датата на осъществяване на административните нарушения до разглеждането на делото пред районния съд са изминали повече от 4 години и 5 месеца. Съгласно разпоредбата на чл. 11 от ЗАНН относно обстоятелствата, изключващи отговорността, се прилагат разпоредбите на общата част на НК, доколкото ЗАНН не предвижда друго. Касационния състав счита, че ЗАНН не съдържа разпоредби относно давността за погасяване на административнонаказателното преследване, поради което приложение намират съответните текстове на чл. 80 и чл. 81 от НК. ЗАНН познава срокове за давност само за изпълнение на наказанието и това е в чл. 82 на с.з. Тези срокове обаче в случая няма как да намерят своето приложение, предвид факта че процесното НП не е влязло в сила и към настоящия момент поради липсата на процесуална активност от страна на административнонаказващия орган, връчил го на нарушителя едва на 20.02.2012 г. – близо 4 години след неговото издаване.

Липсата на изрична уредба в ЗАНН, както и на изрична препратка в чл. 11 на ЗАНН конкретно по отношение на давностните срокове относно погасяване на възможността за осъществяване на административнонаказателно преследване, не може да поставя извършителя на административно нарушение в по-неблагоприятно

положение от извършителя на престъпление, а давността е приложима и по отношение на имуществените санкции, налагани на еднолични търговци и юридически лица. Доколкото законът не може да създава изцяло различен режим за реализиране на административнонаказателната отговорност в зависимост от субекта на тази отговорност и да позволи безсрочно преследване на едни лица при ограничаване със срок преследването на други, посоченото би съставлявало дискриминационно третиране. Така с изтичането на давностния срок се погасява на възможността за завършване на започнатото административнонаказателното производство на основание настъпила абсолютна погасителна давност, за което съдът следи и служебно.

В настоящия случай е изтекла тригодишната давност по НК в редакцията му от ДВ бр. 153 от 1988 г., предвидена в чл. 81, ал. 3 НК във вр. с чл. 80, ал. 1, т. 5 от НК във вр. с чл. 11 от ЗАНН тъй като тук, предвид изменението на разпоредбата на чл. 80, ал. 1, т. 5 от НК, обн. ДВ, бр. 26/2010 г., ще се приложи текстът на същата норма преди изменението, който текст се явява по-благоприятен за нарушителя, съгласно чл. 2, ал. 2 от НК.

При изтичането на абсолютната тригодишна давност единственото законосъобразно развитие на производството се изразява в отмяна на атакуваното решение, отмяна на процесното НП и прекратяване на административнонаказателното производство на основание чл. 24, ал. 1, т. 3 от НПК, във вр. с чл. 11 от ЗАНН.

Мотивиран така и на основание чл. 221, ал. 2, предл. 2 и във вр. с чл. 24, ал. 1, т. 3 от НПК във вр. с чл. 11 от ЗАНН от АПК Административен съд – Перник:

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ РЕШЕНИЕ №543/05.07.2012 г. на Районен съд - Перник, постановено по НАХД №447 по описа на съда за 2012 г., като ВМЕСТО НЕГО ПОСТАНОВЯВА:

ОТМЕНЯ наказателно постановление №2188/12.03.2008 г. на Началник сектор „Пътна полиция" към ОД на МВР – Перник, издадено срещу Ирина Ангелова Кузманова - Лекова, за извършени нарушения по чл. 21, ал. 1 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП) (ред. към 20.11.2007 г.) и чл. 103, предл. 2 от ЗДвП (ред. към 20.11.2007 г.).

ПРЕКРАТЯВА административнонаказателното производство за извършени от Ирина Ангелова Кузманова Лекова на 20.11.2007 г. нарушения на ЗДвП.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

ПРЕДСЕДАТЕЛ: /п/

ЧЛЕНОВЕ: 1./п/

2./п/

154

Р Е Ш Е Н И Е

№

гр. Добрич, 25.04.2013 год.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - ДОБРИЧ, в публично заседание на девети април, през две хиляди и тринадесета година, в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: ТАНЯ ДИМИТРОВА
ЧЛЕНОВЕ: МИЛЕНА ГЕОРГИЕВА
ТЕОДОРА МИЛЕВА

При участието на прокурора ВИОЛЕТА ВЕЛИКОВА и секретаря Ирена Димитрова, разгледа докладваното от съдия Таня Димитрова кас.адм.д. №52/2013г. по описа на АС-Добрич и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на гл.XII от АПК във връзка с чл.63 от ЗАНН.

Образувано е по жалба на Николай Тодоров Желязков от гр.Варна, ул.Панагюрище №16, ап.3 срещу Решение №202 от 04.12.2012г. по нахд №53/2012г. на Районен съд-Балчик /БРС/, с което е потвърдено Наказателно постановление №280/07 от 28.05.2007г., издадено от Началник РУП-Албена. В жалбата се твърди, че решението на районния съд е неправилно и незаконосъобразно и се иска отмяната му, както и отмяната на потвърденото с него наказателно постановление. Сочи се, че изводите на районния съд за неприложимост на института на погасителната давност са незаконосъобразни. Изтъква се, че в жалбата до РС са изложени мотиви за погасяване на административнонаказателното преследване по давност, по аргумент от чл.82 от ЗАНН и чл.79 и сл.от Глава IX от НК, във вр. с чл.11 от ЗАНН. Според касатора, предвид чл.82, ал.3 във вр. с чл.82, ал.1, б."а" от ЗАНН, районният съд е следвало да прогласи, че наложеното наказание не е следва да бъде изпълнявано и да прекрати производството.

Ответникът по касационната жалба – РУП-Албена към ОДМВР-Добрич не изпраща процесуален представител и не изразява становище по жалбата.

Представителят на окръжна прокуратура дава заключение за основателност на жалбата, предвид факта, че Наказателното постановление е издадено на 28.05.2007г. и приложимостта на института на погасителната давност в административнонаказателното производство.

Касационната жалба е редовна и допустима - подадена е от страна, участвала в първоинстанционното съдебно производство, в срока по чл.211, ал.1 от АПК, а разгледана по същество е ОСНОВАТЕЛНА.

Административният съд, съобразявайки се с посочените касационните основания, изразените становища на страните, мотивите на съдебния акт и фактите, които се установяват от събраните по делото доказателства, счита, че следва първоинстанционното решение да бъде отменено, предвид следните съображения:

Първоинстанционният съд е сезиран с жалба срещу Наказателно постановление №280/07 от 28.05.2007г., издадено от Началник РУП-Албена, с

което за нарушение по чл.102, ал.1 и чл.157, ал.1 от ЗДвП, на основание чл.183, ал.4, т.7, пр.1 и чл.183, ал.1, т.1, пр.1 от ЗДвП на касатора са наложени административни наказания "глоба", съответно в размер на 40 и на 10 лв. Нарушенията се изразяват в това, че на 20.04.2007г. в КК Албена, контролните органи са установили, че Желязков като водач на л.а. БМВ В1492КВ не използва обезопасителен колан и не представя контролен талон към СУМПС.

За да потвърди наказателното постановление, районният съд приема, че в административнонаказателното производство не са допуснати съществени процесуални нарушения, а извършването на нарушението е безспорно установено по делото. Основното възражението на Желязков пред въззивния съд е за изтекла давност с оглед на това, че НП е връчено на 21.01.2012г., а АУАН е съставен на 20.04.2007г. и НП е издадено на 28.05.2007г. Въззивният съд обосновава подробно извода си за неприложимост на института на погасителната давност, включително и абсолютната такава по отношение на наказателното преследване за административни нарушения.

Обжалваното решение на БРС е неправилно. Касационният състав споделя изцяло изводите на районния съд относно фактическата обстановка, които се основават на обективно, всестранно и пълно изследване на всички обстоятелства по делото, но изводът му за неприложимост на абсолютната давност по НК в административнонаказателното производство, намира за неправилен.

Съгласно разпоредбата на чл.11 от ЗАНН относно обстоятелствата, изключващи отговорността, се прилагат разпоредбите на общата част на Наказателния кодекс, доколкото ЗАНН не предвижда друго. ЗАНН не съдържа разпоредби за погасяване на административнонаказателното преследване по давност, поради което приложение намират съответните текстове на чл.80 и чл.81 от НК. Според настоящия съдебен състав, институтът на давността, уреден в Наказателния кодекс, е приложим и в административнонаказателното производство. Основание за това, както бе посочено, дава разпоредбата на чл.11 от ЗАНН, както и принципното становище, че е недопустимо извършителят на административно нарушение да бъде поставен в по-неблагоприятно положение от извършителя на престъпление, което се отличава със значително по-висока степен на обществена опасност. Посочените съображения обосновават извод, че тази давност следва да тече и по отношение на административните нарушения. В процесния случай съдът намира, че административнонаказателната отговорност на сочения като нарушител субект е погасена по давност. Нарушението е извършено на 20.04.2007г., респ. изтекла е както три годишната давност по редакцията на чл.80, ал.1, т.5 от НК до 2010г., така и 4,5 годишната давност по сега действащата редакция на същата разпоредба във вр. с чл.81, ал.3 от НК. Предвид изложеното, настоящият касационен състав счита, че несъобразявайки изтичането на давността в случая, БРС е постановил неправилно решение, в несъответствие със закона, което следва да се отмени.

Неоснователно касаторът твърди, че предвид чл.82, ал.3 във вр. с чл.82, ал.1, б."а" от ЗАНН, районният съд е следвало да прогласи, че наложеното наказание не е следва да бъде изпълнявано и да прекрати производството. Визираните от касатора правни норми касаят изпълнението на наказателните постановления и са неприложими при преценка законосъобразността на наказателното постановление. Производството във връзка с издаването на наказателното постановление е самостоятелно и различно от изпълнението на влязлото в сила наказателно постановление.

Действително, настоящият състав на съда констатира, че издаденото на 28.05.2007г. наказателно постановление е връчено на наказания на 21.01.2012г., без да се налице доказателства, че е търсен на посочения от него адрес за връчване на наказателното постановление. Фактическите действия по връчването на наказателното постановление, обаче, са ирелевантни за законосъобразността на самото наказателно постановление, доколкото, са последващи издаването му. Независимо от посоченото, следва наказващият орган да полага дължимите усилия за своевременно връчване на наказателните постановления, тъй като връчването им много напред във времето обезсмисля постигането на целта на наказанието, определена в чл.12 от ЗАНН.

При извършената служебна проверка за валидността, допустимостта и съответствието на решението с материалния закон, за което касационната инстанция е задължена, съгласно чл.218, ал.2 от АПК, съдът намира, че решението не страда от други пороци, които да са основания отмяна, обезсилване или обявяване на нищожност.

С оглед изложеното, административният съд следва да отмени решението на Районен съд-Балчик като постановено в несъответствие с материалния закон и да реши спора по същество като отмени и наказателното постановление.

Водим от гореизложеното и на основание чл.221, ал.2, предл второ и чл.222, ал.1 от АПК във връзка с чл.63, ал.1 от ЗАНН, Административният съд

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ Решение №202 от 04.12.2012г. по нахд №53/2012г. на Районен съд-Балчик И ВМЕСТО НЕГО ПОСТАНОВЯВА

ОТМЕНЯ Наказателно постановление №280/07 от 28.05.2007г., издадено от Началник РУП-Албена, с което за нарушение по чл.102, ал.1 и чл.157, ал.1 от ЗДвП, на основание чл.183, ал.4, т.7, пр.1 и чл.183, ал.1, т.1, пр.1 от ЗДвП на Николай Тодоров Желязков са наложени административни наказания "глоба", съответно в размер на 40 и на 10 лв.

Решението не подлежи на обжалване.

ПРЕДСЕДАТЕЛ: **ЧЛЕНОВЕ**: 1.

2.

ОСОБЕНО МНЕНИЕ

на съдия Таня Димитрова
по КАД №52/2013г. по описа на Административен съд – Добрич

Считам, че Решение №202 от 04.12.2012г. по нахд №53/2012г. на Районен съд-Балчик е законосъобразно, предвид правилното приложение на закона, респ. не е налице касационното основание по чл.348, ал.1, т.1 от НПК във връзка с чл.63, ал.1 от ЗАНН за отмяната му, по следните съображения:

С обжалваното пред районния съд Наказателно постановление №280/07 от 28.05.2007г., издадено от Началник РУП-Албена, е ангажирана

административнонаказателната отговорност на Николай Тодоров Желязков за административно нарушение, извършено на 20.04.2007г.

Намирам изводът на районният съд за неприложимост на абсолютната давност по НК за правилен и обоснован и напълно го споделям. Районният съд не е допуснал неправилно приложение на материалния закон във връзка с неотчитане изтичането на абсолютната погасителна давност по НП. Правилно е прието от БРС, че разпоредбата на чл.11 ЗАНН препраща към разпоредби от общата част на НК, по въпросите за обстоятелствата, изключващи отговорността и то доколкото в ЗАНН не се предвижда друго, но че липсва препращане по въпросите за обстоятелствата, които са основание за погасяване на наказателното преследване и на наложеното наказание. Именно сред последните обстоятелства е и давността, тъй като давността е пречка единствено за реализиране на наказателната отговорност /разбирана като наказателно преследване и изпълнение на наказанието/, а не такава, която я изключва. Същевременно, приложението на норми от НК по аналогия е недопустимо. Следва да се има предвид и факта, че ЗАНН предвижда различни времеви срокове за ангажиране на административнонаказателната отговорност в зависимост от вида на нарушението.

Таня Димитрова:

ПРАКТИКА

НА

РАЙОННИТЕ СЪДИЛИЩА

162

Р Е Ш Е Н И Е

№

Ботевград, 03.10.2012г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

Ботевградски районен съд, наказателна колегия, четвърти съдебен състав, в открито заседание на двадесет и седми септември през две хиляди и дванадесета година, в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: БИСЕРКА ПАМУКОВА

При секретаря- Таня Бончева като разгледа докладваното от съдия Памукова **наказателно административен характер дело № 513 по описа за 2012** година и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл. 59 и сл. от ЗАНН.

Милен Пламенов Смилков ЕГН 8312282903 с адрес в гр. Кюстендил, ул."Трайко Китанчев"№ 2А, обжалва Наказателно постановление /НП/ № 1103/09 от 23.04.2009г. на началник група в сектор ПП към ОДМВР София, с което на основание чл.182 ал.2 т.4 от ЗДвП вр. с чл.53 ал.2 от ЗАНН е наложено административно наказание-глоба в размер на 100лв. /сто лева/, лишаване от право да управлява МПС за срок от един месец и са отнети 7 контролни точки по Наредба Із- 1959, за извършено нарушение по чл.6, т.1, предл.3 от ЗДвП. Жалбоподателят намира издаденото наказателно постановление за незаконосъобразно, тъй като не е извършил вписаното за нарушение. На това основание се прави искане наказателното постановление да бъде отменено изцяло по съображения, изложени в жалбата.

ВЪЗЗИВНАТА страна- ОДМВР София, редовно призована, не изпраща представител и не взема становище по жалбата.

От Районна прокуратура-Ботевград, редовно призована, не е постъпила молба за конституиране като страна във въззивното производство, не е изпратен представител в с.з. и не взето становище по жалбата.

От събраните по делото доказателства, съдът приема за установено следното:

ОТ ФАКТИЧЕСКА СТРАНА:

На 23.03.2009г. свидетелите Димитър Димитров-мл.автоконтрольор ОДМВР- София, сектор"ПП" и св. Иван Иванов-мл. а-р в същото ОДМВР били на смяна, като осъществявали контрол по спазване разпоредбите на ЗДвП на автомагистрала А2 /Хемус/, км.31 в посока гр. Варна. Към 22.25часа от радар TR-4 № 239 било отчетено движение на лек автомобил марка „Фолксваген" модел „Голф" с рег.№ КН 5273 АК с превишена скорост- 113км/ч, при максимално допустима скорост за участъка от 80км/ч, въведено с пътен знак В-26. Автомобилът бил спрян

за проверка от контролните органи, при която установили, че водача е Милен Пламенов Смилков от гр. Кюстендил. Автоконтрольорите показали на водача техническото средство с отчетената от него скорост от 113км/ч., с която е засечена неговият автомобил. От установеното при проверката св.Димитров съставил на място АУАН срещу Милен Пламенов Смилков от гр. Кюстендил, за извършено нарушение по чл.6 т.1 от ЗДвП. АУАН е предявен и подписан от жалбоподателя без възражения. Административно- наказателното производство е приключило с издаване на наказателно постановление № 1103/09 от 23.04.2009г. на началник група в сектор ПП към ОДМВР София, с което на основание чл.182 ал.2 т.4 от ЗДвП вр. с чл.53 ал.2 от ЗАНН е наложено административно наказание-глоба в размер на 100лв. /сто лева/, лишаване от право да управлява МПС за срок от един месец и са отнети 7 контролни точки по Наредба Із-1959, за извършено нарушение по чл.6, т.1, предл.3 от ЗДвП.

Горното се установява от фактическа страна от събраните в хода на делото писмени доказателства, съдържащи сев административната преписка, както и от показанията на разпитаните свидетели Иванов и св. Димитров, които съдът кредитира, като обективни и взаимносвързани, както помежду си, така и с останалите писмени доказателства.

ОТ ПРАВНА СТРАНА:

Съдът намира, че след издаване на обжалваното НП и по време на настоящото съдебно производство, е изтекла предвидената абсолютна давност за преследване и наказване, т.е.на 26.03.2012 година. Това е така защото, на първо място, по силата на препращащата норма на чл. 11 от ЗАНН, по въпросите на вината, вменяемостта, обстоятелствата, изключващи отговорността, формите на съучастие, приготовлението и опита, доколкото в ЗАНН не е предвидено друго, се прилагат разпоредбите на НК. Единствената уредба в ЗАНН и то във връзка с давността, обхваща два случая: изпълнение на наказанието по влязъл в сила административно наказателен акт (чл. 82 от ЗАНН) и в разпоредбите на чл. 34 от ЗАНН отнасящи се до административно-наказателното производство в частта, която се развива пред административно наказващия орган. На второ място, за съдебната фаза на административно наказателното производство, изрична уредба в ЗАНН няма, като по силата на препращащата норма на чл. 11 от ЗАНН, в този случай се прилагат разпоредбите за давността и абсолютната давност в НК. На следващо място, за давността съдът е длъжен да следи служебно, като в глава IX от НК "Погасяване на наказателното преследване и на наложеното наказание", чл. 79 предвижда, че наказателното преследване се изключва когато е изтекла предвидената в закона давност. Предвид разпоредбата на чл. 80, ал. 1, т. 5 от НК вр. с чл.11 от ЗАНН, следва да се приеме, че административно-наказателното преследване се изключва по давност, когато то не е възбудено в продължение на две години.

Предвид чл. 81, ал. 2 от НК във връзка с чл. 11 от ЗАНН, давността се прекъсва с всяко действие на надлежните органи, предприето за преследване спрямо лицето, срещу което е насочено преследването. В чл. 81, ал. 3 от НК е предвидена абсолютна давност, с изтичането на която, макар да е било образувано производство, отговорността се погасява, ако е изтекъл срок, който надвишава с една втора срока, предвиден в ал.1 от същата разпоредба. Тъй като наложеното наказание е глоба, съгласно предвидената в чл. 80, ал. 1 от НК давност по отношение на този вид наказание е две години, а абсолютната давност, изключваща отговорността на нарушителя предвидена в чл.81, ал.3 от НК вр. с чл.11 от ЗАНН е 3 години. В тази връзка извършителят на административно нарушение не може да бъде поставян в по - неблагоприятно положение от извършител на престъпление, предвид това че законодателят не е създал специален ред за погасяване на административно- наказателната отговорност, регламентиран в ЗАНН, като съгласно чл. 11 от ЗАНН по въпросите за обстоятелствата, изключващи отговорността се прилагат субсидиарно разпоредбите на общата част на НК, доколкото в специалния закон не е предвидено друго. Безспорно е обстоятелството, че в ЗАНН изрично не е предвидена погасителна давност за извършените административни нарушения, както и че институтът на погасителната давност е уреден именно в общата част на НК - глава IX "Погасяване на наказателното преследване и на наложеното наказание".

Независимо от етапите на административнонаказателното производство /съставяне на АУАН, издаване на НП, съдебно обжалване/, при изтичане на три години от датата на извършване на деянието и установяване на нарушението- 23.03.2009г. с АУАН № 1103, бл.№ 184071, съставляващо административно нарушение, административнонаказателното производство се явява незаконосъобразно. В случая е без значение дали административнонаказателното производство е започнало и приключило в сроковете по ЗАНН. При констатирана изтекла абсолютна погасителна давност на извършеното административно нарушение на 26.03.2012година /понеделник/, административно наказателното преследване не може да продължи

С оглед на всичко изложено дотук, съдът намира административнонаказателната отговорност е погасена, поради изтичане на абсолютната погасителна давност към 26.03.2012г., поради което НП№ 1103/09 от 23.04.2009г., следва да бъде отменено без да се обсъжда въпросът за неговата правилност.

Воден от изложените съображения и на основание чл. 63, ал. 1 от ЗАНН, съдът

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯВА Наказателно постановление № 1103/09 от 23.04.2009г. на началник група в сектор ПП към ОДМВР София, с

което на Милен Пламенов Смилков ЕГН 8312282903 с адрес в гр. Кюстендил, ул."Трайко Китанчев"№ 2А, на основание чл.182 ал.2 т.4 от ЗДвП вр. с чл.53 ал.2 от ЗАНН е наложено административно наказание-глоба в размер на 100лв. /сто лева/, лишаване от право да управлява МПС за срок от един месец и са отнети 7 контролни точки по Наредба Із- 1959, за извършено нарушение по чл.6, т.1, предл.3 от ЗДвП, поради наличието на основания за погасяване на административнонаказателната отговорност по давност.

РЕШЕНИЕТО подлежи на касационно обжалване пред Административен съд- София-област в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

РАЙОНЕН СЪДИЯ:
/БИСЕРКА ПАМУКОВА/

466

РЕШЕНИЕ

Номер 20	Година 29.01.2014	Град Девин

В ИМЕТО НА НАРОДА

Районен Съд - Девин

На 16.01	Година 2014

В публично заседание в следния състав:

Председател: Илияна Зелева Секретар: Дияна Стоева

Прокурор:

като разгледа докладваното от съдия Илияна Зелева

Административно наказателно дело

номер 20135410200234 по описа за 2013 година

Производството е по реда на чл.59 ЗАНН, във връзка с чл.46, ал.1, т.3, б. „б", във връзка с чл.200, ал.1, т.2 от Закона за водите.

Образувано е по жалба от "Мега транс строй" ЕООД , със седалище и адрес на управление: гр.Девин, обл.Смолян, ул.Пирин № 33, с ЕИК 201366198, представлявано от Съби Яворов Бошнаков против наказателно постановление № 75/31.10.2013г., издадено от инж. Никола Истилиянов Кърнолски - директор на Басейнова дирекция за управление на водите в Източнобеломорски район, център Пловдив, с което на основание чл.200, ал.1, т.2 Закона за водите му е наложена имуществена санкция в размер 2 000.00лв., за нарушение на чл.46, ал.1, т.3, б. „б" Закона за водите.

В жалбата поддържа твърдения за незаконосъобразност, свеждащи се до нарушение на материалния и процесуалния закон и молба за отмяна. Оспорва фактическите констатации, отразени в акта и нарушението, като твърди, че не е извършено. Твърди, че актът не отговаря на действителното фактическо положение, тъй като обект ТМСИ Настан е собственост на „Драма" ЕООД, собственик и титуляр на разрешителните. Твърди, че нито в акта, нито в НП, отношенията им с това дружество са изяснени, а между тях има сключен договор за преработка на инертни материали на ишлеме. Обектът се стопанисва от „Драма" ЕООД, която притежава разрешително за ползване на воден обект. Твърди още, че наказателното постановление е издадено след изтичане на шестмесечния срок от съставяне на акта по чл.34, ал.3 ЗАНН и поради това е незаконосъобразно и само на това основание моли да бъде отменено.

В съдебно заседание жалбоподателят, представляван от управителя Съби Бошнаков и адв. Сариев, поддържат жалбата по изложените в нея съображения.

Въззиваемият, представляван от юр.Велев, оспорва жалбата. Моли съда да потвърди наказателното постановление, като законосъобразно.

Съдът прие от фактическа и правна страна следното:

Жалбата е процесуално допустима. Постъпила е от управителя на наказаното юридическо лице в срока по чл.59, ал.2 ЗАНН, считано от връчването му с разписка на 07.11.2013г., чрез подаването й по пощата на 13.11.2013г.

Разгледана по същество е **основателна,** по следните съображения:

Административнонаказателното производство е образувано въз основа на акт за установяване на административно нарушение № 148/23.11.2012г. от инж. Марияна Щонова Конова, в качеството на старши експерт дирекция „Контрол" в БДУВИБР Пловдив против жалбоподателя „Мега транс строй" ЕООД - Девин, представлявано от управителя Съби Яворов Бошнаков, за това, че на 08.11.2012г. в ТМСИ Настан, разположен в местността „Рибарника", землище на кв. Настан, общ.Девин срещу природна забележителност „Слона" при извършена проверка на ТМСИ Настан, собственост на „Драма" ЕООД, работеща за „Мега транс строй" ЕООД, намираща се в местността „Рибарника", землище на кв. Настан е установено, че се извършва заустване на отпадъчни води от пресяване и промиване на инертен материал, чрез обект ТМСИ Настан по нареждане на „Мега транс строй" ЕООД, повърхностен воден обект, като за извършеното заустване не са налице законови основания, а именно няма издадено разрешително от директора на БДУВИБР Пловдив, съгласно чл.46, ал.1, т.3, б. „б" ЗВ на „Мега транс строй" ЕООД Девин.

За нарушението е съставен констативен протокол № СМ – 449/08.11.2012г.

Нарушението е квалифицирано по чл.46, ал.1, т.3 , б.„б" ЗВ.

Нарушението е констатирано в присъствието на свидетеля Елена Георгиева Минчева, в качеството на гл. експерт дирекция „Контрол" в БДУВИБР Пловдив.

Актът е съставен по реда на чл.40, ал.2 ЗАНН, след покана до управителя, изпратена с писмо изх. № ПО -02 – 255/13.11.2012г. да се яви на 23.11.2012г. в БДУВИР Пловдив – ИРМ Смолян на 23.11.2012г. за съставяне на акт. Поканата е връчена с разписка на 15.11.2012г. Управителят се е явил и актът е съставен в негово присъствие. Получил е препис от акта.

От показанията на разпитаните свидетели актосъставителя Кондова и по установяване на нарушението Минчева се установи, че на 08.11.2012г. по повод сигнал била извършена проверка на обект ТМСИ Настан, при която установили, че „Мега транс строй" ЕООД заустава отпадъчни води от пресяване и промиване на инертен материал, без издадено разрешително за ползване на воден обект по чл.46, ал.1, т.3 ЗВ. Съставен бил протокол за нарушението. В момента на проверката присъствал свидетеля Василев, който работил за „Мега транс строй". Камионите докарвали баластра, извършвала се работа с инертен материал.

Свидетелят Василев в показанията си твърди, че при проверката всичко е принадлежало на „Драма" ЕООД, пречиствателна станция, машини, съоръжения. Предоставил на проверяващите документацията. На обекта е имало багери и товарни коли, които са собственост на „Мега транс строй".

От приложения протокол за извършена проверка № СМ – 449/08.11.2012г. се установява, че на 08.11.2012г. от св. Кондова и св. Минчева, в качеството им на длъжностни лица при БДУВИБР Пловдив е била извършена проверка на обект ТМСИ Настан, по отношение на „Мега транс строй" ЕООД, във връзка с ползване на воден обект река Въча, при която е констатирано, че „Мега транс строй" заустава производствени отпадъчни води в река Въча, землище кв. Настан, в района на природна забележителност „Слона", намиращо се срещу ТМСИ, без да има издадено разрешително за ползване на воден обект с цел заустване на отпадъчни води, съгласно чл.46 ЗВ. ТМСИ работи като пресява инертни материали и измива същите. Проверката е извършена в присъствието на св. Василев, който е отказал да подпише протокола.

В срока по чл.44, ал.1 ЗАНН срещу съставения акт за административно нарушение е постъпило писмено възражение, с вх. № ПО - 02-255/28.11.2012г., с което са оспорени фактическите констатации, описани в акта за нарушението.

Въз основа на съставения акт е издадено и обжалваното наказателно постановление № 75/31.10.2013г., издадено от Никола Истилиянов Кърнолски -

директор на Басейнова дирекция за управление на водите в Източнобеломорски район, център Пловдив, в което описанието на нарушението е възпроизведено от съставения акт. Квалифицирано е по чл.46, ал.1, т.3, б.„б" ЗВ и след обсъждане на събраните в административно наказателното производство доказателства е прието, че от „Мега транс строй" ЕООД Девин е осъществена дейност неправомерно заустване и нерегламентиран добив на инертен материал без надлежно разрешително, за което на основание чл.200, ал.1, т.2 Закона за водите, е наложена имуществена санкция в размер 2 000.00 лева.

От страна на наказващия орган са приложени фактури, издадени от фирма „Мега транс строй" за периода 01.01.2012г. – 30.11.2012г., общо 74 броя, които са приложени за извършвана дейност от дружеството за продажба на филц и пясък.

С писмо изх. № КД – 03-122/**24.01.2013г**., на основание чл.33, ал.2 ЗАНН от административнонаказващия орган е изпратена преписката, образувана по съставения акт за установяване на административно нарушение № 148/23.11.2012г., с оглед на данни, че деянието по съставения акт квалифицирано като нарушение на чл.46, ал.1, т.3 б.„б" ЗВ, заустване на отпадъчни води в повърхностни води за експлоатация на съществуващ обект ТМСИ Настан, без разрешително по ЗВ, с оглед данни за реализирани продажби на 35 500 куб. м. пясък, чакъл и други инертни материали по фактури, издадени за около 35 000.00 лева през 2012г. и с оглед данни, че деянието осъществява престъпление, за извършване на прокурорска проверка.

С постановление от 15.08.2013г. от РП Девин е отказано да се образува досъдебно производство по повод подадения сигнал по съставените актове за административно нарушение на чл.46 ЗВ на „Мега транс строй" ЕООД.

Приложен е договор за преработка на инертни материали на ишлеме ТМСИ кв. Настан от 01.03.2012г., сключен между „Драма" ЕООД и „Мега транс строй" ЕООД, с който „Драма" ЕООД се задължила да изработва на ишлеме месечно по 2 000 куб. метра баластра и инертен материал, собственост на „Мега транс строй" ЕООД.

Приложен е договор за наем от 10.09.2012г., сключен между „Мега транс строй" ЕООД и „Родопа трейс" ЕООД, с който „Мега транс строй" ЕООД като наемодател е предоставил на „Родопа трейс" ЕООД като наемател за времено ползване срещу възнаграждение машина „Камацу", модел PC 210.

Приложен е договор за наем на багер и самосвал от 12.06.2012г., с който „Мега транс строй" ЕООД, като наемодател предоставя на „Драма" ЕООД като наемател за временно и възмездно ползване багер, товарач и самосвал, със срок от 12.06.2012г. до 30.10.2012г.

Приложено е допълнително споразумение към договора, според което срокът на договора е продължен до 31.12.2012г.

При тези данни от фактическа страна, от правна съдът прие следното:

Актът и обжалваното наказателно постановление са съставени от компетентни длъжностни лица, съгласно чл.201, ал.1 и ал.2 ЗВ, във връзка със заповед № РД 03 - 177/05.09.2012г., издадена от директора на БДУВИБР, център Пловдив.

Основното възражение наведено от жалбоподателя е, че НП е издадено след като е изтекъл давностния срок по чл.34, ал.3 ЗАНН. Спазването на срока по чл. 34, ал.3 ЗАНН е предпоставка за законосъобразното протичане на административнонаказателното производство, тъй като неиздаването на НП в шестмесечен срок от съставяне на акта, съгласно чл.34, ал.3 ЗАНН погасява възможността да се ангажира отговорността на нарушителя. С откриване на нарушителя от момента на съставяне на акта възниква административнонаказателно правоотношение, което обвързва наказващия орган да се произнесе по преписката в шестмесечен срок от съставяне на акта. Актът е съставен на 23.11.2012г. за

нарушение, установено на 08.11.2012г., а наказателното постановление е издадено на 31.10.2013г., поради което основното възражение за незаконосъобразност на наказателното постановление се свежда до издаването му след изтичане на давностния срок по чл.34, ал.3 ЗАНН. Съгласно чл.34, ал.3 ЗАНН образуваното административно наказателно производство се прекратява, ако не е издадено наказателно постановление в шестмесечения срок от съставяне на акта. Спорен въпрос по делото е от кой момент е започнал да тече срока по чл.34, ал.3 ЗАНН, дали от момента на съставяне на акта на 23.11.2012г. или от момента на произнасяне на решаващия прокурор по изпратения сигнал от наказващия орган на основание чл.33, ал.2 ЗАНН, с писмо изх. № КД 03-122/24.01.2013г., по който извършената проверка е приключила с постановление за отказ да се образува досъдебно производство от 15.08.2013г. За съотношението между наказателната и административната отговорност, когато едно деяние едновременно нарушава наказателна и административна норма важи ТР № 51/29.12.78г. по НД № 50/78г. на ОСНК, според което, не е допустимо за едно деяние, с което се нарушава едновременно наказателна и административна норма деецът да носи отделна отговорност за двете, тъй като наказателната отговорност поглъща административната. **Когато обаче деянието засяга два различни обекта на защита, единият от които се охранява от административна норма, а другият от наказателна норма, тогава ще е налице както административно нарушение, така и престъпление, за всяко от които деецът ще носи административна и съответно наказателна отговорност.** В конкретния случай изпратения от наказващия орган сигнал, че в съставения на жалбоподателя акт № 148 се съдържат данни за престъпление по чл.194, ал.1 НК и чл.216, ал.1 НК, а нарушението което е констатирано със съставения акт е на чл.46, ал.1, т.3, б. „б" ЗВ, която изисква разрешително за ползване на воден обект за заустване на отпадъчни води в повърхностни води, за експлоатация на съществуващи обекти. Различни са обектите на защита, тъй като престъплението по чл.194, ал.1 НК и чл.216, ал.1 НК охранява неприкосновеността на собствеността, а разпоредбата на чл.46 ЗВ, намираща се в гл.трета Закон за водите, урежда режим за използване на водите и водните обекти и по конкретно разрешителен режим за заустване на отпадъчни води в повърхностни води за експлотация на съществуващи обекти. Наказателната отговорност не поглъща административнонаказателната. Още повече, че административнонаказателното производство е образувано спрямо юридическо лице, което може да носи само административнонаказателна отговорност и не е наказателно отговорен субект по НК. За ЮЛ важат изискванията на ЗВ, да притежава разрешително за ползване на воден обект за заустване на отпадъчни води в повърхностни води, която не се покрива с наказателната отговорност. Поради това изпратеният от административнонаказващия орган сигнал до прокуратурата за образуване на проверка за деяние по чл.194, ал.1 НК и чл.216 НК, което може да бъде образувано само по отношение на физическо лице, не може и не е спрял течението на срока по чл.34, ал.3 ЗАНН. Институтите за спиране и прекъсване на давността по чл.81 НК, по аргумент от чл.11 ЗАНН, съответно дадените с Тълкувателно решение №112/16.12.1982 по н.д. №96/1982 ОСНК разяснения, се прилагат и по отношение на давността по чл.34 ЗАНН. В конкретния случай няма покриване между наказателната и административната отговорност и субектите на отговорността. Административно наказателно отговорно е юридическото лице. Неговата отговорност е винаги обективна, тъй като юридическото лице може да бъде санкционирано само в предвидените от закона случаи, когато с дейността си нарушава определени законни разпоредби и отговорността на юридическото лице не се покрива с отговорността на физическото лице, което отговаря когато нарушението или престъплението е извършено виновно. Срокът по чл.34, ал.3 ЗАНН за издаване на наказателното постановление е започнал да тече от момента на

съставяне на акта за установяване на административно нарушение, извършено от юридическото лице. Този срок не е спрял да тече, съгласно чл.11, във връзка с чл. 81, ал.1 и ал.3 НК с изпратения от наказващия орган на 24.01.2013г сигнал за проверка за извършено престъпление, тъй като наказателната и административната отговорност са различни, както по отношение на обектите на защита, така и по отношение на субекта. Актът е съставен за нарушение на чл.46, ал.1, т.3, б. „б" ЗВ, която предвижда разрешителен обект за ползване на воден обект, каквато дейност е констатирана при извършената проверка на 08.11.2012г., че е била извършвана от юридическото лице. Образуваната предварителна проверка не спира течението на давностния срок по чл.34, ал.3 ЗАНН, тъй като субект на престъплението не може да бъде юридическото лице. То не носи наказателна отговорност, а само в предвидените от закона случаи административно наказателна, в които при нарушаване на определени законни разпоредби при осъществяване на дейността си на юридическото лице се налага административно наказание имуществена санкция. Наказателното постановление е издадено на 31.10.2013г., когато е изтекъл давностния срок по чл.34, ал.3 ЗАНН и само на това основание то подлежи на отмяна, като незаконосъобразно. Изтичането на срока по чл.34, ал.3 ЗАНН има за последица погасяване на възможността на административно наказващия орган да издаде наказателно постановление и да наложи съответно административно наказание за деянието, констатирано с акт № 148/23.11.2012г.

В този случай съдът не следва да обсъжда въпроса дали има извършено нарушение от юридическото лице или не е извършено, макар, че от приложените към преписката писмени и гласни доказателства се установява, че има извършено нарушение, но административно наказателната отговорност на юридическото лице е погасена, поради неиздаване на наказателното постановление, в срока по чл.34, ал.3 ЗАНН.

Мотивиран от изложените съображения, на основание чл.63 ЗАНН Девинският районен съд

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ наказателно постановление № 75/31.10.2013г., издадено от Никола Истилиянов Кърнолски - директор на Басейнова дирекция за управление на водите в Източнобеломорски район център Пловдив, с което на "Мега транс строй" ЕООД, със седалище и адрес на управление гр.Девин, обл.Смолян, ул.Пирин № 33, с ЕИК 201366198, представлявано от Съби Яворов Бошнаков, на основание чл.200, ал. 1, т.2 Закона за водите, е наложена имуществена санкция в размер 2 000.00 лева, за нарушение на чл.46, ал.1, т.3, б. „б" от Закона за водите, като **незаконосъобразно.**

РЕШЕНИЕТО може да се обжалва от страните пред Административен съд Смолян в 14-дневен срок, считано от съобщението.

РАЙОНЕН СЪДИЯ:

14

Р Е Ш Е Н И Е

№ 9

гр. Дряново, 12.02.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ДРЯНОВСКИ РАЙОНЕН СЪД, в публичното заседание на пети февруари през две хиляди и тринадесета година в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: *ВАСИЛ СТАВРЕВ*

и при секретаря Кремена Димитрова, като разгледа докладваното от съдията *СТАВРЕВ* НАХД № 10 по описа за 2013 година, и за да се произнесе съобрази следното:

ПРОИЗВОДСТВО ПО РЕДА НА чл. 59 от ЗАНН.

Подадена е жалба от Атанас Бончев Димитров, с ЕГН: 5801277600, постоянен адрес: гр.Стара Загора, ул. "Кирил и Методий" № 1, ап.74, против Наказателно постановление № 984/24.11.2004 година на Началника на РУП-Дряново, с което на основание чл. 53, ал.2 от ЗАНН и чл. 96, т.1 от Закона за застраховането /отм./ му е наложено административно наказание "глоба" в размер на 100 лв. за извършено нарушение по чл. 78, ал.1 от Закона за застраховането/отм./.

В жалбата си, депозирана по реда на чл. 59 от ЗАНН, Атанас Димитров твърди, че е получил препис от процесното наказателно постановление едва на 21.12.2012 г., въпреки че от 25 години живее на посочения в жалбата адрес в гр. Стара Загора. С оглед на това и на основание чл. 82 от ЗАНН във вр. с чл. 80-82 от НК моли за отмяна на аткуваното наказателно постановление и прекратяване на административнонаказателното производство поради изтекла давност.

Пред настоящия съдебен състав жалбоподателят, редовно призован, не се явява. Представлява се от адв. Маруся Пенева от ГАК, която в пледоарията си посочва, че в случая и на основание ТР № 112/16.12.1982 г. на ОСНК следва да намери приложение нормата на чл. 11 от ЗАНН във вр. с чл. 81, ал.3 и чл. 80, ал.1, т.5 от НК и наказателното постановление да бъде отменено поради изтекла абсолютна давност за налагане на посоченото в него наказание "глоба". Акцентира, че абсолютната давност в случая възлиза на четири години и половина и моли съда служебно, съобразявайки се с горния факт, да уважи заявеното искане в подадената жалба.

Административнонаказващият орган, редовно призован, не изпраща свой представител.

СЪДЪТ, като съобрази събраните по делото доказателства - поотделно и в тяхната съвкупност, взе предвид изложеното в жалбата, доказателствата по делото и разпоредбите на закона, намира за установено следното:

ЖАЛБАТА е подадена в рамките на преклузивният срок по чл. 59, ал. 2 от ЗАНН, в този смисъл се явява ДОПУСТИМА и следва да бъде разгледана.

По ОСНОВАТЕЛНОСТТА на жалбата съдът намира за установено следното:

Наказателното постановление е издадено от компетентен по степен, място и материя орган.

На 18.11.2004 г. около обяд полицейските служители Кристиан Попов и Илиян Попов изпълнявали служебните си задължения по контрол на движението по пътищата в град Дряново, на ПП-5 - РМЗ. Около 11:55 ч., придвижвайки се със своя патрулен автомобил, двамата сперли за проверка лек автомобил "Москвич" 2140 с рег. № СТ 1172 СТ, управляван от жалбоподателя. Полицейските служители изискали от Атанас Димитров да им представи валидна полица за сключена застраховка "Гражданска отговорност" за 2004 г., но жалбоподателят не предоставил такава. Поради това на място му бил съставен АУАН № 984/18.11.2004 г., в който текстово било описано извършеното и нарушената законова разпоредба – чл. 78, ал.1 от Закона за застраховането /отм./. Жалбоподателят подписал акта без възражения и получил препис от него на място.

Впоследствие Началникът на РУП-Дряново издал и Наказателно постановление № 984/24.11.2004 година, с което на основание чл. 53, ал.2 от ЗАНН и чл. 96, т.1 от Закона за застраховането/отм./ на Атанас Бончев било наложено административно наказание "глоба" в размер на 100 лв. за извършено нарушение по чл. 78, ал.1 от Закона за застраховането/отм./. Цитираното наказателно постановление било изпратено на РДВР-Стара Загора за връчване на жалбоподателя, но това действие било осъществено едва на 21.12.2012 г.

Горната фактическа обстановка се установява по несъмнен начин от приобщените по делото писмени доказателства – заверено копие от АУАН № 984 от 18.11.2004 г., заверено копие от Наказателно постановление № 984 от 24.11.2004 г., заверено копие от съобщение за връчване, изпратено от РУП-Дряново на РДВР-Стара Загора, както и посредством гласните доказателства, събрани при разпита на свидетелите Кристиан Попов и Илиян Попов.

Посочените по-горе писмени и гласни доказателства, анализирани в своята съвкупност, установяват по един несъмнен начин извършеното нарушение и неговия автор. Особено категоричен в тази насока е свидетелят Илиян Попов, който посочва лично възприетото от него нарушение и визира именно жалбоподателя като негов извършител. От друга страна свидетелят Кристиян Попов изцяло поддържа записаното от него в роцесния АУАН, което и на основание чл. 189, ал.2 от ЗДвП още веднъж доказва достоверността на горевъзприетата фактология с оглед неустановяване на нещо различно от нея.

С оглед горното може да се направи категоричният извод за несъмнено установеното нарушение на чл. 96, т.1 от Закона за застраховането/отм./ от страна на жалбоподателя на визираните в процесния АУАН дата и час. Подобен извод се извежда категорично от събраните по делото писмени и гласни доказателства, а и не се оспорва от страна на жалбоподателя. Наложеното наказание е минимално предвиденото в чл. 96, т.1 от Закона за застраховането /отм./ и съответства най-точно на извършеното.

Спорен по делото е въпросът може ли да се приложи институтът на погасителната давност спрямо конкретното деяние, на основание чл. 82 от ЗАНН във вр. с чл. 80-82 от НПК, каквото е възражението в депозираната жалба.

На първо място следва да се посочи, че според настоящия съдебен състав административнонакзателната отговорност безспорно е с по-нисък интензитет на засягане правата на гражданите от наказателната и в тази светлина не би могло извършилият административно наказание да се поставя в по-неблагоприятно положение от осъществилия престъпление от особената част на НК.

Следва да се посочи на второ място, че в чл. 11 от ЗАНН е уредена изрична препратка към нормите на НК относно въпросите за вината, вменяемостта, обстоятелствата, изключващи отговорността, формите на съучастие, приготовлението и опита, доколкото в този закон не е предвидено друго. Тъй като в ЗАНН отсъства изрична регламентация по въпросите на преследвателната давност, приложение следва да намери чл. 80, ал.1, т.5 от НК /каквато препратка прави и ТР № 112/16.12.1982 г. на ОСНК/, съгласно който наказателното преследване се изключна по давност, ако то не е възбудено в продължение на три години от извършването му, ако предвиденото наказание за него е "глоба". В чл.81, ал.1 и 2 от НК са указани юридическите факти, водещи съответно до спиране или прекъсване на цитирания по-горе срок. От друга страна императивната разпоредба на чл. 81, ал.3 от НК повелява, че наказателното преследване се изключва, ако е изтекъл срок, надвишаващ с една втора предвидените в чл. 80 от НК срокове.

Приложението на горните законови правила в настоящия случай води до извод, че е изтекла абсолютната давност за административнонаказателно преследване, поради което и процесното наказателно постановление подлежи на отмяна. Категорично наказанието "глоба" по смисъла на НК е с по-висока степен на интензитет на санкциониране на дадено деяние и щом като за него е предвидена абсолютна давност за налагането му, по принципа на по-силното основание и въз основа чл. 11 от ЗАНН извършилите административно нарушение не могат да бъдат поставяни в по-неблагоприятно отношение. Ето защо настоящият състав счита, че абсолютният срок на преследвателната давност по отношение на административното наказание "глоба" възлиза на четири години и половина на основание чл. 11 от ЗАНН във вр. с чл. 81, ал.3 и чл. 80, ал.1, т.5 от НК, а и въз основа ТР № 112/16.12.1982 г. на ОСНК. Т.е. до изтичането на този период на извършилия административно нарушение следва да е надлежно връчено съответното Наказателно постановление. При неспазването му предвиденото наказание "глоба" не може да бъде наложено поради изтекла абсолютна давност.

По настоящия казус е безспорно, че установеното нарушение на чл. 96, т.1 от Закона за застраховането/отм./ е реализирано на 18.11.2004 г., а процесното Наказателно постановление № 984 е връчено на жалбоподателя на 21.12.2012 г., т.е осем години след съставянето му. С оглед на това не може да възникне спор и че срокът по чл. 11 във вр. с чл. 81, ал.3 и чл. 80, ал.1, т.5 от НК към този момент е бил изтекъл.

Въз основа на така изложените правни и фактически съображения СЪДЪТ счита, че Наказателно постановление № 984/24.11.2004 година на Началника на РУП-Дряново следва да бъде отменено поради изтекла абсолютна давност за неговото налагане. Такъв е единствено възможният извод с оглед фактите по делото и на база приложение на императивните правни норми на ЗАНН и НК в тази насока.

Водим от горното и на основание чл. 63, ал.1 от ЗАНН, СЪДЪТ

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ Наказателно постановление № 984/24.11.2004 година на Началника на РУП-Дряново, с което на основание чл. 53, ал.2 от ЗАНН и чл. 96, т.1 от Закона за застраховането/отм./ на Атанас Бончев Димитров, с ЕГН: 5801277600, постоянен адрес: гр.Стара Загора, ул. "Кирил и Методий" № 1, ап.74, е наложено административно наказание "глоба" в размер на 100 лв. за извършено нарушение по чл. 78, ал.1 от Закона за застраховането /отм./.

Решението може да се обжалва в 14 - дневен срок от съобщението до страните пред Административен съд - Габрово.

ПРЕДСЕДАТЕЛ: /п/
/В. Ставрев/

О П Р Е Д Е Л Е Н И Е

Номер ..... **28.12.2011 г.** Град Казанлък

В ИМЕТО НА НАРОДА

Казанлъшки районен съд V-ти наказателен състав
На **двадесет и осми декември** Година **2011**
В **закрито** заседание в следния състав:

Председател: **Деян ИЛИЕВ**

Секретар: Стоянка КОЛЕВА
като разгледа докладваното от съдия-докладчика Деян Илиев
АН дело № 965 по описа за **2011** година за да се произнесе съобрази:

Обжалвано е Наказателно постановление (НП) № ДК-16-СЗ-03-ЮИР-54 от 20.07.2011 г. на РДНСК "ЮИР", Сектор СТара Загора. Жалбоподателят Петър Дамянов Петров, недоволен от наложеното му наказание и в жалбата си излага доводи за незаконосъобразност на НП поради нарушение на чл. 34 ал. 1 от ЗАНН (АУАН е бил съставен, когато е изтекла повече от една година от извършване на нарушението).

В с.з. редовно призован не се явява, но жалбата му се поддържа от адв. Янева, която моли съда да отмени НП на това основание.

Въззиваемата страна, редовно призована в с.з. чрез старши юрисконсулт Режева намира жалбата за неоснователна и моли съда да потвърди НП.

Съдът счита, че административно-наказателното производство следва да се прекрати поради изтекла давност без да разглежда по същество предмета на делото.

АУАН е бил съставен на 20.01.2011 г.

От обстоятелствената част на НП е видно, че строежът, представляващ „Масивен навес" в УПИ VII-7345, кв. 316 по плана на гр. Казанлък с административен адрес гр. Казанлък, ул. "Райна Княгиня" № 3 е бил извършен от жалбоподателя през 1997 г. без разрешение за строеж в нарушение на чл. 55 от ЗТСУ (отм.) и чл. 224 ал. 1 от ППЗТСУ (отм.). Поради тази причина административно-наказващият орган (АНО) е наложил санкцията по чл. 170 от ЗТСУ вместо по чл. 233 от ЗУТ (по-благоприятен закон).

В с.з. страните не спорят, че описаното в НП нарушение е от вида на резултатните, а не от вида на продължените, които траят непрекъснато.

Следователно деянието е било довършено през 1997 г., когато строежът е бил изграден без преди това да е бил разрешен.

В съдебната практика съществуват различни становища относно характера на сроковете, посочени в чл. 34 от ЗАНН.

Според едно от становищата сроковете по чл. 34 от ЗАНН са преклузивни, т.е. процесуално-правни. Такова становище се застъпва в Решение № 39 от 19.02.2010 г. на АС-Стара Загора по КАНД № 25/10 г., както и в „Административно право", Обща част стр. 334 на изд. „Сиби" 2001 г.

Становището би следвало да намери пълна подкрепа предвид обстоятелството, че систематичното място на разпоредбата на чл. 34 ал. 1 от ЗАНН се намира в Глава III от Закона, която е озаглавена „Производство по установяване на административните нарушения, налагане и изпълнение на административните наказания", защото давността е материалноправен институт (вж. същото решение и Р 325-02-III н.о. бюлетин ВКС бр. 5/02, стр. 19). ЗАНН обаче не е изцяло процесуален закон, предвид разпоредбите му от чл. 1 до чл. 32 включително, които са изцяло материалноправни.

В ТР 112-82 ОСНК, което има *задължителен* характер за съда по тълкуването и прилагането на закона, е застъпено обратното становище, че сроковете по чл. 34 от ЗАНН са давностни, защото могат да бъдат прекъсвани и спирани. Според решението изтичането на давността има последиците на обстоятелство, изключващо *отговорността* - чл. 11 от ЗАНН. Тази норма препраща към НК, където за обстоятелствата, изключващи отговорността, могат да се приемат малозначителността на дадено деяние, явно незначителната му обществена опасност (чл. 9 ал. 2 НК); всички обстоятелства, изключващи *обществената опасност* на деянието (чл. 12-чл. 13а от НК); обстоятелствата, изключващи *вината* (чл. 14 ал. 1, чл. 15 и чл. 16 от НК); обстоятелствата, изключващи *вменяемостта* на дееца (чл. 33 ал. 1 от НК), погасяването на наказателното преследване *по давност* и др. Цитираните норми въобще изключват наказателната отговорност на дееца.

В настоящия случай пред съда не стои въпроса дали сроковете по чл. 34 от ЗАНН са били спирани и прекъсвани, защото преценката би имала значение в случай, че производството бе редовно започнато в сроковете по разпоредбата. Отделно от това следва да се отбележи, че ЗАНН не урежда абсолютна давност за преследване на административни нарушения, а именно колко дълго да продължи преследването. Ето защо по смисъла на ТР и цитираната разпоредба на чл. 11 от ЗАНН, следва да се прилагат нормите на НК относно давността за преследване, приложими спрямо най-леко наказуемите престъпления. Иначе бихме изпаднали в правен парадокс - за по-леки деяния като административните нарушения да се предвиждат по-тежки правни последици, отколкото тези, които следва да се приложат по отношение на престъпленията.

Следователно спрямо настоящия случай при действието на старата редакция на чл. 81 ал. 3 във вр. чл. 80 ал. 1 т. 5 от НК като по-благоприятен закон, давността за преследване е била изтекла още през 2000 г.

Изтичането на предвидената в закона давност е *абсолютна* процесуална пречка за провеждане на наказателно преследване и за нея съдът следва да следи служебно *на всеки един етап* от производството.

В случая обаче следва да намерят приложение разпоредбите на чл. 34 от ЗАНН, защото те определят *началния* момент за започване на административно-наказателното преследване, а разпоредбите на НК следва да намерят приложение само, когато преследването по ЗАНН е редовно започнато, но продължава по различни причини извън сроковете за давност по НК. Тук ЗАНН се явява *специален* закон, защото в разпоредбата на чл. 11 от него е указано, че НК се прилага, доколкото в ЗАНН липсва правна уредба, а тук тя е налице.

Възражението за изтекъл едногодишен срок за започване на административно-наказателно производство е изложено в жалбата като

възражение по същество. То акцентира върху обстоятелството, че АУАН е бил съставен на 20.01.2011 г. в нарушение на чл. 34 ал. 1 от ЗАНН, според който не се образува административно-наказателно производство ако е изтекла една година от извършване на нарушението.

Становището на представителя на въззиваемата страна е, че едногодишния срок е неприложим, тъй като нарушението е било открито на 09.12.2010 г. и АУАН е бил съставен в предвидения тримесечен срок.

Съдът не споделя последното становище, защото създава правна несигурност и възможност за „безкрайна" възможност за започване на административно-наказателно преследване. Ето защо е необходимо да е налице и втората предпоставка на разпоредбата – преследването да започне до една година от извършване на нарушението.

Съдът не споделя становището на жалбоподателя, че изтичането на давността води до незаконосъобразност на НП по същество. В някои съдебни решения на административни и районни съдилища в страната се застъпва тезата, че поради систематичното място на разпоредбата на чл. 34 от ЗАНН в Глава III „Производство по установяване на административните нарушения, налагане и изпълнение на административните наказания", разпоредбата може да се прилага само от АНО. Подобно виждане имаше преобладаващата съдебна практика и по отношение на разпоредбата на чл. 28 от ЗАНН.

В ТР 1-07 обаче подобен подход е категорично отречен. В края на обстоятелствената част на решението ВКС, базирайки се на чл. 6 ал. 1 от ЕКПЧ, е посочил, че съдът...не може да бъде възпрепятстван в правомощията си...съдът изследва и решава всички въпроси, както по фактите, така и по правото, от които зависи изходът на делото (какъвто и да е той).

И най-сетне разрешение на настоящия казус е дадено в ПП 10-73 т. 12, където е указано, че АНО и *съдилищата* са длъжни служебно да следят и да не предприемат и съответно *да прекратят* започнатото производство, щом като установят, че от откриване на нарушението до съставяне на акта е изтекъл тримесечният срок, че наказателното постановление е издадено след шестмесечния срок от съставянето на акта *или е изтекла една година от нарушението*.

Следователно по смисъла на това ПП изтичането на сроковете по чл. 34 от ЗАНН независимо дали се считат от съдилищата за преклузивни или давностни, води до недопустимост на административно-наказателното преследване, поради което то следва да се прекрати.

Следователно в настоящия случай административно-наказателното производство, водено срещу жалбоподателя следва да се прекрати поради изтекла давност за преследването му.

Водим от горните мотиви и на осн. чл. 63 ал. 2 от ЗАНН съдът

О П Р Е Д Е Л И :

ПРЕКРАТЯВА административно-наказателното производство по АНД № 965/11 г. по описа на РС-Казанлък, водено срещу ПЕТЪР ДАМЯНОВ ПЕТРОВ ЕГН 5712167679 със съдебен адрес гр. Казанлък, бул. "Розова долина" № 2 ет. 2 офис 222 от РДНСК "ЮИР", Сектор СТара Загора с НП № ДК-16-СЗ-03-ЮИР-54 от 20.07.2011 г.

Определението подлежи на касационно обжалване в 7-дневен срок от съобщението пред Административен съд гр. Стара Загора.

Районен съдия,

179

Р Е Ш Е Н И Е

Казанлък 14.03.2013 год.

Казанлъшкият районен съд, Наказателно отделение, четвърти състав, в публичното заседание на пети март две хиляди и тринадесета година, в състав:

председател:Михаил Михайлов,

при участието на секретаря Атанаска Джагълова, като разгледа докладваното от съдия Михайлов АН дело №198/ 2013 год. по описа на същия съд, за да се произнесе взе предвид следното:

Обжалвано е наказателно постановление №3495/ 04.07.2011г., издадено от началника на РУП Казанлък.

Жалбоподателят, недоволен от наложеното му наказание, моли съда да отмени издаденото наказателно постановление. В с.з. същият не се явява и не изпраща свой представител.

Въззиваемата страна, редовно призована, не изпраща представител и не изразява становище по казуса.

Актосъставителят изцяло поддържа отразеното от него в АУАН.

Съдът, след като извърши цялостна проверка на констативния акт, наказателното постановление, като прецени поотделно и в тяхната съвкупност събраните по делото доказателства, приема за установено следното:

Жалбата е подадена в срок от лице, имащо право на такава, поради което, съгласно чл.59 ал.2 от ЗАНН, същата е допустима.

Административно-наказващият орган, позовавайки се на акт за установяване на административно нарушение №3495/ 06.06.2011г., е приел за установена следната фактическа обстановка: На 06.06.2011г. около 23.00ч. в с.Тулово, ул.„Еделвайс", на кръстовището с ул.„Роза", посока север- юг, Румен Няголов Радев, като водач на МПС- товарен с рег.№ СТ0286СН, управлява горния автомобил, като по време на движение не използва обезопасителен колан с който е оборудван автомобила.

Началникът на РУП Казанлък приел, че нарушителя:

1.Не носи свидетелство за управление на МПС от съответната категория.

2.Водач не използва обезопасителен колан на МПС от категории М1, М2, М3, N1, N2 и N3, когато е в движение.

3.Не е представил ППС на технически преглед.

180

АНО счел, че с горното Румен Няголов Радев е нарушил разпоредбите на чл.100 ал.1 т.1 предл.1, чл.137а ал.1 предл.1 и чл.147 ал.1 от Закона за движението по пътищата, поради което и на основание чл.183 ал.1 т.1 предл.1, чл.183 ал.4 т.7 предл.1 и чл.181 т.1 предл.1 от същия закон и чл.53 от ЗАНН, му наложил административно наказание- глоба общо в размер на 110/сто и десет/ лева и му отнел 8 контролни точки.

Съдът намира, че в хода на административно-наказателното производство, не бе доказано, по безспорен и категоричен начин, жалбоподателя да е осъществил вменените му, с АУАН и с издаденото, въз основа на него, наказателно постановление, нарушения на ЗДвП.

Част от вменената на нарушителя фактическа обстановка, а именно, че „не носи свидетелство за управление на МПС от съответната категория" е твърде абстрактна. Макар същата да бе подкрепена изцяло с показанията на актосъставителя, не става ясно каква всъщност е категорията, съответстваща на автомобила, управляван от жалбоподателя. По този начин са нарушени правото на защита на жалбоподателя, който не би разбрал какво точно нарушение му се вменява да е извършил и при какви обстоятелства, както и императивните разпоредби на чл.42 т.4 и чл.57 ал.1 т.5 от ЗАНН.

Въззивният съд констатира противоречие между описанието на нарушението и посочената, като нарушена, законова разпоредба по акта за установяването му №3495/ 06.06.2011г. от една страна и фактическото обвинение, отправено с наказателното постановление и цитираната там, като нарушена, правна норма, от друга страна. В акта е посочено, че на 06.06.2011г. около 23.00ч. в с.Тулово, ул.„Еделвайс", на кръстовището с ул.„Роза", посока север- юг, Радев управлява товарен автомобил с рег.№ СТ0286СН, като не притежава свидетелство за управление на МПС. В наказателното постановление е отправено обвинение за управление на МПС със същия регистрационен номер, на дата и място като посочените в АУАН, но е уточнено, че водача само не носи цитирания документ, което е очевидно признание за това, че последния притежава такъв. За нарушена законова разпоредба в акта се сочи чл.150 от ЗДвП, а като такава в постановлението е отразена тази на чл.100 ал.1 т.1 предл.1 от същия закон. Следователно в НП липсва фактическото обвинение, отправено с АУАН. По изложения начин отново са нарушени правото на защита на жалбоподателя и разпоредбите на чл.42 т.4 и чл.57 ал.1 т.5 от ЗАНН.

От друга страна- в АУАН №3495/ 06.06.2011г. на Румен Няголов Радев е вменено нарушение по чл.137а ал.1 от ЗДвП, но цитираната норма съдържа повече от едно алтернативни предложения и без да има конкретизация по отношение на тях, нарушителя не би могъл да разбере какво нарушение му се вменява да е извършил. Така се нарушават

правото му на защита и разпоредбата на чл.42 т.5 от ЗАНН. Впоследствие АНО е преписал нормата на чл.137а ал.1 от ЗДвП, добавяйки към нея „предл.1", пораждайки по този начин още по-голямо недоумение у жалбоподателя.

Наред с горните констатации съдът установи, че е изтекла абсолютната погасителна давност за административно-наказателно преследване на Румен Радев по административно-наказателното производство, образувано срещу него с акт за установяване на административно нарушение №3495/ 06.06.2011г., въз основа на който началника на РУП Казанлък е издал наказателно постановление №3495/ 04.07.2011г., по следните съображения: Давността представлява изтичане на определен от закона срок, който при допълнителни законоустановени основания, изключва наказателното преследване или изпълнението на наложеното наказание. Безспорно в ЗАНН липсва нормативна уредба, касаеща абсолютната давност за административно-наказателно преследване. Това обаче не е основание да се приеме, че институтът на абсолютната давност не намира приложение в административно-наказателното производство. Съгласно чл.31 ал.7 от Конституцията на РБ, не се погасяват по давност наказателното преследване и изпълнението на наказанието за престъпления против мира и човечеството. По аргумент за противното във всички останали случаи, вкл. за административни нарушения, наказателното /респ. административно- наказателното/ преследване и изпълнението на наказанието, се изключват при изтичане на давността. Гарантирането на такъв принцип е в унисон с изискването за разумен срок за провеждане на административно-наказателното производство, като гаранция за спазване на правата на човека по чл.6 от ЕКЗПЧОС, за което Република България е поела ангажимент, присъединявайки се и ратифицирайки конвенцията. Допълнителен аргумент в подкрепа на тази теза е обстоятелството, че в противен случай лицата, извършили престъпление, ще се поставят в по-благоприятно положение от извършилите административно нарушение.

Съгласно разпоредбата чл.11 от ЗАНН, по въпросите на вината, вменяемостта, обстоятелствата, изключващи отговорността, формите на съучастие, приготовлението и опита, се прилагат разпоредбите на общата част на Наказателния кодекс, доколкото в този закон не се предвижда друго. Субсидиарното прилагане на чл.81 от НК и на давността като правен институт в административно-наказателните производства по ЗАНН, по силата на препращащата норма на чл.11 от ЗАНН, е възприето като допустимо още с Тълкувателно решение №112/ 16.12.1982г. по н.д.№96/ 1982г., ОСНК на ВС. В чл.81 ал.3 от НК е предвидено, че независимо от спирането или прекъсването на давността

наказателното преследване се изключва, ако е изтекъл срок, който надвишава с една втора срока, предвиден в предходния член. В разпоредбата на чл.80 от НК, към която препраща чл.81 ал.3 от НК, са регламентирани сроковете, след изтичането на които ако не е възбудено наказателно преследване, последното се изключва по давност. При тълкуването на нормите на чл.81 ал.3, във връзка с чл.80 от НК, следва изводът, че принципа на възприетото законодателно разрешение при определяне на сроковете, след изтичането на които наказателното преследване се погасява при прилагане института на абсолютната погасителна давност, е да обуслови тези срокове от предвидените такива за възбуждане на наказателното преследване, които в НК са диференцирани в зависимост от регламентираното за съответното деяние наказание. Ето защо с оглед на препращащата разпоредба на чл.11 от ЗАНН, в административно-наказателното производство следва да намери субсидиарно приложение нормата на чл.81 ал. 3 от НК за изключване на административно-наказателното преследване поради изтекла абсолютна погасителна давност. Но доколкото в ЗАНН и в други закони, са предвидени специални срокове за образуване на административно-наказателно производство, считано от датата на извършване /довършване/ на нарушението, при прилагане на посочения по-горе принцип, следва да се приеме, че тези специални срокове са релевантните за определянето на срока, след изтичането на който административно-наказателното преследване се изключва на основание абсолютна погасителна давност. Съгласно чл.34 ал.1 от ЗАНН не се образува административно-наказателно производство, ако не е съставен акт за установяване на нарушението в продължение на три месеца от откриване на нарушителя или ако е изтекла една година от извършване на нарушението. В същата разпоредба и в ал.2 на чл.34 от ЗАНН, както и в някои специални закони, по отношение на определени категории административни нарушения са предвидени и по-дълги срокове, след изтичането на които не следва да се образува административно-наказателно производство. Посочените срокове отразяват спецификата на обществените отношения, защитени чрез обявяване на деянията, които ги увреждат, за административни нарушения и представляват изрична нормативна уредба, спрямо която не е необходимо да се прилага НК, по смисъла на член 11 от ЗАНН. Следователно при субсидиарното прилагане на регламентирания в чл.81 ал.3 от НК институт на абсолютната погасителна давност, административно-наказателното преследване ще бъде изключено по давност, ако е изтекъл срок, надвишаващ с една втора предвидения специален срок за образуване на административно-наказателното производство от датата

на извършване /довършване/ на съответното административно нарушение.
В случая повдигнатото административно обвинение, със съставения АУАН №3495/ 06.06.2011г., въз основа на който е издадено наказателно постановление №3495/ 04.07.2011г., от началника на РУП Казанлък, е за извършени административни нарушения по чл.100 ал.1 т.1 предл.1, чл.137а ал.1 пр.1 и чл.147 ал.1 от Закона за движението по пътищата. Съгласно този закон неуредените случаи по съставянето на актовете, издаването и обжалването на наказателните постановления и по изпълнението на наложените наказания се прилагат разпоредбите на Закона за административните нарушения и наказания. При липсата на специална правна уредба в ЗДвП следва да се приложи общата норма на чл.34 ал.1 изр. второ предл. второ от ЗАНН, съгласно която не се образува административно-наказателно производство, ако е изтекла една година от извършването на нарушението. При прилагането на чл.81 ал.3 от НК, във връзка с предвидения, в чл.34 ал.1 изр. второ, срок за образуване на административно-наказателното производство, считано от датата на извършване на нарушението, абсолютната давност за нарушение по ЗДвП следва да има погасително действие от момента, в който е изтекъл срок, надвишаващ с 1/2 предвидения едногодишен срок за образуване на производство от административно- наказателен характер. Безспорно установено по делото е, че посочените деяния, за които е санкциониран Радев, са осъществени на 06.06.2011 год. Тази дата е същата, посочена в наказателното постановление като такава на извършване на нарушенията. Следователно при прилагането на чл.81 ал.3 от НК, във връзка с чл.11 от ЗАНН, във връзка с чл.34 ал.1 изр. второ предл. второ от ЗАНН, абсолютният давностен срок за погасяване на административно- наказателното преследване, спрямо извършените от Радев на 06.06.2011г. нарушения по чл.100 ал.1 т.1 предл.1, чл.137а ал.1 предл.1 и чл.147 ал.1 от Закона за движението по пътищата, е изтекъл на 06.12.2012 год. По аргумент от решението, дадено с Постановление №10 от 28.09.1973г. на Пленума на ВС, съдът има задължение служебно да следи дали не са изтекли сроковете за образуване на административно- наказателно производство, съответно тези, имащи за последица погасяване на административно-наказателната отговорност по давност, доколкото изтичането на абсолютен давностен срок за погасяване на административно-наказателното преследване, в течение на съдебното производство, е основание за отмяна на издаденото наказателното постановление, без да бъдат обсъждани въпросите за неговата формална и материална законосъобразност.

184

Предвид изложените съображения съдът намира, че наказателно постановление №3495/ 06.06.2011г., издадено от началника на РУП Казанлък, следва да бъде отменено, като се прекрати и образуваното със съставения АУАН №3495/ 04.07.2011г. административно-наказателно производство срещу Румен Няголов Радев, поради изтичането на абсолютната погасителна давност за административно- наказателно преследване.

С оглед на горното и на основание чл.63 ал.1 пр.III от ЗАНН съдът

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ изцяло наказателно постановление №3495/ 04.07.2011г., издадено от началник на РУП Казанлък, с което на Румен Няголов Радев от гр.Стара Загора, ул.„Хан Аспарух" №8, вх.„Б", ет.8, ап.32, ЕГН 7008297541, е наложено административно наказание- глоба общо в размер на 110/сто и десет/ лева и са отнети 8 контролни точки.

ПРЕКРАТЯВА административно- наказателното производство, образувано срещу Румен Няголов Радев от гр.Стара Загора, ул.„Хан Аспарух"№8, вх.„Б", ет.8, ап.32, ЕГН 7008297541, с акт за установяване на административно нарушение №3495/ 06.06.2011г., въз основа на който е издадено наказателно постановление №3495/ 04.07.2011г. на началник на РУП Казанлък, поради изтичане на абсолютната погасителна давност за административно-наказателно преследване.

Решението подлежи на касационно обжалване в 14 дневен срок от съобщението, че самото то и мотивите към него са изготвени, пред Административен съд гр.Стара Загора.

Районен съдия:

135

Р Е Ш Е Н И Е

№ 69

гр.НОВИ ПАЗАР, 20.04.2011г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

Новопазарският районен съд в публичното си заседание на дванадесети април две хиляди и единадесета година , в състав :
ПРЕДСЕДАТЕЛ : ГАЛИНА НИКОЛОВА
СЕКРЕТАР : ДАНИЕЛА ПЕТКОВА
като разгледа докладваното от съдия Николова АНХД № 665 по описа на НПРС за 2011г., за да се произнесе взе предвид следното :

Подадена е жалба на основание чл.59 и сл. от ЗАНН.

Жалбоподателят Неджихан Неджат Мюджелиб от с.Никола Козлево сочи, че НП издадено от Началника на РУ на МВР Каолиново е незаконосъобразно. Твърди, че същото е постановено при непълнота на фактите и субективна преценка на същите. Сочи, че при издаване на НП е нарушен материалният закон, като допуснатите нарушения са от категорията на съществени процесуални нарушения и водят до неговата отмяна изцяло. Основен аргумент е това, че НП е издадено на 04.05.2007 г., а е връчено едва на 06.04.2010 г. Нарушението за което е съставен акта и издадено НП е извършено на 06.04.2007 г. Жалбоподателят сочи, че поради това, че са изминали 3 години от извършване на деянието, за което е бил съставен акта и обжалваното НП, на основание чл.11 от ЗАНН, във вр.чл. 80, ал.1,т.5 от НК и във вр. чл. 2, ал.2 от НК е изтекла давността за изпълнение на наложеното наказание.

Предвид на това той моли съда да отмени обжалваното НП като незаконосъобразно.

Въззиваемата страна не се явява и не изпраща представител.

Съдът въз основа на събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност, прие за безспорно и категорично установено от фактическа и правна страна следното:

Делото е върнато за ново разглеждане от Административен съд Шумен, поради това, че съдът се е произнесъл с определение по прекратяване на делото, поради изтекла давност, а не с решение по същество, както изисква чл. 313-340 от НПК.

Административно наказателната отговорност на жалбоподателя е ангажирана по повод на установено от АНО административно нарушение, извършено на 06.04.2007 г. и за което е съставен АУАН № 206/ 06.04.2007г. от мл.автоконтрольор при РПУ Каолиново. Съдът намира, че при съставянето на акта не са допуснати формални нарушения.

Въз основа на съставения акт е издадено НП № 206/04.05.2007 г. , който също отговаря на изискванията на закона. НП е връчено на жалбоподателя на 06.10.2010 г.

Разгледано по същество на делото, съдът установи, че на 06.04.2007 г., около 23,00ч. в с.Никола Козлево, жалбоподателят е управлявал МПС, л.а "ВАЗ 2107" с рег.№ В 0777 АТ, след като е употребил алкохол, като автомобилът бил неизправност – не е

186

светел преден ляв габарит. Водачът бил спрян за проверка от проверяващите мл.автоконтрольор Тодоров и свидетелите Начков и Макавеев, служители на РУП Каолиново. При проверката се установило, че водачът е употребил алкохол, но отказал да бъде изпробван с техническо средство. За установяване на наличието на алкохол му е бил издаден талон за кръвна проба, който той приели и доброволно дал кръв за изследване. Резултатите от химическия анализ на кръвта показали наличието на 1,08 промила алкохол в кръвта на водача.

По същество описаното по-горе не се оспорва от жалбоподателя, а събраните по делото доказателства от разпитаните свидетели, протокол за химическа експертиза и талон за медицинско изследване изцяло го подкрепят, поради което съдът приема описаното за доказано от фактическа страна. В случая жалбоподателят е нарушил разпоредбите на чл. 139, ал.1 от ЗДвП, съгласно който движещите се по пътя пътни превозни средства трябва да бъдат технически изправни. Съдът намира обаче, че не е налице правилно установяваване на извършеното второ нарушение, което представлява отказ на жалбоподателя да изпълни разпореждане на проверяващите за установяване на наличието на алкохол в кръвта с техническо средство. Това поведение, макар и правилно установено от фактическа страна неправилно е квалифицирано като нарушение на чл. 174, ал.3 от ЗДвП, т.к всъщност представлява нарушение на чл. 165, ал.2, т.6 вр. чл.6, т.2 от ЗДвП от с.з. Съгласно нормата на чл. 165, ал.2, т.6 от ЗДвП, при изпълнение на функциите си по този закон определените от министъра на вътрешните работи служби имат право за установяване на нарушенията на правилата за движение по пътищата да използват технически средства или системи, заснемащи или записващи датата, точния час на нарушението и/или регистрационния номер на моторното превозно средство. От своя страна чл. 6, т.2 от с.з въвежда общо задължение на участниците в движението, в частност водачите на МПС-та, да изпълняват разпорежданията на лицата, упълномощени да регулират или да контролират движението по пътищата, независимо от светлинните сигнали, пътните знаци, маркировката на пътя и правилата за движение. В този смисъл жалбоподателят е нарушил конкретно чл. 6, т.2 от ЗДвП, относно изпробването му с техническо средство за установяване наличието на алкохол. Нормата на чл. 174, ал.3 от ЗДвП е санкционна и се отнася именно за нарушение на посоченото общо задължение на водачите на участниците в движението да изпълнят разпорежданията на контролните органи, в случая да извършат измерване с техническо средство и този отказ на водачите съгласно предвиденото в закона се санкционира с посоченото наказание лишаване от право на управление на МПС за срок от 12 до 18 месеца и глоба от 500 до 1000 лв. като е посочил неправилно правната норма на извършеното от жалбоподателят нарушение, АНО е извършил съществено нарушение на процесуалните правила, което е довело до постановяване на незаконосъобразно НП в тази му част. Последното е основание за частична отмяна на постановеното НП и наложеното с него наказание по чл. 174, ал.3 от ЗДвП - глоба в размер на 280лв., както и 10 месеца лишаване от право на управление на МПС.

При цялостната проверка на издаденото НП, съдът установи, че са налице правопрепятстващи административно наказателната отговорност на жалбоподателя обстоятелства.

Наказателното постановление, с което на жалбоподателя са наложени две наказания "Глоба" и кумулативно наказание "лишаване от право на управление на МПС" за срок от 10 месеца е издадено на 04.05.2007г., но е връчено на жалбоподателя

на 06.10.2010 г., поради което подадената от жалбоподателя жалба е подадена в законовия срок и е допустима.

За извършените от жалбоподателя две административни нарушения са наложени наказания „Глоба" и лишаване от право да се упражнява определена дейност, в случая "лишаване от право на управление на МПС" за срок от 10 месеца. Предвид тези обстоятелства, съобразно нормата на чл.11 от ЗАНН, която препраща към НК за неуредените въпроси относно обстоятелствата изключващи отговорността, съдът намира, че към датата на връчване на НП – 06.10.2010 г. е била настъпила абсолютна погасителна давност за преследване на нарушителя. Съгласно чл. 80, ал.1, т.5 от НК, към датата на деянието /стар текст – 2 години/ и чл. 81, ал.3 от НК този срок е 3 години. Съгласно разпоредбата на чл. 80, ал.1 от НК наказателното преследване се изключва ако са изтекли посочените в закона срокове, т.е 2 години / към 2007 г./, а ако е започнало наказателното преследване, каквото е настоящето производство / започнало е със съставянето на акта, съгл. чл. 36 от ЗАНН. Извършеното по – късно действие на административно наказващия орган – издаване на НП е правновалидно и в рамките на неговите правомощия като такъв, поради което издаденото на 04.05.2007 г. НП прекъсва давността по смисъла на чл. 81, ал.1 от НК. Независимо от това обстоятелство по отношение на жалбоподателят са изтекли всички срокове за административно-наказателно преследване, т.к от тази дата макар да започва да тече нова давност, тя е изтекла на 04.05.2009 г. , когато са изтекли сроковете по чл. 80, ал.1, т.5 от НК / 2 години/. Съгласно разпоредбата на чл. 81, ал.3 от НК независимо от спирането или прекъсването на давността наказателното преследване се изключва ако е изтекъл срок от половината от този срок, т.е още 1 година. Този срок изтича на 04.05.2010 г., поради което към датата на връчване на НП – 06.10.2010 г. този срок е бил изтекъл. Така се установява, че АНО е забавил недопустимо връчването на НП на жалбоподателят. Следва да се отбележи, че спазването на предвидените в закона срокове за ангажиране административнонаказателната отговорност на нарушителя е особено важна предпоставка за законосъобразното развитие на производството по реализирането й. Законодателното отношение по този въпрос е видно и от систематичното място на разпоредбата на чл. 34 ЗАНН в закона. Това е така и с оглед целите на тази разпоредба, а именно да се избегне едно евентуално продължително бездействие на държавните органи при осъществяване на техните правомощия, което би създало неоправдано положение на несигурност в правния мир. Следователно неспазването на указаните срокове за иницииране на производството по налагане на административно наказание е винаги съществено процесуално нарушение, водещо до отмяна на съответния акт, с който такова е било наложено.

Това налага прекратяване на административно наказателната преписка поради настъпила абсолютна погасителна давност за търсене на наказателна, в случая на административно наказателна отговорност, съгласно чл.34, ал.1, изр.1-во, б."в" от ЗАНН, доколкото като такъв закон се явява специалният текст в чл.80 от НК, към който препраща нормата на чл.11 от ЗАНН. Това обстоятелство налага съгласно чл.34, ал.1 от ЗАНН цялата преписка да се прекрати. Противното би поставило административно отговорните лица в по – неблагоприятно положение от наказателно отговорните лица, доколкото разпоредбите на чл. 24, ал.1, т.3 от НПК във вр. чл. 80 и следв. от НК имат пряко приложение, съгл. чл. 11 от ЗАНН и по отношение на административно-отговорните лица. Спазването на предвидените в закона срокове за ангажиране административнонаказателната отговорност на нарушителя е особено важна предпоставка за законосъобразното развитие на производството по реализирането й. Законодателното отношение по този въпрос е видно и от систематичното място на

разпоредбата на чл. 34 ЗАНН в закона. Това е така и с оглед целите на тази разпоредба, а именно да се избегне едно евентуално продължително бездействие на държавните органи при осъществяване на техните правомощия, което би създало неоправдано положение на несигурност в правния мир. Следователно неспазването на указаните срокове за иницииране на производството по налагане на административно наказание е винаги съществено процесуално нарушение, водещо до отмяна на съответния акт, с който такова е било наложено. Късното връчване на НП на нарушителя е и в нарушение на чл.6 от ЕКПЧОС, като се препятства своевременното упражняване на правото на защита и гарантиране на справедливо гледане на делото му в разумен срок. В случая "делото" следва да се разбира цялото съдопроизводство, доколкото по административните дела първата фаза е административното производство пред самия АНО. Нормите на европейското право имат пряко приложение и се отнасят до всички правоприлагащи органи, в т.ч и до административните такива.

Доколкото обаче спрямо жалбоподателя е издадено наказателно постановление № 206/04.05.2007 г., то съгласно чл.84 от ЗАНН във вр. с чл.344, т.4 от НПК същото следва да се отмени, след което съдът да постанови прекратяване на административното производство.

Водим от горното съдът,

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ наказателно постановление № НП - 206/04.05.2007 г. на Началника на РПУ Каолиново, с което на Неджихан Неджат Мюджелиб от с.Никола Козлево, обл. Шуменска с ЕГН 7910078866, за нарушение на 139, ал.1 от ЗДвП и чл. 174, ал.3 от с.з, и на основание чл.53 от ЗАНН, вр. чл. 183, ал.3, т.7 от ЗДвП му е наложено наказание "глоба" в размер на 30лв., а за нарушението по чл. 174, ал.3 от ЗДвП му е наложено "глоба" в размер на 280лв., както и 10 месеца "лишаване от право на управление на МПС".

ПРЕКРАТЯВА административнонаказателното производство срещу Неджихан Неджат Мюджелиб от с.Никола Козлево, обл. Шуменска с ЕГН 7910078866, образувано с акт за установяване на административно нарушение № 206/ 06.04.2007г. от мл.автоконтрольор при РПУ Каолиново.

Решението подлежи на обжалване пред Шуменския административен съд в 14 /четиринадесет / дневен срок от съобщаването му на страните.

РАЙОНЕН СЪДИЯ:

Р Е Ш Е Н И Е

№ 301 24.09.2012г. гр.Търговище

В ИМЕТО НА НАРОДА

Търговищкият районен съд V състав
На двадесет и девети август 2012 година
В публично заседание в следния състав :

Председател: Зорница Донкова

Секретар: Мариянка Гутева
като разгледа докладваното от Председателя
н.а.х.д. № 450 по описа за 2012г., за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 59 и сл. от ЗАНН.

Образувано е по жалба на Нели Христова Николова с ЕГН: 7007188253 от гр.Търговище против Наказателно постановление № 11011955 от 19.05.2012г., издадено от Директора на АДФИ - гр.София. Считайки обжалваното НП за незаконосъобразно, жалбоподателката желае същото да бъде отменено. В с.з. жалбата се поддържа.

Ответната по жалбата страна посредством процесуалния си представител представя писмено становище, в което излага съображения за неоснователност на жалбата.

Жалбата е подадена в срока по чл.59, ал.2 от ЗАНН и е **ПРОЦЕСУАЛНО ДОПУСТИМА**, а разгледана по същество е **ОСНОВАТЕЛНА.**

След преценка на събраните по делото доказателства, съдът установи следното от фактическа страна: На основание заповед № ФК – 10-1153/16.09.2011г. на Директора на АДФИ, изменена със заповед № ФК – 10-1338 /01.11.2011г. главен финансов инспектор от Дирекция „Организация и извършване на инспекционна дейност" на АДФИ извършил финансова инспекция на Община Търговище. В хода на същата било установено, че на 27.02.2009г. в гр.Търговище, жалбоподателката в качеството си на член на комисия, назначена със Заповед № 3-01-162 от 23.02.2009 г. за провеждане на „открит конкурс" за възлагане на малка обществена поръчка, с предмет: *„Избор на финансова институция за предоставяне на кредит в размер на 409 910 лева за мостово финансиране в полза на проект „Рехабилитация на общински пътища за осигуряване на интегрирано развитие и териториално сближаване на община Търговище", ВО 161 РО 001/2.1.-02/2007/004*", заедно с останалите членове на комисията: инж. Румяна Матеева Атанасова, Вяра Методиева Ангелова и инж.Димо Иванов Димов, е подписала Протокол в който е допуснала до участие в процедурата, вместо да предложи за отстраняване участника „ОББ" АД –клон Търговище, който не е представил декларация за

липса на обстоятелства определени в чл.47, ал.5, т.2 от ЗОП. Контролният орган установил, че по описания начин жалбоподателката е нарушила разпоредбата на чл.21, ал.1, т.1 във вр. с чл.13, ал.1, т.3 от Наредбата за възлагане на малки обществени поръчки /ДВ, бр.34/2009 г./, за което и бил съставен АУАН № 11011955/24.11.2011г. В срока по чл.44, ал.1 от ЗАНН жалбоподателката депозирала писмени възражения срещу акта. Приемайки същите за неоснователни, въз основа на акта, Директорът на АДФИ издал Наказателно постановление № 11011955 от 19.05.2012г., с което за нарушение на чл.21, ал.1 т.1 във вр. с чл.13, ал.1, т.3 от НВМОП /ДВ бр.34/2009г./ и на основание чл.65 от НВМОП във вр. с чл.32, ал.1 от ЗАНН наложил на жалбоподателката административно наказание „глоба" в размер на 200лв.

Изложената фактическа обстановка се доказва от събраните по делото писмени доказателства и показанията на св.Ананиева.

Съгласно чл.8, ал.2 от ЗОП във вр. с §2 от ПЗР на НВМОП /отм./ възложителите или упълномощени от тях длъжностни лица организират и провеждат процедурите за възлагане на обществени поръчки и сключват договорите за тях. Видно от приложената по делото справка за отговорните длъжностни лица в Община Търговище за периода 01.10.2008г. - 20.09.2011г., кмет на Община Търговище е бил д-р Красимир Митев Мирев. Същият е встъпил в длъжност на 12.11.2007г. По делото е приложена Заповед № 3-01-310 от 02.04.2008 г., с която на основание чл.44, ал.2, чл.39, ал.1 и ал.3 от Закона за местното самоуправление и местната администрация и чл.7 от Устройствения правилник на Общинската администрация на Община Търговище, кметът на Община Търговище е възложил на Стоян Динев Станчев - заместник кмет, да организира и провежда процедурите за възлагане на обществени поръчки и да сключва договорите за тях. Също да организира и контролира цялостното изпълнение на сключените договори за обществени поръчки, които попадат във функциите на повече от един заместник-кмет и секретаря на общината. Към делото е приложено решение № 3-01-91 от 28.01.2009г., с което Стоян Динев Станчев, заместник кмет на Община Търговище, в качеството си на упълномощено длъжностно лице по чл.8, ал.2 от ЗОП, е открил процедура за възлагане на обществена поръчка, чрез „открит конкурс" по реда на НВМОП /отм./, с предмет: *„Избор на финансова институция за предоставяне на кредит в размер на 409 910 лева за мостово финансиране в полза на проект „Рехабилитация на общински пътища за осигуряване на интегрирано развитие и териториално сближаване на община Търговище", BG 161 PO 001/2.1.-02/2007/004*". Към делото е приложена заповед № 3-01-162/23.02.2009г. на Стоян Динев Станчев, който в качеството си на упълномощено длъжностно лице по чл.8, ал.2 от ЗОП е назначил комисия за провеждане на откритя конкурс. Комисията била в следния състав : Председател - инж. Румяна Атанасова - заместник кмет и членове - 1. Нели Николова - младши юрисконсулт в отдел ОПП, 2. Вяра Ангелова - старши експерт в отдел „Евроинтеграция", 3. инж. Димо Димов - старши експерт в отдел „Инвестиции и екология". Назначени били и двама резервни членове : 1. Яна Кръстева - младши експерт в отдел „Евроинтеграция", 2. Рая Матева - главен юрисконсулт. Със заповедта било възложено на комисията да извърши действията, регламентирани в НВМОП,

като отварянето, разглеждането и оценяването на офертите започне на 23.02.2009г. от 14.00 часа зала № 74 и бил определен срок до 05.03.2009г. за представяне на протокол за дейността в изпълнение на заповедта и чл.41 от НВМОП. За участие в процедурата била депозирана една оферта от „Обединена Българска Банка" АД гр.София - рег. № Т-ОП-18/20.02.2009г, видно от съставения Протокол от 27.02.2009г. за работата на комисията. Комисията приела, че представените документи от „ОББ" АД съответстват изцяло на изискванията на документацията и допуснала офертата до участие. Комисията класирала представената оферта от „ОББ" АД на първо място.

От приложената към делото декларация за липса на обстоятелства по чл.47, ал.1 и ал.5 от ЗОП е видно, че от страна на „ОББ" АД не са декларирани всички обстоятелства, определени в ЗОП и в образеца на възложителя. Не са декларирани обстоятелствата, определени с чл.47, ал.5, т.2 от ЗОП – а именно, че от „ОББ" АД не са сключени договори с лице по чл.21 и чл.22 от ЗПРКИ. Представянето на декларация за липса на обстоятелства по чл.47, ал.1 и ал.5 от ЗОП е регламентирано с чл.13, ал.1, т.3 от НВМОП /отм./. При тези данни е обоснован извода, че участникът „ОББ" АД не е представил всички документи определени с чл.13 от НВМОП /отм./. При това положение, съгласно чл.21, ал.1, т.1 от НВМОП /отм./, комисията е следвало да предложи за отстраняване офертата на „ОББ" АД от участие в процедурата, което тя не е направила, напротив - допуснала е до участие и е класирала предложението на първо място.

При аналогично установени факти, наказващият орган е приел, че жалбоподателката в качеството си на член на комисията е нарушила разпоредбата на чл.21, ал.1, т.1 във вр. чл.13, ал.1, т.3 от НВМОП /отм./. Съгласно чл.21, ал.1, т.1 от НВМОП /отм./ комисията предлага за отстраняване от участие в процедурата участник, който не е представил някой от необходимите документи по чл.13 /в случая по чл.13, ал.1, т.3 от НВМОП /отм./ Видно е, че задължението, което се съдържа в цитираната норма се отнася до комисията т.е вменява се задължение на колективен орган. От друга страна, чл.65 от НВМОП /отм./ изрично визира отговорност при нарушение на НВМОП /отм./ от виновните лица. Доколкото задължението по чл.21 от НВМОП /отм./ е вменено на комисията, то по силата на чл.65 от НВМОП /отм./ следва тя да попада в кръга на отговорните лица. Комисията обаче е колективен орган, а административнонаказателната отговорност е лична, поради което няма как да бъде ангажирана отговорността на същата. В НВМОП /отм./ няма изрична разпоредба, съгласно която за нарушение на чл.21 от НВМОП /отм./ всеки член на комисията да носи отговорност персонално, независимо, че решението е на колективния орган /така както е в чл.128г от ЗОП/. С изменението на чл.128г от ЗОП от ДВ бр.98/2008г. законодателят е вменил изрично отговорност на членовете на комисията, но само за нарушения по ЗОП, а не и по НВМОП. От друга страна посочената разпоредба от ЗОП не би могла да се прилага по аналогия, тъй като същата касае обосноваване на административнонаказателна отговорност /чл.46 от ЗНА/. Доколкото в НВМОП /отм./ не е предвидена лична отговорност за членовете на комисията за нарушаване на разпоредбите на НВМОП /отм./, както изрично е направено в чл.128г от ЗОП, то на същите не може да се търси такава, независимо дали са подписали протокола със или без

особено мнение. Предвид изложеното, съдът намира, че незаконосъобразно жалбоподателката е санкционираната за нарушение на чл.21, ал.1, т.1 във вр. чл.13, ал.1, т.3 от НВМОП /отм./.

Отделно от изложеното, съдът намира, че ангажирането на отговорността на жалбоподателката посредством обжалваното НП е незаконосъобразно и поради следните съображения:

Съдът намира за основателно възражението, че обжалваното НП е издадено при изтекла абсолютната погасителна давност за административнонаказателно преследване на лицето. Жалбоподателката е санкционирана за нарушение на чл.21, ал.1, т.1 във вр. с чл.13, ал.1, т.3 от НВМОП /отм./, на основание чл.32, ал.1 от ЗАНН. По отношение реализирането на административнонаказателна отговорност за нарушения на НВМОП /отм./, чл.66, ал.3 от същата препраща към ЗАНН- "Установяването на нарушенията, издаването, обжалването и изпълнението на наказателните постановления се извършват по реда на ЗАНН". В ЗАНН липсва уредба на абсолютна погасителна давност /при която при образувано административнонаказателно производство да се преклудира възможността на държавата да ангажира отговорността на лицето за извършено нарушение/. Такава безспорно следва да намира приложение в административнонаказателното производство, доколкото извършителите на престъпления не могат да бъдат поставяни в по -благоприятно положение от извършителите на административни нарушения. Чл.11 от ЗАНН сочи, че по отношение въпросите на вината, вменяемостта, *обстоятелствата, изключващи отговорността*, формите на съучастие, приготовлението и опита се прилагат разпоредбите на общата част на НК. Абсолютната давност по чл.81, ал.3 от НК е обстоятелство изключващо отговорността /аргумент - нормата на *чл.24, ал.1, т.3 от НПК, както и Тълкувателно решение № 112/16.12.1982г. по н.д. № 96/82г.*/ Следователно в случая е приложима нормата на чл.81, ал.3 от НК, според която независимо от спирането или прекъсването на давността наказателното преследване се изключва, ако е изтекъл срок, който надвишава с ½ срока, предвиден в предходния член. Препращането към чл.80 от НК е изрично, поради което и съобразно чл.11 от ЗАНН именно тази норма следва да бъде приложена във връзка с чл.81, ал.3 от ЗАНН. /Друго тълкуване в тази насока е недопустимо съгласно чл.46 от Закона за нормативните актове/. Следователно абсолютната давност по чл.81, ал.3 във вр. с чл.80, ал.1, т.5 от НК /преди изм. от ДВ бр.26/2010г./ е три години. Доколкото между този срок и тригодишния срок по чл.66, ал.1 от НВМОП /отм./ има противоречие, съгласно чл.15, ал.3 от ЗНА, приложение следва да намери ЗАНН, респ. НК. Процесното нарушение според НП е извършено на 27.02.2009г. Следователно абсолютната погасителна давност е изтекла след съставяне на АУАН № 11011955/24.11.2011г. и преди издаване на НП № 11011955 /19.05.2012г. Издавайки въпреки това НП, наказващият орган е допуснал съществено процесуално нарушение. Настоящият състав споделя следната съдебна практика в горния смисъл: р.№ 150/16.03.2011 по КАНД № 8/2011г. на АС – София, р. от 24.04.2009г. по КАНД № 1980/2009г. на АС -София, р. № 649/18.04.2011г. по КАНД № 249/2011г. АС - Пловдив, р. от 2011г. по КАНД № 567/2011г. на АС –Варна, р. № 175/27.06.2012г. по КАНД № 143/2011г. на АС Видин, р. от 14.02.2012 по КАНД № 679/12 на АС Враца и др./

На следващо място - съгласно трайната практика на касационната инстанция на настоящия съд, е допуснато и друго съществено процесуално нарушение, изразило се в следното: Наказващият орган не е изпълнил задължението си по чл. 53, ал. 1 от ЗАНН да издаде НП едва след като провери дали не са налице основания за прилагане на чл. 28 от ЗАНН. Съгласно ТР № 1от 12.12.07 година на ВКС, при извършване на преценка относно наличие на предпоставки за прилагане на чл. 28 от ЗАНН, наказващият орган е длъжен да приложи правилно закона, като отграничи „маловажните" случаи на административни нарушения от тези, обхванати от чл. 6 от ЗАНН. В процесния случай в НП липсват данни за съображенията и мотивите на наказващия орган да не приложи посочената привилегия на закона, при наличие и на обективни предпоставки в тази насока /наличието само на един участник в процедурата, липсата на реални вредни последици от деянието, факта, че нарушението е първо/. Липсата на мотиви в НП относно неприлагането на чл.28 от ЗАНН представлява липса на предмет за проверка от страна на съда във връзка с разглежданата разпоредба, имайки предвид, че се касае за проверка по законосъобразност. Липсата на посочените данни в НП е ограничала и правото на защита на наказания субект.

Последното е било нарушено и с оглед допуснатата както в АУАН, така и в НП неяснота относно приложените правни норми. Както в АУАН, така и в НП е отбелязано, че се визира нормата на чл.13, ал.1, т.3 от НВМОП в редакцията от ДВ бр.34/2009г., която обаче датира от 08.04.2009г. т.е. след нарушението. Както в АУАН, така и в НП е посочено, че недекларираните от участника обстоятелства са определени в чл.47, ал.5, т.2 от ЗОП – редакция от ДВ бр.84/2008г., каквато не е налице.

С оглед изложените съображения, съдът намира, че обжалваното НП е незаконосъобразно и като такова следва да бъде отменено.

Водим от гореизложеното и на основание чл.63, ал.1 от ЗАНН, съдът

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ Наказателно постановление № 11011955 от 19.05.2012г., издадено от Директора на АДФИ – гр.София, с което на Нели Христова Николова с ЕГН: 7007188253 с адрес гр.Търговище, ул."В.Петлешков" № 17А, на основание чл.65 от НВМОП /отм./ във вр. с чл.32, ал.1 от ЗАНН е наложено административно наказание "глоба" в размер на 200лв., като **незаконосъобразно.**

РЕШЕНИЕТО подлежи на касационно обжалване пред Търговищкия административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

ПРЕДСЕДАТЕЛ :

124

Р Е Ш Е Н И Е

№ 29

гр. Харманли / 02.V. 2012г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

Харманлийски районен съд в открито съдебно заседание на първи февруари, две хиляди и дванадесета година в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Юлия Станковска

при секретаря Миглена Стратиева и с участието на прокурора ..... като разгледа докладваното от районния съдия НАХД № 124 по описа на съда за 2011г., за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по глава III раздел V, чл.59 и сл. от Закона за административните нарушения и наказания .

Обстоятелства по жалбата

Жалбоподателя Михаил Христов Лисков ЕГН:5711248605 от гр. Харманли, ул."Неофит Рилски" №81 в качеството му на Кмет на Община Харманли обжалва Наказателно постановление № 11011839 / 24.II.2011г. на Директора на Агенция за държавна финансова инспекция гр. София. Счита, че постановлението е незаконосъобразно, необосновано и постановено при съществено нарушение на процесуалните правила, като сочи съображенията си за тези си твърдения.Моли съда да постанови решение с което отмени изцяло обжалваното постановление.

В съдебно заседание за жалбоподателят лично и чрез редовно упълномощеният си представител: адв.Панайотов, поддържа изцяло подадената жалба.

Административно наказващия орган - Директора на Агенция за държавна финансова инспекция гр. София – се представлява от ст. юрисконсулт Недялка Стойчева застъпва становището за неоснователност на жалбата и потвърждаване на наказателното постановление, като законосъобразно, правилно и обосновано .

Районна прокуратура гр. Харманли – редовно призована не изпраща представител и не вземат становище по жалбата.

Факти от съдебното дирене

С Наказателно постановление № 11011839/24.02.2011г. на Директора на Агенция за държавна финансова инспекция гр. София, издадено въз основа на Акт № 11011839 от 20.09.2010г. на Михаил Христов Лисков ЕГН:5711248605 от гр. Харманли, ул."Неофит Рилски" №81 на основание чл.65 ал.1 от Наредба за възлагане на малки обществени поръчки вр. чл.32 ал.1 от ЗАНН е наложено административно наказание – "Глоба " в размер на 1 000лв., за това, че в качеството си на кмет на община Харманли и възложител по смисъла на чл.7, т.1 от Закона за обществените поръчки, с Решение № 474 от 10.03.2008г. е възложил да се проведе открит конкурс по НВМОП с предмет- „Ремонт на общински път: НКV 2218 /П-76 Българска поляна-Богомил/-Браница и НКV 2210 /Ш-554 Симеоновград-Харманли/-Преславец",Община Харманли".

В решението за възлагане на обществена поръчка са одобрени обявлението за обществената поръчка и документацията за участие.

В одобрената от възложителя документация за участие в открития конкурс е посочена I методиката за определяне на комплексната оценка с критерий - икономически най-изгодно предложение, като посочен четвърти показател : представени доказателства за открити работни места в Община Харманли за последните три години.

Посоченото изискване спрямо кандидатите за участие в откритият конкурс представлява ограничително условие, което дава предимство на едни лица и в същото време необосновано ограничава участието на други лица в обществената поръчка.

Мястото на извършване на нарушението е Община Харманли, при и по повод изпълнение на служебни задължения.

с което нарушил чл.9 от Наредбата за възлагане на малки обществени поръчки.

Наказателното постановление е връчено на жалбоподателя с писмо с обратна разписка на 28.02.2011г.

НП-е е издадено въз основа на АУАН № 11011839 от 20.09.2010г. , в който са отразени идентични обстоятелства.

В хода на настоящото производство в качеството на свидетели са разпитани – актосъставителя Николай Тодоров Стайков и свидетеля по акта Диана Василева Лозева.

Актосъставителя Николай Тодоров Стайков, заяви, че нарушението се изразява в това, че при повеждането на открити конкурси по три поръчки в документацията и обявлението са предвидени ограничителни условия, касаещи откриване на работни места в гр.Харманли, което според нас е нарушение на изискваните условия. Това ограничава участието на различни участници от окръга.

Проверката обхващала от решението на Кмета за откриване на процедура по Закона за обществените поръчки, Наредбата в случая за

възлагане на малки обществени поръчки, преглеждане на документацията за участие, която е задължително условие в провеждане на процедура. В самата документация такива ограничителни условия били посочени, за да има съответно открити работни места за последните три години на територията на гр.Харманли. Актосъставителя бил овластен за извършване на тези проверки със Заповед на Директора на Агенция за държавна финансова инспекция гр.София, за извършване на съответни проверки със съответни задачи, конкретно изброени. Проверката, актосъставителя извършил сам, като викал определени лица, които отговаряли в сектора на обществените поръчки, конкретно за дадена поръчка. При извършване на проверката присъствал контрольора Диана Лозева. Кмета бил запознат предварително за нарушенията, тъй като тази финансова инспекция била в следствие на извършена проверка от Сметната палата и тъй като Сметната палата нямала административно – наказващи функции, въз основа на тази проверка, адм.наказващия орган извършил финансова инспекция, на същите въпроси. Изготвянето на АУАН, ставало след като е запознат нарушителят, в случая кмета, който бил запознат предварително, след което в неговия кабинет в присъствието на свидетел се връчил акта. Свидетелят присъствал при връчването на акта. Нарушението било установено въз основа на документална проверка на цялата процедура.

Свидетеля по акта Диана Василева Лозева обясни, че процесната обществена поръчка не е реализирана, поради нямало щета на бюджета. Процедурата е приключила с договор, но нямало плащане по нея, понеже нямало финансиране.Проверката на агенцията се извършила от актосъставителя. Проверяващия представил заповеди за извършване на проверката. В момента на връчване на акта, свидетелката Лозева не присъствала. Подписала акта, след като той вече бил подписан от Кмета на Общината. Актосъставителя връчил акта на кмета в кабинета му и след това я извикали да се подпише и тя. Свидетелката подписала акта, след като жалбоподателя го бил подписал и не е присъствала при съставянето му. По време на проверката, свидетелката не е стояла в стаята при проверяващия, влизала от време на време да предостави документи, които и се искали.Твърди, че по време на установяване на нарушението и по време на изготвянето и връчването на акта не е присъствала.

Правни съображения

Настоящото наказателно постановление подлежи на обжалване в срока по чл.59 ал.2 от ЗАНН. Наказателното постановление е връчено на жалбоподателя на 28.02.2011г.- ведно от приложената обратна разписка, а жалбата пред АДФИ гр. София е изпратена от жалбоподателя с писмо с

пощенско клеймо от 07.03.2011г., и е входирана при ответника от дата 10.03.2011г.

Като подадена в законоустановения срок, жалбата се явява процесуално допустима, а преценена по същество основателна.

След анализ на проведената административно – наказателна процедура, съдът констатира допуснато съществено нарушение, което само по себе си е самостоятелно основание за постановяване на отмяна на обжалваното наказателно постановление без съда да разглежда спора по същество.

Нарушена е разпоредбата на чл.40 ал.1-4 ЗАНН, която предвижда в присъстването на кои лица се съставя акта. Освен нарушителят/негов представител/, следва да присъства в този момент и : 1. свидетелите присъствали при извършване или установяване на нарушението. Това е първата хипотеза, и тя предвижда присъствие на свидете/свидетели – очевидци, било на извършване на админ. нарушение, било на констатирането му от актосъставителя, без да се изисква някакъв специален брой на тези свидетели. В ал.3 от същата разпоредба е предвидено, когато отсъстват такива свидетели или има невъзможност акта да се състави с тяхно участие, той да се изготви в присъствието на други двама свидетели, като това изрично се отбележи в документа.

В настоящия случай актът е съставен от актосъставителя, който е посочил, че АУАН е съставен в присъствието на свидетеля Диана Лозева, без да е посочено свидетеля присъствал ли е при извършване или установяване на нарушението /ал.1 на чл.40 от ЗАНН/ или е свидетел при хипотезата на ал.3 на чл.40 от ЗАНН.

От показанията на разпитаната по делото свидетелка и посочена като свидетел при съставянето на акта, се установи, че същата не е присъствувал на проверката, нито при съставянето на акта, нито при неговото връчване на жалбоподателя.Подписала се е само като свидетел при връчването на акта и е положил подписа си след като акта е бил връчен и подписан от жалбоподателя.

Налице е нарушение в процедурата по съставяне на акта. Принципно, това е "завършекът" на формата на акта. Изискванията в това отношение са актът да бъде подписан от неговия съставител, поне от един от свидетелите и от нарушителя /чл. 43, ал. 1 от ЗАНН/. Така изготвеният АУАН е незаконосъобразен и опорочава процедурата по съставянето му. Адм.наказващият орган пък от своя страна, не е изпълнил задълженията си по чл.52 ал.4 от ЗАНН, като е следвало преди да се произнесе по преписката, респ. преди да издаде НП, да провери АУАН с оглед неговата законосъобразност и обоснованост, а при необходимост и да извърши допълнително разследване на спорните обстоятелства.

При така констатираното неспазване на чл.40 от ЗАНН се извежда извода за съществено нарушение на административно-наказателната

процедура и то още при нейното начало, което само на това основание обосновава отмяна на НП, без да се разглежда същото по същество.

Административното наказание се налага по строго формална процедура имаща за цел да защити правата на лицето. Нарушителят е в правото си да се защити още в момента на съставяне на акта, а съставянето на акта би следвало да приключи с подписването на същия от нарушителя, актосъставителя и свидетеля. Подписването на акта от страна на свидетеля е не само формален, но и съдържателен елемент. Тук стои въпросът за предварителната защита на нарушителя, тя е предварителна, защото предхожда налагането на наказанието. Изразява се във възможността свидетелят да установи, че при извършване на проверката и всички последващи действия е спазен законът и не се допуска произвол от страна на администрацията. Още повече, че посоченият като свидетел в АУАН-а – Диана Лозева, не е присъствала при съставянето му.Полагайки подписа на свидетеля, след като АУАН-а е бил подписан и връчен на нарушителя, води и до нарушение на чл.43 ал.1 от ЗАНН.

В акта не е отразено, че е издаден въз основа на официални документи, при която хипотеза, разпоредбата на чл.40 ал.4 от ЗАНН допуска съставянето му в отсъствие на свидетели.

На второ място,съдът в настоящия си състав констатира, че от датата на извършване на деянието 28.10.2008г. до датата на произнасяне с настоящия съдебен акт, са изтекли повече от три години, като изтичането на този срок води до погасяване на възможността за продължаване на административно-наказателното производство на основание настъпила абсолютна давност, за прилагането на която съдът следи служебно. Институтът на давността при налагане на административно наказание не е изрично уреден в ЗАНН / изричен текст има само по отношение на изпълнение на вече наложено наказание/, но същият не може да бъде изключен в административно-наказателното производство по аргумент от разпоредбата на чл.11 от ЗАНН, която препраща към разпоредбите на наказателното производство и в частност към чл.81 ал.3 от НК. Наличието на специалната норма на чл.127 от ЗОП не дава основание за други правни изводи, тъй като тя касае само сроковете за започване на административно-наказателното производство чрез съставяне на АУАН от контролните органи на АДФИ. В противен случай неприлагането на института на абсолютната давност в административно-наказателния процес би довело до резултат, при който извършилият престъпление би се намирал в по-благоприятно положение от извършилия нарушение, което в крайна сметка е с по-ниска степен на обществена опасност. Увеличаването на срока за изключване на наказателното преследване по давност, извършено с изм. на чл.80 ал.1 т.5 от НК в ДВ бр.26/2010г., което автоматично води до увеличаване срока на абсолютната давност, не следва да се прилага в

настоящия случай, тъй като съобразно разпоредбата на чл.3 ал.1 от ЗАНН за всяко административно нарушение се прилага онзи закон, който е действал по времето на извършването му, освен ако последващият е по-благоприятен.

Предвид на изложеното настоящия състав намира, че обжалваното НП-е е издадено при съществени нарушения на процедурните правила, което налага цялостната му отмяна. Водим от горното съдът

Р Е Ш И

ОТМЕНЯ изцяло като незаконосъобразно Наказателно постановление № 11011839/24.02.2011г. на Директора на Агенция за държавна финансова инспекция гр. София, издадено въз основа на Акт № 11012839 от 20.09.2010г. на Михаил Христов Лисков ЕГН:5711248605 от гр. Харманли, ул."Неофит Рилски" №81 на основание чл.65 ал.1 от Наредба за възлагане на малки обществени поръчки вр. чл.32 ал.1 от ЗАНН е наложено административно наказание – "Глоба " в размер на 1 000лв., за това, че в качеството си на кмет на община Харманли и възложител по смисъла на чл.7, т.1 от Закона за обществените поръчки, с Решение № 474 от 10.03.2008г. е възложил да се проведе открит конкурс по НВМОП с предмет- „Ремонт на общински път: НКV 2218/П-76 Българска поляна-Богомил/-Браница и НКV 2210/Ш-554 Симеоновград-Харманли/-Преславец",Община Харманли".

В решението за възлагане на обществена поръчка са одобрени обявлението за обществената поръчка и документацията за участие.

В одобрената от възложителя документация за участие в откритият конкурс е посочена I методиката за определяне на комплексната оценка с критерий - икономически най-изгодно предложение, като посочен четвърти показател : представени доказателства за открити работни места в Община Харманли за последните три години.

Посоченото изискване спрямо кандидатите за участие в откритият конкурс представлява ограничително условие, което дава предимство на едни лица и в същото време необосновано ограничава участието на други лица в обществената поръчка.

Мястото на извършване на нарушението е Община Харманли, при и по повод изпълнение на служебни задължения.

с което нарушил чл.9 от Наредбата за възлагане на малки обществени поръчки.

РЕШЕНИЕТО подлежи на касационно обжалване в 14 дневен срок от съ-общението за произнасянето му пред Административен съд-Хасково по реда на Глава XII от Административно процесуалния кодекс.

Районен съдия:...../п/.....

Становище, че нормата на чл. 11 от ЗАНН **не препраща** към уредбата в НК относно погасяване на наказателното преследване по давност и че институтът на абсолютната погасителна давност по отношение на наказателното преследване е неприложим по аналогия за административните нарушения.

ПРАКТИКА

НА

АДМИНИСТРАТИВНИТЕ СЪДИЛИЩА

202

Р Е Ш Е Н И Е

№

гр. Пловдив 19.05.2011 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

Пловдивският административен съд XXII състав, в публично съдебно заседание на 21.04.2011г., в състав :

ПРЕДСЕДАТЕЛ : ГЕОРГИ ПАСКОВ

ЧЛЕНОВЕ: 1. АНЕЛИЯ ХАРИТЕВА

2. ЙОРДАН РУСЕВ

при участието на секретаря С.Д. и прокурора Тодор Павлов, като разгледа докладваното от съдия Георги Пасков КАХД № 634/11г. по описа на АС-Пловдив, XXII състав, за да се произнесе, взе предвид следното :

Касационно производство по реда на по чл. 63 ал. 1, пр. 2 от ЗАНН, във връзка с чл.208 и сл. от АПК. .

С Решение № 252 от 03.02.2011г. постановено по АХД № 7595 по описа за 2010г. на ПРС, II-ри наказателен състав е потвърдил Наказателно постановление № 30505-0043338 от 24.06.2009г. на Заместник директора на ТД на НАП, гр. Пловдив, с което на "Селви-1995" ЕООД, БУЛСТАТ ***, със седалище и адрес на управление, ***, представлявано от Х.П. е наложено административно наказание "глоба" в размер на 250лв. за извършено нарушение по чл. 185, ал.1 от ЗДДС.

Недоволен от решението е останал "Селви-1995" ЕООД, който чрез пълномощника си адв. Р. го обжалва в законоустановения срок с изложени съображения за незаконосъобразност, поради което претендира отмяната му.

Ответникът не взема становище по жалбата

Според прокурора жалбата е неоснователна.

Касационната инстанция, след като провери правилността на постановеното решение, предвид на наведените в жалбата касационни основания и въз основа на доказателствата по делото, установи следното:

Жалбата е подадена от надлежна страна в законоустановения срок и същата се явява допустима.

Жалбата е **НЕОСНОВАТЕЛНА**.

В касационната жалба са наведени следните доводи за незаконосъобразност на обжалваното решение.

1. Въззивният съд не е преценил, че по силата на чл. 11 от ЗАНН в административно наказателното производство намира приложение институтът на абсолютната погасителна давност за наказателно преследване по чл. 81 ал. 3 НК.

2. В НП не е посочено на коя дата е осъществено плащането на предоставената услуга, като от съдържанието му не е ясно на коя дата е извършено нарушението.

По отношение на пълвото твърдение съдът намира за установено следното:

В ЗАНН е кодифицирана материята относно установяване на административното нарушение и налагане на съответното административно наказание, както и неговото изпълнение. Настоящият състав на съда намира в приложимия процесуален закон да са уредени пълно сроковете за прекратяване на образувано административнонаказателно производство и института на погасителната давност, след изтичането на която наложеното административно наказание не се изпълнява с изрично посочване на различните срокове, в които тази давност изтича. В хипотезата на чл.34 от ЗАНН са отразени срокове, изтичането на които е абсолютна пречка да се образува административнонаказателно производство, а в ал.1 букви "а","б" и "в" са изчерпателно изброени случаите за прекратяване на образувано административнонаказателно производство. При анализ на давността като институт на общата част на НК в гл.IX, правните последици от изтичане на давностните срокове са уредени наред с правни последици от два юридически факта-смърт на дееца и приемане на закон за амнистия. Те се свързват с понятието за лична административнонаказателна отговорност по смисъла на чл.24 от ЗАНН и кореспондират с основанията за прекратяване на образуваното производство, уредени в чл.34 ал.1 от закона. Ако се възприеме тезата за препращане по чл.11 от ЗАНН към НК по отношение обстоятелства, изключващи административнонаказателната отговорност, като непредвидена в ЗАНН, би следвало да се приложат разпоредбите на гл.II от НК-"Престъпление"/ чл.12-16, чл.9 ал.1, чл.12, чл.12а, чл.13, чл.13а/. Тези обстоятелства са пречка за квалифициране на деянието като престъпление, респективно –за административно нарушение / аргумент от чл.чл.7, 8 и 9 от ЗАНН/. В случая, установеното административно нарушение запазва характеристиките на деяние от обективна и от субективна страна. Предвид изложеното, може да се направи извод, че давността не е обстоятелство, изключващо отговорността по смисъла на чл.11 от ЗАНН. След като в ЗАНН е уреден институтът на давността чл.34, а чл.82- за изпълняемостта на наложеното наказание, не следва да се прилагат нормите на НК. В случая не е налице погасителна давност за извършено

203

престъпление и да се извърши препращане на чл.11 от ЗАНН към чл.81 от НК е неправилно.

В подкрепа на тезата е и разпоредбата на чл.33 от ЗАНН, отчитаща разграничението между наказателно преследване за извършено престъпление и легалното понятие за административно нарушение, свързани с процесуалните последици на две различни производства. Отделно от изложеното, в текста на чл.81 ал.3 от НК е посочено условието за изключване на наказателното преследване при изтичане на срок, надвишаващ с една втора срока, предвиден в предходния член. А предходният член недвусмислено указва за изключване на наказателно преследване по давност, в случай, че то не е възбудено в продължение на конкретно посочени срокове за конкретни деяния. Тези текстове обосновават извод на уредена в НК материя за давността във връзка с изключване на наказателно преследване, когато такова не е възбудено и по отношение спиране и прекъсването и. В тази връзка следва да се има предвид и целта на ЗАНН, съпоставена с целите и задачите на НК. Административното нарушение и образуваното спрямо него административнонаказателно производство е свързано с конкретни страни и охранява обществени отношения, неправомерното развитие на които се преодолява със съответна санкция. По аргумент от чл.61 ал.1 от ЗАНН страна в процеса е винаги административен орган и това е така, защото с административното нарушение винаги се застрашават или пряко нарушават отношения, които по силата на закона се регулират и контролират от съответен административен орган.

АУАН № 0043339 от 23.01.2009г. е бил издаден в двугодишния срок по чл. 34, ал.1 прил. последно от ЗАНН. НП № 30505-0043338 от 24.06.2009г. е било издадено преди изтичане на срока по чл. 34, ал.3 от ЗАНН, поради което съдът намира, че при издаване на НП не са били допуснати нарушения на процесуалните правила.

По отношение на второто твърдение съдът намира за установено следното:

В НП е посочено, че дружеството не е регистрирало и отчело извършените плащания в брой за всяка извършена услуга за периода 01.01.-31.01.2008г. Действително в констативната част на постановлението не посочена конкретната дата на която е било извършено нарушението а само период, но видно от справката към НП е, че датата на настаняване на лицата от която дата е следвало да се издадат фискалните бележки е 30.01.2009, която дата попада в горепосочения период. Справката е неразделна част от НП, поради което съдът намира, че в НП е отразена датата на извършване на нарушението.

Ето защо касационната жалба се явява неоснователна, поради обжалваното решение следва да бъде оставено в сила.

Ето защо и на основание чл.221, ал. 2, предл. първо от АПК, Административен съд – Пловдив, XXII състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 252 от 03.02.2011г. постановено по НАХД № 7595 по описа за 2010г. на ПРС, с което II-ри наказателен състав е потвърдил Наказателно постановление № 30505-0043338 от 24.06.2009г. на Заместник директора на ТД на НАП, гр. Пловдив, с което на "Селви-1995" ЕООД, БУЛСТАТ ***, със седалище и адрес на управление, гр. ***, представлявано от Х. П. е наложено административно наказание "глоба" в размер на 250лв. за извършено нарушение по чл. 185, ал.1 от ЗДДС

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване или протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ :

ЧЛЕНОВЕ :

Р Е Ш Е Н И Е

№ 157 **22.06.2012г.** **гр. Ямбол**

В ИМЕТО НА НАРОДА

ЯМБОЛСКИЯТ АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД – първи касационен състав
На четиринадесети юни две хиляди и дванадесета година
В публично заседание в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: ХРИСТО ХРИСТОВ
ЧЛЕНОВЕ: 1. ВАНЯ СТОЯНОВА
2. СТОЯН ВЪЛЧЕВ

Секретар: Р. Танкова
Прокурор: Г. Георгиев
Като разгледа докладваното от съдия Хр. Христов к.а.н.д. № 126 по описа за 2012г., за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.63 от ЗАНН, вр. с чл.208 и сл. от АПК.

Образувано е по касационната жалба от Георги Иванов Славов от гр.Ямбол против Решение № 169 от 12.04.2012г., постановено по н.а.х.д. № 866 по описа на Районен съд гр.Ямбол за 2011г., с което е **потвърдено** Наказателно постановление № 11010311 от 14.04.2011г., издадено от директора на АДФИ-София, с което на Георги Иванов Славов от гр.Ямбол с ЕГН 6509299123, на основание чл.129, ал.1, от ЗОП, за извършено нарушение по чл.16, ал.8, във връзка с чл.8, ал.1, вр. с чл.14, ал.1, т.2, вр. с чл.15, ал.1 и ал.2, т.2, буква "а" от ЗОП е наложено административно наказание глоба в размер на 4000.00 лева.

Недоволен от така постановеното решение касаторът го обжалва като незаконосъобразно и неправилно, постановено при допуснати съществени нарушения на процесуалните правила. Твърди се, че първоинстанционният съд неправилно и необосновано е приел, че в случая е неприложима разпоредбата на чл.80, ал.1 от НК в редакцията й преди изменението с ДВ бр.26 от 2010г. Съображенията на касатора за това са, че наличието на специалната норма на чл.127, ал.1 от ЗОП

не може да доведе до неприлагането на разпоредбата на чл.81, ал.3, вр. с чл.80, ал.1, т.5, вр. с ал.3 от НК, вр. с чл.11 от ЗАНН, тъй като същата регламентира срока за съставяне на актовете за установяване на административни нарушения от длъжностните лица на Агенцията за държавна финансова инспекция, а посочените норми от НК въвеждат института на абсолютната давност в административнонаказателното производство.

В с.з. касаторът Георги Иванов Славов, редовно и своевременно призован, не явява и не изпраща представител.

Ответникът по касацията Агенция за държавна финансова инспекция гр.София, редовно и своевременно уведомен, не изпраща представител.

Участващият в процеса представител на ЯОП счита, [redacted] касационната жалба е основателна, тъй като първоинстанционният съд е допуснал нарушение на материалния закон относно прилагането на давността за погасяване на административно-наказателното преследване, тъй като наличието на специалната норма на чл.34 от ЗАНН не изключва прилагането на абсолютната давност по чл.81, ал.3 от НК. Моли за отмяна на решението и за отмяна на потвърденото с него наказателно постановление.

Настоящата съдебна инстанция, след като прецени допустимостта на жалбата и обсъди направените в нея оплаквания, становищата на страните в съдебно заседание, събраните по делото доказателства и извърши проверка на обжалваното решение съобразно разпоредбите на чл.218 и чл.220 от АПК, намира за установено следното:

Касационната жалба е допустима като подадена в законоустановения срок по чл.211, ал.1 от АПК от легитимирано лице, имащо право и интерес да обжалва съдебния акт, съгласно разпоредбата на чл.210, ал. от АПК и при спазване на изискванията на чл.212 от АПК.

Настоящия съдебен състав намира, че приетата за установена от първоинстанционния съд фактическа обстановка е изцяло съобразена с установените по делото факти и обстоятелства, събрани в съответствие с разпоредбите на НПК, като споделя изцяло направените въз основа на нея правни изводи.

Ямболският районен съд правилно и законосъобразно е приел, че при съставянето на акта за установяване на административно нарушение и при издаването на наказателното постановление са

спазени императивните изисквания на чл.42, чл.43 и чл.57 от ЗАНН. Настоящата съдебна инстанция споделя напълно становището на първоинстанционния съд, че разпоредбите на общата част на НК намират само субсидиарно приложение в административнонаказателното производство, доколкото са налице неуредени случаи, съгласно чл.11 от ЗАНН. В ЗАНН е кодифицирана материята относно установяването на административното нарушение и налагането на административното наказание, както и неговото изпълнение. Разпоредбата на чл.34 от ЗАНН предвижда конкретни срокове за съставянето на АУАН и за издаването на НП, а в чл.82 от ЗАНН е уреден института на погасителната давност по отношение на изпълнението на наложеното наказание. Същевременно нормата на чл.127, ал.1 от ЗОП, се явява специална по отношение на ЗАНН и следва да бъде приложена в конкретния случай. Предвидените в нея срокове са спазени и не е налице неуреден случай с оглед субдсидиарното прилагане на института за погасителната давност съгласно разпоредбата на чл.81, ал.3, вр. с чл.80, ал.1, т.5, вр. с ал.3 от НК. От друга страна от събраните по делото доказателства се установява по безспорен начин, че касаторът е извършил административното нарушение, за което е санкциониран – в качеството му на възложител на обществени поръчки като орган на власт по смисъла на чл.7, ал.1 от ЗОП при наличието на основанията предвидени в закона не е взел решение и не е провел съответната процедура по реда на ЗОП за възлагане на обществена поръчка за "Доставка на хранителни продукти за нуждите на целодневни детски градини на територията на община Ямбол по обособени позиции" на стойност 254 846.54 лева без ДДС, поради което за извършено нарушение по чл.16, ал.8, във връзка с чл.8, ал.1, вр. с чл.14, ал.1, т.2, вр. с чл.15, ал.1 и ал.2, т.2, буква "а" от ЗОП е наложено административно наказание глоба в размер на 4000.00 лева на основание чл.129, ал.1 от ЗОП. С оглед размера на предвиденото в посочения текст наказание глоба от 3000 до 10000 лева наложеното към минимума наказание съответства на извършеното нарушение и с него могат да бъдат постигнати целите визирани в чл.12 от ЗАНН.

Предвид гореизложеното настоящата съдебна инстанция счита, че решението на първоинстанционния съд следва да бъде оставено в сила като допустимо, валидно и законосъобразно.

Мотивиран от горното и на основание чл.221, ал.2, предл.1 от АПК, във връзка с чл.63, ал.1 от ЗАНН, ЯАС, касационен състав

Р Е Ш И :

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 169 от 12.04.2012г., постановено по н.а.х.д. № 866 по описа на Районен съд гр.Ямбол за 2011г.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протестиране.

ПРЕДСЕДАТЕЛ: П /НЕ СЕ ЧЕТЕ/
ЧЛЕНОВЕ: 1. П /НЕ СЕ ЧЕТЕ/
2. П /НЕ СЕ ЧЕТЕ/

Р Е Ш Е Н И Е

№ .....
град Шумен, 30.07.2010г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

Шуменският административен съд, в публичното заседание на тринадесети юли две хиляди и десета година в следния състав:

Председател: Кремена Борисова
Членове: Христинка Димитрова
Снежина Чолакова

при секретаря Росица Хаджидимитрова и с участие на прокурор Кирил Киряков, надлежно командирован в Окръжна прокуратура – гр. Шумен, съгласно Заповед № 191/13.05.2010г. на АП – Варна, като разгледа докладваното от Административен съдия Хр.Димитрова КАНД № 145 по описа за 2010г. на административен съд - Шумен, за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.63, ал.1, предл.второ от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН) и чл.208 и следващите от Административно-процесуалния кодекс (АПК).

С решение № 80 от 19.05.2010г., постановено по ВНАХД № 276/2010г. по описа на Районен съд – Нови пазар е отменено Наказателно постановление № 377/22.05.2006г. на Началника на РПУ – Нови пазар, с което на Йосиф Владимиров Йорданов с ЕГН 8608301100 от гр.Варна е наложено административно наказание „глоба" в размер на 100 лева на основание чл.179, ал.2 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП).

Срещу въззивното решение е подадена касационна жалба от ОДМВР – Шумен, депозирана чрез Ивалина Симеонова – главен юрисконсулт и процесуален представител на ОДМВР-гр.Шумен. В жалбата се навеждат доводи за незаконосъобразност на атакуваното решение, поради издаването му в нарушение на материалния закон и на процесуалните правила. Излагат се подробни аргументи, като се твърди, че съдът е смесил неотносими понятия и е достигнал до погрешни правни изводи. Сочи се, че както АУАН, така и НП са издадени рамките на преклузивните срокове, визирани в ЗАНН, а институтът на давността, регламентиран с разпоредбата на чл.81, ал.3 от НК е неприложим в производството по реализиране на административнонаказателна отговорност по реда на ЗАНН. Въз основа на изложените аргументи се отправя искане за отмяна на атакуваното въззивно решение и за потвърждаване на отменените с него наказателно постановление или връщане на делото за разглеждане по същество.

Ответникът по касационната жалба – Йосиф Владимиров Йорданов, редовно и своевременно призован за съдебно заседание, не се явява и не изпраща представител, респективно не изразява становище по жалбата.

Представителят на Шуменска окръжна прокуратура изразява становище, че жалбата е процесуално допустима, а разгледана по същество е неоснователна. Счита, че решението на районния съд е правилно и законосъобразно, поради което предлага същото да бъде оставено в сила.

Настоящата съдебна инстанция, след като прецени допустимостта на жалбата и обсъди направените в нея оплаквания, становищата на страните, събраните по делото доказателства и извърши проверка на обжалваното решение съобразно разпоредбите на чл.218 и чл.220 от АПК, намира за установено следното:

Касационната жалба е допустима като подадена в законоустановения срок по чл.211, ал.1 от АПК от легитимирано лице, имащо право и интерес да обжалва съдебния акт, съгласно разпоредбата на чл.210, ал.1 от АПК и при спазване на изискванията на чл.212 от АПК. Разгледана по същество, същата е основателна. Съображенията за това са следните:

С атакуваното решение НПРС е отменил Наказателно постановление № 377/22.05.2006г. на Началника на РПУ – Нови пазар, с което на Йосиф Владимиров Йорданов е наложено административно наказание „глоба" в размер на 100 лева на основание чл.179, ал.2 от ЗДвП. Въззивният съд е приел за установено от фактическа страна, че на 13.05.2006г. на ответника по касация е съставен АУАН за нарушение на чл.20, ал.2 от ЗДвП, извършено на същата дата. Въз основа на съставения акт на 22.05.2006г. е издадено НП № 377/2006г., с което на Йорданов е наложено административно наказание «глоба» в размер на 100 лева, като НП било връчено на неговия адресат на 01.06.2009г. При тези факти по делото съдът е констирал, че от момента на извършване на деянието до настоящия момент са изтекли повече от три години и предвид разпоредбата на чл.81, ал.3 от НК и чл.82, ал.3 от ЗАНН, е приел, че към 13.05.2009г. е изтекла абсолютната административно наказателна отговорност. Изтичането на този срок е прието за съществено процесуално нарушение, обусловило отмяната на НП, без да се обсъжда правилността на наложеното наказание.

Шуменският административен съд не споделя направения извод, че към 13.05.2009г. е изтекъл абсолютния давностен срок за административно преследване предвид следните съображения:

В ЗАНН е кодифицирана материята относно установяването на административното нарушение и налагане на съответното административно наказание, включително и касателно преклузивните и давностните срокове за образуване на административнонаказателно производство, издаване на наказателно постановление и изпълнение на наложеното административно наказание, поради което е недопустимо прилагането на разпоредби от НК.

Преклузивните срокове са посочени в разпоредбата на чл.34 от ЗАНН и изтичането им е абсолютна пречка да се образува административнонаказателно производство, респективно абсолютно основание вече образуваното да се прекрати. С изтичането им се погасява правото на субектите, оправомощени от закона да осъществяват наказателното преследване - актосъставителят да състави акта, а административно-наказващият орган - да издаде наказателното постановление. В настоящия случай АУАН е съставен на същата дата, на която е извършено нарушението, като наказващият орган се е произнесъл в рамките на

инструктивния едномесечен срок по чл.52, ал.1 от ЗАНН. При това положение направеният от въззивния съд извод за неспазване на указаните срокове за иницииране на производството по налагане на административно наказание, не съответства на фактите по делото и се явява неправилен.

От друга страна - давностни срокове по ЗАНН са тези по чл. 82, но те касаят изпълнението на наказанието за извършено административно нарушение, като започват да текат от влизане в сила на акта, с който е наложено наказанието, прекъсват се и се спират при наличие на предвидените в закона предпоставки. С изтичане на погасителната давност наложеното наказание не се изпълнява, но тази давност започва да тече от влизане в сила на акта, с който е наложено наказанието, а не от момента на извършване на деянието, както е по правилата на НК, нито от момента на налагане на административно наказание с издаване на НП. В ЗАНН, освен че липсват разпоредби относно давността за наказателно преследване на административните нарушения, липсва и изрично препращане към разпоредбите относно давността по НК. Разпоредбата на чл. 11 ЗАНН препраща към разпоредби от общата му част, без да ги визира изрично по текстове, при което положение приложението им предполага съответното тълкуване. Систематично място на правните норми относно давността в Наказателния кодекс е в глава девета „Погасяване на наказателното преследване и на наложеното наказание". Давността е обстоятелство, което води до погасяване на наказателното преследване, тя е пречка за реализиране на наказателната отговорност по отношение на дееца и се свързва с изтичането на сроковете, предвидени в НК, като тяхната продължителност е определена съобразно вида и размера на предвиденото наказание за съответното престъпление. Касационният съд счита, че институтът на погасителната давност, вкл. и абсолютната такава, не намира приложение по отношение на наказателното преследване за административните нарушения, като приложението на норми от НК по аналогия е недопустимо. Аргумент в подкрепа на горния извод се извежда и от съпоставянето на разпоредбите на чл.80 от НК, във връзка с чл.80, ал.3 от НК и чл. 34, ал.2 от ЗАНН. За извършени административни нарушения чл.13 от ЗАНН предвижда, че могат да се налагат административни наказания глоба, обществено порицание и временно лишаване от право да се упражнява определена професия или дейност, като давностният срок за преследването им, на основание чл.80, ал.1, т.5 НК, би бил три години, респективно 4,5 години би бил срокът на абсолютната погасителна давност за всички административните нарушения, поради вида на наказанията, които се предвиждат по чл.13 от ЗАНН. Горното правило от общата част на НК би довело до изключване приложението на разпоредбата на чл.34, ал.2 от ЗАНН в случаите на административни нарушения по посочените там закони. Абсолютният давностен срок за наказателно преследване от 4години и половина, изчисляван съобразно разпоредбата на чл. 81, ал.3 от НК, във връзка с чл. 80, ал.1, т.5 от НК би бил по-къс от преклузивния срок за съставяне на акта за установяване на административно нарушение на нормативен акт, уреждащ бюджетната, финансово-стопанската и отчетната дейност по чл.32, ал.1, т.1 от Закона за държавната финансова инспекция, както и за нарушение на нормативен акт, уреждащ хазартната дейност и мерките срещу изпирането на пари и финансирането на тероризма – 5 години, като и двата започват да текат от

извършване на нарушението. Ако се счете, че давностните срокове, респективно абсолютният давностен срок по чл.81, ал.3 от НК имат приложение относно отговорността за административните нарушения, безсмислено би било предвиждането на по-дългия от него срок по чл. 34, ал.2 от ЗАНН, защото не може да бъде приложен, след като са изтекли 4,5 години абсолютна давност за случаите, когато нарушението е извършено преди повече от 4,5години от откриването му. Това не е в разума на закона и правилото за абсолютната погасителна давност следва се отрече като приложимо. При липсваща правна норма в ЗАНН, която да предвижда давностни срокове относно наказателното преследване на административните нарушения и при липсата на препращане в този закон към разпоредбите относно давностните срокове по НК, недопустимо се явява приложението на разпоредбата на чл. 81, ал.3 от НК. Приложението на правната норма от НК във връзка с давността по аналогия за деянията по ЗАНН е в нарушение на материалния закон, поради което обжалваното решение е незаконосъобразно и като такова, подлежи на отмяна.

Доколкото въззивният съд е отменил НП, без да е обсъждал правилността на наказателното постановление, а именно налице ли административно нарушение, извършено ли е виновно от санкционираното лице, наложеното наказание съответства ли на материалния закон, както и спазени ли са останалите процесуални и материалноправни изисквания на закона, следва делото да се върне за ново разглеждане от първоинстанционния съд. От мотивите на обжалваното решение не става ясно какви факти са приети за установени въз основа на събраните доказателства, поради което не е възможен и касационен контрол в тази насока, което от своя страна съставлява съществено нарушение на съдопроизводствените правила, който порок не може да бъде отстранен по друг начин, освен чрез ново разглеждане на делото и постановяване на ново решение. В противен случай страните биха били лишени от една инстанция.

С оглед гореизложеното, настоящият състав счита, че решението следва да бъде отменено, като на основание чл.222, ал.2, т.1 от АПК делото бъде върнато на Районен съд – гр. Нови пазар за ново разглеждане от друг състав на съда.

Водим от горното и на основание 63, ал.1, изр.2 от ЗАНН във връзка с чл.222, ал.2, т.1 от АПК, Шуменският административен съд

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ решение № 80 от 19.05.2010г., постановено по ВНАХД № 276/2010г. по описа на Районен съд - гр.Нови пазар.

ВРЪЩА делото на Районен съд – гр. Нови пазар за ново разглеждане от друг състав на съда.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:..... ЧЛЕНОВЕ: 1.....

2.....

21

РЕШЕНИЕ

№ 686 дата 09 май 2012 год. град Бургас

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД – Бургас, XIII-ти състав,
в публично заседание 12 април 2012 год., в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: ТАНЯ ЕВТИМОВА
ЧЛЕНОВЕ: 1. ПАВЛИНА СТОЙЧЕВА
2. ДАНИЕЛА ДРАГНЕВА

Секретар: Гинка Фортунова
Прокурор: Галина Колева

разгледа докладваното от съдия СТОЙЧЕВА
КНАХ дело **№ 400** по описа за **2012 год.** и за да се произнесе
взе предвид следните обстоятелства:

Производството се движи по реда на чл.208 и сл. от Административно процесуалния кодекс, във вр. с чл.63 от ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба на Директор на ТД на НАП – Бургас против Решение № 2386/21.11.2011год. постановено по НАХД № 3541/2011 год. по описа на Районен съд – Бургас, с което е отменено наказателно постановление № 32597-О-0072955/11.05.2011г. на директора на Дирекция „Обслужване" при ТД на НАП – Бургас, с което, на ЕТ „ВИТ – Иван Божилов", гр.Бургас с ЕИК 102854865, представлявано от Иван Тодоров Божилов, за нарушение на чл.125, ал.5 от ЗДДС и на основание чл.181 от с.з., е наложена имуществена санкция в размер на 500 лева

Съдебното решение се обжалва като неправилно поради това, че съдът правилно е изяснил фактическата обстановка, но е направил погрешни правни изводи, довели до отмяна на издаденото НП. Счита, че доводите на съда досежно изтичането на 3-годишния давностен срок и прекратяване на производството поради погасяване на възможността за административнонаказателно преследване на нарушителя не намират опора в приложимите правни норми на ЗАНН. Иска се отмяна на съдебното решение и потвърждаване на издаденото НП.

В съдебно заседание касаторът не се явява и не изпраща представител.

Ответникът по касация, чрез пълномощник оспорва жалбата и моли да бъде оставено в сила първоинстанционното съдебно решение.

Представителят на Окръжна прокуратура – Бургас дава становище за неоснователност на касационната жалба и за оставяне в сила на съдебния акт.

Касационната жалба е процесуално допустима, като подадена от надлежна страна и депозирана в законоустановения срок.

Разгледана по същество е основателна.

Административният съд обсъди доводите на касатора, а съобразно разпоредбата на чл.218, ал.2 от АПК, извърши и служебна проверка относно допустимостта, валидността и съответствието на постановеното решение с материалния закон.

Установява се по делото, че ответникът ЕТ „ВИТ – Иван Божилов" е регистриран по ЗДДС и като данъчнозадължено лице не е подал справка та-декларация по ЗДДС за данъчен период месец юни 2007год. в законоустановения срок до 14.07.2007год., за което е съставен АУАН с бланков №0072955/12.10.2007год., като до момента на съставяне на акта информация не е подадена. На 04.02.2008год., с резолюция, на основание чл.43, ал.6 от ЗАНН, административнонаказателното производство е спряно с мотив, че след щателно издирване нарушителят не може да бъде намерен на посочения от него адрес. На 28.03.2011г. производството е възобновено, съставеният акт е връчен на нарушителя и въз основа на него е издадено и обжалваното наказателно постановление № 32597-О-0072955/11.05.2011год., издадено от Директора на Дирекция „Обслужване" при ТД на НАП - Бургас, с което, за нарушение по чл.125, ал.5 от ЗДДС и на основание чл.181 от с.з., на търговеца е наложена имуществена санкция в размер на 500 лева.

За да отмени издаденото наказателно постановление, Районен съд – Бургас е намерил, че ЗАНН не съдържа разпоредби, касаещи давността за погасяване на административнонаказателно преследване и приложение следва да намерят нормите на чл.80 и чл.81 от НК. Съдът е приел, че предвид извършването на административното нарушение през м.юли 2007год., то към момента на издаване на НП тригодишният давностен срок е изтекъл и с неговото изтичане се изключва административнонаказателното преследване, което от своя страна налага прекратяване на производството по аргумент на чл.24, ал.1, т.3 от НПК.

Решението е неправилно.

Препращащата норма на чл.11 от ЗАНН към НК, на която се е позовал Районен съд - Бургас, е само по отношение въпросите на вината, вменяемостта, обстоятелствата, изключващи отговорността, формите на съучастие, приготовлението и опита, доколкото в ЗАНН не се предвижда друго. В тази връзка следва да се отбележи, че разпоредбата на чл.34 от ЗАНН установява сроковете, в които може да се състави АУАН, тяхното начало се определя спрямо откриването на нарушителя и извършването на нарушението, като в нея са определени и сроковете за издаване на наказателното постановление. Тези срокове са преклузивни, т.е. процесуалноправни и изтичането им е абсолютна пречка да се образува административнонаказателно произвоД ство, респ. абсолютно основание да се прекрати вече образуваното такова. С тяхното изтичане се погасява правото на субектите, оправомощени от закона да осъществяват наказателно преследване. За разлика от тези срокове, давностните срокове са материалноправни и като такива се различават по своя

характер и правни последици от преклузивните, като с тяхното изтичане се погасява правото да се търси наказателна отговорност за извършено нарушение. Давностните срокове предвидени в ЗАНН, са тези по чл.82, но те касаят изпълнението на наказанието за извършено административно нарушение, като започват да текат от влизане в сила на акта, с който е наложено наказанието (НП), прекъсват се и се спират при наличие на предвидените в закона предпоставки. В ЗАНН липсват разпоредби относно давността за наказателното преследване, както в тази насока липсва и изрично препращане към разпоредбите относно давността по НК. Както е посочено по-горе, разпоредбата на чл.11 от ЗАНН препраща към разпоредбите от общата на НК, без да ги визира изрично по текстове, при което положение приложението им следва съответното тълкуване. Систематичното място на правните норми относно давността в НК е в Глава IX „Погасяване на наказателното преследване и на наложеното наказание", като трите предвидени основания за това са смърт на дееца, амнистия и давност-обстоятелства, които са пречка единствено за реализиране на наказателната отговорност, а не такива, които изключват отговорността. Давността, обаче, е обстоятелство, което води до погасяване на наказателното преследване, като тя е пречка за реализиране на наказателната отговорност по отношение на дееца и се свързва с изтичане на сроковете, предвидени в НК, тяхната продължителност е определена съобразно вида и размера на предвиденото наказание за съответното престъпление. ЗАНН не препраща към разпоредбите от НК, които я уреждат. ЗАНН препраща към НК по отношение на обстоятелствата, изключващи отговорността, които са уредени в общата част на НК Глава II и са пречка деянието да бъде квалифицирано като престъпление. При липсваща правна норма в ЗАНН, която да предвижда давностни срокове относно наказателното преследване на административните нарушения и при липсата на препращане в този закон към разпоредбите относно давностните срокове по НК, недопустимо се явява приложението на разпоредбата на чл.24, ал.1, т.3 от НПК, във връзка с чл.81, ал.3 във връзка с чл.80, ал.1, т.5 от НК в административнонаказателния процес. Способите за защита на санкционираното лице са или по реда на чл.34 или по реда на чл.82 от ЗАНН. Отделно от това, макар и хипотетично, следва да се има предвид, че ако се възприеме тезата на районния съд, в определени хипотези това би довело до изключване приложението на чл.34, ал.2 от ЗАНН в случаите на административни нарушения по посочените там закони. В този случай, абсолютният давностен срок за наказателно преследване от три години, изчисляван съобразно разпоредбата на чл.81, ал.3 от НК, във вр. с чл.80, ал.1, т.5 от НК, фактически би бил по-къс от преклузивния срок за образуване на АНП напр. по чл.32, ал.1, т.1 от ЗДФИ (5г.), като и двата срока започват да текат от един и същ момент – извършване на нарушението. Това не е в разума на закона и правилото за абсолютната погасителна давност следва да се отрече като приложимо.

В конкретния случай, от данните по делото се установява, че на 12.10.2007год. е съставен АУАН с бланков №0072955 по реда на чл.40, ал.2 от ЗАНН - в отсъствие на нарушителя. Видно от направеното в акта отбелязване, на 04.02.2008год. образуваното с него административно наказателно производство е спряно на основание чл.43, ал.6 от ЗАНН, с мотив, че след щателно издирване нарушителят не може да бъде намерен на посочения от него адрес. Съгласно разпоредбата на чл.43, ал.6 от ЗАНН, когато нарушителят след щателно издирване не може да бъде намерен, това се отбелязва в акта и производството се спира. Спиране на производството е допустимо от закона само когато са извършени всички необходими действия по издирване на нарушителя и са налице категорично данни, че въпреки щателното издирване не е намерен. Приложените в административнонаказателната преписка писмени документи обосновават извод за надлежно спиране по реда на чл.43, ал.6 от ЗАНН на производството, като предприетите от приходната администрация действия с цел връчване на съставения на ЕТ „ВИТ – Иван Божилов" АУАН сочат на положени на възможните усилия да бъде открит нарушителя на декларирания адрес.

Производството е възобновено на 28.03.2011год. с връчването на съставения акт, като в последствие въз основа на него и в предвидения в чл.34, ал.6 от ЗАНН срок е издадено и процесното наказателно постановление. По същество санкционираният търговец не оспорва допуснатото от него нарушение и не отрича, че в предвидения от закона срок не е подал в ТД на НАП – Бургас справка-декларация и информация от отчетните регистри, включително и на магнитен носител, отнасяща се до данъчен период м. юни 2007год., в нарушение на чл.125, ал.5 от ЗДДС. Нормата на чл.125, ал.3 от ЗДДС предвижда задължение за регистрираното лице да подава заедно със справка-декларацията по ал.1 и информация от отчетни те регистри по чл. 124 за съответния данъчен период. След като е безспорно, че лицето е регистрирано по ЗДДС, то е длъжно да подава информация от отчетните регистри по реда на чл.125, ал.3 от ЗДДС, в сроковете по ал.5 на същия текст, без значение дали е осъществявало дейност или не, което в настоящият случай не е сторено от дори и след изтичане на законоустановения срок. Със своето бездействие безспорно ответникът по касация е извършил вмененото му нарушение и напълно законосъобразно е ангажирана административнонаказателната му отговорност на основание чл.181 от ЗДДС, съгласно която разпоредба *„Регистрирано лице, което не подаде информация от отчетните регистри или подаде информация на магнитен или оптичен носител, различна от посочената в отчетните регистри, се наказва с глоба - за физическите лица, които не са търговци, или с имуществена санкция - за юридическите лица и едноличните търговци, в размер от 500 до 10 000 лв."*

Като е стигнал до изводи различни от изложените и е обосновал краен резултат за отмяна на издаденото наказателно постановление, Районният съд е постановил неправилно решение, което следва да бъде

отменено, а издаденото наказателно постановление да се потвърди като законосъобразно.

Ръководен от горните мотиви и на основание чл.221, ал.2 от АПК, Бургаският административен съд, XIII-ти състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение № 2386/21.11.2011год. постановено по НАХД № 3541/2011 год. по описа на Районен съд – Бургас и вместо него постановява:

ПОТВЪРЖДАВА Наказателно постановление № 32597-О-0072955/ 11.05.2011г. на директора на Дирекция „Обслужване" при ТД на НАП – Бургас.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ: ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.

Р Е Ш Е Н И Е

№ 2013 / 19.07.2013г., гр.Варна

В И М Е Т О Н А Н А Р О Д А

Административен съд – Варна, V-ти касационен състав
На двадесети юни две хиляди и тринадесета година
В публично заседание в следния състав:

Председател: М.Иванова-Даскалова
Членове: 1. Миглена Николова
2. Христо Койчев

Секретар: Дарина Райкова
Прокурор: Александър Атанасов
Като разгледа докладваното от административния съдия М. Иванова-Даскалова КНАХД №1971 по описа за 2013г., за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208 от АПК вр.с чл.63 ал.1 от ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба на ТД на НАП – Варна против Решение №1123/08.04.2013г., постановено по НАХД №935/2013г. по описа на ВРС, с което е отменено НП №11-408/20.01.2011г. на Директора на Дирекция "Обслужване" при ТД на НАП- гр.Варна, с което на основание чл.264 ал.1 от ЗКПО на Иван Павлов Вълчев от гр. Варна, в качеството на представляващ "Химера-2"ООД-Варна е наложена глоба в размер на 200лв. за нарушение на чл.92 ал.2 във вр.ал.1 от ЗКПО.

В жалбата се твърди нарушение на закона при постановяване на Решението на ВРС. Отменените НП сочат като законосъобразно издадено и неправилно въззивният съд се позовал на изтекла давност като отменително основание по чл.81 ал.3 от НК. В чл.34 и чл.82 от ЗАНН изрично уреждал давността, поради което не били налице предпоставките в чл.11 от ЗАНН за препращане към чл.80 и чл.81 от НК. Молят за отмяна на Решението на ВРС и да бъде решено делото по същество и потвърдено НП №11-408/20.01.2011г. В условия на евентуалност, ако бъде установено нарушение на процесуалните правила – делото да бъде върнато за ново разглеждане от друг състав на ВРС. В съдебно заседание представител на касатора не се явява. В писмени бележки депозирани от пълномощник поддържат жалбата и молят да бъде уважена.

Ответникът по жалбата – Иван Павлов Вълчев не депозира отговор. Явява се лично и оспорва жалбата като неоснователна. По същество – моли за отхвърляне на жалбата и оставяне в сила на въззивното решение като правилно и законосъобразно. Депозира писмени бележки.

Представителят на Варненска окръжна прокуратура изразява становище за уважаване на жалбата. В противоречие с материалния и с чл.11 от ЗАНН ВРС направил извода за приложима в административно-наказателното производство уредбата на давността

в НК. Тъй като в чл.34 от ЗАНН са уредени давностните срокове, не е налице основание за субсидиарно прилагане на уредбата в НК. Въззивното решение било постановено при съществени процесуални нарушения. В делото не били събрани доказателства в подкрепа на извода, че при наличие на двама управляващи и представляващи дружеството, именно Иван Вълчев носи административно-наказателна отговорност за нарушението на задължението за подаване на ГДД за 2009г. от името на Дружеството. Счита, че Решението следва да бъде отменено и делото-върнато за ново разглеждане и попълване с доказателства.

Касационната жалбата е подадена в срока по чл.211 ал.1 от АПК , пред надлежен съд, при спазване изискванията на АПК, от активно легитимирано лице, поради което е ДОПУСТИМА.

Съгласно разпоредбата на чл.63 ал.1 от ЗАНН първоинстанционното решение подлежи на касационно оспорване на основанията, предвидени в чл.348 ал.1 от НПК., като по аргумент от чл.218 от АПК касационният съд обсъжда само посочените в жалбата пороци на решението, като за неговата валидност, допустимост и съответствие с материалния закон следи и служебно. Оплакванията в жалбата са за наличие на основания по чл.348 ал.1 т.1 и т.2 НПК.

ВРС е постановил валидно и допустимо решение.

С атакуваното Решение №1123/08.04.2013г., постановено по НАХД №935/2013г. ВРС отменил НП №11-408/20.01.2011г. на Директора на Дирекция "Обслужване" при ТД на НАП- гр.Варна с което на основание чл.264 ал.1 от ЗКПО на Иван Павлов Вълчев от гр. Варна е наложена глоба в размер на 200лв. за това, че като управител и представляващ "Химера-2"ООД-Варна не изпълнил задължението за подаване в срок до 31.03.2010г. на ГДД по на чл.92 ал.2 във вр.ал.1 от ЗКПО в ТД на НАП -Варна която е дирекцията по данъчната регистрация на дружеството. Въз основа на показанията на свидетелите и писмените доказателства, въззивният съд направил следните фактически установявания: че на 20.10.2010г. от свид. Димитрова - инспектор по приходите в ТД на НАП-Варна е установено нарушението; че Иван Павлов Вълчев е управител на "Химера-2"ООД-Варна, че в законния срок- до 31.03.2010г. не подал ГДД по чл.92 от ЗКПО за 2009г. за представляваното от него Дружество, за което нарушение на 23.11.2010г. му бил съставен АУАН, а на 20.01.2011г. въз основа на акта Директорът на Дирекция „Обслужване" при ТД на НАП-Варна издал НП №11-408, с което на основание чл.264 ал.1 от ЗКПО му наложил административно наказание глоба в размер на 200лв.

НП е отменено от ВРС по съображения за изтекла абсолютна давност за административно-наказателно преследване по чл.81 ал.3 от НК, който намерил за приложим на основание чл.11 от ЗАНН. Касационният състав намира за правилен крайния извод на ВРС, че НП е незаконосъобразно, но не по изложените в него съображения.

Основателни са оплакванията в касационната жалба за неправилно приложена от ВРС уредбата на давността в чл.80 и чл.81 от НК към административно-наказателното производство. В ЗАНН е кодифицирана материята относно установяването на административното нарушение и налагане на съответното административно наказание, включително и основанията за прекратяване на административно-наказателното производство, изчерпателно посочени в чл.34 от същия. В разпоредбата на чл.82 от

ЗАНН е уреден института на погасителната давност, след изтичането на която наложеното административно наказание не се изпълнява, както и различните срокове, в които тази давност изтича и от кога започва да тече. Съгласно ал.2 на чл.82 давността за изпълнение на наказанието започва да тече от влизане в сила на акта с който то е наложено. Според ал.3 на същата разпоредба, независимо от спиране и прекъсване на давността, административното наказание не се изпълнява, ако е изтекъл срок, който надвишава с една втора срока по ал.1 - две години. От горните разпоредби и чл.34 от ЗАНН, в който са указани сроковете за съставяне на АУАН и издаване на НП е видно, че в ЗАНН е уреден институтът на погасителната давност, включително и на абсолютната такава, поради което не следва да се прилагат нормите на чл.79 и сл. от НК по аргумент от чл.11 от ЗАНН. С изтичане на погасителната давност наложеното наказание не се изпълнява, но тази давност започва да тече от влизане в сила на акта, с който е наложено наказанието какъвто е НП, а не от момента на извършване на деянието, както е по специалните правила на НК, нито от момента на налагане на административно наказание с издаване на НП. Недопустимо е разширително тълкуване на чл.81 ал.3 от НК относно института на абсолютната погасителна давност и прилагането му в административно-наказателното производство. Предвид изложеното касационната инстанция намира за неправилен и незаконосъобразен извода на ВРС, че считано от 01.04.2010г. е започнал да тече давностния срок, който е прекъснат със съставяне на НП, но на 01.04.2013г. е изтекъл абсолютният срок за преследване посочен в чл.81 ал.3 от НК вр. чл.80 ал.1 т.5 от НК. Неправилно при съществуващата правна уредба на давността в ЗАНН е намерено, че липсва такава и е налице хипотеза на чл.11 от ЗАНН и субсидиарно приложим НК. Поради това неправилно и незаконосъобразно по съображения за изтекла абсолютна давност по чл.81 ал.3 от НК от 3 години е постановена отмяна на НП издадено 2011г. като незаконосъобразно.

Касационният състав е обвързан от фактическите констатации за нарушението направени от ВРС по силата на чл.220 от АПК. Не съществува обаче забрана касационната инстанция да съобрази и други факти и обстоятелства, които са безспорно установени и доказани още в хода на АНП, по които няма спор и не са оборени с доказателства от страните, но поради неправилно съобразяване на приложимите разпоредби от Търговския закон не са били взети предвид от ВРС и от издателя на НП. Правилно ВРС е установил, че Иван Павлов Вълчев и Григори Борисов Бонев са били управители на ООД-то, които са имали право да го представляват заедно, но и поотделно. От 03.04.2009г. обаче "Химера-2"ООД-Варна е в производство по ликвидация и Вълчев и Бонев са станали ликвидатори. Съгласно чл.269 ал.1 от Търговския закон ликвидаторите представляват дружеството и имат правата и задълженията на изпълнителния му орган. Императивното правило разписано в чл.269 ал.2 от ТЗн е, че ликвидаторите могат да представляват дружеството само заедно. Съгласно търговския закон, волеизявление към дружеството може да се приеме и от един ликвидатор, но за да се извърши правновалидно действие от името на дружество в ликвидация, то трябва да изхожда, да носи подписите на всички ликвидатори. Следователно изпълнението на задължението за подаване в срок до 31.03.2010г. на ГДД за 2009г. на Дружеството

в ликвидация не е зависело само от волята и действията, респ. бездействието на Вълчев, защото той не е бил единствения му ликвидатор. Обстоятелството, че Дружеството е било в ликвидация и има двама ликвидатори е установено още на 08.12.2010г., от когато с приложената писмена справка за вписаните в търговския регистър обстоятелства. Като част от преписката тя е следвало да бъде съобразена от АНО на 20.01.2011г. при издаване на НП. От текста на НП се налага извода, че издателят му не е съобразил всички материали при изводите си. Не е възприел възраженията в АУАН и е посочил, че такива няма и въпреки данните и доказателствата, че ООД-то е в ликвидация и Вълчев от 2009г. е ликвидатор е посочил, че е управител. Това е обусловило неправилния извод, че Вълчев е бил с правомощията на управител на ООД-то и с право да го представлява еднолично и да извършва сам действия от името на този субект през 2010г., каквито правомощия и представителство Вълчев като един от ликвидаторите на е притежавал. Поради това неправилно и незаконосъобразно е описано в НП, че Вълчев не е изпълнил задължението си да подаде ГДД по чл.92 ал.1 от ЗКПО за 2009г. в ТД на НАП-Варна. Следва да се отбележи, че задължението да се подаде декларацията е било не за Вълчев, а за ООД-то в ликвидация. Поради това неправилно и незаконосъобразно с НП е посочено, че Вълчев не е изпълнил това задължение. Той носи лична отговорност, но само ако в хода на АНП се съберат доказателства, че именно неговото бездействие е причината Дружеството да извърши нарушение на чл.261 ал.1 от ЗКПО. Такива доказателства не са събрани от АНО, поради което НП с което е наложено административно наказание на Вълчев е е издадено в нарушение на процесуалните правила, при непълнота на доказателствата и неправилната преценка на събраните такива, в несъответствие с чл.269 ал.2 от ТЗн и следва да бъде отменено като незаконосъобразно.

НП е незаконосъобразно и поради противоречието в констатациите и изводите в обстоятелствената му част. От една страна в НП е описано, че Вълчев „...не е изпълнил задължението си да подаде ГДД по чл.92 ал.1 от ЗКПО...", което е административното нарушение описано в чл.261 от ЗКПО, но за него физически лица не носят отговорност, а само данъчно-задължените субекти на които се налага имуществена санкция. След това в НП е посочено, че Вълчев е осъществил от субективна страна състава на чл.264 ал.1 от ЗКПО и му е наложена глобата предвидена в тази административно-наказателна разпоредба. С оглед на това касационният състав намира, че като е намерил НП за незаконосъобразно и го отменил, ВРС постановил като краен резултат правилно Решение, което следва да бъде оставено в сила.

Водим от горното и на основание чл.221 ал.2 от АПК във връзка с чл.63 ал.1 от ЗАНН, Съдът

Р Е Ш И :

ОСТАВЯ В СИЛА Решение №1123/08.04.2013г. постановено по НАХД №935/2013г. на Варненски районен съд.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

ПРЕДСЕДАТЕЛ: ЧЛЕНОВЕ:1. 2.

Дата 13.3.2014 г.

Решение № 723 от 18.12.2009 г. на АдмС - Плевен по к. а. д. № 859/2009 г., 1-ви кас. с-в

чл. 11 ЗАНН
чл. 34 ЗАНН
чл. 82 ЗАНН
чл. 182, ал. 1, т. 4 ЗДвП

С изтичане на погасителната давност наложеното наказание не се изпълнява, но тази давност започва да тече от влизане в сила на акта, с който е наложено наказанието, а не от момента на извършване на деянието, както е по правилата на НК, нито от момента на налагане на административно наказание с издаване на НП.

Производството е по чл. 208 и сл. от АПК, във връзка с чл. 63 от ЗАНН.

С решение № 1985 от 22.05.2009 г., постановено по НАХД № 497/2006 г. Районен съд - Плевен е потвърдил наказателно постановление № 12038/04.01.2006 г. на Началника на Второ РПУ - П., с което на основание чл. 182, ал. 1, т. 4 от ЗДвП на Л. Г. *** с ЕГН ********** е наложено административно наказание глоба в размер на 30 лева.

Недоволен от решението на Районен съд - Плевен е останал Л. Г. Г., който чрез адв. В. Т. И. *** го обжалва пред Административен съд - Плевен с касационна жалба, като незаконосъобразно. Навежда доводи, че в мотивите си към процесното решение Районен съд - Плевен не е обсъдил показанията на свидетелката А. Г., които са последователни и непротиворечиви, като посочва дата за съставяне на акта - 22.12.2005 г. Счита, че не са обсъдени и доводите относно допуснати при съставяне на акта многобройни закононарушения, които обуславят неговата незаконосъобразност. По същество моли да бъде отменено решението на Районен съд - Плевен и вместо него да бъде постановено друго, с което да бъде отменено като незаконосъобразно издаденото наказателно постановление, както и да бъдат присъдени разноските по делото в полза на жалбоподателя.

В съдебно заседание касационният жалбоподател Л. Г. Г., редовно призован, не се явява, представлява се от адв. В. И. с пълномощно по делото, който поддържа жалбата по съображенията изложени в нея и обръща внимание на още едно основание, на което следва да бъде отменен атакувания акт - изтекла давност. Разяснява, че административно наказание е наложено за извършено нарушение на 4 януари 2006 г., като уточнява, че преследването на административното наказание глоба и се погасява с изтичането на 2 годишна давност. Моли да бъде постановено решение, с което да бъде уважена касационната жалба и отменено първоинстанционното решение и атакуваното наказателно постановление, както и в полза на жалбоподателя да бъдат присъдени разноските по делото.

Ответникът по касационната жалба - Областна дирекция на МВР - П., редовно призован, се представлява от юрк М. Т., която оспорва касационната жалба, като поддържа представеното по делото писмено възражение. Счита, че решението на Районен съд - Плевен е правилно и законосъобразно, като при постановяване на решението е извършил пълно и всестранно обсъждане на представените доказателства - писмени и гласни, като по този начин е стигнал до правилни фактически констатации и правни изводи. Навежда доводи, че констатациите в АУАН се потвърждават по безспорен начин от събраните свидетелски показания, които са кредитирани от първоинстанционния съд като логични, последователни и непротиворечиви. Твърди, че АУАН е издаден от компетентен орган в рамките на правомощията му. Посочва, че жалбоподателя не се е възползвал от дадената му възможност да направи възражения, както при съставяне на акта, така и в предвидения от закона срок. Моли да бъде постановено решение, с което да се потвърди решението на Районния съд.

Представителят на Окръжна прокуратура - гр. Плевен изразява становище, че с оглед събраните по делото доказателства решението на първоинстанционния съд е правилно и законосъобразно и следва да бъде потвърдено.

Административен съд - Плевен, първи касационен състав, като взе предвид събраните по делото доказателства, наведените от страните доводи и изискванията на закона, прие за установено следното от фактическа и правна страна:

Касационната жалба е подадена от надлежна страна в срока по чл. 211 от АПК, поради което се явява процесуално допустима.

Разгледана по същество е неоснователна.

Въпросът с допустимостта на жалбата против наказателното постановление с оглед на размера на наложената глоба е решен с влязло в сила Определение № 147 от 17.03.2008 по КНД 203/2008 г. на АС-Плевен.

На първо място настоящата инстанция не приема за основателен наведения в съдебно заседание довод на жалбоподателя, че към момента е изтекъл абсолютния давностен срок за административно преследване. В ЗАНН е кодифицирана материята относно установяването на административното нарушение и налагане на съответното административно наказание, включително и основанията за прекратяване на административно-наказателното производство, изчерпателно посочени в чл. 34 от същия. В разпоредбата на чл. 82 от ЗАНН е уреден института на погасителната давност, след изтичането на която наложеното административно наказание не се изпълнява, както и различните срокове, в които тази давност изтича и от кога започва да тече. Съгласно ал. 2 давността започва да тече от влизане в сила на акта, с който е наложено наказанието. Според ал. 3 на същата разпоредба, независимо от спиране и прекъсване на давността, административното наказание не се изпълнява, ако е изтекъл срок, който надвишава с една втора срока по ал. 1/две години/, т. е. абсолютната давност за изпълнение на административното наказание "глоба" е три години. От горните разпоредби е видно, че в ЗАНН е уреден институтът на погасителната давност, поради което не следва да се прилагат нормите на чл. 79 и сл. от НК по аргумент от чл. 11 от ЗАНН. С изтичане на погасителната давност наложеното наказание не се изпълнява, но тази давност започва да тече от влизане в сила на акта, с който е наложено наказанието, а не от момента на извършване на деянието, както е по правилата на НК, нито от момента на налагане на административно наказание с издаване на НП. Предвид изложеното касационната инстанция счита, че твърденията на касатора за изтекла тригодишна абсолютна давност не намират опора в нормативната уредба и са неоснователни.

Касационният съд не приема за основателни наведените в касационната жалба оплаквания за липса на компетентност на актосъставителя. От представената Заповед № I-17/07.02.2002г. и I-7/17.01.2005 на Министъра на вътрешните работи е видно, че младшите автоконтрольори, какъвто е актосъставителят са оправомощени да съставят актове за установяване на административни нарушения по ЗДвП. Не се споделят и оплакванията на касатора, че решаващият съд не е обсъдил доказателствата, подкрепящи защитната му теза, а именно показанията на свидетелката А. Г. Съдът е изложил своите подробни съображения защо приема, че показанията и са субективни и технически неприемливи и касационната инстанция споделя тези съображения.

Водим от горното и на основание чл. 63, ал. 1 от ЗАНН и чл. 221, ал. 1 от АПК във връзка с чл. 221, ал. 2, предл. първо от АПК, Административен съд - Плевен, първи касационен състав,

РЕШИ:

Оставя в сила решение № 1985 от 22.05.2009 г., постановено по НАХД № 497/2006 г. на Районен съд - Плевен.

Решението е окончателно.

Особено мнение на Председателя Д. П.

Съгласно чл. 11 от ЗАНН по въпросите на вината, вменяемостта и обстоятелствата, изключващи отговорността, се прилагат разпоредбите от общата част на Наказателния кодекс. Обстоятелство, изключващо отговорността, е давността. Чл. 80 и 81 от НК уреждат института на абсолютната преследвателна давност за извършено престъпление. Извършителят на административно нарушение не може да бъде поставян в по-неблагоприятно положение от извършителя на престъпление, поради което и законодателят е създал специален административен ред за налагане на административното наказание /ЗАНН/.

Според чл. 80 ал. 1 т. 5 и чл. 81 ал. 3 от НК деяния, за които се предвижда административно наказание глоба/имуществена санкция се погасяват с абсолютна давност три години. Административнонаказателното производство следва да се прекрати от съда, пред който е висящо делото. Без значение в случая е дали административното производство е започнало и приключила в сроковете по ЗАНН.

216

Р Е Ш Е Н И Е

№ ...../ ..... гр.Хасково

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД – ХАСКОВО, в публично заседание на първи юни през две хиляди и единадесета година в състав :

ПРЕДСЕДАТЕЛ :ИВА БАЙНОВА
ЧЛЕНОВЕ : ПЕТЯ ЖЕЛЕВА
2. ВАСИЛКА ЖЕЛЕВА

при участието на секретаря : Мария Ченгелова .....
и в присъствието на прокурора : Елена Катранджиева .....
като разгледа докладваното от съдия Петя Желева К.А.Н.Д.№ 194 по описа на съда за 2011г., за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е касационно по реда на чл. 63, ап. 1, пр. 2 от ЗАНН, вр. с чл.208 и сл.от АПК.

Образувано е по жалба на ТД на НАП - Пловдив против Решение № 170/04.04.2011г., постановено по НАХД № 172/2011г. по описа на Районен съд – Хасково, с което е отменено наказателно постановление /НП/ № 1176/06.12.2006г. на Директор на ТД на НАП - Хасково, с което на ЕТ „МАРИЯНА – 67 – ПЕТРАНА СТАНИЛОВА" са наложени административни наказания: имуществена санкция в размер на 200 лв. на основание чл.137, ал.1 от ЗДДС, лишаване от право да упражнява търговска дейност за срок от 1 месец на основание чл.137а, ал.1, т.1, б. „в" от ЗДДС и запечатване на търговски обект – магазин в с.Клокотница и забрана на достъпа до него за срок от 1 месец на основание чл.137б от ЗДДС

В жалбата си касаторът твърди, че решението на районния съд е неправилно, тъй като при правилно приета фактическа обстановка и правилен правен извод, че нарушението е доказано, неправилно съдът приложил абсолютната погасителна давност по НК с оглед което отменил издаденото НП. Излагат се съображения, че правилата на абсолютната погасителна давност по НК в административно-наказателното производство са неприложими. Въз основа на изложените в жалбата доводи, касаторът моли за отмяна на съдебното решение и потвърждаване на издаденото наказателно постановление.

Ответникът ЕТ „МАРИЯНА – 67 – ПЕТРАНА СТАНИЛОВА", чрез процесуален представител оспорва жалбата и пледира за оставяне в сила на оспореното решение.

Представителят на Окръжна прокуратура - Хасково в съдебно заседание дава заключение за неоснователност на жалбата и счита, че оспореното решение следва да се остави в сила.

Хасковски административен съд, извършвайки преценка на доказателствата по делото, на касационните основания и на доводите на страните, както и след служебна проверка на основание чл. 218, ал. 2 от АПК, счита жалбата за процесуално допустима, а разгледана по същество - за основателна.

За да постанови решението, предмет на оспорване в настоящото производство, районния съд е приел, че при съставяне на акта за установяване на административно нарушение не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, а нарушението и авторството са доказани, но като е приложил института на абсолютната погасителна давност, предвиден в чл.81 от НК е отменил издаденото НП.

Настоящата инстанция споделя фактическите констатации и правни изводи на районния съд, че при издаване на оспореното наказателно постановление не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, както и че нарушението и авторството са доказани. В тази насока страните не спорят, поради което съдът счита, че не следва да преповтаря мотивите, изложени от районния съд.

Настоящата инстанция не споделя становището на районния съд, че административнонаказателната отговорност на търговеца е погасена по давност на основание правилата за абсолютна погасителна давност, предвидени в НК.

Безспорно в случая нарушението е извършено на 27.11.2006г., АУАН е съставен на 28.11.2006г., а НП е издадено на 06.12.2006г. Предвид изложеното в случая са спазени сроковете по чл.34 от ЗАНН за съставяне на АУАН и издаване на НП.

ЗАНН съдържа изрична уредба за давностните срокове, при изтичането на които наложеното административно наказание не се изпълнява. Тази уредба се съдържа в чл.82 от ЗАНН и характерното за нея е, че давностния срок започва да тече от влизане в сила на акта, с който е наложено административното наказание. Предвидено е прекъсване и спиране на давностните срокове при изпълнението на административното наказание, както и института на абсолютната погасителна давност, но в случая цитираните разпоредби са неприложими, тъй като касаят изпълнение на наказанието при влязло в сила наказателно постановление.

Неприложим е и института на абсолютната погасителна давност, уреден в НК, тъй като ЗАНН съдържа изрична уредба по въпросите за сроковете, в които би могло да се възбуди административнонаказателното производство, както и по въпроса за сроковете в които би могло да се изпълни наложено с влязло в сила наказателно постановление административно наказание.

Съгласно чл.11 от ЗАНН, по въпросите на вината, вменяемостта, обстоятелствата, изключващи отговорността, формите на съучастие, приготовлението и опита се прилагат разпоредбите на общата част на Наказателния кодекс, доколкото в този закон не се предвижда друго. Следователно чл.11 от ЗАНН урежда субсидиарно приложение на разпоредбите от общата част на НК по въпроса за обстоятелствата изключващи отговорността, доколкото в този закон не се предвижда друго.

В ЗАНН е кодифицирана материята относно установяването на административното нарушение и налагане на съответното административно наказание, както и неговото изпълнение. Разпоредбата на чл. 34 ЗАНН установява сроковете, в които може да се състави акт за установяване на административно нарушение, тяхното начало се определя спрямо откриването на нарушителя и извършването на нарушението, в нея са определени и сроковете за издаване на наказателното постановление. Общият срок относно съставянето на акта е тримесечен спрямо откриване на нарушението и едногодишен срок от извършването му, а за постановлението - шестмесечен от съставяне на акта. В ал. 1, изр. 1 е предвиден удължен срок за съставяне на акта при извършени митнически, данъчни, банкови, екологични и др. нарушения /две години/, а в ал. 2 - сроковете по ал. 1 за нарушенията по посочените в нея закони са удължени от 3 на 6 месеца за съставяне на акта от откриване на нарушението, а спрямо извършване на нарушението срокът е удължен от една година на пет години. Тези срокове са преклузивни, т. е. процесуалноправни, и изтичането им е абсолютна пречка да се образува административно-наказателно производство, респ. абсолютно основание вече образуваното да се прекрати. С изтичането им се погасява правото на субектите, оправомощени от закона да осъществяват наказателното преследване - актосъставителя да състави акта, а административно-наказващият орган - да издаде наказателното постановление.

Обстоятелството, че Наказателния кодекс урежда по различен начин и в различни срокове изключването на наказателното преследване по давност за извършено престъпление в разпоредбите си на чл.80 и чл.81 от НК, в сравнение с уредбата и сроковете, предвидени в чл.34,

ал.2 и ал.3 от ЗАНН, при изтичането на които не се образува административнонаказателно производство, а образуваното се прекратява, не означава, че в ЗАНН няма изрична уредба за сроковете, при изтичане на които се погасява правото на държавата да възбуди и поддържа административнонаказателно преследване за извършено административно нарушение. Наличието на тази изрична уредба е пречка да се приложат субсидиарно правилата на чл.80 и чл.81 от НК.

Наред с това, приложението на норми от НК по аналогия е недопустимо. Аргумент в подкрепа на горния извод се извежда и от съпоставянето на разпоредбите на чл. 80 от НК и чл. 34, ал. 2 ЗАНН. За извършени административни нарушения чл. 13 ЗАНН предвижда, че могат да се налагат административни наказания глоба, обществено порицание и временно лишаване от право да се упражнява определена професия или дейност, като давностният срок за преследването им, на осн. чл. 80, ал. 1, т. 5 от НК, би бил две години, като с оглед разпоредбата на чл. 81, ал. 3 НК, той не би могъл да надвиши 3 години и започва да тече от довършването на деянието. Три години би бил срокът на абсолютната погасителна давност за всички административните нарушения, поради вида на наказанията, които се предвиждат по чл. 13 ЗАНН. Горното правило от общата част на НК би довело до изключване приложението на разпоредбата на чл. 34, ал. 2 от ЗАНН в случаите на административни нарушения по посочените там закони. Абсолютният давностен срок за наказателно преследване от 3 години, изчисляван съобразно разпоредбата на чл. 81, ал. 3 от НК, във вр. с чл. 80, ал. 1, т. 5 от НК би бил по-къс от преклузивния срок за съставяне на акта за установяване на административно нарушение напр. по чл. 32, ал. 1, т. 1 от Закона за държавната финансова инспекция /5 г./, като и двата започват да текат от извършване на нарушението. Ако се счете, че давностните срокове, респ. абсолютният давностен срок по чл. 81, ал. 3 НК имат приложение относно отговорността за административните нарушения, безсмислено би било предвиждането на по-дългия от него срок по чл. 34, ал. 2 ЗАНН, защото не може да бъде приложен, след като са изтекли трите години абсолютна давност за случаите, когато нарушението е извършено преди повече от 3 години от откриването му. Това не е в разума на закона и правилото за абсолютната погасителна давност следва да се отрече като приложимо.

Недопустимо е да се прилагат по-благоприятните срокове, измежду тези, определени в ЗАНН за образуване на административнонаказателно производство и тези предвидени в НК за погасяване по давност на наказателното преследване, тъй като субсидиарното приложение на НК е допустимо само по въпросите, предвидени в чл.11 от ЗАНН, по които ЗАНН не предвижда друго. Обстоятелството, че в НК е предвидена абсолютна давност, която изключва наказателното преследване, независимо от това дали е възбудено или не наказателно преследване , а в ЗАНН са предвидени различни срокове в зависимост от това дали е съставен АУАН, дали е издадено НП и не се предвижда погасяване по давност на административно наказателно преследване след като е издадено в законоустановените срокове наказателното постановление, не означа, че в ЗАНН съществува празнота, която следва да се попълни с прилагането на съвсем друг институт, предвиден за извършени престъпления. За да уреди по различен начин и с различни срокове правилата за възбуждане и поддържане наказателното преследване от това на административнонаказателното, законодателят е изходил от спецификата на двете различни производства.

Ето защо настоящата инстанция счита, за неправилен извода на районния съд, че в случая административнонаказателното преследване е погасено по давност с изтичането на 3 години от извършване на нарушението, тъй като института на абсолютната погасителна давност, уреден в НК е неприложим, предвид, че в чл.34 от ЗАНН се съдържат изрични правила за сроковете, в който могат да се съставят актове за установяване на административни наказания и да се издадат наказателни постановления, както и изрични правила за сроковете, в които могат да се изпълнят наложените с влязло в сила наказателно постановление административни наказания.

Предвид, че по делото няма спор по въпроса, че нарушението, авторството и вината на нарушителя са доказани, настоящата инстанция счита, че издаденото НП е изцяло законосъобразно, а като е достигнал до други правни изводи, районния съд е постановил неправилно решение, поради нарушаване на закона.

Тъй като се установяват всички признаци от състава на административното нарушение , това налага отмяна на обжалваното решение и вместо него постановяване на друго, с което да бъде потвърдено наказателното постановление.

Мотивиран така и на основание чл. 63 ал. 1 изр.2 ЗАНН във вр. с 221 ал. 2 и чл. 222 ал. 1 АПК, съдът

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ Решение № 170/04.04.2011г., постановено по НАХД № 172/2011г. по описа на Районен съд – Хасково, с което е отменено наказателно постановление /НП/ № 1176/06.12.2006г. на Директор на ТД на НАП - Хасково, като вместо него постановява:

ПОТВЪРЖДАВА наказателно постановление № 1176/06.12.2006г. на Директор на ТД на НАП - Хасково .

Решението не подлежи на обжалване.

ПРЕДСЕДАТЕЛ: ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.

220

РЕШЕНИЕ

Номер 152/30.04 | Година 2009 | Град Благоевград

В ИМЕТО НА НАРОДА

Административен съд - Благоевград

На 03.04 | Година 2009

В публично заседание в следния състав:

Председател: Василка Шаламанова | Секретар: Олег Мазнев

Членове: Емилия Кабурова
Марияна Мицева

Съд. заседатели: | Прокурор: Мария Зотева

като разгледа докладваното от съдията Марияна Мицева

Касационно наказателно административен характер дело

номер 20087030701505 по описа за 2008 година

и за да се произнесе взе предвид следното:

Касационното производство е по реда на чл. 63,ал. 1 от ЗАНН, във вр. с чл. 208 и сл. от АПК.

Образувано е по касационна жалба от „Медиасет" ЕООД, със седалище и адрес на управление: гр.Сандански, пл."България" №2,ет.4, с управител Ивайло Илиев Илиев, подадена чрез адв.Емил Василев срещу Решение № 291/07.11.2008 г. на РС –Сандански, постановено по н.а.х.д. № 191/2006 г. по описа на съда, с което е потвърдено Наказателно постановление № 0142/19.10.2005 г. на Председателя на КРС.

В касационната жалба и молбата към нея се релевират доводи за неправилност и необоснованост на обжалваното решение, твърди се, че същото е постановено в нарушение на материалния закон и процесуалните правила в противоречие със събраните по делото доказателствата. Претендира се, че е изтекла абсолютната погасителна давност на административно-наказателното преследване. Твърди се, че РС Сандански не е бил компетентен да се произнася по спора. Счита, че нарушението е санирано с разрешението от КРС за преобразуване. Моли се за отмяна на обжалваното първоинстанционно решение, или евентуално прекратяване на производството.

Жалбоподателят, чрез процесуалния си представител в съдебно заседание

поддържа касационната жалба и моли същата да бъде уважена, а решението на районния съд отменено.

Ответникът по касационната жалба, редовно призован, не се явява и не се представлява.

Представителят на Окръжна прокуратура Благоевград изразява становище да се отмени обжалваното НП, поради изтекла абсолютна давност от датата на извършване на нарушението, съгласно общата част на НК.

Административен съд - Благоевград, след анализ и преценка на събраните в първоинстанционното производство доказателства, във връзка с доводите на страните, намира за установено следното:

Касационната жалба като подадена в срока по чл. 211, ал. 1 от АПК и от надлежна страна, участник в първоинстанционното производство, за която решението е неблагоприятно е процесуално допустима.

Разгледана по същество е неоснователна по следните съображения:

С обжалваното решение РС –Сандански е потвърдил Наказателно постановление № 0142/19.10.2005 г. на Председателя на КРС, с което на „Медиасет" ЕООД, със седалище е адрес на управление:гр.Сандански, пл." България" №2,ет.4, с едоличен собственик на капитала, управител и представител Ивайло Илиев Илиев за нарушение на чл.234, ал.2 от Закона за далекосъобщенията /ЗД/ (отм.) е наложена имуществена санкция в размер на 5000лв. За да постанови този резултат първоинстанционният съд е приел, че атакуваното наказателно постановление е законосъобразно, издадено при спазване на установената за това законова процедура и от компетентен орган, а АУАН и НП съдържат всички изискуеми от закона реквизити. Районния съд е приел е за безспорно установена описаната фактическа обстановка, базирайки се на показанията на свидетелите Елка Митова и Ивайло Панайотов и писмените доказателства. Приел е, че с НП законосъобразно е ангажирана административно наказателната отговорност на дружеството-жалбоподател за нарушение по чл.234,ал.2 от ЗД/отм./. Изложил е доводи, че при съставянето на АУАН и издаването на НП не са допуснати съществени процесуални нарушения, като са спазени и сроковете, визирани в ЗАНН по издаването им.

Така постановеното решение е правилно.

По делото безспорно е установено, че при извършена проверка на 15.06.2005г. от служители на КРС е установен нов едноличен собственик на капитала на „Медиасет" ЕООД, като "Зора-2000" ООД с Решение №1214/09. 05.2005г. по ф.д.№1197/2000г. по описа на Районен съд Благоевград е преименувано на „Медиасет" ЕООД. Прехвърлянето на 100% от капитала на дружествените дялове е станало без изричното съгласие на КРС, с което е нарушено условието на т.10.1 във вр. с т.10.3 от индивидуална лицензия

№101-03018/16.02.2005г. за изграждане, поддържане и използване на далекосъобщителна мрежа за осъществяване на далекосъобщителна дейност наземно радиоразпръскване на радиосигнали в гр.Петрич. За установеното нарушение е съставен АУАН, а въз основа на него и обжалваното НП.

Настоящият касационен състав не споделя довода, навелен молбата към касационната жалба и поддържан в съдебно заседание досежно изтекла абсолютната давност за реализиране на административнонаказателното преследване за посоченото нарушение съгласно чл.81, ал.3 и чл.80, ал.1, т.5 от НК. Съгласно чл.11 от ЗАНН, по въпросите за обстоятелствата, изключващи отговорността, се прилагат разпоредбите на общата част на НК, доколкото в ЗАНН не е предвидено друго. Изключването на административно - наказателното преследване по давност, обаче, е уредено в специалния ЗАНН - чл. 34, ал. 1, пр. последно, ал. 2 и ал. 3, като е предвиден различен режим от този в НК, поради което разпоредбите на НК са неприложими. От това следва, че не е налице основание за прекратяване на производството по делото.

Фактическите положения по делото са правилно установени от първоинстанционният съд на основа събраните по надлежния процесуален ред доказателства и се споделят изцяло от настоящата инстанция. В хода на развилото се срещу жалбоподателя административно-наказателното производство не са допуснати процесуални нарушения, водещи до незаконосъобразност на издаденото наказателно постановление, като съдът намира, че и материалния закон е правилно приложен. Спазени са изискванията на чл.27 от ЗАНН, като наложената глоба е в минимален размер. НП е издадено при спазване на разпоредбата на чл.57 от ЗАНН. В същото е посочено, че не са изпълнени изискванията на т.10.1 във вр. с т.10.3 от индивидуална лицензия на жалбоподателя, а именно, че е необходимо изричното съгласие на КРС, когато се прехвърлят дялове от капитала на лицензирания или се приемат нови съдружници, с което се променя контролът върху управлението на дружеството. Видно от доказателствата по делото е, че с Решение от 09.05.2005г. по ф.д.№1179/2000г. на БлОС е било вписано преобразуваното на „Зора-2000" ООД, със седалище и адрес на управление:гр.Петрич, „Цар Борис III" №21 в "Медиасет" ЕООД, със седалище и адрес на управление: гр.Сандански, пл."България" №2,ет.4, прехвърлянето на дялове и вписване на едноличен собственик на капитала, управител и представител Ивайло Илиев Илиев. Също така не е спорно, че към момента на преобразуването е липсвало такова изрично съгласие от КРС. Такова е получено едва на 12.09.2005г., когато с решение №1728/12.09.2005г. КРС е дала разрешение в разпределението на капитала на „Зора-2000" ООД да бъдат извършени промени, като е задължила дружеството да я уведоми в

14-дневен срок от извършването на промяната. Т.е. както правилно е приел и районния съд нарушението е безспорно доказано, налице е безвиновна отговорност на дружеството-жалбоподател. Правилно и в съответствие с разпоредбата на чл.59, ал.1 от ЗАНН жалбата е разгледана от РС-Сандански, който е бил компетентен да се произнесе по нея, като в тази връзка са неоснователни наведените доводи в касационната жалба.

По изложените съображения, касационната жалба се явява неоснователна. Не са налице касационните основания визирани в чл.348, ал.1 от НПК вр.с чл.63 от ЗАНН за отмяна на обжалваното решение. Решението на районният съд е валидно, допустимо и правилно, поради което следва да бъде оставено в сила.

Водим от горното и на основание чл.221, ал.1 и ал.2 от АПК, Административен съд – Благоевград

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение №291/07.11.2008г. на РС - Сандански, постановено по н.а.х.д.№ 191/2006 г. по описа на съда.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ: **ЧЛЕНОВЕ:1.**

2.

222

Р Е Ш Е Н И Е

№

гр.Добрич, 25.04.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - ДОБРИЧ, в публично заседание на девети април, през две хиляди и тринадесета година, в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: ТАНЯ ДИМИТРОВА
ЧЛЕНОВЕ: НЕЛИ КАМЕНСКА
ТЕОДОРА МИЛЕВА

При участието на прокурора ВИОЛЕТА ВЕЛИКОВА и секретаря Ирена Димитрова, разгледа докладваното от съдия Таня Димитрова кас.адм.д. №128/2013г. по описа на АС-Добрич и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на гл.XII от АПК във връзка с чл.63 от ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба на "ВиК"ЕООД, гр.Добрич, подадена чрез адв.М.Галева срещу решение №113/07.01.2013год. по НАХД №1670/2012г по описа на РС-Добрич/ДРС/, с което е потвърдено Наказателно постановление №11011286/2011 от 10.01.2012год. на Директора на АДФИ В жалбата се наведени твърдения, че решението е незаконосъобразно и неправилно. Сочи се, че ДРС не е отчел допуснатото процесуално нарушение в административнонаказателното производство – изтекла давност за санкциониране на касатора. Иска се отмяна на обжалваното решение на ДРС и отмяна на наказателното постановление.

Ответникът по жалбата – АДФИ не ангажира становище по жалбата.

Представителят на Окръжна прокуратура Добрич дава заключение за неоснователност на касационната жалба и пледира за оставяне в сила на първоинстанционното решение.

Жалбата е процесуално допустима, подадена е в срок и изхожда от страна, за която решението е неблагоприятно. Същата черпи правното си основание от чл.63, ал.1от ЗАНН във връзка с чл.348, ал.1, т.1 и т.2 от НПК.

Административен съд - Добрич, като взе предвид доводите на страните, обсъди събраните по делото доказателства и заключението на участващия по делото прокурор, в рамките на наведените от жалбоподателя касационни основания и след служебна проверка на основание чл.218, ал.2 АПК, намира за установено следното:

Първоинстанционният съд е бил сезиран с жалба на "ВиК"ЕООД, гр.Добрич срещу наказателно постановление №11011286/2011 от 10.01.2012год. на Директора на АДФИ, с което на "ВиК"ЕООД, гр.Добрич е наложена "имуществена санкция" в размер на по 500 лева на основание чл.32, ал.1, т.1 и ал.2 във вр. с чл.35, ал.1 от ЗДФИ за извършено нарушение на чл.14, ал.2 от Правилника за реда за упражняване правата на държавата в търговските дружества с държавно участие в капитала /наричан Правилника/. Нарушението се изразява в това, че на 05.01.2007г. "ВиК"ЕООД, гр.Добрич, с управител към него момент Величко Василев Великов, със заповед №РД-03-09 открива процедура на търг с тайно наддаване за продажба на апартаменти на

дружеството, в която началната цена на апартаментите не е определена от лицензиран оценител.

Оспореното пред настоящата инстанция решение на районния съд е постановено след като АС-Добрич с Решение № 279 от 28.09.2012г. по КАД №466/2012г. е отменил Решение №38 от 09.05.2012г. по нахд №531/2012г. на ДРС и е върнал за ново разглеждане делото. За да отмени решението на районния съд при първото разглеждане на делото, административният съд е приел, че по отношение на конкретното нарушение, АУАН е съставен преди да е изтекъл срокът по чл.34, ал.2 от АПК.

С оспореното по настоящото КАД №128/2013г. на АС-Добрич решение, районният съд приема, че в административнонаказателното производство не са допуснати съществени процесуални нарушения, а жалбоподателят е реализирал състава на административното нарушение. ДРС прави извод, че доколкото наказаното лице е "ВиК"ЕООД, гр.Добрич, а не конкретно физическо лице, то не е налице нарушение на разпоредбата на чл.57, ал.1, т.4 от ЗАНН поради непосочване на трите имена, адреса и единния граждански номер на нарушителя. Районният съд приема, че не са налице основания за квалифицирането на случая като маловажен, тъй като деянието не се отличава с по-ниска степен на обществена опасност в сравнение с другите случаи на нарушения от този вид. Направен е извод, че наложеното наказание е справедливо и съответства на целите на административното наказване – чл.12 от ЗАНН, а и не подлежи на преразглеждане, тъй като е в минималния предвиден в закона размер.

Обжалваното решение на ДРС е правилно и не са налице основания за отмяната му. Касационният състав споделя изцяло изводите на районния съд, които се основават на обективно, всестранно и пълно изследване на всички обстоятелства по делото. Първоинстанционният съд е извършил преценка на релевантните по делото факти, които се извеждат от всички относими доказателства /разгледани поотделно и в тяхната съвкупност/ и ръководейки се от закона е постановил правилен и обоснован съдебен акт.

Правилно районният съд приема, че по делото се установява безспорно извършването на нарушението, за което е ангажирана отговорността на дружеството. Определянето на начална цена на апартаментите в заповедта от 05.01.2007г. за откриване на търга, която е същата, каквато е оценка на независим оценител, направена месец март 2006г., влече извод, че началната цена не е определена от дружеството по оценка, направена от лицензиран оценител към момента на откриване на процедурата по търга.

Районният съд не е допуснал неправилно приложение на материалния закон във връзка с неотчитане изтичането на абсолютната погасителна давност по НП и сроковете по чл.34, ал.2 от ЗАНН. Още повече, че при повторното решение по делото ДРС е обвързан от направените от АС-Добрич изводи за липсата на нарушение в този аспект, а абсолютната давност по НК е неприложима в настоящото производство. При точното прилагане на чл.11 ЗАНН следва да намират приложение в административнонаказателния процес и да изключват отговорността само обстоятелствата, уредени в общата част на НК-Глава Втора, Раздел Първи. В ЗАНН няма препратка към разпоредбите на НК, които регламентират погасяването на наказателното преследване, поради пречка за реализиране на наказателната отговорност по отношение на дееца, каквато пречка е института на абсолютната давност.

Както и районният съд е приел, процесното нарушение не следва да се квалифицира като маловажен случай по смисъла на чл.28 от ЗАНН. Фактът, дали са възникнали вредни последици или не, в случая е без значение, доколкото дори липсата на вредни последици не обосновава извод за маловажност на случаите, тъй като деянието не е с по-ниска степен на обществена опасност в сравнение с обикновените случаи на нарушения от този вид.

С оглед горното, касационната инстанция намира, че жалбата като неоснователна следва да бъде оставена без уважение.

При извършената служебна проверка за валидността, допустимостта и съответствието на решението с материалния закон, за което касационната инстанция е задължена, съгласно чл.218, ал.2 от АПК, съдът намира, че решението не страда от пороци, които да са основания за отмяна, обезсилване или обявяване на нищожност.

Воден от гореизложеното и на основание чл.221, ал.2, пр.1 от АПК във връзка с чл.63, ал.1 от ЗАНН, Административен съд - Добрич

Р Е Ш И :

ОСТАВЯ В СИЛА решение №113/07.01.2013год. по НАХД №1670/2012г по описа на РС-Добрич.

Решението не подлежи на обжалване.

ПРЕДСЕДАТЕЛ: **ЧЛЕНОВЕ: 1.**

2.

ПРАКТИКА

НА

РАЙОННИТЕ СЪДИЛИЩА

225

РЕШЕНИЕ

Номер 9592 | Година 30.12.2013 | Град Благоевград

В ИМЕТО НА НАРОДА

Районен съд - Благоевград

Наказателно отделение Трети състав

На 09.10 | Година 2013

В публично заседание в следния състав :

Председател: Калина Иванова Секретар: Латинка Насина

Съд. заседатели: Прокурор:

като разгледа докладваното от Калина Иванова

Административно наказателно дело

номер 20131210201482 по описа за 2013 година

Делото е образувано с жалба на Аспарух Александров Благов, ЕГН 8901050045 от гр.Благоевград срещу наказателно постановление №177/09 от 29.01.2009г. на Началника на РУМВР към ОДМВР- Благоевград, с което за нарушение по чл.157, ал. 6 от ЗДвП е наложено наказание на основание чл.185, предл.1 от ЗДвП „глоба" в размер на 20лева.

Искането е за отмяна на наказателното постановление като незаконосъобразно. В съдебното производство жалбоподателят, редовно призован, не се явява, не изпраща представител. За наказващия орган не се явява редовно уведомен представител, като в писмени бележки е изразено становище за неоснователност на жалбата.

По делото са събрани писмени и гласни доказателства, които установяват следната фактическа обстановка:

На 19.01.2009г. около 22:25ч. в гр.Благоевград, патрул на ОД МВР Благоевград в състав от полицаите Георги Каров и Борис Равначки, спрели за проверка лек автомобил рег. № С 04 11 ХМ, управляван от Аспарух Благов. При проверката се установило, че жалбоподателят управлява лекия автомобил с изтекъл срок на акт за установяване на административно нарушение. За констатираните нарушения на Благов бил съставен акт за установяване на административно нарушение № 177 от 19.01.2009г, който му бил връчен срещу подпис. Въз основа на акта за нарушение, Началника на РУП към ОДМВР Благоевград, като надлежно упълномощен представител на административнонаказващият орган, издал атакуваното наказателно постановление №177/09 от 29.01.2009г. на Началника на РУМВР към ОДМВР- Благоевград, с което за нарушения по чл.157, ал.6 от ЗДвП е наложено наказание на основание чл.185, предл.1 от ЗДвП „глоба" в размер на 20лева. Наказателното постановление е връчено на жалбоподателя на 18.07.2013г. и в законовия срок срещу него е депозирана разглежданата в настоящето производство жалба пред Благоевградски районен съд, който е местнокомпетентен да разгледа жалбата.

С жалбата се оспорва законосъобразността на наказателното постановление, като се сочи че същото е издадено в нарушение на нормативните изисквания, като се излагат и доводи за погасена наказателна отговорност, поради изтичане на предвидената в закона давност.

Изложените фактически констатации се потвърждават изцяло при разпита на свидетелите Каров и Равначки, който свидетелстват, че при установяване на

нарушението са съставили процесния акт и го подписали, но поради изминалото време контретните обстоятелства на нарушението не си спомнят. Горната фактическа обстановка се установява по несъмнен начин от представените по делото писмени и гласни доказателства, подробно описани в протокола за съдебно заседание.

Установените факти дават основание на съда за преценка, че жалбата е допустима, по съществото си е основателна.

На първо място съдът намира изложените доводи в жалбата за погасяване на наказателнат аотговорност поради изтичане на предвидената в закона погасителна давност, за несъстоятелни. В ЗАНН е кодифицирана материята относно установяването на административното нарушение и налагане на съответното административно наказание, включително и основанията за прекратяване на административно-наказателното производство, изчерпателно посочени в чл. 34 от същия. В разпоредбата на чл. 82 от ЗАНН е уреден института на погасителната давност, след изтичането на която наложеното административно наказание не се изпълнява, както и различните срокове, в които тази давност изтича и от кога започва да тече. Съгласно ал. 2 давността започва да тече от влизане в сила на акта, с който е наложено наказанието. Според ал. 3 на същата разпоредба, независимо от спиране и прекъсване на давността, административното наказание не се изпълнява, ако е изтекъл срок, който надвишава с една втора срока по ал. 1 (две години), т. е. абсолютната давност за изпълнение на административното наказание "глоба" е три години. От горните разпоредби е видно, че в ЗАНН е уреден институтът на погасителната давност, поради което не следва да се прилагат нормите на НК по аргумент от чл. 11 от ЗАНН. С изтичане на погасителната давност наложеното наказание не се изпълнява, но тази давност започва да тече от влизане в сила на акта, с който е наложено наказанието, а не от момента на извършване на деянието, както е по правилата на НК, нито от момента на налагане на административно наказание с издаване на НП. Ето защо, настоящият състав намира, че институтът на погасителната давност, включително и абсолютната такава, не намира приложение по отношение на наказателното преследване за административните нарушения, като приложението на нормите от НК по аналогия е недопустимо.

От друга страна, наказателното постановление е издадено в срок, но съдът констатира, че при издаването на наказателното постановление е допуснато съществено процесуално нарушение, което е неотстранимо и поради което и атакуваният акт следва да бъде отменено изцяло, поради следните основания:

Същественото при производството от административно - наказателен характер е да се установи спазена ли е процедурата по съставяне на акта за установяване на извършеното административно нарушение и последващото го наказателното постановление; *съставеният акт и наказателно постановление съдържат ли императивно определените в закона реквизити,* предявени ли са на нарушителя и правилно и законосъобразно ли е оформено предявяването; компетентността на актосъставителя и администатативнонаказващия орган; има ли извършено деяние, което да представлява административно нарушение по смисъла на чл.6 от ЗАНН, дали това деяние е извършено от лицето, посочено в акта и наказателното постановление като нарушител, и дали е извършено виновно (умишлено или непредпазливо); наказателното постановление издадено ли е при спазване на императивните разпоредби за съдържание, реквизити и срокове. Процесуални предпоставки, за които съдът следи служебно и когато се установи, че в хода на административно - наказателното производство са допуснати съществени процесуални нарушения, наказателното постановление следва да бъде отменено изцяло, като незаконосъобразно, като в тези случаи, съдът не разглежда спора по същество. Актът за установяване на административно нарушение, поставя началото на административно наказателното производство и чрез него нарушителят следва да има възможност да разбере точно какво е административното нарушение, в което е обвинен. Елементите от акта са единно цяло и същите следва да си съответстват изцяло относно изписване на нарушението и неговата квалификация, а така също и в наказателното постановление, липсата на което от своя страна

"влече" нарушение на чл.57, ал.1, т.5 и 6 от ЗАНН.

С оглед на изложеното съдът намира, че административно-наказващият орган е допуснал съществено нарушение на процесуалните правила, което е ограничило правото на защита на наказаното лице, като не е спазил разпоредбата на чл.57, ал. 1, т.5 от ЗАНН и не е посочил мястото където е извършено нарушението, в какво се състои самото нарушение, както и обстоятелствата при които е извършено и доказателствата които го потвърждават. Посоченото като описание на нарушението съществува при съставянето на АУАН, но впоследствие при съставянето на наказателното постановление, административнонаказващият орган се е ограничил единствено посочвайки законовата разпоредба на нарушението. Т.е. съдът констатира, че в настоящия случай изцяло липсва обстоятелствената част на наказателното постановление, в което да бъде описано в какво точно се изразява нарушението и за какво е санкциониран жалбоподателят.

При така изложеното съдът намира че при издаването на НП са налице пороци които определят неговата незаконосъобразност, и поради неотстранимостта на тези пороци следва издаденото НП да бъде отменено. Съгласно разпоредбата на чл.57, ал.1, т. 5 от ЗАНН наказателното постановление трябва да съдържа описание на нарушението, датата и мястото, където е извършено, обстоятелствата, при които е извършено, както и на доказателствата, които го потвърждават. От представеното в настоящето производство наказателно постановление е видно, че същото страда от непълнота при описание на нарушението извършено от жалбоподателя, а именно не е посочено точно мястото на извършването и описание на нарушението.

Тези така цитирани нарушения са от категорията на съществените такива, които според настоящия състав не могат да бъдат преодоляни по реда на чл.53, ал.2 от ЗАНН, тъй като в пълен обем нарушават правото на защита на жалбоподателя и не дават възможност на настоящия състав да извърши преценка относно правилността на действията на актосъставителя и свидетеля по акта, включително и на жалбоподателя, и за установяване на нарушения на ЗДвП. Липсата на конкретизация и яснота при изписване на нарушението, възпрепятства правилно да се определи тежестта на нарушението, съгласно чл.27 от ЗАНН и от там да се наложи съответното наказание. Разминаване на описаното нарушение относно определящите го обстоятелства буди съмнение относно извода, защо и въз основа на какво се определя вината на посоченото като нарушител лице и съответно отговорност от административно наказващия орган. Нарушението е съществено по своя характер и води до незаконосъобразност и необоснованост на акта, а от там и на наказателното постановление.

В обобщение съдът приема, че атакуваното наказателно постановление е незаконосъобразно и следва да бъде отменено, заради което и на основание чл. 63, ал.1 от ЗАНН, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ наказателно постановление №177/09 от 29.01.2009г. на Началника на РУМВР към ОДМВР- Благоевград, с което на Аспарух Александров Благов, ЕГН 8901050045 от гр.Благоевград №177/09 за нарушение по чл.157, ал.6 от ЗДвП е наложено наказание на основание чл.185, предл.1 от ЗДвП „глоба" в размер на 20лева.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Благоевградски административен съд в 14 дневен срок от съобщаване на страните.

РАЙОНЕН СЪДИЯ:.....

Р Е Ш Е Н И Е
№ 216/27.11.2013г.

РАЙОНЕН СЪД – ГЪЛЪБОВО Наказателен състав
На 22.11.2013г.
В публично заседание, в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: ХРИСТО АНГЕЛОВ

Секретар Антоанета Делчева,
като разгледа докладваното от съдия Ангелов АН Дело № 197 по описа за 2013г. и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл.59-63 от ЗАНН.

Обжалвано е Наказателно постановление № 1167 от 04.12.2008г. на Стефан Атанасов Радев –Началник РПУ – гр.Гълъбово, с което на Тодор Георгиев Бонев с ЕГН 6803243560, на основание чл.180, ал.1, т.1, предл.1 от ЗДвП /Закон за движение по пътищата/, е наложено административно наказание „глоба" в размер 50 /петдесет/ лева за извършено нарушение по чл.139, ал.1, т.1 от ЗДвП.

В жалбата си, жалбоподателят излага съображения за неправилност и незаконосъобразност на обжалваното Наказателно постановление и моли същото да бъде отменено.

Въззиваемата страна РУП - Гълъбово не се явява в с.з. и не изразява становище.

По делото бяха събрани писмени доказателства – копие на административно – наказателната преписка, а именно-НП № 1167/04.12.2008г.; АУАН № 1167/30.11.2008г.; писмо с рег. № 9712/18.09.2013г., сведение за наложени наказания на водач, служебна бележка от ОДМВР – Стара Загора и Заповед № I-з-189/08.02.2007г. на МВР.

Бяха разпитани в качеството на свидетели Веселин Динев Минчев - съставил АУАН, въз основа на който е издадено обжалваното наказателно постановление и св.Ивайло Тенчев Пачаманов.

От фактическа страна:

На 30.11.2008г., в около 10.45 часа, служителите на РУП-Гълъбово - св.В.Минчев и св.И.Пачаманов осъществявали контрол на автомобилния транспорт в гр.Гълъбово. Полицейските служители спрели за проверка лек автомобил „Пежо 307" с рег.№ СА 7909 ВР, управляван от жалбоподателя Тодор Георгиев Бонев с ЕГН 6803243560. При извършената проверка било установено, че предния ляв фар на автомобила не свети на къси светлини. Св.В.Минчев преценил, че Тодор Георгиев Бонев с ЕГН 6803243560, като водач на МПС е извършил нарушение по чл.139, ал.1, т.1 от ЗДвП и съставил АУАН № 1167/30.11.2008г., против водача, затова че на 30.11.2008г., управлява лек автомобил „Пежо 307" с рег.№ СА 7909 ВР" като автомобила е технически неизправен – не свети преден ляв фар на къси светлини, с което не създава опасност за движението.

АУАН е подписан от нарушителя, който получил екземпляр от него – срещу разписка и в който не отразил, че има възражения.

Въз основа на този акт е издадено обжалваното Наказателно постановление № 1167 от 04.12.2008г. на Стефан Атанасов Радев –Началник РУП – гр.Гълъбово, в обстоятелствената част на което административно - наказващият орган напълно е

възприел описаната в АУАН фактическа обстановка. АНО е приел, че Тодор Георгиев Бонев с ЕГН 6803243560 е извършил следното нарушение:

1. управлява лек автомобил „Пежо 307" с рег.№ СА 7909 ВР" като автомобила е технически неизправен – не свети преден ляв фар на къси светлини, с което не създава опасност за движението.

АНО е квалифицирал нарушението като такова по чл.139, ал.1, т.1 от ЗДвП и на основание чл.180, ал.1, т.1, предл.1 от ЗДвП е определил и наложил административно наказание „глоба" в размер на 50 /петдесет/ лева.

Изложената фактическа обстановка съдът прие за установена въз основа на показанията на свидетелите Веселин Динев Минчев - съставил АУАН, въз основа на който е издадено обжалваното наказателно постановление и св.Ивайло Тенчев Пачаманов, както и от приетите по делото писмени доказателства. Съдът кредитира показанията на свидетелите, тъй като те са последователни, логични и безпротиворечиви и се подкрепят от събраните по делото доказателства.

По делото не се установиха доказателства противни на така възприетата фактическа обстановка, което да налага отделното им обсъждане.

От правна страна:

От правна страна, съдът намира, на първо място, че актът за установяване на административно нарушение е съставен от компетентен орган, а издалият обжалваното наказателно постановление Стефан Атанасов Радев –Началник РПУ – гр.Гълъбово е компетентно длъжностно лице да издава НП.

Съдът при извършената служебна проверка за законосъобразност на обжалваното НП, констатира следното. Административното нарушение за които е санкциониран жалбоподателя е извършено на 30.11.2008г. и абсолютната давност за реализиране на административно – наказателната отговорност за тях е изтекла на 30.05.2010г.

Според чл.11 от ЗАНН по въпросите на вината, вменяемостта, обстоятелствата, изключващи отговорността, формите на съучастие, приготовлението и опита се прилагат разпоредбите на общата част на НК, доколкото в този закон не се предвижда друго. Видно от посочената норма, НК би намерил приложение само в случаите, когато в ЗАНН не е предвидено друго. Препращането на чл.11 от ЗАНН към чл.81 от НК /т.е. към давността като правен институт/, е възприето като допустимо още с Тълкувателно решение № 112 от 16.12.1982г по н.д.№ 96/ 1982г, ОСНК на ВС.

В административно - наказателно производство приложение следва принципно да намери нормата на чл.81, ал.3 от НК, съгласно която независимо от спирането или прекъсването на давността наказателното преследване се изключва, ако е изтекъл срок, който надвишава с една втора, срока, предвиден в предходния член – чл.80 от НК. Критерият обаче за определяне продължителността на този срок, трябва да се прилага към специалните срокове за образуване на административно - наказателно производство, предвидени в ЗАНН и специалните закони, свързани с налагането на административни наказания. Съгласно чл.34, ал.1, изр.1 от ЗАНН не се образува административно - наказателно производство, ако не е съставен акт за установяване на нарушението в продължение на три месеца от откриване на нарушителя, или ако е изтекла една година от извършване на нарушението. В същата разпоредба и в ал. 2 на чл.34 от ЗАНН са предвидени и по-дълги срокове, след изтичането, на които не следва да се образува административно - наказателно производство - в зависимост от

спецификата на различните административни нарушения. Тези, именно, срокове отразяват спецификата на обществените отношения, защитени чрез обявяване на деянията, които ги увреждат, за административни нарушения и представляват изрична нормативна уредба, спрямо която не е необходимо да се прилага НК по смисъла на чл.11 от ЗАНН. Следователно при реализиране на административно - наказателна отговорност на лицето ще важат сроковете, предвидени за образуване на производство в ЗАНН и специалните закони.

В конкретния случай материята за административнонаказателната отговорност, свързана с нарушаване на правилата за движението по пътищата, е регламентирана в ЗДвП, който препраща към реда по ЗАНН, в частност – към чл.34, ал.1, изр.1. При това положение и след като се съобрази разпоредбата на чл.81, ал.3 от НК, абсолютната давност за нарушенията по ЗДВП следва да има погасително действие от момента, в който е изтекъл срок, надвишаващ с 1/2 предвидения 1-годишен срок за образуване на административнонаказателно производство. Изводът е, че абсолютната погасителна давност за тези нарушения е 1 година и половина. Безспорно е установено в производството по оспорване на НП, че нарушението, за което е ангажирана отговорността на жалбоподателя, е извършено на 30.11.2008г. Следователно на 30.05.2010г. е изтекъл срокът, след който административнонаказателната отговорност е погасена по давност. В конкретния случай в този срок дори не е връчено издаденото НП и по преписката няма данни извършителят да е търсен и да не е намерен на посочения от него адрес. За такава хипотеза чл.58, ал.2 от ЗАНН предписва какво следва да направи наказващият орган – при установяване на тези обстоятелства да счете НП за връчено. Абсолютно неприемливо е да се толерира бездействието му да изпълни задължението си по чл.58 от ЗАНН чрез възприемане на неограничен срок за завършване на административнонаказателното производство.

В този смисъл е и практиката на Административен Съд – Стара Загора – Решение № 85 от 07.03.2013г. по КАН Дело № 35 от 2013г.; Решение № 356 от 25.07.2013г. по КАН Дело № 332 от 2013г. и др.

С оглед на изложеното, съдът счита, че жалбата е основателна и издаденото наказателно постановление следва да бъде отменено.

Воден от изложените мотиви, съдът

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ Наказателно постановление № 1167 от 04.12.2008г. на Стефан Атанасов Радев –Началник РПУ – гр.Гълъбово, с което на Тодор Георгиев Бонев с ЕГН 6803243560, на основание чл.180, ал.1, т.1, предл.1 от ЗДвП /Закон за движение по пътищата/, е наложено административно наказание „глоба" в размер 50 /петдесет/ лева за извършено нарушение по чл.139, ал.1, т.1 от ЗДвП.

РЕШЕНИЕТО подлежи на касационно обжалване в 14 дневен срок от съобщението пред Административен Съд – Стара Загора.

РАЙОНЕН СЪДИЯ:.....
/ Хр.Ангелов /

РЕШЕНИЕ

Номер 133	Година 16.11.2012	Град Девин

В ИМЕТО НА НАРОДА

Районен Съд - Девин

На 18.10	Година 2012

В публично заседание в следния състав:

Председател: Елка Хаджиева **Секретар:** Радостина Настанлиева

Прокурор:

като разгледа докладваното от съдия Елка Хаджиева

Административно наказателно дело

номер 20125410200155 **по описа за** 2012 **година**

И ЗА ДА СЕ ПРОИЗНЕСЕ, ВЗЕ ПРЕДВИД СЛЕДНОТО:

Производството е по чл. 59 и следв. от ЗАНН.

Жалбоподателят моли да се отмени изцяло Наказателно постановленис № 11010557/30.07.2012г., издадено от Директора на Агенция за държавна финансова инспекция – София като неоснователно и незаконосъобразно. Счита, че от датата на извършване на деянието, посочено в наказателното постановление - 28.05.2009г. до настоящия момент, са изтекли повече от три години, като изтичането на този срок води до погасяване на възможността за продължаване на административно-наказателното производство на основание настъпила абсолютна давност, за прилагането на която съдът следва да следи служебно. Институтът на давността при налагане на административно наказание не е изрично уреден в ЗАНН /изричен текст има само по отношение на изпълнение на вече наложено наказание/, но същият не може да бъде изключен в административно-наказателното производство с аргумент от разпоредбата на чл.11 от ЗАНН, която препраща към разпоредбите на наказателното производство и в частност към чл.81, ал.3 от НК. Наличието на специалната норма на чл.127 от ЗОП не дава основание за други правни изводи, тъй като тя касае само сроковете за започване на административно-наказателното производство чрез съставяне на АУАН от контролните органи на АДФИ. В противен случай неприлагането на института на абсолютната давност в административно-наказателния процес би довело до резултат, при който извършилият престъпление би се намирал в по-благоприятно положение от извършилия нарушение, което в крайна сметка е с по-ниска степен на обществена опасност. Увеличаването на срока за изключване на наказателното преследване по давност, извършено с изм. на чл.80 ал.1 т.5 от НК в ДВ бр.26/2011г., което автоматично води до увеличаване срока на абсолютната давност, не следва да се прилага в настоящия случай, тъй като съобразно разпоредбата на чл.3, ал.1 от ЗАНН за всяко административно нарушение се прилага онзи закон, който е действал по времето на извършването му, освен ако последващият е по- благоприятен.

В с.з. за въззиваемият Главен Ю.К. Ковачева оспорва изцяло жалбата като неоснователна и излага съображения за това. Относно възражението на жалбоподателя, посочено в жалбата и в депозираната молба в с.з. на 18.10.2012г. за приложение на чл. 11 от ЗАНН и съответно давностните срокове, визирани в чл. 81 ал.3 от НК, счита изцяло за неоснователно приложението на тези разпоредби и

счита, че сроковете, предвидени за ангажиране на административнонаказателна отговорност не са давностни, те са преклузивни срокове и с изтичане на тези срокове се прегражда възможността за търсене на адм. наказателна отговорност. В чл. 11 от ЗАНН законодателят е предвидил препращане към разпоредбите на НК, но под едно условие, в случай, че в закона, който се прилага не е уреден въпроса за сроковете. В случаят в ЗОП и в Наредбата за възлагане на малки обществени поръчки изрично са посочени срокове, в които може да бъде ангажирана адм. наказателна отговорност и тези срокове са до 6 месеца от установяване на нарушението, но не повече от 3 години от неговото извършване. В конкретния случай АУАН е съставен именно в рамките на този три годишен срок от момента на извършване на нарушението и съответно в шест месечен срок от момента на неговото установяване, с оглед на което счита, че няма основание съдът да се позовава на чл. 11 и съответно нормите на НК, където препраща въпросната разпоредба. Моли съдът да потвърди НК като правилно и законосъобразно.

Съдът след като прецени твърденията в жалбата, становищата на страните и събраните по делото доказателства, прие за установено от **фактическа и правна страна** следното:

Жалбата е подадена в преклузивният седемдневен срок по чл. 59, ал.2 от ЗАНН и от надлежна страна, за това е ***процесуално допустима*** , разгледана по същество е ***неоснователна*** , а атакуваното наказателно постановление следва на основание чл.63, ал.1 от ЗАНН да бъде ***потвърдено*** по следните съображения:

Установява се, че свидетелят Томлеков, на длъжност „държавен финансов инспектор" в Агенция за държавна финансова инспекция, заедно с още трима инспектори извършили проверка на Община Девин. Проверката започнала на 28.02.2012г. по заповед на директора на Агенцията и продължила до 30.07.2012г. По време на проверката били съставени 32 акта за административни нарушения против г-н Здравко Василев – бивш кмет на Община Девин. Били открити нарушения на ЗОП и на отменената Наредба за възлагане на малки обществени поръчки, както и нарушения на Закона за общинските бюджети. Преди връчване на актовете се свързали с г-н Василев, уточнили деня и часа кога да отиде в Общината и той е присъствал при съставяне на акта.

За извършената проверка на 27.03.2012г. е съставен констативен протокол.

В присъствието на жалбоподателя и двама свидетели – Захаринка Шапкова и Надежда Ризова, Лазар Иванов Томлеков на длъжност „ държавен финансов инспектор от Втори отдел при Дирекция „Извънпланова инспекционна дейност" при Агенция за държавна финансова инспекция е съставил Акт за установяване на административно нарушение № 11010557/03.04.2012г., подписан и предявен на жалбоподателя за нарушение на чл. 34 ал.1 от Наредбата за възлагане на малки обществени поръчки. Жалбоподателят подписал акта, взел си екземпляр от акта, нямал възражение срещу акта.

Въз основа на съставения акт за административно нарушение, Директорът на Агенция за държавна финансова инспекция - София - Теменужка Петрова Петкова е издал обжалваното Наказателно постановление № 11010557/30.07.2012г. против Здравко Василев Василев, за това, че към 28.05.2009г. в качеството си на кмет на Община Девин и възложител по обществени поръчни по чл. 7, т. 1 от Закона за обществените поръчки, не е изпратил в регламентирания седмодневен срок информация за стойността на изпълнен договор за възлагане на малка обществена поръчка, сключен на 27.01.2009г. с определения за изпълнител „Партрейд" ООД гр. София до изпълнителния директор на Агенцията по обществени поръчки за вписване в регистъра на обществените поръчки. Окончателното изпълнение на договора е приключило на 20.05.2009 г., когато е извършено последното плащане по договора и информация за неговото изпълнение е следвало да се изпрати в периода от 21.05.2009г. до 27.05.2009г. , с което е нарушил чл. 34 ал.1 от Наредбата за възлагане на малки обществени поръчки. За произнасяне по образуваното административно-наказателно производство са взети предвид АУАН

№ 11010557/03.04.2012г. и всички събрани и приложени към преписката писмени доказателства. След преглед и преценка на фактите и обстоятелствата по преписката, в съответствие с чл. 27 от ЗАНН наказващия орган е установил, че не са налице основания за прилагане на чл. 28 или чл. 54 от ЗАНН, поради което и на основание чл. 65 от Наредбата за възлагане на малки обществени поръчки /отм./ чл. 32 ал.1 от ЗАНН и Заповед № ЗМФ-450/10.04.2011 г. на Министъра на финансите наказващия орган му е наложил глоба в размер на 200 лева.

В наказателното постановление подробно са описани обстоятелствата, при които е извършено нарушението, посочени са доказателствата.

С Решение № 693/28.12.2008г. на кмета на Община Девин инж. Здравко Василев е открита процедура за възлагане на обществена поръчка с предмет : „Инженерна инфраструктура и възстановяване на улична мрежа в кв. кв. 76, 76А и 77 по подробния устройствен план на гр. Девин, общ. Девин – изграждане на 1600 кв.м. плътна бетонова настилка – 18 см. двойно армирана". Видът на процедурата е „договоряне с покана" на основание чл. 53 ал.1 т.10 от Наредбата за възлагане на малки обществени поръчки.

На 27.01.2009 г. в гр. Девин, между Община Девин, представлявана от кмета на общината инж. Здравко Василев и „Партрейд" ООД гр. София представлявано от Димитър Цветанов Василев- управител, е сключен договор № 16/27.01.2009г. за извършване на СМР на обект „Инженерна инфраструктура и възстановяване на улична мрежа в кв. кв. 76, 76А и 77 по подробния устройствен план на гр. Девин, общ. Девин – изграждане на 1600 кв.м. плътна бетонова настилка – 18 см. двойно армирана". Стойността на СМР определена с чл. 2 /1/ от договора е в размер на 143200.00 лева без ДДС. Срока за изпълнение на СМР съгласно чл. 9 от договора е 30 календарни дни, считано от изтичане срока на изпълнение на СМР на обекта по договор № 227/29.08.2008г.

За извършените и актувани СМР, от изпълнителя по договора „Партрейд" ООД гр. София е издадена данъчна фактура № 1000000113/04.03.2009г. на стойност 171822.25 лева, изплатена с пл. нареждане на 20.05.2009г.

Изпълнението на строителните работи е приключило на 04.03.2009г., когато е съставен протокол /акт обр. 19/ за завършени и подлежащи на заплащане СМР.

Окончателното изпълнение на договора е приключило на 20.05.2009г., когато е извършено плащането по договора.

При проверката се установило, че след приключване окончателното изпълнение на договора № 16, сключен на 27.01.2009г. с „Партрейд" ООД гр. София, за извършване строително-монтажни работи, опрсделени съгласно количествено-стойностна сметка на изпълнителя, през периода от 21.05.2009г. до 27.05.2009г. кмета на Община Девин инж. Здравко Василев не е изпратил информация за стойността на изпълнения договор до изпълнителния директор на Агенцията по обществени поръчки, с което са нарушени разпоредбите на чл. 34 ал. 1 от Наредбата за възлагане на малки обществени поръчки.

В хода на съдебното производство от събраните писмени и гласни доказателства се потвърди изложената фактическа обстановка в наказателно постановление и акта, както и от приложените по делото и описани по-горе писмени доказателства. Еднопосочни са и гласните доказателства, разпитаните като свидетели в съдебно заседание, актосъставителят Томлеков потвърди констатациите в акта, което се потвърди и от свид. Шапкова и Ризова- свидетели при съставяне на акта. При преглед съдържанието на наказателното постановление се установява, че обстоятелствената му част припокрива констатациите в АУАН.

При така установеното от фактическа страна, съдът направи следните **правни изводи**:

Съдът намира, че административнонаказващият орган преди да се произнесе по преписката е проверил акта, относно неговата законосъобразност и обоснованост, както изисква чл. 52, ал.4 от ЗАНН, поради което е издал наказателното постановление съобразно императивните разпоредби на процесуалния закон и материалния закон.

Акта е съставен от компетентно лице, също и наказателното постановление е издадено от компетентен орган – Теменужка Петрова Петкова – директор на Агенция за държавна финансова инспекция – София съгласно Заповед № ЗМФ-450/10.04.2012 г. на Министъра на финансите, спазени са формата и редът за издаването му и съдържат необходимите реквизити по чл. 42 от ЗАНН и чл. 57 от ЗАНН. При съставяне на акта и НП и тяхното връчване не са допуснати нарушения. При съставяне на наказателното постановление и неговото връчване е спазен процесуалния закон.

АУАН е съставен, съответно спорното НП е издадено, за нарушение на разпоредба на НВМОП/отм./.

АУАН № 11010557/03.04.2012г. е съставен по време на финансова инспекция от длъжностно лице при АДФИ, за което обстоятелство не се спори по делото. По време на финансовата инспекция, възложена със заповед на директора на АДФИ е съставен констативен протокол от 27.03.2012 г., с който е констатирано нарушението, за което на 03.04.2012г. е съставен акта, съответно е открит и нарушителят, а именно кмета но Община Девин, който на 27.01.2009 г. е подписал договора с "Партрейд" ООД, гр. София без да изпрати в седмодневен срок информация за стойността на изпълнен договор за възлагане на малка обществена поръчка до изпълнителния директор на Агенцията по обществени поръчки за вписване в регистъра на обществените поръчки. Няма спор, че окончателното изпълнение на договора е приключило на 20.05.2009 г., когато е извършено последното плащане по договора и информация за неговото изпълнение е следвало да се изпрати в периода от 21.05.2009г. до 27.05.2009г. – нарушение на чл. 34, ал. 1 от НВМОП.

За изтичане на давностните срокове в административно-наказателното производство съдът е задължен да следи и служебно. По въпросите на давността ЗАНН съдържа изрична уредба в чл. 34, като регламентира срокове, след изтичането на които правото на административно-наказателно преследване от оправомощените по закон държавни органи се погасява. В него са уредени сроковете за съставяне на АУАН и издаване на НП, след изтичането на които не се образува административно-наказателно производство, а образуваното се прекратява. Чл. 34 ал.1 б. „в" от ЗАНН съдържа препратка към предвидените в закон или указ предпоставки, при които не се образува административно-наказателно производство, а образуваното се прекратява. АУАН е съставен, съответно спорното НП е издадено, за нарушение на разпоредба на НВМОП / отм./, поради което за конкретния случай намират приложение сроковете, регламентирани в чл. 66, ал. 1 от Наредбата, респективно чл. 127 от ЗОП, тъй като те са специални по отношение на сроковете в чл. 34, ал. 1 и ал. 2 от ЗАНН.

Съгласно чл. 66, ал. 1 от НВМОП, актовете за установяване на нарушения по наредбата се съставят от длъжностни лица на Агенцията за държавна финансова инспекция в срок 6 месеца от деня, в който нарушителят е открит, но не по-късно от 3 години от извършването му. Текста на чл.66, ал.1 от НВМОП е сходен изцяло с този на чл.57, ал.1 от ППЗОП, съгласно която актовете за установяване на нарушения по правилника се съставят от длъжностни лица на Агенцията за държавна финансова инспекция в срок 6 месеца от деня, в който нарушителят е открит, но не по-късно от 3 години от извършването му. Аналогичен е и текста на чл.127, ал.1 от ЗОП /в редакцията му действала към момента на извършване на проверката /, съгласно който актовете за установяване на нарушения по този закон се съставят от длъжностни лица на Агенцията за държавна финансова инспекция в срок 6 месеца от деня, в който нарушителят е открит от органи на агенцията, но не по-късно от три години от извършването му.

Актовете за нарушения на правилата за възлагане на обществени поръчки по закона и наредбата се съставят в срок от 6 месеца от деня, в който нарушителят е открит, но не по-късно от 3 години от извършването му. Нарушението е открито при извършената финансова инспекция – от 28.02.2012г. до 30.07.2012г., за което на 27.03.2012г. е съставен констативен протокол. Според НП нарушението е

извършено на 28.05.2009г. АУАН е съставен на 03.04.2012г.- в шестмесечен срок от откриване на нарушението и преди изтичане на максималния тригодишен срок от извършването му. НП е издадено на 30.07.2012г. – в рамките на шест месеца, считано от съставяне на АУАН. Затова не може да се приеме, че административно-наказателното преследване е погасено по давност. То е реализирано в рамките на сроковете, предвидени в специалния закон – чл. 66 ал.1 от НВМОП и чл. 127 от ЗОП – за съставяне на АУАН и чл. 34 ал.3 от ЗАНН – за издаване на НП.

Следователно АУАН от 03.04.2012г. е съставен в рамките на шестмесечния срок от откриване на нарушението по НВМОП, както и в рамките на три години от извършване на нарушението – 28.05.2009г., т. е. спазени са преклузивните срокове за съставяне на актове за нарушения по НВМОП.

Излагат се доводи от страна на жалбоподателя, че в случая е изтекла абсолютната тригодишна давност, която изключвала възможността за административно-наказателно преследване и излага съображения, че следвало да се приложи разпоредбата на чл.11 от ЗАНН, която от своя страна препращала към разпоредбите на Наказателния кодекс и в частност към чл.81, ал.3 от НК. Противоречива е съдебната практика по въпроса за прилагане на абсолютната погасителна давност в административно- наказателното производство, но съдът, с оглед и гореизложеното, споделя съдебна практика, според която с оглед изричната уредба на института на давността в ЗАНН и специалния закон - НВМОП/ЗОП, разпоредбите на чл. 80 и чл. 81 от НК, уреждащи института на абсолютната погасителна давност за наказателно преследване не намират приложение в административно-наказателното производство.

В ЗАНН е уредена материята относно установяването на административното нарушение и налагане на съответното административно наказание, включително и основанията за прекратяване на административно-наказателното производство, изчерпателно посочени в чл. 34 от същия. В разпоредбата на чл. 82 от ЗАНН е уреден института на погасителната давност, след изтичането на която наложеното административно наказание не се изпълнява, както и различните срокове, в които тази давност изтича и от кога започва да тече. Съгласно ал. 2 давността започва да тече от влизане в сила на акта, с който е наложено наказанието. Според ал. 3 на същата разпоредба, независимо от спиране и прекъсване на давността, административното наказание не се изпълнява, ако е изтекъл срок, който надвишава с една втора срока по ал. 1(две години), т. е. абсолютната давност за изпълнение на административното наказание "глоба" е три години. От горните разпоредби е видно, че в ЗАНН е уреден институтът на погасителната давност, поради което не следва да се прилагат нормите на НК по аргумент от чл. 11 от ЗАНН. С изтичане на погасителната давност наложеното наказание не се изпълнява, но тази давност започва да тече от влизане в сила на акта, с който е наложено наказанието, а не от момента на извършване на деянието, както е по правилата на НК, нито от момента на налагане на административно наказание с издаване на НП. Прилагането на разпоредби от общата част на НК по въпроси на ЗАНН е възможно само по отношение на тези, които визира текста на чл.11 от ЗАНН, т.е. по въпросите на вината, вменяемостта, обстоятелствата, изключващи отговорността, формите на съучастие, приготовлението и опита, доколкото в него не се предвижда друго. Разпоредбата на чл.34 от ЗАНН установява сроковете, в които може да се състави АУАН, тяхното начало се определя спрямо откриването на нарушителя и извършването на нарушението, като в нея са определени и сроковете за издаване на наказателното постановление. Тези срокове са преклузивни, т. е. процесуалноправни, и изтичането им е абсолютна пречка да се образува административно-наказателно производство, респ. абсолютно основание да се прекрати вече образуваното такова. С тяхното изтичане се погасява правото на субектите, оправомощени от закона да осъществяват наказателно преследване. За разлика от тези срокове, давностните срокове са материалноправни и като такива се различават по своя характер и правни последици от преклузивните, като с тяхното изтичане се погасява правото да се търси наказателна отговорност за

извършено нарушение. Двата вида срокове не се конкурират. Както е посочено и по-горе, давностните срокове, предвидени в ЗАНН, са тези по чл.82, но те касаят изпълнението на наказанието за извършено административно нарушение, като започват да текат от влизане в сила на акта, с който е наложено наказанието (НП), прекъсват се и се спират при наличие на предвидените в закона предпоставки. В ЗАНН липсват разпоредби относно давността за наказателно преследване на административни нарушения, както и липсва изрично препращане към разпоредбите относно давността по НК. Разпоредбата на чл.11 от ЗАНН препраща към разпоредбите от общата на НК, без да ги визира изрично по текстове, при което положение приложението им следва съответното тълкуване. Давността в НК е в глава девета „Погасяване на наказателното преследване и на наложеното наказание", като трите предвидени основания за това са смърт на дееца, амнистия и давност-обстоятелства, които са пречка единствено за реализиране на наказателната отговорност, а не такива, които изключват отговорността. Давността, обаче, е обстоятелство, което води до погасяване на наказателното преследване, като тя е пречка за реализиране на наказателната отговорност по отношение на дееца и се свързва с изтичане на сроковете, предвидени в НК, тяхната продължителност е определена съобразно вида и размера на предвиденото наказание за съответното престъпление. ЗАНН препраща към НК по отношение на обстоятелствата, изключващи отговорността, които са уредени в общата част на НК-гл.2, и са пречка деянието да бъде квалифицирано като престъпление. Съдът намира, че институтът на погасителната давност, включително и абсолютната такава, не намира приложение по отношение на наказателното преследване за административните нарушения, като приложението на нормите от НК по аналогия е недопустимо. Липсва правна норма в ЗАНН, която да предвижда давностни срокове относно наказателното преследване на административните нарушения и при липсата на препращане в този закон към разпоредбите относно давностните срокове по НК, недопустимо се явява приложението на разпоредбата на чл.24 ал.1 т.3 от НПК, във връзка с чл.81 ал.3 във връзка с чл.80 ал.1 т.5 от НК в административнонаказателния процес и прекратяването на производството, поради погасяване на отговорността по давност. Не на последно място следва да се има предвид и целта на ЗАНН, съпоставена с целите на НК. Административното нарушение и образуваното спрямо него административнонаказателно производство е свързано с конкретни страни и охранява обществени отношения, неправомерното развитие на които се преодолява със съответна санкция. По аргумент от чл.61 ал.1 от ЗАНН страна в процеса е винаги административен орган / учреждение или организация / и това е така, защото с административното нарушение винаги се застрашават или пряко нарушават отношения, които по силата на закона се регулират и контролират от съответен административен орган.

В настоящият случай, предвид извършването на административното нарушение на 28.05.2009год. с изтичането на седем дневния срок за уведомяване, към момента на съставяне на акта 03.04.2012г. не е изтекъл шестмесечния срок от откриване на нарушението и три години от извършването му по НВМОП и към 30.07.2012год. – датата на издаване на НП предвидсният в закона – чл.34, ал.3 от ЗАННН шестмесечен срок не е изтекъл.

Установява се, че жалбоподателя от обективна и субективна страна е извършил вмененото му нарушение по чл.34, ал.2 от НВМОП, като в качеството си на кмет на Община Девин и възложител по смисъла на чл. 7, т. 1 от ЗОП, на 28.05.2009г. не е изпратил в 7-дневен срок информация за стойността на сключения договор № 16, сключен на 27.01.2009г. с „Партрейд" ООД гр. София, изпълнен окончателно на 20.05.2009г. до изпълнителния директор на Агенцията по обществени поръчки за вписване в регистъра за обществените поръчки, а информация за неговото изпълнение е следвало да се изпрати в периода от 21.05.2009г. до 27.05.2009г., с което е нарушил разпоредбите на чл. 34 ал.1 от НВМОП.

Извършеното от жалбоподателя деяние е съставомерно и е основание за

реализиране на административно – наказателна отговорност по чл.34, ал.1 от НВМОП /редакция към момента на извършване на нарушението/, съгласно който възложителят е длъжен да изпрати информация за всеки сключен в резултат на проведена процедура договор за малка обществена поръчка до Агенцията за вписване в регистъра на обществените поръчки не по-късно от 7 дни след сключването на договора, и след неговото изпълнение. Вярно, че Наредбата за възлагане на малки обществени поръчки е отменена с ДВ бр. 17 от 28.02.2012 г., в сила от 26.02.2012 г., с изключение на разпоредбата на чл.34, ал.6, която се отменя от 1.04.2012 г., но съгласно чл. 3, ал.1 от ЗАНН за всяко административно нарушение се прилага нормативният акт, който е бил в сила по време на извършването му. Ал.2 от същата правна норма придвижда, че ако до влизане в сила на наказателното постановление последват различни нормативни разпоредби, прилага се онази от тях, която е по-благоприятна за нарушителя.

НВМОП е издадена на основание чл. 14 ал.5 от ЗОП – редакция при обнародването му. С изменението на чл. 14 от ЗОП – ДВ бр. 37/2006г., ал.5 е станала ал. 7, но е запазила своето съдържание. С последващо изменение на чл. 14 на ЗОП обаче – ДВ бр. 93/2011 г., в сила от 26.02.2012г., чл. 14 от ЗОП е добил различна редакция, като в последния вече няма разпоредба, която да делегира компетентност на Министерския съвет за издаване на НВМОП, нито такава съгласно която НВМОП продължава действието си до приемане на нов подзаконов акт. Видно от актуалното към настоящия момент съдържание на ЗОП обаче, в същия са предвидени опростени правила и нова глава осма „а", които заместват случаите на обществени поръчки с малка стойност, дотогава уреждани от подзаконовия акт – НВМОП. В тази връзка следва да бъде отчетено, че в ЗОП са предвидени всички задължения на възложителите досежно провеждането на т. нар. „малки обществени поръчки", в това число са предвидени и санкции при неизпълнението им. Разпоредбата на чл. 44, ал.1 от ЗОП предвижда аналогични правила на чл. 34, ал.1 от отменената Наредба, която е визирана като нарушена от органа. Неизпълнението на чл. 34, ал.1 от НВМОП /отм./ съгласно чл. 65 от ЗОП за нарушаване на наредбата виновните лица се наказват по чл. 32 от ЗАНН, а съгласно чл.32, ал.1 от ЗАНН санцията е глоба от 100 до 2000 лева. За неизпълнението на задължението по чл.44, ал.1 от ЗОП е предвидена санкция в разпоредбата на чл. 132, ал.1 от ЗОП във връзка с чл.133 от ЗОП, които предвиждат наказание глоба или имуществена санкция, намалени наполовина, съгласно последната разпоредба досежно случаите на провеждане на малки обществени поръчки. От изложеното следва, че законодателят не само е въвел института на провеждане на малки обществени поръчки в ЗОП след отмяната на Наредбата, но при наличие на аналогични задължения за възложителите в същата, е въздигнал същите в нарушения и е определил съответни санкции. В този смисъл съдът приема, че липсва по- благоприятен закон, поради отмяна на НВМОП. За това в конкретният случай е приложима Наредбата за възлагане на малки обществени поръчки като нормативният акт, който е бил в сила по време на извършване на нарушението, сега ЗОП не е по-благоприятен за нарушителя. Правилно наказващият орган в наказателното постановление е приел, че в конкретния случай не е налице „маловажен случай" по смисъла на чл.28 от ЗАНН.

Така определеното наказание – глоба в размер от 200 лева съответства с тежестта на извършеното нарушение, кореспондира с всички изисквания при определяне на наказанието, регламентирани в разпоредбата на чл. 27 от ЗАНН.

С оглед горното ще следва да се потвърди атакуваното наказателно постановление като законосъобразно.

Водим от гореизложеното и на осн. чл.63, ал.1 от ЗАНН, съдът

Р Е Ш И:

ПОТВЪРЖДАВА НАКАЗАТЕЛНО ПОСТАНОВЛЕНИЕ № 11010557/30.07.2012 г., издадено от Теменужка Петрова Петкова – Директор на Агенция за държавна

238

финансова инспекция – София, с което на **ЗДРАВКО ВАСИЛЕВ ВАСИЛЕВ** ЕГН 7603056029, с адрес: гр. Девин, обл. Смолян, ул. Техеран № 33 за извършено нарушение по чл.34, ал.1 от НВМОП и на основание чл. 65 от НВМОП /отм./, чл. 32 ал.1 от ЗАНН му е наложена глоба в размер на 200 лева като **ЗАКОНОСЪОБРАЗНО**.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Административен съд гр. Смолян в 14-дневен срок считано от съобщението му до страните.

СЪДИЯ:

Р Е Ш Е Н И Е
№217
28.06.2012г., Димитровград

В ИМЕТО НА НАРОДА

Районен съд –Димитровград, на двадесет и девети май две хиляди и дванадесета година в публичното заседание в следния състав:

СЪДИЯ : ОГНЯН ГЪЛЪБОВ
Членове:
Съдебни заседатели:

Секретаря Валентина Господинова
Прокурор
като разгледа докладваното от съдията
НАХД №211 по описа за 2011г., за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по чл.59 и сл. от ЗАНН.

Жалбоподателят Бончо Панчев Бонев, е депозирал жалба против Наказателно постановление №287 от 08.02.2008г. на Началника РУ"Полиция"- Димитровград, с което на основание чл.182 ал.1 т.4 от ЗДвП му са наложени административни наказания „Глоба" в размер на 150 лева и „Лишаване от право да управлява МПС" за срок от 1 месец, а на основание чл.185 предл.I от ЗДвП му е наложено наказание „Глоба" в размер на 20 лева. Намира постановлението за незаконосъобразно, необосновано и постановено при съществени процесуални нарушения. Твърди ,че съставения АУАН №287/2008г. не отговаря на изискванията на ЗАНН, като в него липсват описание на местоизвършване на нарушението и обстоятелствата при които е било извършено то; не били изписани законовите разпоредби, които виновно са нарушени. С това било ограничено правото му на защита и опорочени съществено административно производствените правила. Наред с това наказателното постановление било издадено за извършено от него през м.февруари 2008г. нарушение на ЗДвП, като същото му било връчено едва на 19.04.2012г. Поради това била изтекла абсолютната погасителна давност по отношение на наказателното преследване, съгласно реда установен в чл.79 и сл. от НК ,както и чл.81 ал.3 от НК.Аргумент в тази насока била препращащата норма на чл.11 от ЗАНН, според която в административно наказателното производство следва да се прилагат правилата относно обстоятелствата изключващи отговорността, предвидени в НК, когато същите не са намерили уредба в ЗАНН. В този смисъл и доколкото изтичането на абсолютната давност било обстоятелство, изключващо отговорността, то този институт следвало да намери приложение и в административно-наказателното производство. В настоящия случай, нарушението за което била ангажирана отговорността на жалбоподателя, било извършено на 01.02.2008г. и абсолютната тригодишна давност за наказанието „Глоба" изтекла на 01.02.2011г. С оглед на това, моли обжалваното наказателно постановление да бъде отменено изцяло.

В съдебно заседание редовно призован жалбоподателя не се явява, като чрез пълномощника си –адв.Иванов от АК- Хасково поддържа жалбата си.

Ответникът РУ"Полиция"-Димитровград не изпраща представител в съдебно заседание. С писмо по делото изразява становище ,че жалбата следва да бъде отхвърлена, а наказателното постановление потвърдено.

Районна прокуратура- Димитровград не изпраща представител по делото и не взема становище по жалбата.

Съдът ,като прецени събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност, приема за установено от фактическа страна следното:

Процесното административно-наказателно производство е започнало със съставянето на Акт за установяване на административно нарушение №287/02.02.2008г. от Кристиян Иванов Василев- мл.автоконтрольор при РУ"Полиция"- Димитровград , срещу жалбоподателя за нарушение на разпоредбите на чл.21 ал.1 и чл.157 ал.1 от ЗДвП, изразяващо се в това, че на 01.02.2008г., около 11.36 часа,в Димитровград, по бул."Ст.Стамболов", до фирма „Ивонс", посока кв."Мариино", управлява л.а.""Рено Клио" с ДКН Х3137АН със скорост 81 км/ч при ограничение за населено място 50 км/ч. Посочено е още ,че скоростта е измерена и фиксирана с техническо средство TR04 №026 с точен час и дата, като същите са показани на водача и свидетеля при установяване на нарушението.

При проверката жалбоподателя не е представил контролен талон или друг заместващ го документ.

Актът е съставен в присъствието на жалбоподателя и свидетеля Недялко Костов Славов, след което е подписан от тях и от актосъставителя. Препис от акта е връчен на Бонев, непосредствено след съставянето му. В акта жалбоподателя изрично е посочил , че няма възражения срещу изложеното в него съдържание. Възражения не са депозирани и в законоустановения за това 3-дневен срок.

Във връзка с така съставения акт, е издадено и обжалваното Наказателно постановление №287/08.02.2008г. на Началника на РУ"Полиция"- Димитровград, с което жалбоподателя е бил санкциониран за нарушение на разпоредбата на чл.21 ал.1 и разпоредбата на чл.157 ал.1 от ЗДвП като на основание чл.182 ал.1 т.4 от ЗДвП са му наложени административни наказания „Глоба" в размер на 150 лева и „Лишаване от право да управлява МПС" за срок от 1 месец, а на основание чл.185 предл.I от ЗДвП му е наложено наказание „Глоба" в размер на 20 лева. Описана е фактическата обстановка, свързана с нарушението, която е идентична на тази изложена в акта за установяване на административно нарушение. Посочени са точно мястото, времето и начина ,по който е установено то от актосъставителя. Нарушителят е идентифициран с три имена, адрес и ЕГН. Посочен е вида и номера на техническото средство, с което е засечена скоростта на движение на автомобила. Препис от постановлението е връчен на жалбоподателя на 19.04.2012г.

Към доказателствения материал по делото е приобщен списък с идентификационните номера на преминали успешно последваща проверка –ПП средства за измерване СИ- радарни скоростомери, от който е видно ,че техническото средство радар TR04 №026 е преминало успешно проверка на 10.05.2007г. , като тя е валидна за срок от 12 месеца ,т.е. до 10.05.2008г.

За изясняване на фактическата обстановка по делото бяха събрани и гласни доказателства чрез разпит на служителя на РУП- Димитровград Кристиян Иванов Василев- актосъставител. В показанията си той потвърждава описаната в документите от административно-наказателната преписка фактическа обстановка, като заявява ,че скоростта на автомобила управляван от жалбоподателя е била установена на бул."Ст.Стамболов" в Димитровград.

При така установената фактическа обстановка ,съдът достигна до следните правни изводи:

Жалбата е подадена в срок и е процесуално допустима, като разгледана по същество е частично основателна.

Предмет на разглеждане в настоящото производство е законосъобразността на Наказателно постановление №287/08.02.2008г. на Началника на РУ"Полиция"-Димитровград, с което на жалбоподателя, на основание чл.182 ал.1 т.4 от ЗДвП, са наложени административни наказания „Глоба" в размер на 150 лева и „Лишаване от право да управлява МПС" за срок от 1 месец, за допуснато нарушение на чл.21 ал.1 от ЗДвП, а на основание чл.185 предл.I от ЗДвП му е наложено административно наказание „Глоба" в размер на 20 лева за нарушение на чл.157 ал.1 от ЗДвП.

Първото твърдяно нарушение се е изразило във факта ,че на 01.02.2008г. жалбоподателя е управлявал лек автомобил със скорост 81 км/ч при разрешена такава за населено място 50 км/ч. Нарушителят не оспорва изложената в АУАН и в наказателното постановление фактическа обстановка. Приложените и приобщени по делото писмени доказателства и по–конкретно акта за установяване на административно нарушение, справката за преминали проверка технически средства и показания на актосъставителя Василев, също установяват по безспорен начин извършеното нарушение. При съставяне на акта и издаване на наказателното постановление във връзка с нарушението по чл.21 ал.1 от ЗДвП не са допуснати съществени нарушения на административно –производствените правила. Не се установиха твърденията на жалбоподателя за липса на посочване на място на извършване на нарушението и на обстоятелствата при които същото е осъществено. Констатираното административно нарушение по чл.21 ал.1 от ЗДвП е правилно квалифицирано.

Прави се от страна на жалбоподателя възражение за изтекла абсолютна погасителна давност по смисъла на НК. В тази връзка съдът намира ,че институтът на абсолютната погасителна давност , уреден в НК, е неприложим в административно-наказателното производство. ЗАНН съдържа изрична уредба , както по въпроса за сроковете, в които може да се възбуди едно административно наказателно производство, така и по въпроса за сроковете ,в които може да се изпълнява едно административно наказание, наложено с влязло в сила наказателно постановление. Съгласно с цитирания в жалбата чл.11 от ЗАНН, по въпросите на вината, вменяемостта, обстоятелствата , изключващи отговорността , формите на съучастие, приготовлението и опита, се прилагат разпоредбите на общата част на НК , доколкото в този закон не се предвижда друго. Следователно разпоредбите на общата част на НК по въпроса за обстоятелствата, изключващи отговорността, намират субсидиарно приложение, само доколкото в ЗАНН няма предвидено друго. Разпоредбата на чл.34 от ЗАНН установява императивно сроковете ,в които може да се състави акт за установяване на административно нарушение, като тяхното начало се определя спрямо откриването на нарушителя и извършването на нарушението. Тези срокове са преклузивни изтичането им е абсолютна пречка да се образува административно-наказателно производство, респ.представлява основание вече образуваното да се прекрати. В чл.82 ал.1 от ЗАНН от друга страна са предвидени срокове, след изтичането на които административното наказание не се изпълнява. Тази давност започва да тече от влизане в сила на акта, с който е наложено наказанието, а в ал.3 е регламентиран и абсолютен срок, след изтичане на който административното наказание не се изпълнява, независимо от спирането или прекъсването на давността.

Обстоятелството, че НК урежда по различен начин и в различни срокове изпълнението на наказателното преследване по давност за извършено престъпление в разпоредбите на чл.80 и чл.81 от НК ,в сравнение с уредбата и сроковете предвидени в чл.34 от ЗАНН, не означава ,че в ЗАНН няма изрична уредба за сроковете, при

изтичането на които се погасява правото на държавата да възбуди и поддържа административно –наказателно преследване за извършено административно нарушение. В този смисъл съдът приема ,че наличието на тази изрична уредба е пречка да се приложи субсидиарно правилото на чл.81 л.3 от НК.

Доколкото атакуваното наказателно постановление не е влязло в сила и с оглед на така изложеното, съдът не възприема тезата ,че възможността за административно-наказателно преследване в настоящия случай е погасена по давност.

Същевременно в Държавен вестник бр.№10/2011г. е обнародван Закон за изменение и допълнение на ЗДвП, който е влязъл в сила на 04.02.2011г. С направеното изменение на ЗДвП наказанието по чл.182 ал.1 т.4 е изменено ,като глобата от 150 лева е заменена с глоба от 200 лева, а наказанието „Лишаване от право да управлява МПС" е заличено. Съгласно чл.3 ал.2 от ЗАНН, ако до влизане в сила на наказателното постановление последват различни нормативни разпоредби, прилага се онази от тях , която е по-благоприятна за нарушителя. Съгласно чл.13 от ЗАНН, за административни нарушения могат да се предвиждат и налагат следните административни наказания: а/ обществено порицание; б/ глоба; в/ временно лишаване от право да се упражнява определена професия или дейност. Предвидените в този текст наказания са степенувани по тежест, като общественото порицание е най-лекото, а лишаването от право- най-тежкото наказание. С горепосоченото изменение на ЗДвП това наказание за този вид нарушение е заличено, което дава основание на съда да приеме ,че независимо от завишението на размера на глобата, като цяло разпоредбата ,предвидена с влезлия в сила на 04.02.2011г. Закон за изменение и допълнение на ЗДвП е по-благоприятна за нарушителя по смисъла на чл.3 ал.2 от ЗАНН и съдът следва да приложи именно нея. В този смисъл, макар към момента на издаването му обжалваното наказателно постановление да е било правилно и законосъобразно, поради последвалите законодателни промени същото следва да бъде изменено в частта му за налагане на наказание за нарушение по чл.21 ал.1 от ЗДвП, като вместо глоба в размер на 150 лева и лишаване от право да управлява МПС за срок от 1 месец, на жалбоподателя следва да бъде наложено административно наказание глоба в размер на 200 лева.

Второто твърдяно нарушение се изразява в това ,че при извършената му на 01.02.2008г. от служител на РУП- Димитровград проверка, жалбоподателя не е носил контролния талон от свидетелството си за управление. Както в АУАН ,така и в наказателното постановление е посочено ,че по този начин той е нарушил разпоредбата на чл.157 ал.1 от ЗДвП. Видно от въпросната разпоредба на ЗДвП е, че при издаване на свидетелство за управление притежателят му получава контролен талон за потвърждаване валидността на притежаваното свидетелство и определен брой контролни точки за отчет на извършваните нарушения. В същата не се съдържа задължение на водача да носи и представя при проверка този контролен талон. Такова задължение е предвидено в чл.100 ал.1 т.1 от ЗДвП, но нито в съставения на жалбоподателя АУАН, нито в издаденото в последствие НП, не се посочва тази разпоредба да е била нарушена. В случая както в АУАН ,така и в атакуваното наказателно постановление е налице противоречие между словесното описание на извършеното нарушение и законовата разпоредба, която е нарушена. Последното ограничава правото на защита на жалбоподателя, доколкото той не е в състояние правилно да разбере коя точно норма на ЗДвП е нарушил. С оглед на изложеното наказателното постановление, в частта му с която на жалбоподателя е наложено административно наказание „Глоба" в размер на 20 лева за нарушение на чл.157 ал.1 от ЗДвП следва да бъде отменено като незаконосъобразно.

Мотивиран така, съдът

Р Е Ш И :

ИЗМЕНЯ Наказателно постановление №287/08.02.2008г., издадено от Началника на РУ"Полиция"-Димитровград, въз основа на Акт за установяване на административно нарушение 0287/02.02.2008г., в частта му с която на БОНЧО ПАНЧЕВ БОНЕВ, с ЕГН 6901188600, от Димитровград, ул."Трети март"2-Г-14, за нарушение на чл.21 ал.1 от ЗДвП, на основание чл.182 ал.1 т.4 от ЗДвП са наложени административни наказания „Глоба" в размер на 150 лева и „Лишаване от право да управлява МПС" за срок от 1 месец, в частта по отношение на наложеното наказание, като УВЕЛИЧАВА размера на глобата от 150 на 200 /двеста/ лева и ОТМЕНЯ наложеното наказание „Лишаване от право да управлява МПС" за срок от 1 месец.

ОТМЕНЯ ЧАСТИЧНО Наказателно постановление №287/08.02.2008г., издадено от Началника на РУ"Полиция"-Димитровград, въз основа на Акт за установяване на административно нарушение 0287/02.02.2008г., в частта му с която на БОНЧО ПАНЧЕВ БОНЕВ, с ЕГН 6901188600, от Димитровград, ул."Трети март"2-Г-14, за нарушение на чл.157 ал.1 от ЗДвП, на основание чл.185 предл.I-во от ЗДвП, е наложено административно наказание „Глоба" в размер на 20 /двадесет/ лева, като НЕЗАКОНОСЪОБРАЗНО.

Решението подлежи на обжалване в 14-дневен срок пред АС-Хасково от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ:

243

Р Е Ш Е Н И Е

№ 41

гр. Дулово, 18.03.2013 год.

В ИМЕТО НА НАРОДА

Дуловски районен съд, наказателен състав, в открито съдебно заседание на двадесет и шести февруари две хиляди и тринадесета година, в състав

ПРЕДСЕДАТЕЛ:МИРОСЛАВ ХРИСТОВ

при секретаря Р.Р., разгледа докладваното от районния съдия М. Христов АНД № 28/ 2013 г. по описа на съда и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.59 и сл. във връзка с чл.84 от ЗАНН.

Жалбоподателят А.Д.Ч. ***, ЕГН ********** обжалва Наказателно постановление № 11011020/ 03.12.2012г. на Директора на Агенцията за държавна финансова инспекция- гр. София с което му е било наложено административно наказание- глоба в размер на 2 000 / две хиляди / лева за извършено нарушение по чл.42 ал.1 т.2 от ЗОП. Изтъква доводи за незаконосъобразност при издаването на акта и НП.

Ответникът – Агенция за държавна финансова инспекция- София, надлежно уведомени, не се явява представител, вместо тях гл.юрисконсулт Р.М., надлежно упълномощена и приета от съда. Депозира и писмени бележки по настоящето производство.

Жалбоподателят Ч., редовно призован, не се явява в съдебно заседание, не изпраща проц.представител. По делото е депозирано писмено становище от А.Ч. в което заявява, че не е налице нарушение по чл.42 ал.1 т.2 от ЗОП. Моли съда да отмени обжалваното НП в цялост.

С оглед обективното изясняване на фактическата обстановка по делото съда разпита в качеството на свидетели актосъставителя Л.Х.А., която даде своите показания добросъвестно и съда ги приобщи като доказателствени средства към делото.

Съдът, като прецени представените по делото доказателства и като обсъди доводите на жалбоподателя и административно-наказващия орган, прие за установено следното:

На 08.10.2009 г. в Община Дулово, гр.Дулово, А.Д.Ч., в качеството си на временно изпълняващ длъжността кмет /вр.и.д.кмет/ на Община Дулово и възложител на обществени поръчки - по смисъла на чл.7, т.1 от ЗОП /ДВ.бр.37/2006 г./, е сключил с Консорциум „ИСА-ДЕВНЯ-ТРЕЙД" гр.София Договор № BG 161P0001/2.1.-02/2007/026-S-7 за възлагане на обществена поръчка за изпълнение на строително-монтажни работи по проект: „Реконструкция и рехабилитация на част от общинската пътна мрежа на територията на Община Дулово", финансиран по Оперативна програма „Регионално развитие 2007-2013 г.", без при подписване на договора определеният за изпълнител на поръчката участник да е изпълнил задължението си по чл. 47 ал.9 във връзка с чл.47 ал.2, т.3 от ЗОП, а именно: без юридическото лице-съдружник в Консорциума -„ИСА-2000" ЕООД, гр.София да е представило удостоверение за липса на парични задължения към общината - по смисъла на чл.162 ал.2 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс.

По време на проверката св. А. установила нарушението по чл.42 ал.1 т.2 от ЗОП,

поради което е съставила и АУАН № 11011020/ 20.06.2012г.. В законно установения срок било изготвено и връчено на жалбоподателя обжалваното от него НП № 11011020/ 03.12.2012г.

При така установеното от фактическа страна съдът намира жалбата за допустима, тъй като е подадена в срока по чл.59 ал.2 от ЗАНН и от надлежна страна.

Разгледана по същество е неоснователна по следните съображения:

АУАН № 11011020/ 20.06.2012г. и обжалваното НП № 11011020/ 03.12.2012г. са издадени в съответствие на процесуалните правила: Деянието за което е била ангажирана административно-наказателната отговорност на жалбоподателя е било квалифицирано по чл.42 ал.1 т.2 от Закона за обществените поръчки. Жалбоподателят излага съображенията си в жалбата, поради които смята, че съда следва да отмени обжалваното от него НП като незаконосъобразно.

По така изложените възражения и становища от двете страни в процеса, съда счита следното:

Възложител на обществени поръчки по смисъла на чл.7 т.1 от ЗОП /ДВ, бр.37/2006 г./ е кметът на общината. Възложителите или упълномощени от тях длъжностни лица организират и провеждат процедурите за възлагане на обществени поръчки и сключват договорите за тях, съгласно чл.8 ал.2 от ЗОП. С Решение № 296/01.10.2009 г. по Протокол № 20/01.10.2010 г. на Общински съвет - Дулово, А.Д.Ч. *** е избран за временно изпълняващ длъжността кмет /вр.и.д.кмет/. Въз основа на решението е издадено Допълнително споразумение № 137/01.10.2009 г., с което А.Д.Ч. е преназначен от длъжността заместник-кмет на длъжност вр.и.д. кмет.

С Решение № 9/11.06.2009 г. на възложителя е открита процедура за възлагане на обществена поръчка, на основание чл.16 ал. 8 от ЗОП /ДВ, бр.37/2006 г./, с предмет: „Избор на изпълнител на СМР по проект: „Реконструкция и рехабилитация на част от общинската пътна мрежа на територията на Община Дулово", Оперативна програма „Регионално развитие 2007- 2013 г.", Схема за предоставяне на безвъзмездна финансова помощ BG 161P0001/2.1-02/2007 „Подкрепа за устойчиво и интегрирано местно развитие чрез рехабилитация и реконструкция на общинската пътна мрежа".

С решението са одобрени обявлението за обществената поръчка и документацията за участие в процедурата.

В определения срок са постъпили девет оферти, както следва: Консорциум „Пъткорект", гр. Шумен; „Пътинженерингстрой-Т"ЕАД, гр. Търговище; „Автомагистрали-Черно море"АД, гр. Шумен; „Пътно строителство"АД, гр. Разград; „Стройпроект"ООД, гр. Силистра; „Пътно строителство"АД, гр. Добрич; „Пътстроймонтаж" ООД, гр. Силистра; „Пътинженеринг"ООД, гр. Русе и „Консорциум „ИСА-Девня-Трейд", гр. София.

Със Заповед № 304/04.08.2009 г. е назначена комисия за разглеждане, оценка и класиране на постъпилите оферти, за което е съставени три протокола, от: 04.08.2009 г., 06.08.2009 г. и 10.08.2009г., подписани от всички членове на комисията. Със Заповед № 323/11.08.2009 г. е определен изпълнителят на обществената поръчка - Консорциум „ИСА-Девня-Трейд", гр.София.

На 08.10.2009 г., между Община Дулово, представлявана от А.Д.Ч. *** - Възложител и Консорциум „ИСА-ДЕВНЯ-ТРЕЙД", гр.София - Изпълнител, е подписан Договор № BG 161P0001/2.1.-02/2007/026-S-7 за изпълнение на СМР по проект: „Реконструкция и рехабилитация на част от общинската пътна мрежа на територията на Община Дулово", на стойност: 3 581 997.48 лв. без ДДС.

Консорциум „ИСА-ДЕВНЯ-ТРЕЙД", гр. София е учреден с договор от 30.07.2009 г., заверен нотариално на 03.08.2009 г. Договорът е подписан между съдружниците „Девня Трейд" ООД, гр.Варна и „ИСА-2000"ЕООД, гр.София, като неперсонифицирано образувание, съгласно чл.275-276 от Търговския закон, във връзка с чл. 357-364 от Закона

за задълженията и договорите. Консорциумът е със седалище: гр.София и водещ партньор в него е „ИСА-2000" ЕООД, гр.София. С нотариално заверено Пълномощно от 31.07.2009 г., управителят на водещия партньор Ю.С.И. упълномощава управителя на „Девня Трейд" ООД, гр.Варна - С.П.С., да го представлява при участие в обществената поръчка, както и да подпише от името на Консорциума договора за възлагане на обществената поръчка, ако бъде определен за изпълнител.

На основание чл.42 ал.1 т.2 от ЗОП /ДВ, бр.94/2008 г., в сила от 01.01.2009 г./, договорът за обществена поръчка не се сключва с участник, определен за изпълнител, който при подписването на договора не изпълни задължението си по чл.47 ал.9 от ЗОП. Съгласно разпоредбата на чл.47 ал.9 от ЗОП /изм. ДВ. бр.94 от 2008 г., в сила от 01.01.2009 г./, при подписване на договора участникът, определен за изпълнител, е длъжен да представи документи от съответните компетентни органи - за удостоверяване липсата на обстоятелствата по ал.1 и посочените в обявлението обстоятелства по ал.2. При подписване на договора за обществената поръчка, съгласно чл.47 ал.9 от ЗОП участникът, определен за изпълнител Консорциум „ИСА-ДЕВНЯ-ТРЕЙД", гр. София, е представил следните документи от съответните компетентни органи - за удостоверяване липсата на обстоятелствата по чл.47 ал.1 и 2 от ЗОП, както следва:

- Удостоверение от Агенцията по вписванията изх.№ 20090902110945/02.09.2009 г. за актуално състояние на „Девня Трейд"ООД, гр. Варна;
- Удостоверение от Агенцията по вписванията изх.№ 20090902111126/02.09.2009 г. за липса на вписани обстоятелства за ликвидация и несъстоятелност на „Девня Трейд"ООД, гр. Варна;
- Удостоверение от НАП-Териториална дирекция-гр.Варна изх.№ 030200901097151 от 10.09.2009г. за липса на задължения към държавата на „Девня Трейд"ООД, гр. Варна;
- Удостоверение от Община Варна-Дирекция ''Местни данъци" изх.№ 6361 от 31.08.2009 г. за липса на задължения към общината на „Девня Трейд"ООД, гр. Варна;
- Свидетелство за съдимост, издадено от Районен съд-Варна, рег.№ 22679/25.05.2009 г. на управителя на „Девня Трейд"ООД, гр. Варна- С.П.С.;
- Удостоверение от Агенцията по вписванията изх.№ 20090625094032 от 25.06.2009 г. за актуално състояние на „ИСА-2000" ЕООД, гр. София;
- Удостоверение от Агенцията по вписванията изх.№ 20090826125533 от 26.08.2009 г. за липса на вписани обстоятелства за ликвидация и несъстоятелност на „ИСА-2000" ЕООД, гр. София;
- Удостоверение от НАП-Териториална дирекция-гр.София изх.№ 220200900898438 от 28.08.2009г. за липса на задължения към държавата на „ИСА-2000" ЕООД, гр. София;
- Удостоверение от НАП-Териториална дирекция-гр.София изх.№ 403302 от 04.09.2009 г. за липса на задължения към държавата на „ИСА-2000" ЕООД, гр. София;
- Свидетелство за съдимост, издадено от Районен съд-гр.Смолян, рег.№ 2825/17.07.2009 г. на управителя на „ИСА-2000" ЕООД, гр. София - Ю.С.И.;
- Банкова гаранция изх. № 10-224/03.09.2009 г., издадена от „Токуда Банк"АД, клон гр. Варна, на стойност: 71 539.95 лв., валидна до 31.10.2010 г. и обезпечаваща изпълнението на задълженията по договора.

За представените документи от Консорциум „ИСА-ДЕВНЯ-ТРЕЙД", гр.София при подписване на договора, по време на финансовата инспекция е изготвена Справка, подписана от ръководството на Община Дулово, изх. № 4420/20.06.2012 г.

В чл.56, ал.3 от ЗОП е регламентирано, че когато участник в процедурата е обединение, което не е юридическо лице, документите по чл.56, ал.1, т.5 /декларация за отсъствие на обстоятелствата по чл.47, ал.1, 2 и 5/ се представят от всяко физическо или юридическо лице, включено в обединението. Това изискване касае задължителните за представяне документи в офертите на участниците в процедурата.

Видно от Раздел III.2) „Условия за участие, Ш.2.1)"Лично състояние на икономическите оператори, включително изисквания във връзка с вписването в професионални и търговски регистри" от Обявлението за обществената поръчка, възложителят е посочил като условие за отстраняване на участниците - наличие на обстоятелствата по чл. 47 ал.1 и ал.2 от ЗОП.

Предвид горното, при подписване на договора за възлагане на обществената поръчка, съгласно чл. 42 ал.1 т.2 от ЗОП /ред. ДВ, бр.94/2008 г., в сила от 01.01.2009 г./ юридическите лица - съдружници „Девня Трейд" ООД, гр.Варна и „ИСА-2000"ЕООД. гр.София в Консорциум „ИСА-ДЕВНЯ-ТРЕЙД", гр.София, определен за изпълнител на обществената поръчка, е следвало поотделно да изпълнят задължението си по чл. 47 ал.9 от ЗОП за представяне на доказателства за липса/наличие на обстоятелствата по чл. 47 ал.1 и ал.2 от ЗОП.

При извършената проверка на представените документи по проведената процедура за възлагане на обществената поръчка е установено, че Договор № BG 161P0001/2.1.-02/2007/026- S-7 от 08.10.2009 г. е подписан с Консорциум „ИСА-ДЕВНЯ-ТРЕЙД", гр.София, без да е представено от юридическото лице „ИСА-2000" ЕООД, гр.София - съдружник в Консорциума Удостоверение за липса на парични задължения към общината - по смисъла на чл.162 ал.2 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс.

С подписването на договора на 08.10.2009 г., в гр.Дулово, А.Д.Ч., в качеството си на вр.и.д. кмет на Община Дулово и възложител на обществени поръчки - по смисъла на чл.7 т.1 от ЗОП е нарушил разпоредбата на чл.42 ал.1 т.2 от ЗОП /ред. ДВ. бр.94/2008 г., в сила от 01.01.2009 г./.

Относно наведеното в жалбата възражение, че правото на защита на жалбоподателя е било нарушено, тъй като АУАН е бил съставен в негово отсъствие, настоящия съдебен състав го счита за неоснователно. АУАН следва да се съставя в присъствието на нарушителя, за да се вземат предвид неговите възражения при описанието на фактическата обстановка и за да може се ангажират доказателства при установяване на обективната истина /арг. от чл. 44, ал.2 от ЗАНН/. Присъствието на нарушителя е необходимо, за да се защитят неговите процесуални права, с оглед възможността да възрази срещу вече установените факти. До този извод се стига и чрез систематичното тълкуване на разпоредбите на чл.43 ал.1 от ЗАНН и на чл.52 ал.2 и ал.4 от ЗАНН. Самото техническото действие по съставяне на акта е правомощие единствено на актосъставителя. Никое друго лице няма право да изисква да се опише друга фактическа обстановка, или да се промени съдържанието му. Нарушителят има право да направи възражения - както при съставяне/предявяване на акта, така и в 3-дневния срок по чл. 44 ал. 1 ЗАНН, но не и да изисква актосъставителят да съгласува с него съдържанието на акта. На жалбоподателя не му е било отказано правото да направи възражения при съставяне/предявяване на АУАН. Същият впоследствие се е възползвал в пълна степен и от правото си на писмено възражение по реда на чл.44 ал.1 от ЗАНН. В този смисъл би било налице съществено процесуално нарушение, ако не беше дадена възможност на нарушителя да направи възраженията си по този акт - да оспори установената с него фактическата обстановка и да иска събиране на нови доказателства. В този смисъл е и Решение от 25.07.2002 г. на СГС, НК, VIIIК.С. по НЧХД№ 475/2002г.

Съгласно разпоредбата на чл.348, ал.3, т.1 от НПК, нарушението на процесуални правила е съществено тогава, когато е довело до ограничаване на процесуалните права на лицето. В случая, предмет на настоящия правен спор, правото на защита на нарушителя не е било ограничено по никакъв начин в нито един момент от производството. Видно от приложения към административнонаказателната преписка АУАН, същият е съставен в присъствие на нарушителя. Актът му е бил предявен по надлежен начин, за да се запознае със съдържанието му и евентуално - да направи възражения към този момент още. Видно

от стр.4 на акта , част: „Възражения", същият не е възразил писмено към този момент. АУАН е бил връчен на жалбоподателя лично, срещу разписка, още на същия ден, в който е бил съставен - 20.06.2012 г. /част „разписка" на стр.5 от АУАН/. Впоследствие жалбоподателят се е възползвал от правото си на писмено възражение срещу акта в срока по чл.44, ал.1 от ЗАНН, отбелязване за което се съдържа и в самото наказателно постановление /стр.1 от същото, абзац II/.

На второ място жалбоподателят твърди, че не е извършил визираното в НП административно нарушение, тъй като при подписване на процесния договор не е липсвал нито един от задължително изискуемите документи по ЗОП. В тази връзка се допълва, че в Община Дулово има конкретен служител /Р.И.Х./, комуто е вменено задължението да съхранява документите от досиетата на отделните обществени поръчки. Настоящия съдебен състав счита за неоснователно и недоказано твърдението на жалбоподателя, че посоченият в АУАН и НП - като липсващ към датата на сключване на договора - документ, е бил наличен към онзи момент, а впоследствие не е съхранен. В подкрепа на това твърдение не са били представени никакви доказателства. От друга страна, дори и в действителност да е бил представен такъв към посочения момент, то предвид обстоятелството, че същият липсва в досието на обществената поръчка, е невъзможно да се направи извод относно датата на неговото издаване, срока му на валидност, както и относно съдържанието му. Такава информация в случая не е налице, както не са налице и данни за входиране в деловодната система на Община Дулово на подобен документ. С оглед гореизложеното твърдението в тази насока не следва да бъде кредитирано от съда.

Вън от горното, видно от приложената към делото Справка с изх. № 4420/20.06.2012г., изготвена от длъжностни лица при Община Дулово, същата представлява официален удостоверителен документ, от който е видно какви конкретно документи са били представени от определения за изпълнител на обществената поръчка участник - Консорциум „ИСА-ДЕВНЯ-ТРЕЙД", гр.София, като сред посочените там документи не фигурира представено от „ИСА-2000" ЕООД, гр.София /съдружник в консорциума/ удостоверение за липса на парични задължения към общината - по смисъла на чл.162 ал.2 от ДОПК. Ето защо настоящия съдебен състав приема, че жалбоподателят безспорно е осъществил състава на вмененото му административно нарушение и правилно е била ангажирана административнонаказателната му отговорност.

Относно наведения довод, че дори и да се приеме, че е извършено нарушение, то в случая са налице условията, предвидени в хипотезата на чл.28 от ЗАНН, като се изтъква в тази връзка липса на настъпили вредни последици и ненакърняване на нечии интереси. Допълва се, че АНО не е изложил мотиви защо не приема нарушението за маловажно.

Настоящия съдебен състав приема същото за неоснователно, тъй като в случая следва да се има в предвид, че извършеното нарушение е обикновен и типичен случай на нарушение от този вид. По дефиниция то е формално, и макар за съставомерността му законът да не изисква настъпване на вредни последици, такива обективно са налице, с оглед на обстоятелството, че са засегнати пряко обществените отношения, регулиращи възлагането на дейности, представляващи обект на обществени поръчки - от една страна, а от друга - реално се е стигнало до възлагане на обществената поръчка, в хода на провеждане на която е извършено процесното нарушение / налице е сключен Договор № BG 161P0001/2.L- 02/2007/026-S-7 от 08.10.2009 г. на стойност: 3 581 997.48 лв. без ДДС/. Въведената от законодателя забрана, установена в нормата на чл.42 ал.1 т.2 от ЗОП, има за основна цел да защити обществения интерес, като не позволи на възложителя да сключи договор за обществена поръчка с изпълнител, който би могъл да е неизряден. По тази причина представянето на съответните документи е обвързано с краен момент - сключването на договора. Същият извод се налага и от прочита на чл.48 ал.1 от Правилника за прилагане на Закона за обществените поръчки. В този смисъл, процесното

НП не е издадено в противоречие с материалния закон по смисъла на чл.28, б."а" от ЗАНН.

Съгласно разпоредбата на чл.53, ал.1 от ЗАНН, когато се установи, че нарушителят е извършил деянието виновно, ако няма основание за прилагането на чл.28 и чл.29, наказващият орган издава наказателно постановление, с което налага на нарушителя съответното административно наказание. Следователно наказващият орган първо следва да прецени налице ли са предпоставките за приложението на чл.28 б."а" от ЗАНН и само ако счете, че такива не са налице, да издаде НП. Цитираната норма предполага преценката да се извършва преди издаването на НП, а самото издаване на санкционния акт обективира преценката на наказващия орган, че липсват основания за квалифициране на случая като „маловажен". При обратна преценка изобщо не би се стигнало до издаване на НП, с което се налага административно наказание. Преценката на наказващият орган по приложението на чл. 28 от ЗАНН подлежи на съдебен контрол, съгласно *ТР № 1/12.12.2007г. на ВКС.* Възивният съд, обаче, не е обвързан от решението на административнонаказващия орган и сам, въз основа на представените пред него релевантни за спора факти, следва да направи своя преценка относно приложимостта на чл.28, б."а" от ЗАНН и тази му преценка е част от проверката за законосъобразност на оспореното НП. В случай, че приеме, че са съществували предпоставки за прилагането на този текст, а административно наказващия орган не го е приложил, ще е налице основание за отмяна на НП, което е изрично посочено в тълкувателното решение - *„когато съдът констатира, че предпоставките на чл.28 от ЗАНН са налице, но наказващия орган не го е приложил, това е основание за отмяна на НП, поради издаването му в противоречие със закона.* Ето защо НП следва да бъде отменено само в такива хипотези, но не и тогава, когато неприлагането на чл.28, б."а" от ЗАНН не е било изрично обосновано и мотивирано в текста на НП. В разпоредбата на чл.57 от ЗАНН са изброени изчерпателно задължителните реквизити на НП и мотивите на АНО относно предпоставките за приложението на института на „маловажен случай" не фигурират сред тях. В същия контекст са и следните съдебни решения: Решение № 287 от 19.09.2012 г. на РС - гр.Търговище, постановено по НАХД № 285/2012 г.; Решение от 11.03.2010 г. на АС - гр.Добрич, постановено по КАНД№ 62/2010 г. - по описа на същия съд.

Относно наведеното възражение в писмените бележки пък,че следва НП да се отмени поради погасителна давност, настоящия съдебен състав го счита също за неоснователно, поради следните съображения:

Следва да се отбележи, че според чл. 11 от ЗАНН по въпросите на вината, вменяемостта, обстоятелствата, изключващи отговорността, формите на съучастие, приготовлението и опита се прилагат разпоредбите на общата част на НК, доколкото в този закон не се предвижда друго. Видно от посочената норма НК би намерил приложение само в случаите, когато в ЗАНН не е предвидено друго. Безспорно в ЗАНН липсва уредба на абсолютната давност за изключване на отговорността. Поради тази причина в административнонаказателно производство приложение следва да намери нормата на чл. 81, ал. 3 от НК, съгласно която независимо от спирането или прекъсването на давността наказателното преследване се изключва, ако е изтекъл срок, който надвишава с една втора срока, предвиден в предходния член. Този принцип обаче не следва да се прилага към срока по чл. 80, ал. 1, т. 5 от НК, а към специалните срокове за възбуждане на административнонаказателно производство, предвидени в ЗАНН и специалните закони, свързани с налагането на административни наказания. Според чл. 80, ал. 1, т. 5 от НК в действащата му редакция към момента на осъществяване на административното нарушение наказателното преследване се изключва по давност, когато то не е възбудено в продължение на две години при налагане на наказание глоба. Следва обаче да се има предвид, че наказанието глоба, налагано в наказателно производство следва да се различава от наказанието глоба, налагано в административнонаказателното производство. Не на плоскостта сравнение между престъпление и административно деяние следва да се

правят релевантните изводи. Дори и подобни като видове юридическа отговорност, административно наказателната и наказателната са дотолкова различни една от друга и специфични, че законодателят ги е разграничил както посредством материално правните разпоредби, касаещи съответните състави, така и посредством различната процедура, по която те се установяват и санкционират.

Следователно за налагане на наказанието глоба при реализиране на административнонаказателна отговорност на лицето ще важат сроковете, предвидени за образуване на производство в ЗАНН и специалните закони. Съгласно чл. 34, ал. 1 от ЗАНН не се образува административнонаказателно производство, ако не е съставен акт за установяване на нарушението в продължение на три месеца от откриване на нарушителя или ако е изтекла една година от извършване на нарушението. В същата разпоредба и в ал. 2 на чл. 34 от ЗАНН са предвидени и по-дълги срокове, след изтичането на които не следва да се образува административнонаказателно производство в зависимост от спецификата на различните административни нарушения. В този текст са предвидени срокове, различни от срока по чл. 80, ал. 1, т. 5 от НК, следователно по смисъла на чл. 11 от ЗАНН, специалните срокове предвидени в ЗАНН следва да се съблюдават, тъй като законът предвижда друго, различно от предвиденото в НК. Същевременно материята за административнонаказателната отговорност, свързана с обществените поръчки е уредена в ЗОП и НВМОП, които се явяват специални по отношение на ЗАНН. В чл.127 ал.1 от ЗОП е предвидено, че актовете за установяване на нарушения по този закон се съставят от длъжностни лица на Агенцията за държавна финансова инспекция в срок 6 месеца от деня, в който нарушителят е открит от органи на агенцията, но не по-късно от три години от извършването му, като същият текст е преповторен и в чл. 66, ал. 1 от НВМОП. Тъй като специалните норми намират приложение пред общите, тези срокове са релевантните в настоящия случай за образуване на административнонаказателно производство. При това положение и след като се съобрази разпоредбата на чл. 81, ал. 3 от НК, абсолютната погасителна давност за нарушенията по ЗОП и НВМОП следва да действа от момента, в който изтекъл срок, който надвишава с 1/2 предвидения 3-годишен срок за образуване на административнонаказателно производство. Т. е. дори и да се приеме тезата, че чл. 81, ал. 3 от НК е приложима на основание препратката на чл. 11 от ЗАНН /което схващане е спорно/, то за основа на изчисляването на срока не следва да се взима предвид чл. 80 от НК, а чл. 34 от ЗАНН и други специални нормативни разпоредби, регламентиращи ясно и конкретно срока за образуване на АН производство. Изводът е, че абсолютната погасителна давност за тези нарушения е 4 години и половина.. Безспорно е установено в производството по оспорване на НП, че нарушението е извършено на 08.10.2009 г. Следователно на 08.04.2014 г. ще изтече срокът, след който административнонаказателната отговорност следва да се изключи.

НП е издадено в изискваната от закона писмена форма и съдържа всички реквизити, посочени в разпоредбата на чл. 57 от ЗАНН, включително и тези по чл. 57, ал. 1, т. 5 - описание на нарушението, датата на установяването му и мястото, където е извършено, обстоятелствата, при които е извършено, както и доказателствата, които го потвърждават. От събраните в хода на производството пред административния орган доказателства по безспорен начин е установено извършването на нарушението и самоличността на нарушителя. Ето защо настоящата инстанция намира, че оспореното наказателно постановление не страда от пороци, които да го правят негодно да породи целените правни последици, тъй като преди да го издаде наказващият орган е извършил проверка на акта за установяване на административно нарушение с оглед неговата законосъобразност и обоснованост, установил е по безспорен начин кой е извършителят на нарушението и е издал оспореното наказателно постановление. Последното е издадено в изискваната по закон форма, съдържа всички изисквани реквизити, при спазване на материалния закон и

процесуалните правила за издаването му, поради което следва да бъде потвърдено.

Водим от гореизложеното и на основание чл.63 ал.1 от ЗАНН, Дуловският районен съд,

Р Е Ш И :

ПОТВЪРЖДАВА ***изцяло*** Наказателно постановление № 11011020/ 03.12.2012г. на Директора на Агенция за държавна финансова инспекция- София, издадено въз основа на АУАН № 11011020/ 20.06.2012г., с което на основание чл.131 ал.3 във вр.с чл.127 ал.2 от ЗОП е наложено административно наказание- „глоба" в размер на 2 000 / две хиляди / лева на А.Д.Ч. ***, ЕГН ********** за извършено административно нарушение по чл.42 ал.1 т.2 от Закона за обществените поръчки като ***ЗАКОНОСЪОБРАЗНО***.

Решението подлежи на касационно обжалване в четиринадесет дневен срок пред Силистренски административен съд, считано от датата на съобщаването му.

РАЙОНЕН СЪДИЯ:.....
/ М. ХРИСТОВ /

261

Р Е Ш Е Н И Е №394

гр.Елхово, 17.01.2014 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ЕЛХОВСКИЯТ РАЙОНЕН СЪД в публично съдебно заседание на седемнадесети декември през две хиляди и тринадесета година в състав:

Председател:В.Апостолова

при секретаря М. Демирева, разгледа докладваното от съдията АНД № 671 по описа за 2013г. на съда и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството по делото е по реда на чл.59 и сл. от ЗАНН.

Обжалвано е Наказателно постановление № 594/10 от 25.06.2010 година, издадено от ВНД Началник на РУП гр.Елхово Димитър Христов Николов, с което на МИРОСЛАВ СТЕФАНОВИЧ ЧАВДАР от гр.Варна, ЕГН – 7006108865, са наложени две административни наказания: глоба в размер на 1000.00 лева на основание чл.179, ал.3, т.1, предл.1 от Закона за движение по пътищата /ЗДвП/, редакция ДВ бр.51/2007г., както и глоба в размер на 10.00 лева на основание чл. 183, ал.1, т.1, предл.2 от ЗДвП, затова, че на 15.06.2010 година, около 23.10 часа, на път I-7, км. 297 в посока от ГКПП Лесово към гр.Елхово, управлявал състав от ППС – влекач „Ивеко“ с рег. № 0728А039, с прикачено полуремарке рег. № АЕ917839, като не залепя валиден винетен стикер за платена винетна такса съгласно чл. 10, ал.2 от Закона за пътищата в долния десен ъгъл на предното стъкло на МПС /състава от ППС е с пет оси/ и водачът не носи контролен талон към СУ МПС – нарушения съответно на чл. 100, ал.2, предл.1 и чл. 100, ал.1, т.1, предл.2 от ЗДвП.

Срещу това НП е подадена жалба от Мирослав Стефанович Чавдар от гр.Варна, с която се желае отмяна на същото изцяло като незаконосъобразно. Жалбоподателят твърди, че така описаното в АУАН и НП нарушение по чл. 100, ал.2 от ЗДвП е в несъответствие с посочената санкционна разпоредба на чл. 179, ал.3, т.1 от ЗДвП, която предвижда наказание за водач, който управлява МПС по републикански пътища, за което не е заплатена винетна такса по чл. 10, ал.1, т.1 от ЗП /стара редакция чл. 10, ал.2 ЗП/, а описаното в НП нарушение се изразява в незалепен винетен стикер на съответното място на автомобила, което не е разнозначно с незаплатена винетна такса.

В съдебно заседание жалбоподателят, редовно призован, не се явява лично и не изпраща представител

Органът, издал обжалваното наказателно постановление не изпраща представител в съдебно заседание, като при депозиране на АНП с писмо изх. № НП 594/10 от 30.08.2013г. е посочил, че жалбата е неоснователна и като такава не следва да се уважава.

От събраните по делото писмени и гласни доказателства, преценени поотделно и в тяхната съвкупност, съдът приема за установено от фактическа страна следното:

На 15.06.2010 година жалбоподателят Мирослав Стефанович Чавдар от гр. Варна, управлявал състав от ППС – влекач „Ивеко“ с рег. № 0728А039, с прикачено полуремарке с рег. № АЕ917839 и около 23.10 часа се движел по път I-7 в посока от ГКПП Лесово към гр.Елхово, като на км. 297 от този път бил спрян за проверка от служители на РУП Елхово - свидетелите Кирил Киров – мл. автоконтрольор и Михаил Балъкчиев - полицай в РУП Елхово. В хода на извършената от последните

проверка на жалбоподателя като водач на МПС се установило, че на управлявания от него товарен автомобил не е залепен валиден винетен стикер за платена винетна такса за движение по републиканската пътна мрежа за 2010 година, както и че водача не представил контролен талон към СУМПС. На водача Мирослав Стефанович Чавдар бил съставен от св. Киров акт за установяване на административно нарушение, в който е посочено, че водачът е нарушил разпоредбите на чл.100, ал.2, предл.1 и чл.100, ал.1, т.1, предл.2 от ЗДвП /редакция ДВ бр. 51/2007г./, като на 15.06.2010 година, около 23.10 часа, на път I-7, км. 297, управлява състав от ППС - влекач „Ивеко" с рег. № 0728А039, с прикачено полуремарке рег. № АЕ917839, като на това МПС не е залепен валиден винетен стикер за платена винетна такса съгласно чл. 10, ал.2 от ЗП в долния десен ъгъл на предното стъкло на МПС и водача не носи контролен талон към СУМПС. Актът е подписан от актосъставителя и от свидетеля по акта – св. М. Балъкчиев, а нарушителят- жалбоподател в настоящото производство, е отказал да го подпише и да получи копие от него, което е удостоверено с подписа на свид. Балъкчиев. В края на така съставеният АУАН е записано от актосъставителят Киров като забележка, че водачът е залепил винетния стикерК1, което от показанията на св. Киров в с.з. се установи, че е сторено след съставянето на Акта.

По-късно, въз основа на съставения АУАН е издадено от ВНД Началник на РУП /тогава РУМВР/ гр.Елхово Димитър Николов обжалваното наказателно постановление № 594/25.06.2010 година, с което на Мирослав Стефанович Чавдар са наложени две административни наказания- глоба в размер на 1000.00 лева на основание чл.179, ал.3, т.1, предл.1 от ЗДвП редакция ДВ бр.51/2007г. и глоба в размер на 10.00 лева на основание чл. 183, ал.1, т.1, предл.2 от ЗДвП, затова, че на 15.06.2010 година, около 23.10 часа, на път I-7, км. 297 в посока от ГКПП Лесово към гр.Елхово, управлявал състав от ППС – влекач „Ивеко" с рег. № 0728А039, с прикачено полуремарке рег. № АЕ917839, като не залепя валиден винетен стикер за платена винетна такса съгласно чл. 10, ал.2 от Закона за пътищата в долния десен ъгъл на предното стъкло на МПС /състава от ППС е с пет оси/ и водачът не носи контролен талон към СУ МПС – нарушения съответно на чл. 100, ал.2, предл.1 и чл. 100, ал.1, т.1, предл.2 от ЗДвП.

Това НП е изпратено от началника на РУП Елхово до Сектор ПП – КАТ Варна за връчване на нарушителя на 09.08.2013 година и видно от отбелязването на разписката върху самото НП, е връчено на Мирослав Чавдар на 12.08.2013г. Жалбата е изпратена до ЕРС по пощата на 16.08.2013г. и е входирана в съда на 19.08.2013 година.

От приложената към АНП Заповед рег. №I-з-993 от 04.06.2009 година на Министъра на МВР, се установява материално правната компетентност към 2010г. на св. Киров да съставя актове за установяване на административни нарушения по ЗДвП, а на Началник РУП- Елхово да издава НП въз основа на такива актове.

Горната фактическа обстановка се установява от приложената по делото административно-наказателна преписка и от показанията на актосъставителят Киров и свидетелят по акта М.Балъкчиев, дадени в хода на съдебното дирене, които съдът кредитира като непротиворечиви и взаимно допълващи се.

От така описаната фактическа обстановка съдът прави следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима, тъй като е подадена от лице с правен интерес да обжалва наказателното постановление и в законоустановения 7-дневен срок.

Разгледана по същество жалбата е основателна по следните съображения:

От така установената фактическа обстановка се установява, че с обжалваното НП, издадено въз основа на АУАН № 594/15.06.2010г., жалбоподателят

е санкциониран, както следва: 1. на основание чл.179, ал.3, т.1, предл.1 от ЗДвП редакция ДВ бр.51/2007г. с глоба в размер на 1000.00 лева и 2. на основание чл. 183, ал.1, т.1, предл.2 от ЗДвП с глоба в размер на 10.00 лева, за нарушения по ЗДвП, извършени на 15.06.2010 година.

Съдът счита, че към настоящия момент административнонаказателната отговорност на жалбоподателя за нарушенията, за които е санкциониран с обжалваното наказателно постановление, е погасена по давност.

Давността представлява изтичане на определен от закона срок, който при допълнителни законно установени предпоставки изключва наказателното преследване или изпълнението на наложеното наказание. Според чл. 11 от ЗАНН по въпросите на вината, вменяемостта, обстоятелствата, изключващи отговорността, формите на съучастие, приготовлението и опита се прилагат разпоредбите на общата част на Наказателния кодекс /НК/, доколкото в този закон не се предвижда друго. Видно от посочената норма, НК би намерил приложение само в случаите, когато в ЗАНН не е предвидено друго.

Безспорно в ЗАНН липсва уредба на абсолютната давност за изключване на отговорността. Съгласночл. 31, ал. 7 от Конституцията на Република България и чл. 79, ал.2 от НК не се погасяват по давност наказателното преследване и изпълнението на наказанието за престъпления против мира и човечеството. По аргумент за противното във всички останали случаи, включително за административни нарушения, наказателното /респективно административнонаказателното/ преследване и изпълнението на наказанието се изключват при настъпване на давност. Гарантирането на такъв принцип е в унисон с изискването за разумен срок за провеждане на административнонаказателното производство като гаранция за спазване на правата на човека, за което Република България е поела ангажимент, присъединявайки се и ратифицирайки ЕКЗПЧОС. Допълнителен аргумент в подкрепа на тази теза е обстоятелството, че в противен случай лицата, извършили престъпление, ще се поставят в по-благоприятно положение от извършилите административно нарушение.

Поради тази причина в административнонаказателно производство приложение следва принципно да намери нормата на чл. 81, ал.3 от НК, съгласно която независимо от спирането или прекъсването на давността наказателното преследване се изключва, ако е изтекъл срок, който надвишава с една втора срока, предвиден в предходния член – чл. 80 НК. Критерият обаче за определяне продължителността на този срок, трябва да се прилага към специалните срокове за образуване на административнонаказателно производство, предвидени в ЗАНН и специалните закони, свързани с налагането на административни наказания. Съгласно чл. 34, ал.1от ЗАНН не се образува административнонаказателно производство, ако не е съставен акт за установяване на нарушението в продължение на три месеца от откриване на нарушителя или ако е изтекла една година от извършване на нарушението. В същата разпоредба и в ал. 2 на чл. 34 от ЗАНН са предвидени и по-дълги срокове, след изтичането на които не следва да се образува административнонаказателно производство в зависимост от особеностите на различните административни нарушения. Именно тези срокове отразяват спецификата на обществените отношения, защитени чрез обявяване на деянията, които ги увреждат, за административни нарушения и представляват изрична нормативна уредба, спрямо която не е необходимо да се прилага НК по смисъла на чл. 11 от ЗАНН. Следователно при реализиране на административнонаказателна отговорност на лицето ще важат сроковете, предвидени за образуване на производство в ЗАНН и специалните закони /ЗОП, ЗУТ и др/, т.е. при субсидиарното прилагане на регламентирания в чл. 81, ал.3 от НК институт на абсолютната

погасителна давност, административнонаказателното преследване ще бъде изключено по давност, ако е изтекъл срок, надвишаващ с една втора предвидения специален срок за образуване на административнонаказателното производство от датата на извършване /довършване/ на съответното административно нарушение.

С обжалваното НП жалбоподателят е санкциониран за нарушения по ЗДвП, извършени на 15.06.2010 г. и следователно абсолютната давност от една година и шест месеца, считано от датата на извършване на нарушенията, е изтекла на 15.12.2011 г. Това е така, защото съгласно разпоредбата чл. 34, ал.1 от ЗАНН, приложима към разглеждания случай, не се образува административнонаказателно производство, ако е изтекла една година от извършване на нарушението. Според чл. 81, ал.3 от НК, към който препраща чл. 11 от ЗАНН, както се посочи и по-горе, независимо от спирането или прекъсването на давността, наказателното преследване (в случая - административнонаказателното преследване) се изключва, ако е изтекъл срок, който надвишава с една втора срока, предвиден в чл. 34 от ЗАНН в случая, тъй като препращането в чл. 11 от ЗАНН към НК е дотолкова, доколкото в ЗАНН не е предвидено друго. Съдът има задължение служебно да следи дали не са изтекли сроковете за образуване на административнонаказателното производство, имащи за последица погасяване на административно-наказателната отговорност по давност, доколкото изтичането на абсолютен давностен срок за погасяване на административнонаказателното преследване в течение на съдебното производство, е основание за отмяна на издаденото НП, без да бъдат обсъждани въпросите за неговата формална и материална законосъобразност.

Ето защо, съдът намира, че обжалваното наказателно постановление следва да бъде отменено, а административнонаказтелното производство образуваното въз основа на съставения АУАН №594/2010г. против Мирослав Стефанович Чавдар - прекратено поради изтичане на абсолютна погасителна давност за административнонаказателно преследване.

Воден от горното и на основание чл.63 ЗАНН, Елховският районен съд

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ Наказателно постановление № 594/10 от 25.06.2010 година, издадено от ВНД Началник на РУП гр.Елхово Димитър Христов Николов, с което на МИРОСЛАВ СТЕФАНОВИЧ ЧАВДАР от гр.Варна, ЕГН – 7006108865, са наложени две административни наказания: глоба в размер на 1000.00 лева на основание чл.179, ал.3, т.1, предл.1 от Закона за движение по пътищата, редакция ДВ бр.51/2007г., както и глоба в размер на 10.00 лева на основание чл. 183, ал.1, т.1, предл.2 от ЗДвП, за нарушения съответно на чл. 100, ал.2, предл.1 и чл. 100, ал.1, т.1, предл.2 от ЗДвП.

ПРЕКРАТЯВА административнонаказтелното производство образувано против Мирослав Стефанович Чавдар със съставянето на АУАН № 594/15.06.2010г., въз основа на който е издадено НП № 594 от 25.06.2010г. от ВНД Началник РУП Елхово, поради изтичане на абсолютна погасителна давност за административнонаказателно преследване.

РЕШЕНИЕТО подлежи на касационно обжалване пред Административен съд Ямбол по реда на АПК в 14-дневен срок от съобщението до страните,че е изготвено.

РАЙОНЕН СЪДИЯ: .....

/В. Апостолова/

255

31

Р Е Ш Е Н И Е

Номер 618 28.09.2011 година Град Разград

В ИМЕТО НА НАРОДА

Разградският районен съд наказателен състав
На 16.09. Година 2011
В публичното заседание в следния състав:
Председател: Атанас Христов
Секретар: Даринка Димитрова
Прокурор:
като разгледа докладваното от съдията Атанас Христов административно наказателно дело номер 731 по описа за 2011 година, за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.59 и сл. от ЗАНН.

Постъпила е жалба от Муаммер Арашчъ против наказателно постановление № 3602/08 от 16.04.2008г на началник РПУ Разград при ОДП Разград, с което за извършено нарушение на чл. 21, ал.1 ЗДвП му е наложено наказание глоба в размер на 30 лева, на основание чл. 182, ал.1, т.2, пр.1 ЗДвП, а за извършено нарушение на чл. 103, пр.3 ЗДвП му е наложена наказание глоба в размер на 50 лв и лишаване от право да управлява МПС за срок от 1 месец, на основание чл. 175, ал.1,т.3, пр.2 ЗДвП.

Жалбоподателят моли НП да бъде изцяло отменено, тъй като е изтекла "*абсолютна погасителна давност*". Сочи, също че има изменения в ЗДвП, съгласно които не се предвижда наказание Лишаване от право да се управлява МПС.

При редовност в призоваването / л. 18/, жалбоподателят не се явява и не изпраща представител.

АНО, представляван от свой юрисконсулт оспорва жалбата.

РРП при редовност в призоваването не изпраща представител и не депозира становище.

Жалбата е допустима, предвид обстоятелствата, че е подадена от санкционираното лице, в законоустановения 7-дневен срок от връчването му на оспореното наказателно постановление, като е произвела със завеждането си своя деволутивен и суспензионен ефект.

Разгледана по същество, същата неоснователна.

От фактическа страна:

Обжалваното НП е издадено въз основа на акт за установяване на административно нарушение от 01.04.2008г., съставен на жалбоподателя, за това, че на 01.04.2008г около 18..18 часа в гр. Разград, по ул. Априлско Въстание до "Историческия музей" управлвя л.а. Опел Вектра в посока

Автогара – бензиностанция Петрол, като при ограничение на скоростта 50 км.ч се движи с 67 км. ч., превишавайки максимално разрешената скорост със 17 км ч. Скоростта е засечена, фиксирана с дата и час и показана на водача с техническо средство радар ТР4Д с фабр. № 303 – 02. Водача Арашчъ напуска мястото на проверката.

Гореописаните деяния били квалифицирани от актосъставителя по чл. 21, ал.1 ЗДвП и по чл. 175, ал.1, т.3 ЗДвП.

Жалбоподателят вписал възражения в АУАН, че е разбрал горенаписаното. Понеже не знаел български език, не разбрал казаното от полицая и поради тази причина потеглил с колата си.

Въз основа на съставения акт, административно наказващият орган е издал обжалваното НП като е възприел изцяло констатациите, описани в него, и е приел, че са нарушени посочените в цитирания АУАН правни норми, и наложил горепосочените санкции.

Гореизложената фактическа обстановка се подкрепя от събраните по делото доказателства – АУАН /л.5/, както и показанията на актосъставителя и свидетеля по акта, Разпечатка от ТР4Д за дата 01.04.2008г. /л. 14/ и документ за успешно преминала последваща проверка на процесия ТР4Д /л.15/.

От ПРАВНА страна, съдът намира, на първо място, че актът за установяване на административно нарушение е съставен от компетентен орган, а издалият обжалваното наказателно постановление, е компетентно длъжностно лице да издава НП.

В обжалваното наказателно постановление административно наказващият орган е спазил изискването за индивидуализация на конкретното административно нарушение като задължителен реквизит на НП по смисъла на чл. 57, ал. 1, т. 5 от ЗАНН и като необходима предпоставка за законосъобразно развитие на административно-наказателното производство. Нарушението е описано, посочени са датата и мястото на извършването и установените обстоятелства, при които е извършено.

Посочените като извършени от жалбоподателя нарушения са съставомерни, т. е. съставляват фактическия състав на визираната в Наказателното постановление законова норма и е основание за реализирането на административно-наказателната отговорност съгласно тази разпоредба. При определяне на административното наказание наказващият орган не е излязъл от рамките на установеното с акта нарушение, като е наложил санкция в пределите, предвидени от закона.

В хода на съдебното производство безспорно се установи, че констатираното в АУАН нарушение е консумирано виновно от лицето, посочено като нарушител. Съдът счита, че е налице приложното поле на визираните в обжалваното наказателно постановление касателно твърдяното нарушение законови разпоредби. Разглеждайки делото по същество, РРС установи чрез допустимите от закона доказателства административното нарушение и обстоятелствата, при които е извършено,

което обуславя извода, че атакуваното НП не противоречи на буквата и духа на материалния закон. Извършеното от жалбоподателя е съставомерно и е основание за реализирането на административно-наказателната му отговорност.

От обективна и субективна страна, осъщественото нарушение съдържа признаците на административно нарушение на законодателството, съгласно ЗДвП.

По възражението на жалбоподателя, че е изтекла "абсолютната давност".

РРС намира за неоснователни възраженията на жалбоподателя, че възможността за налагане на административно наказание за конкретното нарушение се е погасила, тъй като са изтекли сроковете на абсолютната погасителна давност по чл.82 от НК. Институтът на погасителната давност е уреден в ЗАНН и не следва да се прилагат нормите на НК. В ЗАНН е кодифицирана материята относно сроковете за установяване на административното нарушение и налагане на съответното административно наказание, изчерпателно изброени в чл.34 от ЗАНН, както и сроковете за неговото изпълнение, регламентирани в разпоредбата на чл. 82 ЗАНН. С цитираните разпоредби е уреден институтът на погасителната давност, след изтичането на която не може да се ангажира административната отговорност на дееца или наложеното административно наказание не може да се изпълнява, поради което не са приложими съответните разпоредби на чл.79 и сл. от НК във вр. препращащата норма на чл.11 от ЗАНН. В този смисъл е и съдебната практика на ВАС (решения по адм. дело №11134/2005 г., адм.д. № 6794/2006, адм.д. №12096/2009г.) и на административните съдилища в страната – Решение №78 от 11.05.2011г. на Разградският Административен съд по дело № 59/2011 г.. В казуса предвидените в ЗАНН срокове за установяване на административното нарушение и налагане на административното наказание не са изтекли, тъй като АУАН е съставен преди изтичането на сроковете по чл.34, ал.1, пр.2 от ЗАНН, а НП е издадено в срока по чл.34, ал.3 от ЗАНН. Не са изтекли и сроковете за изпълнение на наложеното наказание. В чл. 82, ал. 1, б. "а" от ЗАНН е указано, че административното наказание "глоба" (каквото е процесното) не се изпълнява, когато са изтекли 2 години, като изрично в ал. 2 на същата правна норма е посочено, че давността започва да тече ***от влизане в сила на акта***, с който съответното наказание е наложено, т.е. не от момента на извършване на деянието, както е по правилата на НК. Към настоящия момент НП, с което е наложено наказание „глоба" все още не е влязло в сила, поради което не тече и погасителен давностен срок за неговото изпълнение. Предвид изложеното следва, че твърденията на жалбоподателя за изтекла абсолютна давност не намират опора в нормативната уредба и са неоснователни.

По възражението че в ЗДвП са налице изменения предвиждащи отпадане на наказанието Лишаване от право да се управлява МПС.

Тези изменения в случая са неотносими тъй като не касаят процесните нарушения.

По възражението в АУАН, че поради неразбирането на българския език, жалбоподателят е потегли с автомобила си.

Твърдението, че жалбоподателя не разбира български език се оборва по категоричен начин от показанията на актосъставителят и свидетеля по акта, които са категорични, че жалбоподателят е говорил свободно на български език, но се е ядосал, когато са му посочили отчетената превишена скорост, след което станал агресивен. Самият факт, че е изложил възражения по случая в АУАН сочи, безспорно, че жалбоподателят е разбирал български език.

По размера на наказанията.

Относно нарушението по чл. 21, ал.1 ЗДвП наказанието в размер от 30 лв е определено от законодателя в абсолютен размер. Що се касае за наказанието за нарушението по чл. 103 ЗДвП, то чл. 175, ал.1, т.3, предвижда наказание лишаване от право да се управлява моторно превозно средство за срок от 1 до 6 месеца и с глоба от 50 до 200 лв. Като е наложил наказание за това нарушение в абсолютния законов минимум, независимо от извършването и на нарушение по чл. 21, ал.1 ЗДвП / което обстоятелство характеризира дееца с повишена обществена опасност/, АНО е проявил излишен либерализъм който е в разрез с чл. 27 и чл. 12 ЗАНН.

С оглед изхода на делото, жалбоподателят следва да бъде осъден да заплати по сметка на Районен съд – Разград, направените по делото разноски в размер на 39 лева /така и **Решение № 598 от 2.11.2007 г. на ВКС по д. № 339/2007 г., III н. о.**, докладчик председателят Елияна Карагьозова/.

Водим от гореизложеното и на основание чл. 63, ал. 1 ЗАНН, съдът,

Р Е Ш И :

ПОТВЪРЖДАВА наказателно постановление № 3602/08 от 16.04.2008г на началник РПУ Разград при ОДП Разград.

ОСЪЖДА Муаммер Арашчъ, ЛНЧ 1001347068, ЕГН 6509168885, да заплати по сметката на Районен съд – Разград сумата от 39 /тридесет и девет/ лева, представляващи разноски направени в съдебното производство.

Решението подлежи на касационно обжалване по реда на АПК пред Разградски административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

Районен съдия:

РЕШЕНИЕТО ВЛЕЗЕЛО В СИЛА НА 08.12.2011г.
СЪДЕБЕН ДЕЛОВОДИТЕЛ:

259

Р Е Ш Е Н И Е №.....

Препис

град Свиленград, **17.08.2012** година

В ИМЕТО НА НАРОДА

СВИЛЕНГРАДСКИЯТ РАЙОНЕН СЪД, наказателна колегия, в публично съдебно заседание на **осми август две хиляди и дванадесета година**, в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: **Добринка Кирева**

при секретар **Ренета Иванова**,като разгледа докладваното от Председателя Административно - наказателно дело №**942** по описа за **2010** година, за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на глава III, раздел V от ЗАНН.

Обжалвано е Наказателно постановление /НП/ №1461/2009 от 20.09.2010 година на Началника на Митница - Свиленград, с което на Мустафа Каиакчиоглу Улусарараси Тасимасилик Ве Тисарет ЛТД със седалище Р. Турция , представлявано от шофьора Алтун Сеихан за нарушение на чл.38,т.1 и чл.96,т.2 от Регламент/ЕИО/ № 2913/92 на Съвета на ЕС и чл.234а, ал.1 от Закона за митниците /ЗМ/ на основание чл.234а,ал.1 и ал.3 във вр.с чл.233,ал. 4 от ЗМ е наложено административно наказание "Имуществена санкция" в размер на 69 410,00 лв./ представляваща 100% от митническата стойност на стоката/ и е отнет в полза на Държавата ПВЦ профил- 20 407килограма ,но тъй като липсва е присъдена да се заплати неговата равностойност в размер на 69 410,00 лв.

Недоволен от горепосоченото наказателно постановление е останал жалбоподателят,поради което обжалва същото в законоустановения срок,като моли същото да бъде отменено като неправилно и незаконсъобразно.В съдебно заседание чрез процесуалният си представител подържа жалбата.

Административнонаказващият орган /АНО/ - Началника на Митница - Свиленград изпраща представител ,който оспорва жалба и счита обжалваното НП за правилно и законосъобразно. Моли същото да бъде потвърдено. В съдебната фаза ангажира доказателства.

Районна прокуратура – Свиленград, не изпраща представител и не взема становище.

Съдът, след като прецени поотделно и в тяхната съвкупност събраните по делото писмени и гласни доказателства, установи следното от **фактическа страна**:

От приетите писмени доказателства по делото,както и от свидетелските показания на Димитър Ламбов Грозев се установява,че на 24.10.2008година на МП „Капитан Андреево" на път от Р.Турция за Р.Румъния пристигнал камион с рег № 34UP4222/34AU9423 превозвача- дружеството жалбоподател с представител шофьора Алтун Сейхан. Същият представил карнет ТИР №SX59264431 за въвежданите от него на митническата територия на общността стоки,които били ПВЦ профил с общо тегло 20 407 кг ,описани във фактура №160747/23.10.2008г. и CMR/ 23.10.2008г. За стоката и карнет ТИР №SX59264431 били извършени митнически формалности за режим транзит. Транзитната операция била регистрирана на МП "Капитан Андреево" под № 3103/216539/24.10.2008г. Определено било получаващо митническо учреждение /ПМУ/-Отопени Калатори, Румъния и краен срок за представяне на стоката пред ПМУ - 24.11.2008г.

От този момент въведената от титуляра на 24.10.2008г. на митническата територия на общността стока била поставена под митнически надзор и на основание чл.38 т. I от Регламент /ЕИО/ №2913/92, титулярът на режима транзит бил задължен да транспортира

същата до получаващото митническо учреждение в Румъния. На основание чл.96,т. 2 ог Регламент /ЕИО/ №2913/92, дружеството жалбоподател,като титуляр на режима транзит бил задължен да представи стоките в непроменено състояние пред получаващото митническо учреждение в определения срок,при спазване на мерките взети от митническите органи за идентификация.Също така бил задължен да представи пред ПМУ процесният карнет ТИР с придружаващите го документи,където следвало да се извършат процедурите по приключване на транзитната операция.

Видно от приложените документи към докладна записка изх. № КА9000-0449/27.07.2009 /вх.№ 9000-0361/28.07.2009г./ на Началник сектор "Контрол по транзита" било изпратено карнет - известие за издирване с изх.№ КА 4414/1570 от 19.03.2009г.От получаващото митническо учреждение в Румъния е бил получен отговор от 13.04.2009г., че в ПМУ не са били представени нито пратката нито ТИР карнета и не можело да бъде получена информация за тях.Митница Свиленград отправила запитване до гарантиращата асоциация АЕБТРИ ,която отговорила с писмо №641/10.03.2009г. /вх.№ 4414-0084/ 13.03.2009/ към което приложила като доказателство фотокопия на талони 1-2, стр.3-4 на карнет ТИР №SX59264431, удостоверяващи завършването на тразитната операция под покритието на същия този карнет ТИР в ПМУ.Изпратено б[illegible] искане за последваща проверка /ТС21 / с изх.№ КА 4414- 1570/30.04.2009г. румънските митнически власти,но не бил получен отговор,поради което било изпратена напомнително писмо с изх.№КА 4414-1570/09.06.2010г. На 17.06.2009г., румънските митнически власти отговорили ,че за горепосочената транзитна операция вече било отговорено с тяхно писмо.

На 28.07.2009г. в сектор "МРР" на Митница Свиленград била получена докладна записка с изх. № КА 9000-0449/27.07.2009г. /вх.№ 9000-0361/28.07.2009г./ на Началник сектор "Контрол по транзита" относно приключването на карнет ТИР №SX59264431със злоупотреба или измама.В тази връзка е било извършено митническо разследване от служителите в отодел "ПМВАН" към Митница Свиленград – св.Димитър Ламбов Грозев, Анка Димова Златанова и Иванка Панайотова Шидерова.

На основание чл.230 от ЗМ , чл.40, ал.2 и ал.4 от ЗАНН бил съставен Акт за установяване на митническо нарушение.

С писмо изх.№ 9000-0361/01.09.2009г. преписката била изпратена на Районна Прокуратура - гр.Свиленград с данни за престъпление по чл.242а от НК. С писмо № 966/2009г. от 09.12.2009г. Районна Прокуратура - гр.Свиленград е изпратила в Митница Свиленград Постановление за отказ да се образува наказателно производство 09.12.2009г., по компетентност и за реализиране на административно-наказат[illegible] отговорност.

На 04.01. 2010г. производството по акт с вх.№ 1437/28.08.2009г. е било спряно на основание чл.43, ал.6 от ЗАНН.

Съгласно Заповед № 46/99 на Директора на Агенция "Митници" е било издадено Становище на основание чл.29 от Регламент № 2913/92 от отдел ""Тарифна политика" за определяне на митническата стойност на стоките - ПВЦ профили - 20 407килограма, предмет на митническо нарушение по неприключена транзитна операция под покритието на карнет ТИР №SX59264431, съгласно което митническата стойност била определна в размер на 69 410 лева.

С постановление изх.№ 9000-0361/12.03.2010г. била назначена експертиза за определяне стойността на товарна композиция/товарен автомобил, марка "Скания", с ремарке/ посочени по горе регистрационни номера/ .Видно от заключение по оценъчна експертиза 15.03.2010г., стойността на горецитираната товарна композиция, към датата на извършване на нарушението е в размер на 144 803 лева и т.к. митническата стойност на стоката, предмет на нарушение ПВЦ профили 20407 килограма била в размер на 69 410 лева. АНО е приел ,че стойността на превозното средство е много по - висока от стойността на предмета на нарушението,

поради което отпадало основанието за неговото отнемане от собственика му, поради неприложимост на разпоредбите на чл. 233. ал.6 от Закона за митниците.

С писмо изх.№ 9000-0361/06.01.2010г. актът за установяване на митническо нарушение № 1437/28.08.2009г., ведно с превод на същия на турски език е бил изпратен до Директора на Агенция "Митници" за връчване на горецитирания нарушител на основание "Спогодбата между правителството на Република България и правителството на Република Турция за сътрудничество и взаимопомощ в митническата дейност".

Видно от писмо рег. Индекс № 4414/19/02.09.2010г./ с вх.№9000-0361/07.09.2010г./ на Директора на Агенция "Митници" АУМН с вх.№ 1437/28.08.2009г. е бил изпратен на нарушителя от турските ми шически власти.

В законоустановения срок не е направено писмено възражение по акта.

Издадено е обжалваното Наказателно постановление №1461/2009 на 20.09.2010година на Началника на Митница – Свиленград, редовно връчено на упълномощен представител на жалбоподателя на 07.10.2010 година, видно от приложеното в АНП Известие за доставяне.

По делото е разпитан свидетелят Димитър Ламбов Грозев,чиито показания съдът кредитира като последователни,логични и безпристрастно дадени,кореспондиращи с останалите доказателства по делото.

Видно от приетите като доказателства по делото Заповед №ЗАМ – 682 от 18.12.2009 година на Директора на Агенция "Митници", Началниците на Митници и Зам. Началниците на митници имат право да издават НП за нарушения по ЗМ.

В съдебно заседание от представителя на АНО са представени и надлежни преводи на приложените към АНП документи на чужд език, а именно Международна товарителница; фактура от 23.10.2008 година; тир карнет № SX 59264431 с талон №1 и талон №2; тир карнет№ SX 59264431; също така писмо до Митница Свиленград с дата 17.06.2009 година, тир карнет с № SX 59264431 с брой страници 14 от 23.06.2008 година; тир карнет № SX 59264431 от 24.11.2008 година; отговор на запитвания орган с дата 08.06.2009 година; писмо до Митница Свиленград с дата 16.04.2009 година; писмо, относно транзит под прикритие на ТИР карнет с дата 10.01.2009 година; тир карнет № SX 59264431 – отрязък 1; писмо до Митница Свиленград с дата 28.01.2009 година; международна товарителница; талон на МПС - полуремарки; регистрационен талон на МПС; Апостил легализиран на 14.05.2010 година; писмо до Мустафа Каиакчиоглу Улусарараси Тасимасилик ве Тисарет ЛТД от 24.08.2010 година; писмо относно възражение; писмо до Ихсан Кочер; документ от 04.08.2009 година; Удостоверение на Букурещкия съд IV търговско отделение; приемно - предавателен протокол от 26.10.2008 година; приемно - предавателен протокол; писмо на пълномощно; писмо до Митническа Дирекция Свиленград, относно тир карнет № SX 59264431; фактура серия B № 335094/22.10.2008 година; определение по търговско дело № 14220/07.10.2009 година; Апостил; Решение № 14220 на съд в Букурещ – VI – то търговско отделение; превод на нотариални действия с дата 12.01.2010 година и превод на нотариални действие с дата 08.02.2010 година.

По делото са постановени две съдебни поръчки,които са се върнали неизпълнени.

При така установената фактическа обстановка и при условията на чл.84 от ЗАНН, вр.чл.14, ал.1 и ал.2 от НПК, Съдът в настоящия си състав достига до следните **правни изводи**:

Жалбата е **допустима** – подадена е в срок и от надлежното лице.

Преценена по същество, Жалбата е **неоснователна.**

Спазена е изцяло административната процедура по съставяне на Акта и издаване на обжалваното НП.

Акта и НП отговарят на формалните изисквания на чл.42 и чл.57 от ЗАНН и са издадени от компетентни органи съгласно чл.37, ал.1 от ЗАНН, вр.чл.230 от ЗМ и чл.47, ал.1, б."а", вр.ал.2 от ЗАНН, вр. чл.231 от ЗМ.

Не са допуснати съществени процесуални нарушения по образуването и приключването на административнонаказателната процедура, които да водят до нарушаване на правото на защита на жалбоподателя и да се основания за неговата незаконосъобразност и отмяна.Съдът не възприема доводът на процесуалният представител на жалбоподателя, че както актосъставителя ,така и административно наказващият орган не са посочили кога е извършено нарушението. Посочено е ясно и точно ,че крайният срок за представяне на стоката пред получаващото митническо учреждение е 24.11.2008г.,т.е. при непредставяне на посочената дата превозваната стока пред митническите власти се извършва административно нарушение,поради което следва да се приеме ,че датата на извършване на нарушението е 24.11.2008г..

При издаването на Акта и Наказателното постановление са спазени предвидените от разпоредбите на ал.2 и ал.3 на чл.34 от ЗАНН срокове/доколкото се касае за митническо нарушение,което е констатирано едва с постъпване на докладна записка с изх. № КА 9000-0449/27.07.2009г. /вх.№ 9000-0361/28.07.2009г./ на Началник сектор "Контрол по транзита" относно приключването на карнет ТИР №SX59264431със злоупотреба или измама.

Относно отправеното възражението за изтекла абсолютна давност Съдът намира следното: Съгласно чл.11 от ЗАНН, по въпросите на вината, вменяемост[illegible] обстоятелствата, изключващи отговорността, формите на съучастие, приготовлен[illegible] и опита, се прилагат разпоредбите на общата част на Наказателния кодекс, доколкото в този закон не се предвижда друго. Следователно разпоредбите от общата част на НК по въпроса за обстоятелствата, изключващи отговорността, намират субсидиарно приложение само доколкото в ЗАНН не се предвижда друго. Разпоредбата на чл.34 от ЗАНН установява сроковете, в които може да се състави акт за установяване на административно нарушение, като тяхното начало се определя спрямо откриването на нарушителя и извършването на нарушението. В тази норма е определен и срока за издаване на наказателното постановление - шестмесечен от съставяне на акта. Общият срок относно съставянето на акта е тримесечен спрямо откриване на нарушението и едногодишен от извършването му. В ал. 1 изр. първо е предвиден удължен срок от две години за съставяне на акта при извършени митнически, данъчни, банкови, екологични и др. нарушения, а в ал.2 срокът за съставяне на акта, за нарушенията по посочените в нея закони, е удължен от 3 на 6 месеца от откриване на нарушението, а спрямо извършване на нарушението срокът е удължен от една на пет години. Тези срокове са преклузивни и изтичането им е абсолютна пречка да се образува административно-наказателно производство, респ. основание вече образуваното да [illegible] прекрати. С изтичането им се погасява правото на субектите, оправомощени от закон да осъществяват наказателното преследване - актосъставителя да състави акт [illegible] а административно-наказващият орган - да издаде наказателното постановление. В чл.82, ал.1 от ЗАНН са предвидени сроковете, след изтичането на които административното наказание не се изпълнява. Тази давност започва да тече от влизане в сила на акта, с който е наложено наказанието, а в ал.3 е регламентиран и абсолютен срок, след изтичането на който административното наказание не се изпълнява, независимо от спирането или прекъсването на давността.

Обстоятелството, че Наказателният кодекс урежда по различен начин и в различни срокове изключването на наказателното преследване по давност за извършено престъпление в разпоредбите на чл. 80 и чл. 81 от НК, в сравнение с уредбата и сроковете, предвидени в чл.34 от ЗАНН, при изтичането на които не се образува административно-наказателно производство, а образуваното се прекратява, не означава, че в ЗАНН няма изрична уредба за сроковете, при изтичане на които се погасява правото на държавата да възбуди и поддържа административно-наказателно преследване за извършено административно нарушение. Наличието на тази изрична уредба е пречка да се приложи субсидиарно правилото на чл. 81, ал. 3 във вр. с чл. 80 от НК. Аргумент в подкрепа на този извод се извежда и при съпоставянето на разпоредбите на чл.80 от НК и чл.34, ал. 2 ЗАНН. Административните наказания,

които могат да се налагат за извършени административни нарушения, са лимитативно изброени в чл.13 от ЗАНН и това са глоба, обществено порицание и временно лишаване от право да се упражнява определена професия или дейност. Съгласно чл. 83, ал. 1 от ЗАНН, в предвидените случаи на юридически лица и еднолични търговци може да се налага имуществена санкция. При прилагане нормите на НК в административно-наказателното производство, на основание чл.80, ал.1, т.5 от НК /преди изменението в ДВ, бр.26 от 2010 г.т.к. нарушението е извършено през 2008г./, давностният срок за преследване на административните нарушения би бил две години, като с оглед разпоредбата на чл. 81, ал. 3 от НК, той не би могъл да надвиши 3 години и започва да тече от довършването на деянието. Три години би бил срокът на абсолютната погасителна давност за всички административни нарушения, поради вида на наказанията, предвидени в чл. 13 от ЗАНН. Прилагането на това правило от общата част на НК би довело до изключване приложението на разпоредбата на чл.34, ал. 2 от ЗАНН в случаите на административни нарушения по посочените там закони. Абсолютният давностен срок за наказателно преследване от 3 години, изчисляван съобразно разпоредбата на чл. 81 ал. 3 от НК, във вр. с чл. 80 ал. 1 т. 5 от НК би бил по-къс от преклузивния срок за съставяне на акта за установяване на административно нарушение напр. по чл. 32, ал. 1, т. 1 от ЗДФИ, който е пет години, като и двата срока започват да текат от извършване на нарушението. Ако се счете, че давностните срокове, респ. абсолютният давностен срок по чл.81, ал.3 от НК има приложение относно отговорността за административните нарушения, безсмислено би било предвижданото на по-дългия от него срок по чл. 34, ал. 2 от ЗАНН. Прилагането правилата на абсолютната погасителна давност по НК ще означава, че административно-наказателното преследване за нарушение на нормативен акт, уреждащ бюджетната, финансово-стопанската и отчетната дейност, както и на нормативен акт, уреждащ хазартната дейност и мерките срещу изпирането на пари и финансирането на тероризма, е погасено по давност още в сроковете, в които може да се състави АУАН, което не е разума на закона. За да уреди по различен начин и с различни срокове правилата за възбуждане и поддържане наказателното преследване от това на административно-наказателното, законодателят изхода от спецификата на двете различни производства. Обстоятелството, че в НК е предвидена абсолютна давност, която изключва наказателното преследване, независимо от това дали е възбудено или не наказателно преследване, а в ЗАНН са предвидени различни срокове в зависимост от това дали е съставен АУАН, дали е издадено НП и не се предвижда погасяване по давност на административно наказателно преследване, след като е издадено в законоустановените срокове наказателното постановление, не означава, че в ЗАНН съществува празнота, която да се попълва с прилагането на съвсем друг институт, предвиден за извършени престъпления.

Административният орган е посочил като фактическо основание за издаването на обжалваното наказателно постановление,че жалбоподателят ,като титуляр на режима транзит,като не е изпълнил установените с нормативни актове или определени от митническите органи условия за поставени под митнически режим транзит процесни стоки ПВЦ профили .20 407килограм ,описани във фактура № 160747/23.10.2008г. и ЧМР към ТИР карнет № SX 59264431 в нарушение на разпоредбата на чл.38,т.1 и чл.96,т.2 от Регламент №2913/92 на Съвета относно създаване на Митническия Кодекс на Общността е отклонил стоките от режим транцит с което осъществил състава на нарушението по чл.234а,ал.1 от Закона за митниците.

Съгласно Тълкувателно решение № 3 от 25.03.2003 г. на ВАС по д. № ТР-6/2002 г. , операция ТИР е редовно приключена, когато стоката е представена пред получаващата митница, манифестирана по предвидения ред и декларирана, или за нея е дадено митническо направление, и е положен митнически подпис и печат на отрязък № 2 от кочан 2 на карнета ТИР.

В настоящия случай няма доказателства стоката да е представена пред получаващата митница, манифестирана по предвидения ред и декларирана, или за нея е дадено митническо направление. От кореспонденцията между входната митница и получаващото митническо учреждение може да се приеме, че не е налице приключване на операцията транзит, тъй като не са представени нито пратката, нито ТИР карнета и не може да бъде получена информация за тях. Приложените по делото формуляри за официалната кореспонденция между двете митници са официални документи и доказателствената им тежест не е оборена. Липсва обвързваща съда и страните материална доказателствена сила на представените от гарантиращата асоциация копия на талони №№1 и 2, още повече, че същите не са представени в оригинал. От получения при последваща проверка формуляр ТС 21 на румънските митнически власти на представените от гарантиращата асоциация документи е установено, че за процесната транзитна операция вече са били отговорили,поради което следва извода,че съобразно първия отговор,че транзитната оперцация не е била приключена по съответния ред . Посоченото удостоверяване, следва да се съобразява с разпоредбата на член 454б, параграф 1, буква г) от РПМК, съгласно която получаващото митническо учреждение трябва да оформи карнета ТИР по обичайния начин, като попълни талон № 2 и задържи отрязък № 2. След оформяне получаващото митническо учреждение трябва да върне карнета ТИР на титуляря. Ако титулярят не присъства лично, карнетът ТИР трябва да бъде върнат на лицето, което то е представило и за което се счита, че действа от името на титуляра. След като получаващото митническо учреждение не разполага с отрязък №2 на ТИР карнета, получаването на стоката от получателя по фактурата, придружаваща износа е без правно значение за редовното приключване на митническата операция „транзит".

Без правно значение е,че съдът в Букурещ е осъдил получателят на стоката да изпълни митническите формалности по митническото деклариране и да заплати митническите задължения.

Безспорно е ,че титулярът на режим "транзит" следва да представи стоките в непроменено състояние пред получаващото митническо учреждение, като това трябва да стане в определения срок и при спазване на мерките, определени от митническите органи за тяхното идентифициране. Същото задължение, независимо от титуляра на режим "транзит", има превозвачът или получателят, който приема стоките и знае, че те са поставени под режим "транзит". Представянето на стоките пред митническите органи се изразява в уведомяване на митническите органи, съгласно установените форми, за пристигането митническото учреждение или на друго място, определено или одобрено от тях съгласно § 1, т. 12 от ДР на ЗМ.

Според Член 92 от Регламент №2913/92, параграф 1, режимът външен транзит се приключва, а задълженията на титуляра са изпълнели, когато стоките, поставени под тази процедура и изискваните документи, се представят в митническата служба по направление в съответствие с разпоредбите за съответния режим. Параграф 2 гласи- че митническите органи освобождават режима, когато са в състояние да установят, на основание сравнение на данните, с които разполага митническа служба по изпращане с тези, с които разполага митническата служба по направление, че режимът с приключил правомерно. Съгласно Член 96 параграф 1 от Регламент №2913/92г., задълженото лице с титулярът на режима външен транзит в Общността е длъжно: а) да представи стоките в непроменено състояние пред получаващото митническо учреждение в определения срок и при спазване на мерките, предприети от митническите органи за тяхното идентифициране; б) да спазва разпоредбите на режима външен транзит на Общността. Според параграф 2, независимо от задълженията на титуляра на режима, посочени в параграф 1, превозвачът или получателят, който приема стоките и знае, че те са поставени под режим транзит в Общността, е длъжен също да ги представи в непроменено състояние пред получаващото митническо учреждение в определения

срок и при спазване на мерките, предприети от митническите органи за тяхното идентифициране.

В случая получаващо митническо учреждение е митническото бюро Р.Румъния. Според чл. 380 от Регламент /ЕИО/ № 2454/93 като убедително доказателството за редовността на транзитната операция по смисъла на член 378, параграф I, се приема inter alia /между другото,наред със всичко останало/:а) представянето на документ, заверен от митническите служби, който удостоверява, че въпросните стоки са били представени в получаващата митница или, когато се прилага член 406, на упълномощения получател. Този документ трябва да съдържа достатъчна информация за идентифицирането на споменатите стоки.

Безспорно по делото се установи,че е извършен международен превоз на стоки ,като режима транзит е задействан на митнически пункт Капитан Андреево на 24.10.2018г. Превоза е започнал от Р Турция и трябвало да завърши в МБ-Отопени Калатори ,Р.Румъния на 24.11.2008г..

Безспорно е също ,че въведената от титуляра-жалбоподател на 24.10.2008г. на митническата територия на общността стока е била поставена под митнически режим транизит,поради което както по горе се псочи титуляра е бил задължен да представи стоките в непроменено състояние пред получаващото митническо учреждение в определения за това срок и при спазване на мерките взети от митническите органи за идентификация.

Безспорно се установи от доказателствата по делото/в това число и тези които жалбоподателят е ангажирал пред АНО,че стоката е получена от крайния получател,както и Решението на съда в Букурещ/,че жалбоподателят , като титуляр на режим транзит е отклонило стоки, за които е даден митнически режим транзит, поради което издаденото НП е законосъобразно.

С оглед на горното, настоящата инстанция намира, че фактическата обстановка, нарушението и авторството на дееца са установени в хода на протеклото административно-наказателно производство пред наказващият орган. Съобразени са обстоятелствата относно индивидуализацията на наказанието. При издаване на НП не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила.

Митническата стойност на стоките – предмет на нарушението е определена съобразно действуващото в страната законодателство и от длъжностно лице – служител на Митница – Свиленград.

Правилна е и дадената от АНО материалноправна квалификация на извършеното нарушение.

Съгласно чл.234а, ал.1 от ЗМ който отклони стоки от митнически режим, доколкото извършеното не представлява престъпление се наказва. Съгласно чл.234а, ал.1 от ЗМ за отклоняване на стоки на виновните лица се налага "Глоба" в размер от 100 % до 200 % от митническата стойност на стоки, а съгласно чл.233, ал.4 от същия закон Стоките - предмет на митническа контрабанда, се отнемат в полза на държавата независимо от това чия собственост са, а ако липсват или са отчуждени, присъжда се тяхната равностойност, представляваща митническата им стойност.

Административното наказание е правилно и законосъобразно определено в минималния размер. Така наложеното с обжалваното Наказателно постановление наказание Съдът намира за необходимо за постигане на предвидените в чл.12 от ЗАНН цели на административното наказание – да предупреди и превъзпита нарушителя към спазване на установения правен ред и да се въздейства възпитателно и предупредително върху останалите граждани.

Мотивиран така и на основание чл.63, ал.1 от ЗАНН, Съдът в настоящия си състав

Р Е Ш И :

ПОТВЪРЖДАВА като правилно и законосъобразно Наказателно постановление №1461/2009 от 20.09.2010 година на Началника на Митница - Свиленград, с което на Мустафа Каиакчиоглу Улусларараси Тасимасилик Ве Тисарет ЛТД със седалище Р. Турция , представлявано от шофьора Алтун Сеихан за нарушение на чл.38,т.1 и чл.96,т.2 от Регламент/ЕИО/ № 2913/92 на Съвета на ЕС и чл.234а, ал.1 от Закона за митниците /ЗМ/ на основание чл.234а,ал.1 и ал.3 във вр.с чл.233,ал. 4 от ЗМ е наложено административно наказание "Имуществена санкция" в размер на 69 410,00 лв./ представляваща 100% от митническата стойност на стоката/ и е отнет в полза на Държавата ПВЦ профил-20 407килограма ,но тъй като липсва е присъдена да се заплати неговата равностойност в размер на 69 410,00 лв.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Административен съд – Хасково в 14-дневен срок от получаване на съобщението за изготвянето му с касационна жалба на основанията, предвидени в НПК и по реда на Глава XII от АПК.

РАЙОНЕН СЪДИЯ :./п/.....

/ Добринка Кирева /